

BAŽNYČIOS PREZIDENTŲ MOKYMAI

DŽORDŽAS ALBERTAS SMITAS

BAŽNYČIOS PREZIDENTŲ MOKYMAI
DŽORDŽAS ALBERTAS SMITAS

Išleido
Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia
Solt Leik Sitis, Jutos valstija, JAV

Serijos *Bažnyčios prezidentų mokymai* knygos

Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Smitas (leidinio numeris 36481 156)

Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young (35554)

Teachings of Presidents of the Church: John Taylor (35969)

Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff (36315)

Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith (35744)

Teachings of Presidents of the Church: Heber J. Grant (35970)

Teachings of Presidents of the Church: George Albert Smith (36786)

Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay (36492)

Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee (35892)

Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball (36500)

Jei norite užsisakyti šias knygas, kreipkitės į vietinį paskirstymo centrą arba apsilankykite store.lds.org.

Būsime dėkingi už jūsų atsiliepimus ir pasiūlymus dėl šios knygos. Prašome siųsti juos adresu: Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Room 2404, Salt Lake City, UT 84150-3220 USA

arba elektroninio pašto adresu: cur-development@ldschurch.org

Prašome nurodyti savo vardą ir pavardę, adresą, apylinkę ir kuolą. Būtinai nurodykite knygos pavadinimą. Tada išdėstykite savo komentarus ir pasiūlymus apie šios knygos stipriąsias ir tobulintinas vietas.

© 2011 Intellectual Reserve, Inc.

Visos teisės saugomos.

Išspausdinta Jungtinėse Amerikos Valstijose

Leidimas anglų kalba patvirtintas 8/02

Vertimas patvirtintas 8/02

Knygos *Teachings of Presidents of the Church:*

George Albert Smith vertimas.

Lithuanian

36786 156

Turiny

Pavadinimas	Puslapis
Įvadas	V
Istorinė apžvalga	VIII
Džordžo Alberto Smito gyvenimas ir tarnystė	XI
1 Gyventi pagal tai, ką tikime	1
2 „Mylėk savo artimą kaip save patį“	11
3 Mūsų liudijimas apie Jėzų Kristų	21
4 Pranašas Džozefas Smitas – Dievo įrankis sugrąžinant tiesą	31
5 Šventoji kunigystė skirta Dievo vaikams laiminti	43
6 Palaikykime tuos, kuriuos palaiko Viešpats	53
7 Sielos nemirtingumas	63
8 Šventyklos palaiminimai mums ir mūsų protėviams	75
9 Atverk Viešpačiui savo sielą maldoje	87
10 Raštai – vertingiausia biblioteka pasaulyje	97
11 Dievo apreiškimai Savo vaikams	105
12 Entuziastingas troškimas dalintis Evangelija	115
13 Darykime savo dalį dalijimosi Evangelija darbe	127
14 Kaip veiksmingai dalintis Evangelija	139
15 Viešpaties darbo vedimas į priekį	149
16 „Atnašausi savo sakramentus mano šventą dieną“	159
17 Stiprinanti tikėjimo galia	169
18 Pasilikite Viešpaties pusėje	179
19 Laikinieji ir dvasiniai Išminties Žodžio palaiminimai	189
20 Fizinis mūsų ir kitų žmonių išgelbėjimas	199
21 Gerumo galia	211
22 Vaikų auginimas šviesoje ir tiesoje	219
23 „Iš jūsų reikalaujama atleisti“	231
24 Teisus gyvenimas pavojingais laikais	241
Iliustracijų sąrašas	250
Abėcėlinė rodyklė	251

Ernest Smith

Įvadas

Pirmoji Prezidentūra ir Dvylikos Apaštalų Kvorumas patvirtino seriją knygų *Bažnyčios prezidentų mokymai*, kad padėtų jums geriau suprasti sugrąžintąją Evangeliją ir per pastarųjų dienų Bažnyčios prezidentų mokymus priartėti prie Viešpaties. Bažnyčiai leidžiant naujas šios serijos knygas, jūs sukaupsite pagalbinių Evangelijos knygų rinkinį savo šeimai. Šios serijos knygos yra skirtos tiek asmeninėms studijoms, tiek kворumų ir klasių pamokoms. Taip pat jos gali padėti jums ruošti kitas pamokas ar kalbas ir atsakyti į klausimus, susijusius su Bažnyčios doktrina.

Šioje knygoje pateikiami Prezidento Džordžo Alberto Smito, kuris nuo 1945 m. gegužės 21 d. iki 1951 m. balandžio 4 d. tarnavo Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios Prezidentu, mokymai.

Asmeninės studijos

Studijuodami Prezidento Džordžo Alberto Smito mokymus, su malda siekite Dvasios įkvėpimo. Kiekvieno skyriaus pabaigoje esantys klausimai padės jums geriau suprasti ir pritaikyti Prezidento Smito mokymus gyvenime. Studijuodami šiuos mokymus galite pagalvoti, kaip galėtumėte jų mokytis savo šeimos narius ir draugus. Tai sustiprins jūsų supratimą apie tai, ką skaitote.

Mokymas iš šios knygos

Galite naudoti šią knygą mokymui namuose arba bažnyčioje. Jums gali praversti šie nurodymai.

Pasiruoškite mokytis

Ruošdamiesi mokytis ieškokite Šventosios Dvasios vadovavimo. Su malda išstudijuokite skyrių, kad įsitikintumėte, jog suprantate Prezidento Smito mokymus. Kai jo žodžiai paveiks jus pačius, mokykite nuoširdžiau ir su didesne galia (žr. DS 11:21).

Jeigu mokote Melchizedeko kunigystės arba Paramos bendrijos klasėje, neturėtumėte šios knygos atidėti į šalį ar ruošti pamokas iš kitų šaltinių. Su malda iš skyriaus išrinkite tuos mokymus, kurie, jūsų manymu, labiausiai padės tiems, kuriuos mokote. Kai kuriuose skyriuose yra daugiau informacijos, nei galėsite aptarti vienoje pamokoje. Nesistenkite aprėpti visų mokymų, bet geriau leiskite tęstis geroms diskusijoms.

Skatinkite mokinius studijuoti skyrių prieš pamoką ir atsinešti knygą. Taip jie bus geriau pasiruošę dalyvauti diskusijoje ir ugdyti vieni kitus.

Pristatykite skyrių

Pristatydami skyrių ir pamokos metu stenkitės sukurti tokią aplinką, kurioje Dvasia galėtų paliesti jūsų mokomų žmonių širdis ir protus. Pradėdami pamoką padėkite jūsų mokomiems žmonėms susitelkti į skyriaus mokymus. Siekdami to, jūs galite:

- Perskaityti ir aptarti skyriaus pradžioje esantį poskyrį, pavadintą „Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo“.
- Aptarti skyriuje pateiktą nuotrauką arba Raštų ištrauką.
- Sugiedoti su tema susijusią giesmę.
- Trumpai papasakoti su tema susijusį asmeninį potyrį.

Užveskite diskusiją apie Prezidento Smito mokymus

Mokydami iš šios knygos pakvieskite kitus dalintis savo mintimis, užduoti klausimus ir mokyti vieni kitus. Aktyviai dalyvaujant jie mokysis geriausiai. Tai taip pat geras būdas padėti jiems gauti asmeninį apreiškimą. Diskusijai paskatinti panaudokite skyriaus pabaigoje esančius klausimus. Įvairiose skyriaus vietose yra nuorodos į tuos klausimus, parodančios, su kuria mokymų dalimi jie yra susiję. Taip pat turėtumėte sugalvoti savo klausimus, ypatingai skirtus jūsų mokomiems žmonėms. Pavyzdžiui, galite mokinių paklausti, kaip jie gali pritaikyti Prezidento Smito mokymus, vykdydami savo, kaip gimdytojų, namų mokytojų ar lankančių mokytojų, pareigas.

Žemiau išvardinti pasiūlymai gali jums duoti papildomų idėjų:

- Paprašykite, kad mokiniai papasakotų, ko išmoko asmeniškai studijuodami skyrių. Gal būtų pravartu per savaitę susisiekti su

keliais mokiniais ir paprašyti jų ateiti pasiruošus papasakoti, ko išmoko.

- Paskirkite mokiniams perskaityti parinktus klausimus, esančius skyriaus pabaigoje (arba asmeniškai, arba nedidelėse grupelėse). Paprašykite jų skyriuje ieškoti su tais klausimais susijusių mokymų. Tada paprašykite juos savo mintimis ir įžvalgomis pasidalinti su likusiais.
- Kartu perskaitykite iš skyriaus parinktus Prezidento Smito teiginius. Paprašykite, kad mokiniai iš Raštų ir savo patyrimo pateiktų pavyzdžių, iliustruojančių tai, ko mokė Prezidentas Smitas.
- Paprašykite, kad mokiniai pasirinktų juos dominantį poskyrį ir tyliai jį perskaitytų. Pakvieskite juos susirinkti į grupes po 2–3 žmones, pasirinkusius tą patį poskyrį, ir aptarti, ko išmoko.

Apibendrinkite diskusiją

Trumpai apibendrinkite pamoką arba paprašykite, kad tai padarytų vienas ar du mokiniai. Paskatinkite jūsų mokomus žmones dalintis su kitais tuom, ko jie išmoko iš Prezidento Smito mokymų. Paliudykite apie jūsų aptartus mokymus. Galite pakviesti ir kitus pasidalinti savo liudijimais.

Informacija apie šioje knygoje cituotus šaltinius

Prezidento Smito mokymai šioje knygoje yra tiesioginės citatos iš įvairių šaltinių. Tose ištraukose skyryba, rašyba, didžiosios raidės ir suskirstymas į pastraipas išlaikyta, kaip yra originaliuose šaltiniuose, nebent, siekiant didesnio aiškumo, buvo būtini redakciniai ar tipografiniai pakeitimai. Todėl tekste galite pastebėti neįprastų neatitikimų. Pavyzdžiui žodis *Evangelija* vienoje citatoje yra parašytas iš mažosios, kitose – iš didžiosios raidės.

Taip pat Prezidentas Smitas dažnai vartojo tokius žodžius kaip *žmonės*, *žmogus* arba *žmonija* kalbėdamas apie visus žmones, tiek vyrus, tiek moteris. Dažnai įvardžius *jis*, *jo* ir *jam* jis vartojo kalbėdamas apie abi lytis. Taip kalbėti buvo priimta jo laikmetyje. Nežiūrint skirtumų tarp tokių nusistovėjusių tradicijų ir dabartinės vartosenos, Prezidento Smito mokymai taikomi tiek moterims, tiek vyrams.

Istorinė apžvalga

Čia pateikta trumpa chronologija, kuri padės jums orientuotis, kada Prezidentas Džordžas Albertas Smitas mokė šioje knygoje aprašytų dalykų.

1870 m. balandžio 4 d.	Gimė Solt Leik Sityje, Jutoje, Džono Henrio ir Saros Far Smitų šeimoje.
1874–1875 m.	Jo tėvas Džonas Henris Smitas tarnauja misijoje Didžiojoje Britanijoje. Jam išvykstant Džordžui Albertui yra ketveri.
1880 m. spalio 27 d.	Džonas Henris Smitas įšventinamas apaštalu.
1882–1885 m.	Džonas Henris Smitas tarnauja Europos misijos prezidentu.
1883 m.	Būdamas 13 m. Džordžas Albertas Smitas pradeda dirbti drabužių fabrike.
1888 m.	Pradeda dirbti geležinkelio kompanijoje. Dirbdamas visam laikui susigadina regėjimą.
1891 m. rugsėjis–lapkritis	Tarnauja misijoje pietinėje Jutoje Vaikinių savitarpio tobulinimo draugijoje.
1892 m. gegužės 25 d.	Jutos Mančio šventykloje susituokia su Liuse Emile Vudraf.
1892–1894 m.	Tarnauja misijoje pietinėje Jungtinių Valstijų dalyje, pradeda vos kelios savaitės po santuokos. Liusė prisijungia prie jo jam pratarnavus keturis mėnesius.
1903 m. spalio 8 d.	Prezidentas Džozefas F. Smitas įšventina jį apaštalu.

- 1904 m. Parašo savo „asmeninį tikėjimo išpažinimą“ – sąrašą 11 idealų, pagal kuriuos įsipareigoja gyventi (žr. šios knygos 1–2 puslapius).
- 1909–1912 m. Patiria sunkių sveikatos sutrikimų.
- 1919–1921 m. Pirmininkauja Europos misijai.
- 1921–1935 m. Tarnauja Vaikinių savitarpio tobulinimo draugijos visuotinės valdybos pirmininku.
- 1922 m. Išrenkamas Amerikos revoliucijos sūnų nacionalinės draugijos (National Society of the Sons of the American Revolution) viceprezidentu. Tarnauja šiose pareigose iki 1925 metų, o po to dar kartą 1944 ir 1946 metais.
- 1930 m. rugsėjis Padeda suorganizuoti Jutos pionierių kelių ir žymių vietų asociaciją (Utah Pioneer Trails and Landmarks Association), kad nustatytų ir pažymėtų istorines vietas. Jis išrenkamas pirmuoju šios organizacijos prezidentu.
- 1933 m. liepos 27 d. Tampa Jutos paramos akliems bendrijos (Society for the Aid of the Sightless in Utah) prezidentu.
- 1934 m. gegužės 31 d. Gauna Sidabrinio buivolo apdovanojimą, aukščiausią Amerikos skautų organizacijos apdovanojimą.
- 1935–1936 m. Prižiūri Mormono Knygos leidimą Brailio raštu.
- 1937 m. lapkričio 5 d. Būdama 68, po ilgos ligos miršta Liusė.
- 1938 m. sausis–liepa Lankosi Bažnyčios Pietinio Ramiojo Vandenyno misijose, kartu apsilanko Havajuose, Samoa, Tonge, Taityje, Naujojoje Zelandijoje ir Australijoje.

- 1943 m. liepa Paskiriamas Dvylikos Apaštalų Kvorumo prezidentu.
- 1945 m. gegužės 21 d. Paskiriamas Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios prezidentu.
- 1945 m. rugsėjo 23 d. Pašventina Aidaho Fols šventyklą Aidaho valstijoje.
- 1945 m. lapkričio 2 d. Susitinka su Jungtinių Valstijų prezidentu Henriu S. Trumanu aptarti pastangas siūsti paramą Europai po Antrojo pasaulinio karo.
- 1946 m. gegužė Aplanko Bažnyčios narius Meksikoje, tampa pirmuoju tai padariusiu Bažnyčios prezidentu. Meksikos prezidentui Manueliui Kamačui įteikia Mormono Knygos egzempliorių.
- 1947 m. liepos 24 d. Pašventina paminklą *Štai ta vieta* (This is the place) ir pamini pionierių atvykimo į Druskos ežero slėnį šimtąsias metines.
- 1947 m. Bažnyčios narių skaičius pasiekia vieną milijoną.
- 1949 m. rugsėjo 30–spalio 2 d. Dalyvauja pirmoje per televiziją transliuojamoje visuotinėje konferencijoje.
- 1951 m. balandžio 4 d. Miršta Solt Leik Sityje, Jutoje, sulaukęs 81-ojo gimtadienio.

Džordžo Alberto Smito gyvenimas ir tarnystė

Vieną dieną, tarnaudamas Bažnyčios Prezidentu, Džordžas Albertas Smitas gavo nuotrauką su tokia žinute: „Siunčiu jums šią nuotrauką, nes ji gerai iliustruoja, koks, mūsų įsitikinimu, esate žmogus.“ Tai buvo Prezidento Smito, besikalbančio su moterimi ir jos keturiais mažais vaikais, nuotrauka. Tą dieną Prezidentą Smitą, beskubantį į traukinį, sustabdė viena motina, tikėdamasi, kad jos vaikai turės progą paspausti ranką Dievo pranašui. Tą akimirką stebėtojas ir buvo užfiksavęs nuotraukoje.

Žinutėje toliau buvo rašoma: „Mes taip branginame [tą nuotrauką], nes, būdamas toks užsiėmęs, nors ir skubėdamas į mašiną ir po to į laukiantį traukinį, jūs vis tiek skyrėte laiko paspausti ranką kiekvienam tos šeimos vaikui.“¹

Panašūs gerumo darbai apibūdina Džordžo Alberto Smito gyvenimą ir tarnystę. Tiek išreikšdamas meilę ir padrąšinimą kaimynui, turinčiam sunkumų su tikėjimu, tiek organizuodamas didžiulę gerovės programą, kad pamaitintų tūkstančius žmonių, Džordžas Albertas Smitas gyveno laikydamasis Gelbėtojo įsakymo: „Mylėk savo artimą kaip save patį“ (Morkaus 12:31).

Ankstyvieji metai, 1870–1890 m.

Maždaug ketverių

Džordžas Albertas Smitas gimė 1870 m. balandžio 4 d. Džono Henrio ir Saros Far Smitų šeimoje, kukliuose jų namuose Solt Leik Sityje. Smitų šeima turėjo didelį tarnystės Dievo karalystėje paveldą. Džordžo Alberto tėvas vėliau tarnavo Dvylikos Apaštalų Kvorume ir Pirmojoje Prezidentūroje. Jo senelis ir bendravardis Džordžas A. Smitas buvo Pranašo Džozefo Smito pusbrolis ir vienas pirmųjų pastarųjų dienų šventųjų

pionierių, 1847 m. įžengusių į Druskos ežero slėnį; Džordžas A. Smitas taip pat buvo Apaštalas ir Prezidento Brigamo Jango patarėjas. Džordžo Alberto prosenelis Džonas Smitas tarnavo Bažnyčios Patriarchu ir pirmuoju Solt Leik Sičio kuolo prezidentu. O senelis iš motinos pusės Lorinas Faras buvo Ogdeno, Jutoje, pirmasis meras ir pirmasis to miesto kuolo prezidentas.

*Džonas Henris
Smitas*

Džordžas Albertas Smitas mylėjo savo tėvus ir žavėjosi jais. Jis gerbė savo tėvą už tai, kad šis mokė jį ištiesti pagalbos ranką stokojantiems,² ir gyrė savo motiną už jos pasiaukojimą auginti šeimą Evangelijoje. Jis prisiminė: „Nors buvome labai neturtingi, o man būnant penkerių, tėvas tarnavo misijoje, neprisimenu, kad būčiau girdėjęs mamą skundžiantis ar matęs ją verkiant dėl ją supančių aplinkybių. Nepažinojau nieko kito, kas mokėtų taip išmintingai panaudoti pinigus kaip ji. [...]“

„[...] Kai tėvas buvo išvykęs į misiją, mama užėmė jo vietą ir jam nesant ji tikrai buvo namų galva. Mes meldėmės kartu, laiminome maistą, ir ligos atveju ji pakviesdavo vyresnius, nes stipriai tikėjo evangelijos apeigomis. Ji visada griežtai mokėjo dešimtinę, ir kiek galėjau pastebėti, jai niekada nekilo net mintis, kad gal būt čia yra kažkokia klaida ir „mormonizmas“ nėra tiesa. Ji visa savo siela tikėjo tuo.“³

Sara Far Smit

Džordžas Albertas Smitas ypatingai prisiminėdavo, kaip motina mokė jį melstis ir pasitikėti, kad Dievas atsakys: „Kai galvoju apie savo motinos įtaką man, mažam [berniukui], užlieja pagarbumo jausmas ir ašaros. [...] Prisimenu, tarytum tai buvo vakar, ji paėmė mane už rankos ir nusivedė laiptais į antrą aukštą. Ten atsiklaupiau priešais ją ir laikiau jos ranką, kai ji mokė mane melstis. Dėkui Dievui už tas motinas, kurios savo širdyse turi Evangelijos dvasią ir trokšta laiminti. Galėčiau dabar pakartoti tą maldą, o nuo tada, kai ją išmokau, praėjo labai daug laiko. Tai suteikė man įsitikinimą, kad turiu Dangiškaįjį Tėvą, ir patikino, kad Jis girdi ir atsako į maldas. Kai buvau vyresnis, mes vis dar gyvenome

dviaukščiame karkasiniame name, ir vėjui smarkiai pučiant jis siūbuodavo tarytum tuoj apsisvers. Kartais taip bijodavau, kad negalėdavau miegoti. Mano lova buvo atskirame mažame kambarėlyje, ir ne kartą naktį išlipdavau iš jos, atsiklaupdavau ir prašydavau savo Tėvo danguje, kad pasirūpintų namu, apsaugotų jį, kad nesubyrėtų į dalis, ir grįždavau į savo mažytę lovą toks įsitikinęs, kad būsiu apsaugotas nuo blogio, tarytum laikyčiau savo Tėvo ranką.“⁴

Prisimindamas savo vaikystę Džordžas Albertas Smitas sakė:

„Mano tėvai gyveno labai kukliai, bet šlovinu savo Kūrėją ir iš visos širdies jam dėkoju, kad atsiuntė mane į jų namus.

[...] dar būdamas berniuku sužinojau, kad tai yra Viešpaties darbas. Sužinojau, kad žemėje gyvena pranašai. Sužinojau, kad Visagalis įkvėpimas veikia tuos, kurie gyvena taip, kad džiaugtųsi tuo.

[...] Esu dėkingas už savo prigimtines teises, esu dėkingas už gimdytojus, kurie savo namuose mane mokė Jėzaus Kristaus evangelijos ir rodė pavyzdį.“⁵

Jaunasis Džordžas Albertas Smitas buvo laimingas, žaismingas berniukas. Draugai vertino jo linksmą būdą, o jam patiko linksminti juos armonikėle, bandža, gitara ir juokingų dainų repertuaru. Vis dėlto buvo patyrimų, kurie padėjo jam išsiugdyti stiprų atsakomybės jausmą, kuris jo jauname amžiuje buvo nepaprastas. Būdamas 12 metų, Džordžas Albertas lankė Brigamo Jango akademią, kur gavo patarimų, ypatingai paveikusių jo gyvenimą. Vėliau jis pasakojo:

„Man pasisekė, kad prie mano mokymo prisidėjo ir daktaras Karlas G. Mezeris, tas puikus pedagogas, kuris buvo didžiųjų mūsų Bažnyčios mokyklų įkūrėjas. [...] Mažai ką prisimenu iš to, kas buvo mokoma tais metais, kai buvau ten, bet yra vienas dalykas, kurio tikriausiai niekad nepamiršiu. Tai kartojau daug kartų. [...] Vieną dieną daktaras Mezeris atsistojo ir pasakė:

„Jūs turėsite atsakyti ne tik už tai, ką darote, bet turėsite atsakyti net už pačias savo mintis.“

Būdamas berniukas, neįpratęs labai kontroliuoti savo minčių, susidūriau su galvosūkiu, ką turiu daryti, ir tai man nedavė ramybės. Tiesą sakant, tai prilipo prie manęs kaip varnalėša. Praėjus savaitei

*Džono Henrio ir Saros Far Smitų vaikai.
Džordžas Albertas Smitas yra kairėje*

ar dešimčiai dienų staiga suvokiau, ką jis turėjo omeny. Tada galėjau suprasti, ką tai reiškia. Staiga man atėjo toks jo sakytų žodžių paaiškinimas: juk, žinoma, turėsi atsakyti už savo mintis, nes kai baigsi savo mirtingąjį gyvenimą, pamatysi savo minčių rezultatą. Ta prielaida visą gyvenimą man buvo didi palaima ir įgalino daugeliu atvejų išvengti netinkamų minčių, nes suvokiau, kad mano gyvenimo triūsui pasibaigus, aš būsiu savo minčių rezultatas.“⁶

1882 m. jaunas Džordžas Albertas namuose prisiėmė didelę atsakomybę, kai jo tėvas, ištarnavęs dvejus metus Dvylikos Kvo-rume, buvo pašauktas Europos misijos prezidentu. Džono Henrio išvykimas įpareigojo Džordžą Albertą padėti aprūpinant šeimą. Būdamas 13 metų, jis padavė paraišką dirbti Bažnyčiai priklausančiame fabrike ir parduotuvėje Solt Leik Sityje, bet direktorius pasakė, kad finansiškai jie negali sau leisti, ką nors daugiau samdyti. Džordžas Albertas atsakė, jog neprašo, kad jam mokėtų, o tik prašo darbo. Jis pridūrė: „Žinau, jei būsiu ko nors vertas, man tikrai užmokės.“⁷ Pozityvus nusiteikimas jam pelnė gamyklos darbininko vietą su savaitiniu 2,5 dolerio užmokesčiu, o jo stipri darbo drausmė netrukus padėjo jam pakilti į geresnes pareigas toje kompanijoje.

Būdamas 18 metų, jis rado darbą geležinkelių priežiūros kompanijoje. Dirbant tą darbą, saulės atspindys nuo dykumos smėlio pakenkė jo akims. Tai visam laikui pablogino Džordžo Alberto regėjimą, apsunkino skaitymą ir kėlė nepatogumų visą gyvenimą.

Misionieriška tarnystė ir santuoka, 1891–1894 m.

1891 m. rugsėjį Prezidentas Vilfordas Vudrafas pašaukė Džordžą Albertą Smitą tarnauti trumpalaikėje misijoje pietinėje Jutoje. Jam buvo paskirta dirbti konkrečiai su Bažnyčios jaunimu tame krašte. Keturis mėnesius jis su porininku padėjo steigti jaunimo organizacijas kuoluose ir apylinkėse, sakė kalbas daugelyje susirinkimų ir skatino jaunimą laikytis Bažnyčios standartų.

Grįžęs iš misijos Džordžas Albertas toliau mergino vaikystės meilę Liusę Vudraf, Prezidento Vilfordo Vudrafo anūkę. Jie augo kaip kaimynai, ir Liusė pastebėjo Džordžo Alberto ugdomas charakterio savybes. Žavėdamasi juo ji rašė savo dienoraštyje: „Šįvakar einu gulti su širdimi, dėkinga Dievui, ... ir meldžiu, kad Jis suteiktų man stiprybės, kad būčiau vertesnė meilės to, kurį tvirtai tikiu esant vienu geriausiu iš kada nors atsiųstų į žemę vaikinų. Dėl jo gerumo ir geranoriškumo mano akis užlieja ašaros.“⁸

Liuse Emilė Vudraf Smit

Tačiau Liusei nestigo gerbėjų. Kai kurie iš jų buvo labai pasiturintys ir siūlė jai ekstravagančiškas dovanas. Kita vertus, Džordžas Albertas patraukė Liusę savo pasišventimu Viešpačiui. Jis rašė jai: „Jeigu nori už ko nors ištekėti dėl pinigų, tai nebūsiu aš, nes seniai nusprendžiau, kad nepašvėsiu savęs, savo gyvenimo ar laiko pinigams uždirbinėti, bet tarnauti Viešpačiui ir padėti Jo vaikams šiame pasaulyje.“⁹ Liusė pasirinko, ir 1892 m. gegužės 25 d. ji ir Džordžas Albertas susituokė

Jutos Mančio šventykloje. Apeigas atliko Džordžo Alberto tėvas. Tą dieną Liusė savo vyrui padovanojo nedidelį medalioną su savo nuotrauka. Jis prisegė medalioną prie savo kišeninio laikrodžio grandinės, kur jis kabėjo arti jo širdies, ir beveik kasdien nešiojo jį visą likusį gyvenimą.¹⁰

Jaunavedžiai kartu praleido mažiau nei mėnesį, kol Džordžas Albertas išvyko į dar vieną misiją – šį kartą tai buvo paskyrimas skelbti Evangeliją pietinėse Jungtinėse Valstijose. Nors jie ir žinojo, kad jo išvykimas bus neišvengiamas – pašaukimas buvo paskelbtas trys savaitės iki jų santuokos – išsiskirti vis tiek buvo sunku. Jie abu be galo džiaugėsi, kai po keturių mėnesių Liusė buvo pašaukta tarnauti kartu su savo vyru misijos biure, kur vyresnysis Smitas neseniai buvo paskirtas tarnauti misijos sekretoriumi.

Pietinių Valstijų misijos prezidentas buvo Dž. Goldenas Kimbolas, kuris tuo pačiu metu tarnavo kaip Septyniasdešimties narys. Vyresniojo Smito tarnystės metu prezidentas Kimbolas du kartus turėjo išvykti iš misijos, kad pasirūpintų svarbiais reikalais Solt Leik Sityje: pirmą kartą netrukus po to, kai vyresnysis Smitas tapo misijos sekretoriumi, ir dar kartą – maždaug po vienerių metų. Abiem atvejais prezidentas Kimbolas vyresniajam Smitui paliko daug atsakomybės, susijusios su vadovavimu misijai ir jos reikalų tvarkymu, palaikydamas ir pamokydamas per daugybę laiškų. Bendrai paėmus, vyresnysis Smitas veikiančiuoju misijos prezidentu tarnavo maždaug 16 mėnesių. Prezidentas Kimbolas nerimavo, kad tiek daug laiko turėjo būti išvykęs, bet pasitikėjo savo jaunuoju padėjėju. Laiške vyresniajam Smitui jis rašė: „Manau, kad mano įžvalgumas ir supratingumas, kad ir kokie jie būtų riboti, leidžia man vertinti tavo dorumą ir vertingumą, ir noriu patikinti, kad tikrai tai darau.“¹¹ Kitame laiške jis rašė: „Tegu ši viena mintis visuomet būna svarbiausia: aš vertinu tavo darbus, uolumą ir optimistinį nusiteikimą.“¹²

Prezidentas Kimbolas turėjo daug galimybių būti vyresniojo Smito uolumo ir optimistinio nusiteikimo liudininku. Vieną kartą jie abu keliavo kartu ir buvo pakviesti pernakti pažadinti mažame rėštiniame name. Džordžas Albertas vėliau pasakojo:

„Maždaug vidurnaktį mus pažadino baisus šūkavimas ir rėkavimas, sklindantis iš lauko. Atsisėdę lovose, kad išsiaiškintume, kas vyksta, išgirdome nepadorią kalbą. Naktis buvo apšviesta ryškios

*Pietinių valstijų misijos misionieriai.
Jaunavedžiai Liuse (trečia iš kairės) ir Džordžas Albertas Smitas
(sėdintis greta jos) kartu tarnavo misijos namuose*

mėnesienos, ir lauke galėjome matyti daugybę žmonių. Prezidentas Kimbolas pašoko ir pradėjo rengtis. Vyrai ėmė daužyti į duris ir nepadariai kalbėdami liepė mormonams išeiti laukan, nes jie ruošiasi juos nušauti. Prezidentas Kimbolas paklausė manęs, ar nesiruošiu keltis ir rengtis, o aš pasakiau jam, kad ne ir kad ruošiuosi likti lovoje, kad esu įsitikinęs, jog Viešpats mumis pasirūpins. Vos po kelių sekundžių kambarį perskrodė šūviai. Matyt, gauja susiskirstė į keturias grupes ir šaudė į namo kampus. Mums virš galvų į visas puses skraidė atplaišos. Akimirką buvo ramu, o po to pasipylė kita šūvių salvė ir dar daugiau atplaišų. Visiškai nejaučiau baimės. Gulėjau visiškai ramus, patirdamas vieną baisiausių savo gyvenimo akimirkų, bet buvau tikras... kad Viešpats apsaugos mane, ir Jis apsaugojo.

Gauja, matyt, nusivylė ir išsiskirstė. Kitą rytą, atidarę duris, radome didelį ryšulį storų hikorijos lazdų, kokiomis Pietuose gaujos mušdavo misionierius.¹³

Po daugelio metų Džordžas Albertas Smitas papasakojo šį nutikimą savo vaikaičiams, mokydamas juos pasitikėti Viešpačiu. Jis sakė: „Noriu, jog suprastumėte, kad Viešpats pasirūpins jumis pavojingais laikais, jeigu jūs suteiksite jam progą.“¹⁴

Šeimyninis gyvenimas

1894 m. birželį Džordžas Albertas ir Liusė buvo atleisti iš savo misijos. Praėjus porai mėnesių po jų sugrįžimo į Solt Leik Sitį, Liusė gavo palaiminimą iš savo senelio Prezidento Vilfordo Vudrafo, kuriame jai buvo pažadėta, kad ji gimdys vaikus. 1895 m. lapkričio 19 d. ji pagimdė dukrą, kurią jie pavadino Emile, o po ketverių metų gimė kita dukra – Edita. 1905 m. gimė jų paskutinis vaikas Džordžas Albertas jaunesnysis.

Džordžas Albertas Smitas buvo mylintis tėvas, kurį nepaprastai mylėjo jo vaikai. Edita apie jį rašė: „Mano supratimu, mano tėvas turėjo visas savybes, kurios jį darė brangų savo dukrai. Jis išpildė visus mano su tėvu susijusius lūkesčius.“ Ypatingą įspūdį vaikams paliko tai, kaip Džordžas Albertas elgėsi su savo mylima žmona. Edita rašė: „Tėvo meilės jausmai ir dėmesys mamai buvo nuostabūs. Jis niekada nepraleido progos parodyti jai dėkingumo. Visa, ką jie darė, jie darė drauge, po kruopščių planų ir komandinio darbo. Ji buvo jam brangi. [...] Nors mes visi labai mylėjome mamą, esu įsitikinusi, kad jo dėmesys ir švelnumas jai mums, vaikams, ją padarė dar mylimesnę.“¹⁵

Kaip tėvas, Džordžas Albertas Smitas nuoširdžiai stengėsi padėti savo vaikams patirti džiaugsmą, kurį pats jautė gyvendamas pagal Evangeliją. Per vienas Kalėdas, po to, kai dovanos buvo atplėštos, jis paklausė savo jaunųjų dukrų, kaip jos jaustųsi, jei kai kuriuos iš savo žaislų atiduotų vaikams, kurie negavo jokių kalėdinių dovanų. Kadangi mergaitės ką tik gavo naujų žaislų, jos sutiko vargstantiems vaikams atiduoti kai kuriuos savo senuosius žaislus.

„Ar nenorėtumėte taip pat atiduoti kai ką iš naujųjų žaislų?“ – švelniai pasiūlė Džordžas Albertas.

Dukros svyravo, bet galiausiai sutiko atiduoti vieną ar du iš savųjų žaislų. Tada Džordžas Albertas pasiėmė mergaites į tų vaikų, apie kuriuos galvojo, namus, ir jie įteikė dovanas. Ta patirtis buvo

tokia pakilėjanti, kad, jiems išėjus, viena iš mergaičių su užsidegimu pasakė: „Dabar eikime ir nuneškime jiems likusius žaislus.“¹⁶

Dvylikos Apaštalų Kvorumas, 1903–1945 m.

1903 m. spalio 6 d., antradienį, Džordžas Albertas Smitas buvo labai užsiėmęs darbe ir tą dieną negalėjo dalyvauti visuotinės konferencijos sesijose. Kai jis išėjo iš biuro, popietinė sesija jau artėjo į pabaigą, taigi jis patraukė namo, planuodamas nusivesti vaikus į mugeį.

Sugrįžęs į namus, nustebo radęs minią lankytojų, kurių viena išėjo į priekį ir šiltai jį pasveikino.

„Ką tai turėtų reikšti?“ – paklausė jis.

„Argi nežinote?“ – atsakė ji.

„Ko nežinau?“

„Na, jus palaikė kaip Dvylikos Apaštalų Kvorumo narį“, – sušuko toji lankytoja.

„To negali būti, – pasakė Džordžas Albertas. – Turbūt įvyko klaida.“

„Pati tai girdėjau“, – nenusileido ji.

„Tai turbūt buvo koks kitas Smitas, – pasakė jis. – Man apie tai nė žodžio nebuvo užsiminta, ir netikiu, kad tai tiesa.“

Sumišusi lankytoja grįžo į Tabernakulį pasidomėti, ar ji nesuklydo. Ten ją informavo, kad ji buvo teisi – Džordžas Albertas Smitas buvo naujausias Dvylikos Apaštalų Kvorumo narys.¹⁷

Jo dukra Emilė vėliau prisiminė tą vaizdą Smitų namuose: „Atrodė lyg visas Tabernakulis traukė per pievelę į mūsų namus, verkdami ir bučiuodami mamą. Visi sakė, kad tėvas yra apaštalas, ir mes manėme, kad būti apaštalu reiškė, kad nutiko blogiausia, kas tik galėjo žmogui nutikti.“

Netgi po to, kai ta žinia buvo patvirtinta, Džordžas Albertas nusprendė, kad vis dar nusives dukras į mugeį, kaip buvo žadėjęs, nors, pasak Emilės, „jis ten beveik nieko nematė. Visą laiką jis praleido stovėdamas nugara į sieną ir kalbėdamas su žmonėmis.“¹⁸

Po dviejų dienų, 1903 m. spalio 8 d., Prezidentas Džozefas F. Smitas aukštutiniame Solt Leiko šventyklos kambaryje Džordžą Albertą

Dvylikos Apaštalo Kvorumas 1921 m. Stovi, iš kairės: Džozefas Fildingas Smitas, Džeimsas E. Talmidžas, Stivenas L. Ričardas, Ričardas R. Laimanas, Melvinas Dž. Balardas ir Džonas A. Vidsou. Sėdi, iš kairės: Radgeris Klosonas, Rydas Smūtas, Džordžas Albertas Smitas, Džordžas F. Ričardas, Orsonas F. Vitnis ir Deividas O. Makėjus

Smitą išventino apaštalu. Po išventinimo jo paprašė pasidalinti savo jausmais su ten dalyvavusiais Dvylikos Kvorumo nariais. Jis sakė: „Jaučiuosi silpnas ir palyginus su brandesnio amžiaus vyrais stokojantis išminties, bet mano širdis teisi, ir aš nuoširdžiai trokštu tolesnio Viešpaties darbo klestėjimo. [...] Turiu gyvą liudijimą apie šio darbo dieviškumą; žinau, kad evangelija atėjo į žemę, pačiam Viešpačiui vadovaujant ir vedant, ir kad išrinktieji pirmininkauti iš tiesų buvo ir yra Jo tarnai. Trokštu ir meldžiuosi, kad galėčiau tyrai ir nuolankiai gyventi, kad savo gyvenime galėčiau turėti teisę būti Dvasios raginimų ir perspėjimų vedamas.“¹⁹

Džordžas Albertas Smitas Dvylikos Kvorume tarnavo beveik 42 metus, įskaitant 2 metus tarnavimo Kvorumo prezidentu. Per tą laiką jis vykdė daug pavedimų ir įvairiausiai laimino žmones visame pasaulyje.

Evangelijos skelbimas ir draugų Bažnyčiai radimas

Vyresnysis Smitas turėjo įgimtą talentą nuraminti žmones ir priešus paversti draugais. Vietinis nepriklausantis Bažnyčiai verslininkas jo laidotuvėse apie jį pasakė: „Jį buvo lengva pažinoti. Jis buvo toks žmogus, kurį norėtumėte pažinoti. Dėl jo draugiškos šypsenos, širdingo rankos paspaudimo ir šilto pasisveikinimo viduj, širdyje, galėjai jausti jo draugystės tau ir aplinkiniams nuoširdumą.“²⁰

Tas talentas buvo vertingas laikais, kai Bažnyčia pasaulyje vis dar nebuvo plačiai žinoma ir daugelis į ją žiūrėjo įtariai. Kartą vykdydamas pavedimą Vakarų Virdžinijoje jis sužinojo, kad miesto valdžios atstovai grasino suimti bet ką, kas skelbs mormonizmą. Vyresnysis Smitas, siekdamas pakeisti tokią politiką, susitiko su miesto valdininku ponu Englu. Vėliau jis rašė savo dienoraštyje: „Kai pirmą kartą kreipiausi į poną Englą, jis buvo labai irzlus ir šiurkščiai informavo mane, kad tame mieste nebūsime toleruojami. [...] Pasakiau jam, kad manau, jog jis apie mus buvo neteisingai informuotas, ir norėčiau susėsti su juo ir pasikalbėti. [...] Kurį laiką diskutavome apie mormonizmą. Iki man išeinant jis akivaizdžiai suminkštėjo ir paspaudęs man ranką davė savo vizitinę kortelę. Išėjau būdamas tikras, kad pašaliniau tam tikrą išankstinį nusistatymą.“²¹ Po trijų dienų vyresnysis Smitas dar kartą apsilankė pas jį ir tą kartą paliko jam Mormono Knygos egzempliorių.²²

Vyresnysis Smitas visada ieškojo progų pasikalbėti su žmonėmis apie Bažnyčią. Kai tik dėl savo pavedimų turėdavo keliauti, jis pasiimdavo keletą Mormono Knygos egzempliorių, Bažnyčios žurnalų ir kitos Bažnyčios literatūros, kuriuos tikėjosi išdalinti. Kadangi Mormono Knyga galingai liudija apie Jėzų Kristų, vyresnysis Smitas manė, kad ji yra ideali kalėdinė dovana, ir dažnai paštu nusiųdavo jos egzempliorių draugams iš kitų tikėjimų ir netgi užjūmiams žmonėms, kurių nė karto nebuvo sutikęs.²³ Su viena tokia kalėdine dovana buvusiam laiške jis rašė: „Po kelių dienų krisčioniškas pasaulis švęs Gelbėtojo gimimą ir tokiu metu priimta prisiminti savo draugus. Todėl tikiu, kad priimsite iš manęs Mormono Knygos egzempliorių. [...] Manydamas, kad jūs džiaugsitės turėdamas ją savo bibliotekoje, siunčiu jums ją kaip kalėdinę dovaną.“

Jis gavo tokį atsakymą: „Šiai knygai atsiras vietos mūsų lenty-nose, ir ji bus be išankstinio nusistatymo kruopščiai perskaityta [nuo

viršelio iki viršelio]. Ji negali nepraplėsti pažiūrų ir nesustiprinti tolerancijos dvasios visiems, kurie ją atidžiai skaito.“²⁴

Pilietinė veikla

Vyresnysis Smitas ragino Bažnyčios narius įsitraukti į savo bendruomenes ir panaudoti savo įtaką, kad pagerintų sąlygas pasaulyje. Jis pats, nežiūrint daug jėgų reikalaujančio visuotinio įgaliotinio pašaukimo, buvo įsitraukęs į keletą pilietinių organizacijų. Jis buvo išrinktas Tarptautinio drėkinimo kongreso (International Irrigation Congress) ir Nedrėkinamojo ūkininkavimo kongreso (Dry Farming Congress) prezidentu, ir šešis kart buvo išrinktas Amerikos revoliucijos sūnų nacionalinės bendrijos (National Society of the Sons of the American Revolution) viceprezidentu. Būdamas didelis aviacijos, kaip priemonės visuotiniams įgaliotiniams veiksmingiau vykdyti savo kelionių paskyrimus, šalininkas, vyresnysis Smitas tarnavo *Western Air Lines* direktorių taryboje. Jis taip pat buvo aktyviai įsitraukęs į Amerikos skautų veiklą ir 1934 m. buvo apdovanotas Sidabrinio buivolu, aukščiausiu skautų organizacijos apdovanojimu. Po Pirmojo pasaulinio karo jis tarnavo Jutos valstijos pagalbos Armėnijai ir Sirijai kampanijos pirmininku ir valstijos atstovu Tarptautinėje aprūpinimo būstu konvencijoje, kurios tikslas buvo rasti pastogę po karo likusiems be namų.²⁵

Iki pašaukimo apaštalu Džordžas Albertas aktyviai dalyvavo politikoje, uoliai agituodamas už kampanijas ir kandidatus, kurie, jo nuomone, galėtų pagerinti visuomenę. Jam tapus visuotiniu įgaliotiniu, jo politinė veikla sumažėjo, tačiau jis toliau rėmė reikalus, kuriais tikėjo. Pavyzdžiui, 1923 m. jis padėjo Jutos valstijos įstatymų leidžiamajam organui pristatyti įstatymo projektą, leidusį pastatyti sanatoriją sergantiems tuberkulioze.²⁶

Kai nuo 1933 iki 1949 m. vyresnysis Smitas tarnavo Paramos akliesiems bendrijos (Society for the Aid of the Sightless) prezidentu, jo užuojauta kitiems buvo ypač akivaizdi. Pats kentėjęs nuo regėjimo sutrikimo, jis ypatingą simpatiją jautė akliesiems. Jis prižiūrėjo Mormono Knygos leidimą Brailio raštu ir pradėjo programą, padedančią akliesiems mokytis skaityti Brailio raštu ir kitais būdais prisitaikyti prie savo negalios. Dėl jo pastangų tie, kuriems jis tarnavo, mylėjo jį. Viena Paramos akliesiems bendrijos narė savo dėkingumą

*Vyresnysis Džordžas Albertas Smitas prižiūrėjo
Mormonos Knygos leidimą Brailio raštu*

vyresniajam Smitui išreiškė eilėraščių, kurį jam pristatė jo septyniasdešimtojo gimtadienio proga:

Kai gyvenimas skaudžiai audringomis rankomis muša
Ir karčios ašaros krinta;
Kai nedraugiška žiema mano sielą šaldo
Ir tuščias aidas kviečia –
Tuomet grįžteliu nekantriai vildamasi,
Nors išsekusi ir klupdama,
Jog rasiu supratingą širdį,
Kurioje dega draugiška liepsna –
Širdį, kurioje nuolaidi išmintis gyvena,
Užjaučiančią ir mielą,
Kurios tikėjimas Dievu ir žmogumi mokė
Tokio pat tikėjimo akląjį. [...]

Nors švelnus, meilingas jo veidas
Nuo mūsų atskirtas,
Mes regim maloningą išmintį
Jo širdies supratingos;
Jaučiam jo sielos ramybę
Ir savą ramybę atrandam;
Mes girdim jo tylią malda, atskleidžiančią,
Kad vieni mes neiname;
Jo tikėjimas mumis suteiks mums jėgos,
Sunkiai žengiant nematomu keliu;
Mūsų sielas pakylės žmogus
Bendrustėje su Dievu.²⁷

Asmeninės ligos ir kiti išmėginimai

Džordžo Alberto Smito sveikata didesnę gyvenimo dalį nebuvo ypatingai gera. Nors jam patiko plaukioti, jodinėti ir užsiimti kitomis aktyviomis veiklomis, kūnas buvo netvirtas ir dažnai silpnas. Be įsisenėjusios akių problemos, vyresnysis Smitas visą savo gyvenimą kentėjo nuo skrandžio ir nugaros skausmų, nuolatinio nuovargio, širdies ligos ir daugelio kitų negalavimų. Daugybės pareigų sukeltas stresas ir spaudimas taip pat jį paveikė, nors iš pradžių jis nenorėjo dėl sveikatos sulėtinti tempo. Dėl to nuo 1909 iki 1912 m. jis kovojo su tokia sunkia liga, kad dėl jos buvo prikaustytas prie lovos ir negalėjo vykdyti savo pareigų Dvylikos Kvorume. Tai buvo labai sunkus metas vyresniajam Smitui, kuris žūt būt norėjo grįžti prie savo tarnystės. Jo tėvo mirtis 1911 m. ir rimtas gripo priepuolis, kamavęs jo žmoną, dar labiau apsunkino vyresniojo Smito sveikimą.

Po kelių metų jis papasakojo tuo metu patirtą įvykį:

„Prieš keletą metų sunkiai sirgau. Tiesą sakant, manau, visi, išskyrus mano žmoną, mane buvo nurašę. [...] Buvau toks nusilpęs, kad vos begalėjau pajudėti. Netgi norint apsiversti lovoje prireikdavo ilgų ir varginančių pastangų.

Vieną dieną tokiomis sąlygomis nebejaučiau mane supusios aplinkos ir maniau, kad išėjau Anapus. Pastebėjau, kad stoviu nugara į didelį ir gražų ežerą, o veidu – į didelį mišką. Nesimatė jokio žmogaus, ir nebuvo nei valties ežere, nei jokių kitų priemonių, parodančių,

kaip galėjau tenai patekti. Suvokiau ar man atrodė, jog suvokių, kad užbaigiau savo mirtingojo gyvenimo darbus ir grįžau namo. [...]

Pradėjau dairytis ir netrukus aptikau takelį miške, kuriuo tikriausiai nebuvo dažnai vaikščiojama, ir jis buvo beveik apaugęs žole. Ėjau tuo taku ir po kurio laiko, kai buvau nuėjęs nemažą atstumą mišku, pamačiau link manęs einantį vyrą. Pastebėjau, kad jis labai stambus vyras, ir nuskubėjau jį pasitikti, nes atpažinau, kad tai buvo mano senelis [Džordžas A. Smitas]. Mirtingame gyvenime jis svėrė virš 136 kilogramų, todėl galite suprasti, kad jis buvo labai stambus žmogus. Prisimenu, koks buvau laimingas, matydamas jį ateinant. Man buvo duotas jo vardas, ir aš visuomet didžiavausi tuo.

Džordžas A. Smitas

Priartėjęs per porą metrų, senelis sustojo. Tai kvietė sustoti ir mane. Tada – ir aš norėčiau, kad berniukai, mergaitės ir jaunuoliai niekada to nepamirštumėte, – jis pažiūrėjo į mane labai įdėmiai ir pasakė:

„Norėčiau sužinoti, ką padarei su mano vardu.“

Priešais mane pralėkė viskas, ką kada nors buvau padaręs, tarytum besikeičiantys ekrane paveikslėliai – viskas, ką buvau padaręs. Staiga ta atgijusi praeitis užplūdo tą akimirką, kai stovėjau tenai. Priešais mane pralėkė visas mano gyvenimas. Nusišypsojau ir žiūrėdamas į savo senelį pasakiau:

„Su tavo vardu nesu padaręs nieko, ko turėtum gėdytis.“

Jis paėjo į priekį, apkabino mane, ir kai jis tai padarė, vėl pajutau mane supančią žemišką aplinką. Mano pagalvė buvo tokia šlapia, tarytum apipilta vandeniu – šlapia nuo dėkingumo, kad galėjau nesigėdydamas atsakyti, ašarų.

Daug kartų apie tai galvojau ir noriu jums pasakyti, kad nuo tada, labiau nei bet kada, stengiausi rūpintis tuo vardu. Taigi noriu pasakyti berniukams ir mergaitėms, vaikinams ir merginoms, Bažnyčios ir viso pasaulio jaunimui: „Gerbkite savo tėvus ir motinas. Gerbkite jums duotus vardus.“²⁸

Galiausiai vyresnysis Smitas atgavo jėgas ir iš savo išbandymo pakilo su atnaujintu dėkingumu už tiesos liudijimą jausmu. Kitoje

visuotinėje konferencijoje jis pasakė šventiesiems: „Pastaruosius metus praleidau mirties šešėlio slėnyje, būdamas taip arti kitos pusės, jog esu tikras, kad [jei ne] ypatingas mūsų Dangiškojo Tėvo palaiminimas, nebūčiau čia pasilikęs. Tačiau tas liudijimas, kuriuo mane palaimino mano Dangiškasis Tėvas, nė akimirką nenusilpo. Kuo arčiau kitos pusės buvau, tuo didesnis buvo mano įsitikinimas, kad evangelija yra tikra. Dabar, kai mano gyvybė išsaugota, džiūgauju galėdamas liudyti, kad žinau, jog evangelija yra tikra, ir visa savo siela dėkoju savo Dangiškajam Tėvui, kad jis man tai apreiškė.“²⁹

Vėlesniais metais įvairios fizinės negalios ir kiti išbandymai ir toliau spaudė vyresnįjį Smitą. Galbūt didžiausias jo išmėginimas buvo nuo 1932 iki 1937 m., kai jo žmona Liusė sirgo artritu ir neuralgija. Ją kamavo didelis skausmas, ir 1937 m. jai reikėjo beveik nuolatinės priežiūros. Tada 1937 m. balandį ją ištiko širdies smūgis, kuris vos neatėmė jai gyvybės ir dar labiau ją susilpnino.

Nors vyresnysis Smitas nuolat išgyveno dėl Liusės, bet ir toliau, kiek galėdamas, vykdė savo pareigas. 1937 m. lapkričio 5 d. jis kalbėjo draugo laidotuvėse, ir kai po kalbos atsisėdo, kažkas jam perdavė raštelį, kuriame buvo rašoma, kad kuo greičiau grįžtų namo. Vėliau savo dienoraštyje jis rašė: „Iš karto išėjau iš maldos namų, bet mano brangioji žmona iškvėpė paskutinį atodūsi dar prieš man grįžtant namo. Man kalbant laidotuvėse ji merdėjo. Aš netekau atsidavusios pagalbininkės, ir be jos būsiu vienišas.“

Iki Liusės mirties jiedu su Džordžu Albertu santuokoje buvo išgyvenę truputį ilgiau nei 45 metus. Jai buvo 68 metai. Nors labai ilgėjosi žmonos, vyresnysis Smitas žinojo, kad išsiskyrimas yra tik trumpalaikis, ir tas žinojimas teikė jam stiprybės. Jis rašė: „Nors mano šeima yra didžiai prislėgta, mus guodžia įsitikinimas, kad su mama vėl susijungsime, jeigu išliksime ištikimi. Ji buvo ištikima, paslaugi, rūpestinga žmona ir mama. Ji vienaip ar kitaip kentėjo šešerius metus ir, esu tikras, kad tenai yra laiminga su savo mama ir kitais artimaisiais. [...] Viešpats buvo maloningiausias ir pašalino bet kokį slegiantį mirties jausmą, už ką esu be galo dėkingas.“³⁰

Europos misijos prezidentas

1919 m. Prezidentas Hiberis Dž. Grantas, neseniai palaikytas kaip Bažnyčios Prezidentas, pašaukė vyresnįjį Smitą pirmininkauti

Europos misijai. Kalbėdamas visuotinėje konferencijoje vos keletą dienų iki išvykimo vyresnysis Smitas pasakė:

„Norėčiau jums, mano broliai ir seserys, pasakyti, kad laikau tai garbe – ne, daugiau nei garbe, aš laikau tai labai didele palaima – kad Viešpats pakėlė mane iš silpnos būklės, kurioje ne taip seniai buvau, sugrąžindamas mane į tokią sveikatos būklę, kad broliai jautė, jog galėčiau tarnauti misijoje užsienyje. [...]“

[...] Kitą trečiadienį tikiuosi važiuoti traukiniu iki pakrantės, o tada persikelti per vandenyną į misijos lauką, į kurią buvau pašauktas. Dėkui Dievui už galimybę ten vykti. Esu dėkingas, kad šios tiesos pažinimas pasiekė mano sielą.“³¹

Tuo metu Europa vis dar išgyveno Pirmojo pasaulinio karo, kuris pasibaigė vos prieš kelis mėnesius, padarinius. Dėl karo Europoje buvo labai mažai misionierių, ir viena iš vyresniojo Smito užduočių buvo padidinti jų skaičių. Tačiau dėl įtemptos ekonominės pokario Europos situacijos vyriausybės nenorėjo suteikti reikalingų vizų. Situaciją dar labiau sunkino vis dar vyravęs didelis nesupratimas ir išankstinis nusiteikimas prieš pastarųjų dienų šventuosius. Siekdamas pagerinti Bažnyčios įvaizdį, vyresnysis Smitas susitiko su daugeliu vyriausybių atstovų ir kitų iškilų veikėjų. Aiškindamas misionierių Europoje ir visame pasaulyje vaidmenį, jis dažnai sakydavo: „Išlaikykite visa kas gera pas jus, išlaikykite visa, ką Dievas jums davė, kas praturtina jūsų gyvenimą, o tada leiskite mums pasidalinti su jumis kai kuo, kas padidins jūsų laimę ir pasitenkinimą.“³² Pasak vieno iš misionierių, tarnavusių jam vadovaujant, „savo meistrišku, geru būdu jis pelnė jų pagarbą ir draugystę ir užtikrino lengvatas misionieriams, kurių anksčiau nebuvo.“³³

Baigiantis tarnystei, 1921 m. vyresniajam Smitui buvo pavykę padidinti Europoje tarnaujančių misionierių skaičių ir pakeisti tam tikras klaidingas nuomones apie pastarųjų dienų šventuosius. Jis taip pat pelnė draugų Bažnyčiai ir dar daug metų laiškais palaikė su jais ryšį.

Bažnyčios istorinių vietų išsaugojimas

Vyresniajam Smitui patiko pasakoti kitiems apie Bažnyčią ir didžius jos istorijos įvykius. Savo tarnystėje jis daug prisidėjo prie tos istorijos išsaugojimo, kuriant paminklus ir kitaip pažymint žymias

Bažnyčios istorijos vietas. Kaip rašė vienas jo bendradarbių, „jis tikėjo, kad patraukdamas jaunesniosios kartos dėmesį į jų protėvių pasiekimus, jis atliks svarbų darbą“.³⁴

Kaip jaunas apaštalas, jis nuvyko į Palmyrą, Niujorko valstijoje, ir tarėsi dėl Džozefo Smito vyresniojo ūkio pirkimo Bažnyčios vardu. Būdamas Niujorko valstijoje, jis taip pat aplankė vyrą, vardu Plinis Sekstonas, kuriam priklausė Kumoros kalva, vieta, kurioje Džozefas Smitas gavo aukso plokšteles. Ponas Sekstonas nenorėjo tos žemės parduoti Bažnyčiai, bet juodu su vyresniuoju Smitu vistiek tapo draugais. Iš dalies dėl gerų vyresniojo Smito santykių su ponu Sekstonu Bažnyčia galiausiai galėjo įsigyti tą sklypą ir tenai pašventinti paminklą.

1930 metais Bažnyčios įkūrimo šimtosioms metinėms vyresnysis Smitas padėjo įkurti Jutos Pionierių kelių ir žymių vietų asociaciją (Utah Pioneer Trails and Landmarks Association) ir buvo išrinktas pirmuoju jos prezidentu. Per kitus 20 metų ta organizacija pastatė daugiau nei 100 paminklų ir paminklinių lentų, dauguma kurių įamžino pionierių žygį į Druskos ežero slėnį. Vyresnysis Smitas pašventino daugumą tų paminklų.³⁵

Aiškindamas Bažnyčios susidomėjimą istorinėmis vietomis, jis rašė: „Yra tradicija statyti paminklus žmonėms, siekiant išsaugoti jų atminimą. Statomi paminklai žmonių atmintyje taip pat visam laikui įamžina didžius įvykius. [...] Yra daug svarbių vietų, kurios pamiršamos, ir žmonės jautė, kad reikia jas deramai pažymėti, kad vėliau gyvenantys atkreiptų dėmesį į svarbius įvykius.“³⁶

Kaip žmogus, kurio senelis su pionieriais keliavo į Jutą, vyresnysis Smitas jautė gilią pagarbą tiems pirmiesiems Bažnyčios nariams, kurie dėl savo tikėjimo tiek daug paaukojo. Kalbėdamas Paramos bendrijai, jis papasakojo, ką patyrė atkurdamas rankinių vėžimėlių pionierių kelionės maršrutą:

„Mes priėjome tą kelio dalį, kur Martino rankinių vėžimėlių grupė neteko tiek daug žmonių. Kiek galėdami tiksliau nustatėme jų stovyklavietės vietą. Ten dalyvavę tos grupės dalyvių palikuonys padėjo pastatyti paminklinę lentą. Tada priėjome Rok Kryką; prieš metus ten buvome pastatę laikiną paminklinę lentą. Tuo metų laiku visur augo nuostabios laukinės gėlės, daugiausiai buvo laukinio iriso, ir grupės

*Paminklas Kumoros kalvoje, kur angelas Moronis
Džozefui Smitui įteikė auksines plokšteles*

nariai priskynė šių gėlių ir švelniai padėjo ant akmenų sampylos, kuri buvo sukrauta prieš metus. [...] Ten viename kape buvo palaidota 15 Bažnyčios narių, kurie mirė nuo alkio ir šalčio.

Žinote, yra momentų ir vietų, kur mes tarytum priartėjame prie mūsų Dangiškojo Tėvo. Kai susėdome aplinkui laužą tame mažame Rok Kryko slėnyje, kur Vilio rankinių vėžimėlių grupę ištiko nelaimė, mes, tų pionierių, kurie persikėlė per tas lygumas vasaros karštyje ir žiemos speige, palikuonys, pasakojome mūsų protėvių istorijas. [...] Tai buvo žavinga proga. Mūsų labai buvo atkartota istorija.

[...] Man atrodė, kad buvome akivaizdoje tų, kurie atidavė viską, kad galėtume turėti Evangelijos palaimas. Atrodė, kad jautėme Viešpaties artumą.

Išeidami liejome ašaras – nes abejoju, ar bent vieno žmogaus iš 30–40 žmonių grupės akys buvo sausos – mūsų širdis palietė

ta įtaka, kuri jautėsi dėl to mažo susirinkimo, ir viena gera sesuo paėmė mano ranką ir pasakė: „Broli Smitai, nuo šiol būsiu geresnė moteris.“ Toji moteris... buvo viena geriausių moterų, bet manau ją paveikė, kaip turbūt daugelį iš mūsų, tas faktas, jog kažkaip jautėme, kad neatitikome tų idealų, kurie buvo mūsų sielose. Ten palaidoti žmonės ne tik atidavė savo gyvenimo dienas, bet atidavė pačią gyvybę kaip savo tikėjimo šio darbo dieviškumu įrodymą. [...]

Jeigu šios organizacijos [Paramos bendrijos] narės bus tokios ištikimos kaip tie, kurie guli palaidoti tose lygumose, kurie su tikėjimu Viešpačiu drąsiai sutiko savo problemas, jūs papildysite daugybę savo pasiekimų ir jums bei jūsų šeimoms liesis mylinčiojo Tėvo palankumas.“³⁷

Bažnyčios Prezidentas, 1945–1951 m.

Ankstyvą 1945 m. gegužės 15 d. rytą vyresnįjį Smitą, važiuojantį traukiniu rytinėse Jungtinėse Valstijose, pažadino geležinkelio darbuotojas su žinia, kad mirė Prezidentas Hiberis Dž. Grantas, kuris tuo metu buvo Bažnyčios Prezidentas. Vyresnysis Smitas kuo skubiausiai persėdo į kitą traukinį ir grįžo į Solt Leik Sitį. Vos po kelių dienų Džordžas Albertas Smitas, kaip ilgiausiai tarnavęs Dvylikos Apaštalų Kvorumo narys, buvo palaikytas kaip aštuntasis Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios Prezidentas.

Pirmoje savo, kaip Bažnyčios Prezidento, visuotinės konferencijos kalboje jį palaikiusiems šventiesiems jis sakė: „Galvoju, ar kas nors dar čia jaučiasi toks silpnas ir nuolankus, kaip prieš jus stovintis vyras.“³⁸ Savo šeimos nariams jis išreiškė panašius jausmus: „Nenorėjau šių pareigų. Nesijaučiau joms tinkamas. Bet jos mane užklupo, ir aš jose tarnausiu, kiek galiu geriausiai. Noriu, kad visi žinotumėte, kad ką bedarytumėte Bažnyčioje, pradedant [namų] mokymu ir baigiant pirmininkavimu kuolui, jeigu darysite geriausiai kiek galite, jūsų pareigos bus tiek pat svarbios, kiek ir manosios.“³⁹

Buvo daug tokių, kurie jautė, kad Prezidento Smito talentai nepaprastai tiko šiam pašaukimui. Vienas iš visuotinių įgaliotinių, kalbėjusių netrukus po Prezidento Smito palaikymo toje konferencijoje, išsakė tokį įsitikinimą: „Dažnai yra sakoma, kad Viešpats užaugina tam tikrą žmogų, kad tas atliktų tam tikrą misiją. [...]

Prezidentas Smitas ir jo patarėjai: Dž. Rubenas Klarkas jaunesnysis (kairėje) ir Deividas O. Makėjus (dešinėje)

Ne man sakyti, kokia konkreti misija laukia Prezidento Džordžo Alberto Smito. Tačiau žinau, kad dar niekada pasaulio istorijoje taip smarkiai nereikėjo meilės tarp brolių, kaip reikia dabar. Be to, žinau, kad nepažįstu kito vyro, kuris taip mylėtų žmonijos šeimą, tiek asmenis, tiek bendrai, giliau, nei myli Prezidentas Džordžas Albertas Smitas.“⁴⁰

Pagalba vargšams po Antrojo pasaulinio karo

Antrasis pasaulinis karas baigėsi vos keli mėnesiai po to, kai Džordžas Albertas Smitas tapo Bažnyčios Prezidentu. Europoje karas skurstančiais ir be namų paliko tūkstančius žmonių, ir Prezidentas Smitas greitai mobilizavo Bažnyčios gerovės išteklius, kad suteiktų pagalbą. Prezidentas Gordonas B. Hinklis vėliau apie tą darbą sakė: „Buvau tarp tų, kurie čia, Solt Leik Sityje, naktimis dirbo Gerovės aikštėje kraudami produktus į vagonus, vežusius maistą į uostą, iš kur jis buvo plukdomas anapus jūros. Kai buvo pašventinta Šveicarijos šventykla [1955 m.] ir daug šventųjų į šventyklą atvyko

iš Vokietijos, girdėjau kai kuriuos iš jų su ašaromis, riedančiomis skruostais, dėkojant už jų gyvybes išgelbėjusį maistą.“⁴¹

Prezidentas Smitas taip pat žinojo, kad po tokio niokojančio karo pasaulio žmonės turi didelių dvasinių poreikių. Todėl jis ėmėsi reorganizuoti misijas šalyse, kur karas sustabdė misionierišką darbą, ir skatino šventuosius savo asmeniniame gyvenime laikytis taikos Evangelijos. Netrukus po karo pabaigos jis pasakė: „Geriausias dėkingumo įrodymas šiuo metu – tai daryti viską, ką galime, kad atneštume laimę į šį liūdną pasaulį, nes visi esame mūsų Tėvo vaikai, ir visi savo buvimu pasaulyje privalome paversti jį laimingesne vieta.

Visiems, kam reikia, rodykime gerumą ir supratingumą, nepamiršdami tų, kurie daug neteko; ir džiaugdamiesi taika nepamirškime tų, kurie, sumokėdami už taiką, neteko savo mylimųjų. [...]

Meldžiuosi, kad žmonės atsigręžtų į Dievą ir paklustų Jo keliams, ir taip išgelbėtų pasaulį nuo ateities konfliktų ir naikinimo. Meldžiuosi, kad tik iš mūsų Dangiškojo Tėvo ateinanti ramybė gyventų visų liūdinčių širdyse ir namuose.“⁴²

Padidėjusios galimybės dalintis Evangelija

Prezidentas Smitas ir toliau vos pasitaikius progai dalinosi Evangelija su kitais, o jo naujose pareigose tų progų gausėjo. 1946 m. gegužę Prezidentas Smitas tapo pirmuoju Bažnyčios Prezidentu, aplankiusiu šventuosius Meksikoje. Čia Prezidentas Smitas ne tik susitiko su Bažnyčios šventaisiais, kalbėjo didelėje konferencijoje, bet susitiko ir su keletu aukšto rango Meksikos pareigūnų ir kalbėjosi su jais apie sugrąžintąją Evangeliją. Susitikime su Meksikos prezidentu Manueliu Kamaču Prezidentas Smitas ir jo palydovai paaiškino: „Mes atėjome su ypatinga žinia jums ir jūsų žmonėms. Mes esame čia, kad papasakotume jums apie jūsų protėvius ir sugrąžintąją Jėzaus Kristaus Evangeliją. [...] Turime knygą, kurioje... pasakojama apie didį pranašą, kuris su šeima ir kitais išvyko iš Jeruzalės 600 m. prieš Kristaus gimimą ir atvyko į... šią didžią Amerikos žemę, jiems žinomą kaip „pažado žemę, kuri yra rinktinė tarp visų kitų žemių“. Šioje Mormono Knygoje taip pat pasakojama apie Jėzaus Kristaus apsilankymą šiame kontinente ir kad Jis įkūrė Savo Bažnyčią ir išsirinko dvylika mokinių.“

Prezidentas Kamačas, išreiškęs pagarbą ir susižavėjimą pastarųjų dienų šventaisiais, gyvenusiais jo šalyje, labai susidomėjo Mormono

Knyga ir paklausė: „Ar galėčiau gauti Mormono Knygos egzempliorių? Dar nesu apie ją girdėjęs.“ Tada Prezidentas Smitas padovanojo jam knygos egzempliorių ispanų kalba odiniais viršeliais, kurios pradžioje buvo pateiktos ypatingos svarbos ištraukos. Prezidentas Kamačas pasakė: „Perskaitysiu visą knygą, nes tai labai įdomu man ir mano žmonėms.“⁴³

Pionierių atvykimo šimtmečio minėjimas

Vienas ryškiausių Džordžo Alberto Smito šešių metų tarnystės Bažnyčios Prezidentu įvykių buvo 1947 metais, kai Bažnyčia minėjo pionierių atvykimo į Druskos ežero slėnį šimtmetį. Prezidentas Smitas prižiūrėjo minėjimą, kuris patraukė nacionalinį dėmesį ir kurio kulminacija buvo paminklo *Štai ta vieta* (This is the place) Solt Leik Cityje, netoli vietos, kur pionieriai pirmiausiai įžengė į slėnį, pašventinimas. Nuo 1930 m. Prezidentas Smitas buvo užsiėmęs paminklo pionierių pasiekimams ir tikėjimui pagerbti planavimu. Jis taipogi pasirūpino, kad paminklas pagerbtų ir to laikmečio ankstyvuosius tyrinėtojus, kitų tikėjimų misionierius ir svarbius Amerikos indėnų vadovus.

Paminklo *Štai ta vieta* (This is the place) pašventinimo metu Džordžas K. Morisas, tuometinis Rytinių valstijų misijos prezidentas, atkreipė dėmesį į draugiškumo dvasią, kurią jis priskyrė Prezidento Smito įdirbiui: „Prezidento Smito indėlis į brolystę ir toleranciją atsispindėjo pašventinimo ceremonijoje. [...] Paties paminklo skulptūroje – kiek pavyko atskirų asmenų skulptūrose – nepriklausomai nuo rasės ar religijos buvo pagerbti vyrai, kūrę vakarų tarpukalnės regiono istoriją iki mormonų pionierių. Kai buvo ruošama pašventinimo ceremonijos programa, būtent Prezidentas Smitas pageidavo, kad be valstijos, apygardos ir miesto pareigūnų dalyvautų ir pagrindinių religinių grupių atstovai. Katalikų kunigas, protestantų vyskupas, žydų rabinas ir Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios atstovai buvo pagrindiniai kalbantieji. Vienas svečias iš rytinių valstijų po programos pastebėjo: „Šiandien patyriau dvasinį pakartotinį krikštą. Tai, ką mačiau, negalėjo įvykti niekur kitur pasaulyje. Šiandien parodyta tolerancijos dvasia buvo nuostabi.“⁴⁴

Nors 18 metrų aukščio paminklas buvo įspūdingas, Prezidentas Smitas mokė, kad geriausias būdas pagerbti pionierius, tai sekti jų

*Paminklas **Štai ta vieta** (This is the place), kuris įamžina pionierių atvykimą į Druskos ežero slėnį ir kurį 1947 m. pašventino Prezidentas Smitas*

tikėjimo ir pasišventimo pavyzdžiu. Paminklo pašventinimo maldoje jis sakė: „Mūsų Tėve, kuris esi danguje, ...ši rytą stovime Tavo aki-vaizdoje šioje ramioje kalvos įkalnėje ir žiūrime į didį paminklą, kuris buvo pastatytas pagerbti Tavo sūnus bei dukras ir jų atsidavimą. [...] Meldžiame, kad galėtume būti palaiminti ta pačia dvasia, kuria pasižymėjo tie ištikimieji, tikėję Tave ir Tavo Mylimąjį Sūnų, kurie atvyko į šį slėnį, nes troško čia gyventi ir garbinti Tave. Meldžiame, kad mūsų širdyse išliktų garbinimo ir dėkingumo dvasia.“⁴⁵

Gyvenimo apmąstymai, sulaukus 80 metų amžiaus

Nežiūrint senyvo amžiaus, didesnę prezidentavimo dalį Prezidentas Smitas galėjo eiti savo pareigas be fizinių negalių, kurios jam trukdė praicityje. 1950 m. balandžio mėn. išleistame straipsnyje, artėjant 80-ajam gimtadieniui, Prezidentas Smitas apžvelgė savo gyvenimą ir pastebėjo, kaip Dievas palaikė ir laimino jį:

„Per šiuos aštuoniasdešimt metų pasaulyje Jėzaus Kristaus evangelijos labai nukeliavau daugiau nei milijoną kilometrų. Pabuvojau daugybėje klimatų, šalių ir tautų, ir nuo pat mano vaikystės žmonės, tiek Bažnyčios nariai, tiek nepriklausantys jai, buvo man malonūs ir paslaugūs. Kur tik nuvykdavau, rasdavau kilnių vyrų ir moterų. [...]

[...] Kai susimąstau, koks esu silpnas, trapus asmuo, būdamas pašauktas būti šios didžios Bažnyčios vadovu, suvokių, kiek daug pagalbos man reikia. Dėkingai pripažįstu savo Tėvo danguje pagalbą ir daugelio geriausių, kokie tik yra pasaulyje, vyrų ir moterų, tiek namuose, tiek svetur, padrąšinimą ir draugystę mano gyvenime.“

Jis tęsė reikšdamas meilę žmonėms, kuriems tiek daug metų tarnavo:

„Be abejonės yra palaiminga bendrauti su tokiais žmonėmis, ir iš savo sielos gelmių naudojuosi proga visiems jums padėkoti už jūsų gerumą man ir taip pat visiems jums pasakyti: Niekada nesužinosite, kaip stipriai jus myliu. Man nepakanka žodžių tai išreikšti. Ir aš noriu tai jausti kiekvienam mūsų Dangiškojo Tėvo sūnui ir dukrai.

Nugyvenau ilgą gyvenimą, palyginus su vidutiniu žmonių amžiumi, ir mano gyvenimas buvo laimingas. Nepraeis daug metų ir natūraliai klostantis įvykiams būsiu pašauktas keliauti anapus. To meto laukiu maloniai nekantraudamas. Mirtingume nugyvenęs aštuoniasdešimt metų, apkeliavęs daugelį pasaulio vietų, bendravęs su daug didžiųjų ir gerų vyrų bei moterų, liudiju jums, jog dabar, geriau nei bet kada anksčiau, žinau, kad Dievas gyvas, kad Jėzus yra Kristus, kad Džozefas Smitas buvo Gyvojo Dievo pranašas ir kad mūsų Dangiškajam Tėvui vadovaujant jo įkurta Bažnyčia, Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia, ... veikia tos pačios kunigystės, kurią Petras, Jokūbas ir Jonas suteikė Džozefui Smitui ir Oliveriui Kauderiui, galios ir įgaliojimo vadovaujama. Žinau tai lygiai taip pat, kaip kad žinau, jog gyvenu, ir suvokių, kad tai jums liudyti yra labai svarbu, ir už tai, bei už visa kita, ko mokiau Jo vardu, turėsiu atsiskaityti savo Dangiškajam Tėvui. [...] Su meile ir geranoriškumu savo širdyje liudiju tai mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu.“⁴⁶

Po vienerių metų, 1951 m. balandžio 4 d., sulaukęs 81 gimtadienio Džordžas Albertas Smitas ramiai pasimirė savo namuose jo sūnui ir dukroms būnant prie jo lovos.

Paprasti meilaus tarnavimo darbai

Džordžas Albertas Smitas per savo 81-ius metus daug nuveikė Bažnyčioje, bendruomenėje ir visame pasaulyje. Tačiau asmeniškai jį pažinoję labiausiai prisimena daugelį paprastų, kuklių jo gerumo ir meilės darbų. Prezidentas Deividas O. Makėjus, vedęs Prezidento Smito laidotuvių ceremoniją, taip apie jį kalbėjo: „Iš tiesų jis buvo kilni siela, laimingiausias, kai darė kitus laimingus.“⁴⁷

Vyresnysis Džonas A. Vidsou, Dvylikos Apaštalų Kvorumo narys, papasakojo, kas nutiko, kai jis stengėsi išspręsti sunkią, sudėtingą problemą:

„Sėdėjau savo kabinete gana pavargęs po dienos darbų. [...] Buvau išsekęs. Kaip tik tuomet pasigirdo stuksenimas į duris, ir įėjo Džordžas Albertas Smitas. Jis tarė: „Einu namo po šios dienos darbų. Pagalvojau apie tave ir tas problemas, kurias turi išspręsti. Užėjau tavęs paguosti ir palaiminti.“

Toks jau buvo Džordžas Albertas Smitas. [...] Niekada to nepamiršiu. Kurį laiką kalbėjomės; tada išsiskyrėme, jis nuėjo namo. Mano širdis buvo pakylėta. Nebebuvau išsekęs.

Matote, meilė... nėra vien žodis ar vidinis jausmas. Kad būtų tikra, meilė turi būti panaudota. Prezidentas Smitas tąkart tai padarė. Jis man skyrė savo laiko, savo jėgų.“⁴⁸

Vyresnysis Metju Kaulis, taip pat Dvylikos Apaštalų Kvorumo narys ir artimas prezidento Smito draugas, laidotuvių ceremonijoje pagerbė jį taip:

„Kiekvienas sielvartaujantis, kiekvienas užkluptas ligos ar kitos nelaimės, kas tik patekdavo šio Dievo sūnaus akivaizdon, sėmėsi jo dorybės ir stiprybės. Būti jo akivaizdoje reiškė būti išgydytam, jei ne fiziškai, tai išties dvasiškai. [...]

[...] Dievas traukia tai, kas dieviška, ir, esu tikras, kad kelionė, kurion ką tik leidosi šis Dievo žmogus, buvo trumpiausia kada nors jo nukeliauta kelionė. Dievas yra meilė. Džordžas Albertas Smitas yra meilė. Jis yra dieviškas. Dievas pasiėmė jį pas save.

Prezidentas Smitas savo biure

[...] Tokio gyvenimo negalime pagerbti žodžiais. Jų nepakanka. Yra tik vienas būdas, kaip galime pagerbti jo dorybę, jo švelnų būdą, jo meilės didžias savybes, – savo darbais. [...]

Visi būkime truputį atlaidesni, truputį švelnesni bendraudami vieni su kitais, truputį rūpestingesni vieni kitiems, truputį dosnesni savo jausmais.⁴⁹

Ant Džordžo Alberto Smito antkapio yra toks užrašas. Jis tinkamai apibendrina jo meilaus tarnavimo gyvenimą:

„Jis suprato ir skleidė Kristaus mokymus, ir nepaprastai sėkmingai juos taikė gyvenime. Jis buvo geras, kantrus, išmintingas, tolerantiškas ir supratingas. Jis vaikščiojo darydamas gera. Jis mylėjo Jutą ir Ameriką, tačiau nebuvo provincialas. Jis be išlygų tikėjo meilės galia ir jos reikalingumu. Jis begalo mylėjo savo Bažnyčią ir šeimą ir karštai jiems tarnavo. Tačiau jo meilė nebuvo ribota; ji apėmė visus žmones, nepriklausomai nuo rasės, tikėjimo ar vietos. Jiems ir apie juos jis dažnai sakė: „Visi esame mūsų Tėvo vaikai.“

Išnašos

1. Iš D. Arthur Haycock, „A Day with the President“, *Improvement Era*, Apr. 1950, p. 288.
2. Žr. „Pres. Smith’s Leadership Address“, *Deseret News*, Feb. 16, 1946, Church section, p. 6.
3. „Mothers of Our Leaders“, *Relief Society Magazine*, June 1919, p. 313–314.
4. „To the Relief Society“, *Relief Society Magazine*, Dec. 1932, p. 707–708.
5. „After Eighty Years“, *Improvement Era*, Apr. 1950, p. 263.
6. „Pres. Smith’s Leadership Address“, p. 1.
7. Iš Merlo J. Pusey, *Builders of the Kingdom* (1981), p. 209.
8. Liusės Wudraf dienoraštis, 1888 m. vasario 5 d., George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 138, book 1.
9. Iš Emily Stewart Smith, „Some Notes about President George Albert Smith“, May 1948, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 5, page 3.
10. Žr. Emily Stewart Smith, „Some Notes about President George Albert Smith“, p. 5.
11. Dž. Golden Kimbolo laiškas, 1893 m. kovo 18 d., George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 72, folder 12.
12. Dž. Golden Kimbolo laiškas, 1893 m. birželio 30 d., George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 72, folder 15.
13. „How My Life Was Preserved“, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 121, scrapbook 1, pages 43–44.
14. „How My Life Was Preserved“, p. 43.
15. Edith Smith Elliott, „No Wonder We Love Him“, *Relief Society Magazine*, June 1953, p. 366, 368.
16. Žr. *Builders of the Kingdom*, p. 240.
17. Žr. *Builders of the Kingdom*, p. 224–225.
18. Emily Smith Stewart, iš „Pres. Smith Mementos At Y.“ *Deseret News*, Oct. 14, 1967, Church section, p. 6–7.
19. George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 100, folder 23, p. 11.
20. John F. Fitzpatrick, iš Conference Report, Apr. 1951, p. 172.
21. Džordžo Alberto Smito dienoraštis, 1906 m. spalio 27 d., George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 73, book 3, p. 70.
22. Žr. Džordžo Alberto Smito dienoraštį, 1906 m. spalio 30 d., George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 73, book 3, p. 72.
23. Žr. Francis M. Gibbons, *George Albert Smith: Kind and Caring Christian, Prophet of God* (1990), p. 208–209.
24. Iš Glenn R. Stubbs, „A Biography of George Albert Smith, 1870 to 1951“ (Filosofijos mokslų daktaro disertacija, Brigham Young University, 1974), p. 295.
25. Žr. Bryant S. Hinckley, „Greatness in Men: Superintendent George Albert Smith“, *Improvement Era*, Mar. 1932, p. 270, 271.
26. Žr. „A Biography of George Albert Smith“, p. 283.
27. Irene Jones, „The Understanding Heart“, *Improvement Era*, July 1940, p. 423.
28. „Your Good Name“, *Improvement Era*, Mar. 1947, p. 139.
29. Iš Conference Report, Oct. 1921, p. 42.
30. Džordžo Alberto Smito dienoraštis, 1937 m. lapkričio 5 d., George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 74, book 11, p. 83–84.
31. Iš Conference Report, June 1919, p. 42, 44.
32. Iš Conference Report, Oct. 1950, p. 8.
33. James Gunn McKay, iš „A Biography of George Albert Smith“, p. 141.
34. George Q. Morris, „Perpetuating Our Ideals through Markers and Monuments“, *Improvement Era*, Apr. 1950, p. 284.
35. Žr. „Markers and Monuments“, p. 284.
36. Laiškas Leslei O. Lovridž, 1937 m. kovo 15 d., George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 67, folder 25.
37. „To the Relief Society“, *Relief Society Magazine*, Dec. 1932, p. 705–706.
38. Iš Conference Report, Oct. 1945, p. 18.
39. Iš *Builders of the Kingdom*, p. 315–316.

40. Džozefas F. Smitas, iš Conference Report, Oct. 1945, p. 31–32; Džozefas F. Smitas buvo Bažnyčios patriarchas ir Prezidento Džozefo F. Smito, šeštojo Bažnyčios prezidento, anūkas.
41. Gordonas B. Hinklis, iš Conference Report, Apr. 1992, p. 75; arba *Ensign*, May 1992, p. 52.
42. „Some Thoughts on War, and Sorrow, and Peace“, *Improvement Era*, Sept. 1945, p. 501.
43. Žr. Arwell L. Pierce, iš Conference Report, Apr. 1951, p. 112–113.
44. „Markers and Monuments“, p. 284–285.
45. „Dedicatory Prayer“, *Improvement Era*, Sept. 1947, p. 571.
46. „After Eighty Years“, p. 263–264.
47. Deividas O. Makėjus, iš Conference Report, Apr. 1951, p. 3.
48. Džonas A. Vidsou, iš Conference Report, Apr. 1951, p. 99.
49. Metju Kaulis, iš Conference Report, Apr. 1951, p. 168–169.

Gyventi pagal tai, ką tikime

*Mūsų religija turi matytis kasdieniame
mūsų gyvenime.*

Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo

Būdamas 34-erių, Džordžas Albertas Smitas sudarė sprendimą, kuriuos pavadino savo „asmeniniu tikėjimo išpažinimu“, – 11-kos idealų, pagal kuriuos jis pasiryžo gyventi, sąrašą:

„Aš būsiu draugas tiems, kurie neturi draugų, ir džiugiai padėsiu vargšams.

Lankysiu ligonius bei suspaustusius ir įkvėpsiu jiems troškimą tikėti, kad būtų išgydyti.

Mokysiu tiesos taip, kad visa žmonija ją suprastų ir būtų palaiminta.

Ieškosiu klystančiojo ir mėginsiu sugražinti jį į teisų ir laimingą gyvenimą.

Nesieksiu priversti žmones gyventi pagal manusius idealus, bet juos mylėsiu taip, kad jie norėtų daryti tai, kas teisu.

Gyvensiu su paprastais žmonėmis ir padėsiu spręsti jų problemas, kad jų žemiškasis gyvenimas būtų laimingas.

Vengsiu aukštų pareigų afišavimo ir nepriimsiu nerūpestingų draugų meilikavimo.

Neužgausiu jokio žmogaus jausmų tyčia, netgi to žmogaus, kuris galbūt įskaudino mane, bet sieksiu su juo elgtis gerai ir padaryti jį savo draugu.

Įveiksiu polinkį į savanaudiškumą bei pavydą ir džiaugsiuosi dėl visų mano Dangiškojo Tėvo vaikų sėkmės.

Nebūsiu priešas jokiai gyvai sielai.

Žinodamas, kad žmonijos Išpirkėjas pasauliui pasiūlė vienintelį planą, kuris iki galo mus išlavins ir padarys tikrai laimingus čia ir po mirties, jaučiu, jog skleisti šią tiesą yra ne vien pareiga, bet ir palaiminta privilegija.“¹ (Žr. 1 pasiūlymą 8 puslapyje.)

Pažinojusieji Prezidentą Smitą skelbė, kad jis tikrai gyveno pagal šį savo tikėjimo išpažinimą. Ezra Taftas Bensonas, tuo metu Dvylikos Apaštalo Kvorumo narys, papasakojo įvyki, iliustruojantį, kad Prezidentas Smitas liko ištikimas savo sprendimui lankyti „ligonius bei suspaustuosius ir įkvėpti jiems troškimą tikėti, kad būtų išgydyti“:

„Niekada nenustosiu būti dėkingas už jo apsilankymus mano namuose, kai [išvykęs] tarnavau kaip nuolankus misionierius. [...] Ypač esu dėkingas už vieną vizitą vėlai naktį, kai mūsų mažylė jau buvo ant mirties slenksčio. Be jokio pranešimo Prezidentas Smitas rado laiko ateiti į mūsų namus ir uždėti rankas ant galvos mažylei, jau daugelį valandų pragulėjusiai ant savo motinos rankų, ir pažadėti, kad ji visiškai pasveiks. Toks jau buvo Prezidentas Smitas – visada rasdavo laiko padėti, ypač sergantiesiems, tiems, kuriems jo reikėjo labiausiai.“²

Spenseris V. Kimbolas nurodė kitą atvejį, kai Prezidento Smito poelgiai pademonstravo jo pasiryžimą daryti gera „žmogui, kuris galbūt įskaudino“ jį:

„[Prezidentui Smitui] buvo pranešta, kad kažkas iš jo brikelės pavogė apklotą. Užuot supykęs, jis pasakė: „Gaila, kad nežinome, kas tai padarė, nes galėtume duoti jam ir antklodę, nes jam turbūt šalta; taip pat ir maisto, nes jis turbūt alkanas.“³

Kitas Džordžo Alberto Smito gyvenimą stebėjęs asmuo apie jį rašė taip: „Jo religija nėra šalta, nepraktikuojama doktrina. Tai – ne teorija. Ji jam reiškia daugiau nei nuostabus planas, kuriuo verta žavėtis. Tai daugiau negu gyvenimo filosofija. Tokiam praktiškam žmogui, koks buvo jis, religija yra nuostata, kuria remdamasis žmogus gyvena, kuria grindžiami jo poelgiai, ar tai reikštų tik pasakyti gerą žodį ar paduoti šalto vandens puodelį. Jo religija turi būti parodyta darbuose. Ji turi pasimatyti kasdienio gyvenimo smulkmenose.“⁴

Vienas iš jo patarėjų Pirmojoje Prezidentūroje, prezidentas Dž. Rubenas Klarkas jaunesnysis, Prezidento Smito asmeninę dorą

apibendrino tokiais žodžiais: „Jis buvo vienas iš nedaugelio žmonių, apie kuriuos gali pasakyti, kad jis gyveno taip, kaip pats mokė.“⁵

Džordžo Alberto Smito mokymai

Mūsų paklusnumas Evangelijai – ne vien narystė Bažnyčioje – duoda mums teisę vadintis šventaisiais

Garbinimas Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčioje reiškia atsidavusį gyvenimą, troškimą būti vertam To, pagal kurio atvaizdą buvome sukurti ir kuris mums davė viską... kas yra vertinga – Jėzaus Kristaus Evangeliją.⁶

Kaip puiku jaustis, kad priklausome bažnyčiai, kurią sudaro, arba turėtų sudaryti, šventieji. Nepakanka to, kad mūsų vardai yra sąrašuose. Svarbu gyventi taip, kad mūsų gyvenimas leistų vadintis šventaisiais, ir jeigu taip gyvensite, būsite laimingi. [...]

Kai Jėzus iš Nazareto atėjo į pasaulį ir ėmė skelbti Karalystės Evangeliją, daugelis, ypač įsitikinę savo teisumu fariziejai, atmetė Jo žinią, pareikšdami, jog jie esą Abraomo palikuonys, ir pažymėdami, kad Dievo Karalystėje juos išgelbės jų kilmė.

Gelbėtojas jiems pareiškė, kad, jeigu jie būtų Abraomo vaikai, jie darytų Abraomo darbus. [Žr. Jono 8:33–39.] Norėčiau pastarųjų dienų šventiesiems pasakyti, kad jei esame verti vadintis pastarųjų dienų šventaisiais, tai dėl to, kad gyvename šventųjų gyvenimą, ir Evangelija skirta mus tam paruošti. Pasaulis nusirito į tokią padėtį ir yra priešininko apgaudinėjamas tiek ilgai, ir skelbia, kad visa, kas būtina, yra tikėti Dievą, jog aš tikrai dėl jo bijau. Tai vien priešininko gudrybė.⁷ (Žr. 2 pasiūlymą 9 puslapyje.)

Vadinamasis „mormonizmas“ yra Jėzaus Kristaus Evangelija, taigi tai yra Dievo galia išgelbėti visus tuos, kurie tiki jos mokymais ir jiems paklūsta. Ne sakantieji „Viešpatie, Viešpatie“ džiaugiasi Jo Dvasios bendryste, bet vykduojantieji Jo valią [žr. Luko 6:46].⁸

Skaitydamas Evangelijos pagal Matą 7 skyrių ir jo 24 eilutę, randu štai ką:

„Kas klauso šitų mano žodžių ir juos vykdo, panašus į išmintingą žmogų, pasistačiusį namą ant uolos.

„Kas klauso šitų mano žodžių ir juos vykdo, panašus į išmintingą žmogų, pasistačiusį namą ant uolos“

Prapliupo liūtys, ištvino upės, pakilo vėjai ir daužėsi į tą namą. Tačiau jis nesugriuvo, nes buvo pastatytas ant uolos.

Kas klauso šitų mano žodžių ir jų nevykdo, panašus į paiką žmogų, pasistačiusį namą ant smėlio.

Prapliupo liūtys, ištvino upės, pakilo vėjai ir daužėsi į tą namą, ir jis sugriuvo, o jo griuvimas buvo smarkus.“ [Mato 7:24–27.]

Kiek iš mūsų, pažinę Tėvo valią, ją vykdome? Kiek iš mūsų diena po dienos klojame pamatus ir statomės statinį, atitinkantį mūsų Viešpaties didybės orumą? „Taip, žmogus yra Dievo palapinė, būtent šventyklos; ir jei kuri šventykla yra suteršta, Dievas sunaikins tą šventyklą.“ [DS 93:35.] Žinių ir išminties mums Jis suteikė daugiau nei mūsų aplinkiniams. Pastarųjų dienų šventiesiems buvo suteiktas pažinimas apie egzistavimą prieš gimimą; pažinimas, kad esame čia, nes išlaikėme savo pirmąją būseną, ir kad mums buvo duota galimybė įgyti amžinąjį gyvenimą mūsų Dangiškojo Tėvo

akivaizdoje, jei išlaikysime savo antrąją būseną. Mes būsim teisiame ne taip, kaip mūsų pasaulio broliai ir seserys bus teisiami, bet pagal mums suteiktas didesnes galimybes. Būsime tarp gavusiųjų Viešpaties žodį, tarp išgirdusiųjų Jo pamokymus, ir jei gyvename pagal juos, mums tai bus amžinasis gyvenimas, bet jei ne – pasekmė bus pasmerkimas.⁹

Elkimės geriau nei kada nors pirmiau. Dar kartą pasiryškime būti tikri pastarųjų dienų šventieji, o ne vien jais apsimesti. [...] Nepažįstu nė vieno, kuris negalėtų elgtis truputį geriau nei iki tol, jei tai daryti iš tiesų pasiryžtu.¹⁰

Mūsų Dangiškasis Tėvas tikisi, kad pasiruošime Jo pažadėtoms palaimoms ir gyvensime taip, kad būtume jų verti

Atsiverčiau Šv. Mato pasakojimo apie Gelbėtojo mokymus dvidešimt antrąjį skyrių ir perskaitysiu šį konkretų palyginimą:

„Jėzus vėl ėmė kalbėti palyginimais:

„Dangaus karalystė panaši į karalių, kuris kėlė savo sūnui vestuves.

Jis išsiuntė tarnus šaukti pakviestųjų į vestuvių pokylį. [...]

Karalius atėjo pasižiūrėti svečių ir pamatė ten žmogų, neapsirengusį vestuvių drabužiu.

Jis tarė jam: „Bičiuli, kaip čia įėjai, neturėdamas vestuvių drabužio?“ Tasai tylėjo.

Tuomet karalius paliepė tarnams: Suriškite jam rankas ir kojas ir išmeskite jį laukan į tamsybes. Ten bus verksmas ir dantų griežimas.

Mat daug pašauktų, bet maža išrinktų.“ [Žr. Mato 22:1–3, 11–14.] [...]

[...] Taigi tas žmogus atėjo į vestuvių pokylį, ir atėjus laikui karalius, arba šeimininkas, pamatė, jog tas neapsirengęs vestuvių drabužiu. Akivaizdu, kad jis nepaisė drabužio svarbos. Jis atėjo neapsiruošęs, tikėdamasis dalyvauti pokylyje. Jis atėjo į pokylį – į ten jie visi buvo pakviesti, bet, manau, kad jie turėjo žinoti, kad įleisti bus tik tinkamai apsirengę, ir šis vyras apstulbo, užklaustas, kodėl esąs ten tokios būklės.

Atrodo, pasaulis galvoja, kad gali ateiti, kada tik patys bus pasirėngę. Mūsų Tėvo vaikai nesupranta, kad būtinas tam tikras pasiruošimas. Priešininkas juos taip suklaidino, kad jie mano, jog nereikia jokio pasiruošimo, tiks bet kas, tačiau šioje Gelbėtojo savo bendražygiams išsakyto palyginimo žinioje mums pranešama, kad tam tikras pasiruošimas būtinas ir be to pasiruošimo niekam nebus leista ragauti brangesnių mūsų Dangiškojo Tėvo dovanų. Visa tai tinka ir šios Bažnyčios nariams, įsivaizduojantiems, jog dėl to, kad buvo pakviesti ir jų vardai yra užrašyti sąrašuose tarp kitų pakviestųjų, jiems nieko nebereikia daryti. [...] Jie pamiršta Viešpatį ir nesiruošia pokyliui, į kurį Jis juos pakvietė.

Mūsų Dangiškasis Tėvas tikisi, kad pasiruošime vestuvių pokyliui, kitaip mūsų niekas neįleis. Jis tikisi, jog mes savo protuose ir toliau kaupsime tiesą ir, progai pasitaikius, skleisime tą tiesą tarp visų Jo vaikų. Tas faktas, kad mūsų vardai užrašyti Bažnyčios sąrašuose, visai negarantuoja, kad rasime sau vietą celestialinėje karalystėje. Ten vietą ras tik tie, kurie gyvena vertai, kad galėtų būti tos karalystės nariai.

Tokioje neramioje padėtyje, tokioje nežinomybėje, kuri vyrauja pasaulyje, jei kada nors ir buvo laikas, kai mums reikėjo iširti save, kad sužinotume, ar darome tai, ką Viešpats norėtų, kad darytume, tai tas laikas yra šiandien; jei kada nors ir buvo metas, kada turėjome būti įsitikinę, kad esame amžinojo gyvenimo kelyje, tai tas metas yra dabar. Negalime šių galimybių ignoruoti. Dievas nebus išjuokiamas. Kai Jis pasiūlė mums dovaną, kai padėjo prieinamą palaimą, kai pakvietė dalyvauti pokylyje, o mes tai ignoruojame, galime būti tikri, kad patirsime sielvartą, ateisiantį tiems, kurie atmeta jiems siūlomas Viešpaties palaimas.¹¹

Negalime gyventi kaip pasaulis ir tikėtis gauti savo teisėtą vietą Karalystėje. Kalbėdamas apie blogį Viešpats pirmame Doktrinų ir Sandorų skyriuje sako mums, kad Jis negali žiūrėti į nuodėmę net su mažiausiu nuolaidžiavimu [žr. DS 1:31]. Tai kartūs vaistai, kadangi kai kurie iš mūsų Bažnyčioje įsivaizduoja, jog galime juokauti su Viešpaties Evangelija ir Amžinojo gyvenimo pagrindais ir vis tiek gauti norimą vietą. Tai ne tiesa. Viešpats bus gailestingas, tačiau Jis bus teisingas, ir jei norime bet kokios palaimos, mums tėra tik vienas būdas ją gauti. Tas būdas yra laikytis įsakymų, suteiksiančių mums teisę į tą palaimą.¹² (Žr. 3 pasiūlymą 9 puslapyje.)

Jei vykdome visą savo pareigą, mūsų gyvenimas įrodo, kad tikime Evangelija

Praeitais metais turėjau privilegiją susitikti ir kalbėtis apie Evangeliją su kai kuriais šioje bendruomenėje [Solt Leik Sityje] gyvenančiais žmonėmis, ne mūsų Bažnyčios nariais. Vienas vyriškis čia gyvena dvidešimt metų. Tai žmogus, kurio gyvenimas nepriekaištingas. Jis geras pilietis, puikus verslininkas, mūsų žmonėms jaučiantis vien gerus jausmus. Jis man sakė, kad čia pragyveno dvidešimt metų ir priėjo išvadą, jog mes esame tokie pat geri žmonės, kaip ir mūsų kaimynai, kitų bažnyčių nariai. Jis negalėjo pamatyti mumyse jokio skirtumo.

Noriu jums pasakyti, mano broliai ir seserys, kad man tai visai ne komplimentas. Jeigu Jėzaus Kristaus Evangelija nepadaro manęs geresniu žmogumi, tuomet aš dar nesu tiek išaugęs, kiek turėčiau, ir jei mūsų kaimynai ne iš šios bažnyčios gali metų metais gyventi tarp mūsų ir nematyti jokių dėl Dievo įsakymų laikymosi į mūsų gyvenimus ateinančios naudos įrodymų, tuomet Izraelyje būtina reforma. [...]

[...] Ar vykdome savo pareigą? Ar atliekame Viešpaties mums patikėtą darbą? Ar jaučiame mums uždėtą atsakomybę? O gal tuščiai plaukiame pasroviui, judame ten, kur mus neša bangos, manydami, kad paskutiniąją dieną vis tiek būsime išpirkti?¹³

Esame vadinami įsigytąja, ypatinga liaudimi [žr. 1 Petro 2:9] galbūt todėl, kad visiškai tikime Jėzaus Kristaus evangelija. [...]

Jei mūsų ypatingumas būtų tai, kad gyvename kiekvienu žodžiu, išeinančiu iš mūsų Dangiškojo Tėvo burnos [žr. DS 84:44], tada tikrai būtume palaiminta liaudis. Daugiau ar mažiau mes gyvename pagal liudijimą, kurį mums suteikė mūsų Išpirkėjas, ir kiek taip gyvename, tiek esame palaiminta liaudis, tačiau būtume dar labiau palaiminti ir klestėtume, jei pasistengtume vykdyti visą savo pareigą.

Meldžiu, kad ištikimai tarnauti mus įgalinsianti dvasia būtų su mumis, kad troškimas daryti gera įveiktų mūsų kelyje atsiradusias pagundas ir kad žmonės, kad ir kur beeitume, matydami gerus mūsų darbus, būtų paskatinti šlovinti mūsų Tėvą danguje [žr. Mato 5:16].¹⁴

Taigi, ištirkime save. Ar darome tiek, kiek turėtume? O jei nedarome, pasikeiskime ir darykime geriau. Jei viską darome taip, kaip turėtume, jei nepraleidžiame nė vienos progos padaryti gera mūsų

„Jei nepraleidžiame nė vienos progos padaryti gera mūsų Tėvo vaikams, ...džiausimės tuo gėriu, kurį čia įvykdėme“

Tėvo vaikams, pelnysime visažinio Tėvo palaimą ir džiausimės tuo gėriu, kurį čia įvykdėme. [...]

Būkime nuolankūs ir pamaldūs, gyvendami arti savo Dangiškojo Tėvo, ir savo tikėjimą Jėzaus Kristaus Evangelija įrodykite tuo, kad gyvename pagal jos principus. Įrodykite, kad tikime Dievą ir tikime Jo žemei suteiktu darbu tuo, kad mūsų gyvenimas teisingas ir atitinkamas, nes galų gale tai stipriausias liudijimas, kurį galėsime išsakyti apie šio darbo tikrumą.¹⁵ (Žr. 4 pasiūlymą 9 puslapyje.)

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi mokyti, apsvarstykite šias idėjas. Papildomos pagalbos ieškokite p. V–VII.

1. Apžvelgdami Prezidento Smito tikėjimo išpažinimą (p. 1–2), apmąstykite kai kuriuos idealus ar principus, kurių patys norėtumėte laikytis savo gyvenime. Apsvarstykite, ar nevertėtų jų užsirašyti į asmeninį dienoraštį.

2. Perskaitykite pirmąsias keturias 3 puslapio pastraipas. Ką reiškia būti pastarųjų dienų šventuoju? Ką gali daryti gimdytojai, kad padėtų savo vaikams išmokti gyventi kaip šventiesiems?
3. Skaitydami 5 puslapyje prasidedantį poskyrį apmąstykite, kaip palyginimą apie vestuvių pokylį galima pritaikyti jūsų gyvenime (taip pat žr. Mato 22:1–14). Pavyzdžiui, ką, jūsų nuomone, simbolizuoja vestuvių pokylis? Ką simbolizuoja pakviestieji svečiai? Apgalvokite, ką galite daryti, kad pasirostumėte „vestuvių pokyliui“ (p. 6).
4. Perskaitykite paskutinę mokymų pastraipą (p. 8) ir pagalvokite apie kuri nors savo pažįstamą, turintį stiprų liudijimą apie Evangeliją. Kaip to žmogaus gyvenimas įrodo, kad jis ar ji turi liudijimą? Apgalvokite, ką jūs galite daryti, kad įrodytumėte, jog turite liudijimą.

Susijusios Raštų ištraukos: Mato 7:16–23; Jokūbo 1:22–25; 2:15–18; 1 Jono 2:3–6; Moronio 7:3–5; Doktrinos ir Sandorų 41:5

Pagalba mokytojui: „Kad padėtų mokyti iš Raštų ir pastarųjų dienų pranašų žodžių, Bažnyčia išleido vadovėlius ir kitas priemones. Beveik nėra jokios būtinybės naudotis komentarais ar kitomis pagalbinėmis priemonėmis.“ (*Teaching, No Greater Call: A Resource Guide for Gospel Teaching* [1999], p. 52.)

Išnašos

1. „President George Albert Smith’s Creed“, *Improvement Era*, Apr. 1950, p. 262.
2. Ezra Taftas Bensonas, iš Conference Report, Apr. 1951, p. 46.
3. Spenseris V. Kimbolas, *The Miracle of Forgiveness* (1969), p. 284.
4. Brajantas S. Hinklis, „Greatness in Men: Superintendent George Albert Smith“, *Improvement Era*, Mar. 1932, p. 270.
5. Dž. Rubenas Klarkas jaunesnysis, iš Doyle L. Green, „Tributes Paid President George Albert Smith“, *Improvement Era*, June 1951, p. 405.
6. Iš Conference Report, Apr. 1949, p. 8.
7. „The Church with Divine Authority“, *Deseret News*, Sept. 28, 1946, Church section, p. 1, 6.
8. Iš Conference Report, Apr. 1913, p. 28–29.
9. Iš Conference Report, Oct. 1906, p. 47.
10. Iš Conference Report, Apr. 1941, p. 27.
11. Iš Conference Report, Oct. 1930, p. 66–68.
12. Septyniąsiasdešimties narių ir kuolo misionierių konferencija, Oct. 4, 1941, p. 6.
13. Iš Conference Report, Oct. 1916, p. 49.
14. „Some Points of ‘Peculiarity’“, *Improvement Era*, Mar. 1949, p. 137.
15. Iš Conference Report, Apr. 1914, p. 13.

*„Evangelijoje esame mokomi turėti tikrosios meilės
visiems ir mylėti savo aplinkinius“*

„Mylėk savo artimą kaip save patį“

*Su meile ir užuojauta tiesti pagalbos ranką kitiems
yra būtina pagal Jėzaus Kristaus Evangeliją.*

Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo

Džordžas Albertas Smitas buvo gerai žinomas dėl gebėjimo mylėti kitus. Prezidentas Dž. Rubenas Klarkas jaunesnysis, vienas iš jo patarėjų Pirmojoje Prezidentūroje, apie jį sakė: „Tikrasis jo vardas buvo Meilė. [...] Savo meile jis dalijosi su kiekvienu sutiktu žmogumi. Savo meile jis dalijosi su visais nesutiktais žmonėmis.“¹

Prezidento Smito meilė kitiems augo dėl jo nuoširdaus įsitikinimo, jog visi esame broliai ir seserys, to paties Dangiškojo Tėvo vaikai. Beveik savo gyvenimo pabaigoje jis sakė šventiesiems:

„Kiek žinau, neturiu nė vieno priešo. Pasaulyje nėra nė vieno, kam jausčiau priešišumą. Visi vyrai ir moterys yra mano Tėvo vaikai, ir savo gyvenime siekiu laikytis išmintingo žmonijos Išpirkėjo nurodymo – mylėti savo artimą kaip save patį. [...] Niekada nesužinosite, kaip jus myliu. Man trūksta žodžių tai išreikšti. Ir noriu tą patį jausti kiekvienam mano Dangiškojo Tėvo sūnui ir kiekvienai dukteriai.“²

Prezidentas Smitas meilę žmonėms rodė nesuskaičiuojamais gailingumo darbais. Vienas stebėtojas pažymėjo: „Prezidentui Smitui yra būdinga išsukti iš įprasto kelio, kad asmeniškai paguostų ir palaimintų daugelį sergančiųjų, prislėgtųjų ir turinčiųjų priežastį dėkoti už jo malonų padaršinimą. Nėra reta pamatyti jį prieš darbo valandas ar po jų, einantį lignoninės koridoriais, laiminantį, drąsinantį ir džiuginantį savo netikėtu pasirodymu tose vietose, kur jo paguodžiančių ir raminančių apsilankymų su tokiu dėkingumu laukiama. [...] Jam būdinga eiti ten, kur jis jaučiasi galintis padėti ir padaršinti.“³

Prezidentas Tomas S. Monsonas pasidalijo konkrečiu pavyzdžiu, kaip Prezidentas Smitas išsuko iš įprasto kelio, kad parodytų meilę stokojančiajam:

„Vieną šaltą žiemos rytą gatvių valymo komanda [Solt Leik Sityje] iš gatvių nutekamųjų griovių šalino didelius ledo gabalus. Nuolatinei komandai padėjo laikini darbininkai, kuriems labai reikėjo darbo. Vienas toks darbininkas dėvėjo tik ploną megztinį ir kentėjo nuo šalčio. Lieknas vyriškis su gerai prižiūrėta barzdele stabtelėjo prie valymo komandos ir paklausė to darbininko: „Tokį rytmetį jums reikia daugiau nei tik šio megztinio. Kur jūsų paltas?“ Darbininkas atsakė, kad neturi palto. Tada vyriškis nusivilko savo palta, padavė darbininkui ir tarė: „Štai jums paltas. Jis iš storos vilnos, jums bus šilčiau. O aš dirbu vos kitoje gatvės pusėje.“ Ta gatvė vadinosi Pietinė šventyklos gatvė. Tas gerasis samarietis, įėjęs į Bažnyčios Administracijos pastatą dirbti savo kasdinių darbų be savo palto, buvo Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios Prezidentas Džordžas Albertas Smitas. Dosnumo kupinas pasiaukojantis jo poelgis atskleidė jo jautrią širdį. Tikrai jis buvo savo brolio sargas.“⁴ (Žr. 1 pasiūlymą 17) puslapyje.)

Džordžo Alberto Smito mokymai

Visi žmonės yra mūsų broliai ir seserys, mūsų Dangiškojo Tėvo vaikai

Į visus vyrus žiūrime kaip į savo brolius, į visas moteris – kaip į savo seseris; į kiekvienos žmogiškos būtybės, esančios šiame pasaulyje, veidą žvelgiame kaip į mūsų Tėvo vaiką ir tikime, jog kaip kiekvienas yra pagal Tėvo paveikslą, taip kiekviename yra ir dieviškumo kibirkštėlė, kuri, jei bus kurstoma, paruoš mus grįžti į Ją akivaizdą. [...]

Taip mes suprantame savo egzistavimo šiame pasaulyje tikslą, ir tai paaiškina mūsų domėjimąsi savo aplinkiniais. Daugelis manė, jog esame susitelkę vien į savo gyvenimą, kiti galvojo, kad esame užsidarę savųjų rate. Faktas yra tas, kad mes žiūrime į kiekvieną šiame pasaulyje gimstantį vaiką kaip į Dievo sūnų ar dukterį, kaip į savo brolių ar seserį ir manome, jog mūsų laimė dangaus karalystėje nebus pilna, jei negalėsime džiaugtis bendryste savo šeimos ir draugų bei

aplinkinių, kuriuos pažinome ir kurių interesams skiriame tiek daug savo laiko žemėje.⁵

Kai galvoju apie savo pagarbą ir meilę mūsų Tėvo šeimai, žmonijos šeimai, prisimenu, ką sakė mano žemiškasis tėvas, ir, manau, tikriausiai tai, bent iš dalies, aš paveldėjau iš jo. Jis sakė: „Niekada nemačiau Dievo vaiko taip giliai griovyje, kad nepajusčiau impulso pasilenkti ir jį iškelti, pastatyti ant kojų ir leisti vėl eiti pirmyn.“ Norėčiau pasakyti, kad gyvenime niekada nemačiau nė vieno iš mano Tėvo vaikų, kurio nebūčiau suvokęs esant mano broliu ir nebūčiau įsisąmoninęs, kad Dievas myli visus savo vaikus.⁶

Koks laimingas būtų pasaulis, jei žmonės visur suvoktų, kad aplinkiniai yra jų broliai ir seserys, ir dėl to mylėtų savo kaimynus kaip save pačius.⁷ (Žr. 2 pasiūlymą 17 puslapyje.)

Jėzaus Kristaus evangelijoje esame mokomi mylėti visus Dievo vaikus

Evangelijoje esame mokomi turėti tikrosios meilės visiems ir mylėti savo aplinkinius. Gelbėtojas sakė:

„Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visu protu. Tai didžiausias ir pirmasis įsakymas.

Antrasis – panašus į jį: Mylėk savo artimą kaip save patį. Šitais dviem įsakymais remiasi visas Įstatymas ir Pranašai.“ [Mato 22:37–40.]

Broliai ir seserys, jeigu Jėzaus Kristaus evangelija, tokia, kokia buvo jums pateikta, nepasėjo jūsų širdyse to meilės aplinkiniams jausmo, tada noriu pasakyti, kad jūs dar nepajutote malonumo patirti visiško tos nuostabios dovanos, suteiktos žemei, kai buvo suorganizuota ši Bažnyčia, išsipildymo.⁸ (Žr. 3 pasiūlymą 17 puslapyje.)

Mūsų tarnystė yra meilės tarnystė. Tarnavimas praturtina mūsų gyvenimą... Jei gyvename taip, kaip Dievas paskyrė, kad gyventume, jei tarnaujame taip, kaip Jis trokšta, kad tarnautume, Jo Dvasia praturtina kiekvieną mūsų gyvenimo dieną, mūsų meilė aplinkiniams auga ir mūsų sielos plečiasi, kol pajuntame, kad galėtume paimti ant rankų visus Dievo vaikus, trokšdami juos palaiminti ir atvesti į tiesos pažinimą.⁹

Parodykime savo elgesiu... jog laikomės to didaus įsakymo... „Mylėk savo artimą kaip save patį“

Mes, Kristaus Bažnyčios nariai, turėtume laikytis Jo įsakymų ir mylėti vienas kitą. Tada mūsų meilė prasiplės už Bažnyčios, su kuria esame susiję, ribų ir pasklis žmonių vaikams.¹⁰

Parodykime savo elgesiu, savo gerumu, savo meile, savo tikėjimu, jog laikomės to didaus įsakymo, kurį Gelbėtojas pavadino į pirmąjį didžiausią įsakymą panašiu: „Mylėk savo artimą kaip save patį.“¹¹

Mes rodome tikrąją meilę, kai tiesiame ranką tiems, kam reikia pagalbos ir padrąsinimo

Neįmanoma pamatuoti to, ką meilė ir malonė gali atnešti į pasaulį. Kiekviename skyriuje, apylinkėje ir misijos lauke suteikiama galimybė skleisti šviesą, plėtoti laimę, pakylėti nusiminusiuosius ir pradžiuginti bei paguosti sielvarto prislėgtuosius.¹²

Štai ką Viešpats sako:

„Žiūrėkite, kad mylėtumėte vienas kitą; liaukitės būti godūs; mokykitės dalintis vienas su kitu, kaip reikalauja Evangelija. [...]

Ir svarbiausia, lyg skraiste apsirenkite tikrosios meilės raiščiu, kuris yra tobulumo ir taikos raištis.“ [DS 88:123, 125.] [...]

[...] Ar laikotės Jo patarimo, susijusio su tikrąja meile? Noriu pasakyti, kad šiuo konkrečiu mūsų gyvenimo laikotarpiu turime rodyti tikrąją meilę ne tik tuo, kad dalijamės savo turtu su stokojančiaisiais, bet turime rasti savyje tikrosios meilės mūsų Tėvo vaikų silpnybėms, nesėkmėms ir klaidoms.¹³

Jei randame vyrą ar moterį, kuriam gyvenime nepasisekė, kurio tikėjimas silpsta, neatsukime jam nugaros; uoliai stenkimės jį aplankyti ir eikime pas jį su gerumu ir meile, ir skatinkime jį nusigręžti nuo savo klaidingo kelio. Tarp mūsų, kaip liaudies, visur galime rasti progų asmeniškai tarnauti; ir šioje Bažnyčioje tik nedaugelis vyrų ir moterų neištiestų, jei galėtų, pagalbos rankos truputėlį toliau už socialinio rato, su kuriuo yra susiję, ribų ir nepasakytų gero žodžio ar nemokytų tiesos kokių nors mūsų Dangiškojo Tėvo vaikų. [...] Tai mūsų Tėvo darbas. Šiame gyvenime tai pats svarbiausias dalykas, su kuriuo būsimė susiję.¹⁴

Širdyje žmonijai jaučiu vien geros valios jausmus. Savo širdyje nejaučiu jokio priešiško jokiai gyvai žmogiškai esybei. Pažįstu kelis, kurie norėčiau, kad elgtųsi truputį geriau, nei dabar elgiasi, tačiau tai jų problema, ne mano. Jei galėsiu juos apkabinti ir mokydamas Jėzaus Kristaus evangelijos padėti grįžti į laimės greitkelį, tai padidins mano laimę. [...] Negalite varyti žmones daryti tai, kas teisu, bet galite mylėti juos taip, kad jie patys tai darytų, jeigu jūsų pavyzdys toks, kad jie gali matyti, jog kalbate rimtai.¹⁵ (Žr. 4 pasiūlymą 17 puslapyje.)

Tikroji laimė ateina, kai mylime kitus ir jiems tarnaujame

Nepamirškite, jog, kad ir kaip smarkiai pasiduosite pinigų įtakai, kad ir kaip trokšite, kad šio pasaulio dalykai padarytų jus laimingus, jūsų laimė bus proporcinga jūsų malonei, gerumui ir meilei, kuriuos jaučiate žmonėms, su kuriais bendraujate čia, žemėje. Mūsų Dangiškasis Tėvas labai aiškiai pasakė, kad sakantysis, jog myli Dievą, bet nemylintis savo brolio, yra melagis [žr. 1 Jono 4:20].¹⁶

*„Skleiskime šviesą, plėtokime laimę, pakylėkime nusiminusiuosius
ir pradžiuginkime bei paguoskime sielvarto prislėgtuosius“*

Ne vien tai, ką gauname, daro mus laimingus, bet tai, ką duodame, ir kuo daugiau duodame to, kas pakylėja ir praturtina mūsų Tėvo vaikus, tuo daugiau turime duoti. Tai plečiasi kaip didingas gyvenimo šaltinis ir burbuliuodamas pučiasi į amžinąją laimę.¹⁷

Kai mūsų gyvenimas čia baigsis ir mes grįšime namo, pamatysime, kad ten mums bus atmokėta už kiekvieną atliktą gerą poelgį, už kiekvieną padarytą gerą darbą, už visas mūsų pridėtas pastangas padedant savo aplinkiniams. [...]

[...] Įrodykite savo dėkingumą už tai, ką Viešpats mums suteikė, tarnavimu Jam – o mes tarnaujame Jam, kai darome gera Jo vaikams. Dovanai gavome, dovanai ir duokime [žr. Mato 10:8]. Meilės ir gerumo savo aplinkiniams sušildytomis širdimis nuolat veržkimės pirmyn, kol mirtis mus pakvies ir mes pamatysime savo gyvenimo aprašymą. Tuomet, jei tobulinome savo talentus, jei buvome sąžiningi, patikimi, skaitūs, geranoriški ir labdaringi ir stengėmės pakylėti kiekvieną sielą, su kuria bendravome, jei gyvenome vertai

gautos šviesos ir skleidėme tą šviesą, kai tik pasitaikydavo proga, kokie laimingi tada būsime ir kokios kupinos dėkingumo bus mūsų širdys, kai išgirsime iš dangaus ir žemės Kūrėjo tą sveikinantį pagyrimą: „Gerai, šaunusis ir ištikimasis tarne! Kadangi buvai ištikimas mažuose dalykuose, aš tau pavesiu didelius. Eikš į savo šeimininko džiaugsmą!“ [Mato 25:21.]¹⁸ (Žr. 5 pasiūlymą, esantį žemiau.)

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi mokyti, apsvarstykite šias idėjas. Papildomos pagalbos ieškokite p. V–VII.

1. Apsvarstykite, kaip jūs galėtumėte parodyti meilę, kaip tai darė Prezidentas Smitas (žr. 11–12 puslapius). Pavyzdžiui, kaip meilę galite parodyti tuo, kad įvykdote namų ar lankomojo mokymo užduotis?
2. Studijuodami pirmąjį mokymų poskyrį (12–13 puslapiuose) pamąstykite, kaip taikydami šiuos mokymus galite pagerinti santykius su savo kaimynais, bendradarbiais, šeimos nariais ir kitais žmonėmis.
3. Perskaitykite priešpaskutinę 13 puslapio pastraipą. Kokie Raštuose pateikti mokymai ar pasakojimai įkvepia jus mylėti kitus ir jiems tarnauti?
4. Išstudijuokite 14 puslapyje prasidedantį poskyrį, ypač paskutines dvi pastraipas. Pagalvokite apie kokį nors žmogų, kuris galbūt yra už „socialinio rato, su kuriuo jūs esate susiję“, ribų. Ką konkrečiai galite padaryti, kad ištiestumėte tokiam asmeniui draugiškumo ranką?
5. Apmąstykite 15–17 puslapiuose pateiktus Prezidento Smito mokymus. Ką esate patyrę, kas pamokė jus, jog tikroji laimė ateina stengiantis kitus padaryti laimingus?

Susijusios Raštų ištraukos: Mato 5:43–44; 25:34–40; Luko 10:25–37; Jono 13:34–35; 1 Jono 4:7–8; 1 Nefio 11:16–25; Moronio 7:44–48

Pagalba mokytojui: „Gana dažnai Bažnyčioje mokoma taip nelanksčiai, jog gaunasi pamokslas. Klasėse mums nelabai patinka pamokslai. Jie tinka sakramento susirinkime ir konferencijoje, bet mokymas

gali būti abipusis tam, kad galėtumėte užduoti klausimus. Galite lengvai skatinti klausimus klasėje.“ (Boyd K. Packer, „Principles of Teaching and Learning“, *Ensign*, June 2007, p. 87.)

Išnašos

1. Dž. Rubenas Klarkas jaunesnysis, „No Man Had Greater Love for Humanity Than He“, *Deseret News*, Apr. 11, 1951, Church section, p. 10, 12.
2. „After Eighty Years“, *Improvement Era*, Apr. 1950, p. 263.
3. Richardas L. Evansas, „Anniversary“, *Improvement Era*, Apr. 1946, p. 224.
4. Iš Conference Report, Apr. 1990, p. 62; arba *Ensign*, May 1990, p. 47.
5. „Mormon View of Life’s Mission“, *Deseret Evening News*, June 27, 1908, Church section, p. 2.
6. „Pres. Smith’s Leadership Address“, *Deseret News*, Feb. 16, 1946, p. 6.
7. Iš Conference Report, Oct. 1946, p. 149.
8. Iš Conference Report, Apr. 1922, p. 52.
9. Iš Conference Report, Oct. 1929, p. 24.
10. Iš Conference Report, Apr. 1905, p. 62.
11. Iš Conference Report, Apr. 1949, p. 10.
12. „To the Relief Society“, *Relief Society Magazine*, Dec. 1932, p. 704.
13. „Saints Blessed“, *Deseret News*, Nov. 12, 1932, Church section, p. 5, 8.
14. Iš Conference Report, Apr. 1914, p. 12–13.
15. Iš Conference Report, Apr. 1946, p. 184–185.
16. „To the Relief Society“, p. 709.
17. *Sharing the Gospel with Others*, sel. Preston Nibley (1948), p. 214; 1945 m. lapkričio 4 d. Vašingtone pasakyta kalba.
18. „Mormon View of Life’s Mission“, p. 2.

Mūsų liudijimas apie Jėzų Kristų

*Sugražintoji evangelija suteikia pastarųjų
dienių šventiesiems papildomą liudijimą,
kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus.*

Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo

Keliaudamas kaip vyriausiasis įgaliotinis, Džordžas Albertas Smitas retkarčiais susitikdavo tokių, kurie galvodavo, kad pastarųjų dienų šventieji netiki Jėzų Kristų. Šis neteisingas manymas stebindavo ir neramindavo Prezidentą Smitą. Jis mėgindavo jį pataisyti išsakydamas savo asmeninį liudijimą apie Gelbėtoją.

Kartą Kardstone, Kanadoje, Bažnyčios susirinkime jis kalbėjo apie Kristaus gyvenimą ir misiją. Kitą rytą jis nuvyko į geležinkelio stotį nusipirkti traukinio bilietą. Laukdamas eilėje jis nugirdo vienos moters ir bilietų pardavėjos pokalbį. Moteris paminėjo, jog praėjusį vakarą ji nusprendė apsilankyti pastarųjų dienų šventųjų pamaldose.

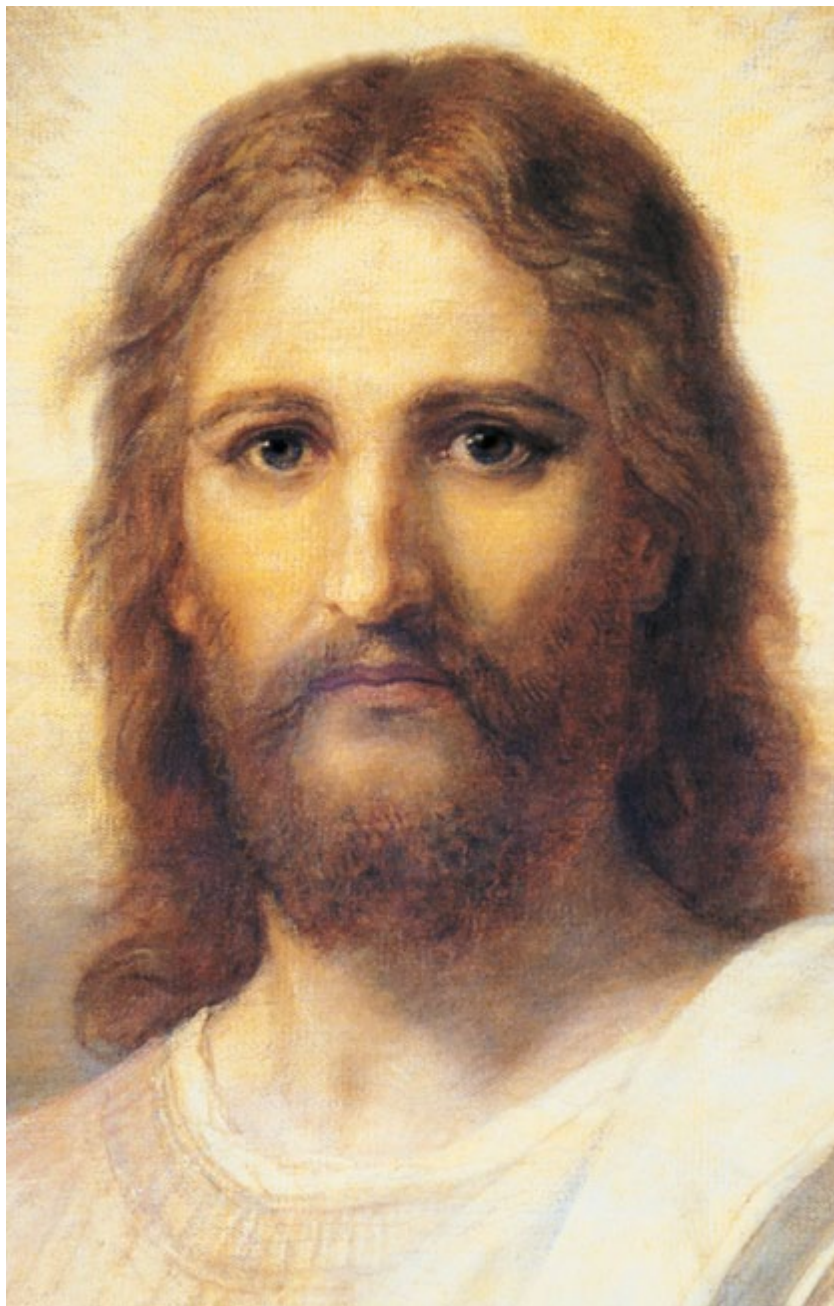
Bilietų pardavėja atrodė nustebusi. „Jergutėliau, – pasakė ji. – Norite pasakyti, kad nuėjote į jų bažnyčią?“

„Taip, nuėjau, – atsakė moteris. – Kodėl gi ne?“

Bilietų pardavėja tarė: „Jie netgi netiki Jėzų Kristų.“

Tada moteris pasakė: „Vos praeitą vakarą klausiausi vieno iš tos Bažnyčios vyresniųjų, kalbėjusio apie Jėzaus iš Nazareto gyvenimą. Niekada nesu girdėjusi jokio kito žmogaus, kuris būtų atrodęs giliau paveiktas pažinimo, jog Jėzus tikrai yra Kristus, negu buvo tas kalbėtojas.“¹ (Žr. 1 pasiūlymą 28 puslapyje.)

Džordžas Albertas Smitas iš savo liudijimo apie Jėzų Kristų įgydavo stiprybės. Jam būdavo malonu dalintis juo su kitais. Būdamas 44 metų amžiaus, pratarnavęs savo apaštališkame pašaukime 11 metų, jis sakė:

*„Žinau, kad mano Išpirkėjas gyvas, ir su džiaugsmu skiriu
savo kuklias pastangas, kad būtų įtvirtinti Jo mokymai“*

„Buvau pakeltas aukštyn, ir mane tarsi padarė didesnį, nei buvau, ir suteikė ne mano paties galią, kad mokyčiau šlovingų pasaulio Išpirkėjo paskelbtų tiesų. Nemačiau Jo veidas į veidą, bet džiaugiausi Jo dvasios bendryste ir taip jaučiau Jo akivaizdą, jog neįmanoma suklysti. Žinau, kad mano Išpirkėjas gyvas, ir su džiaugsmu skiriu savo kuklias pastangas, kad būtų įtvirtinti Jo mokymai. [...] Kiekviena mano esybės gyslelė virpa nuo žinojimo, kad Jis gyvas, ir vieną dieną tai žinos visi žmonės.

Gelbėtojas mirė, kad mes gyventume. Jis nugalėjo mirtį bei kapą ir visiems, kurie paklūsta Jo mokymams, tiesia šlovingo prisikėlimo viltį. [...] Žinau, tai – Viešpaties darbas; tas Jėzus tikrai buvo mūsų Gelbėtojas.“²

Prezidentas Smitas mirė per savo 81-ąjį gimtadienį, 1951 m. balandžio 4 d. Paskutinėmis jo gyvenimo akimirkomis šeimos apsuptyje sūnus paklausė jo: „Tėve, ar norėtum šeimai ką nors pasakyti, ką nors ypatingo?“

Šypsodamasis jis dar kartą patvirtino savo liudijimą, kurį gyvenime buvo išsakęs daugybę kartų: „Taip, pasakysiu tik štai ką: žinau, kad mano Išpirkėjas gyvas; žinau, kad mano Išpirkėjas gyvas.“³

Džordžo Alberto Smito mokymai

Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus, ir šiandien Jis gyvena kaip mūsų prisikėles Gelbėtojas

Pasaulyje sutikau daugelį žmonių, nežinančių, jog tikime dieviškąją mūsų Viešpaties misiją, ir tikrai ne vienai progai pasitaikius buvau skatinamas pasakyti, kad pasaulyje nėra kitų žmonių, taip gerai suvokiančių dieviškąją Jėzaus Kristaus misiją, taip giliai tikinčių, kad Jis yra Dievo Sūnus, taip įsitikinusių, jog šiuo metu Jis šlovėje išaukštintas savo Tėvo dešinėje, kaip pastarųjų dienų šventieji.⁴

Kaip žinau, jog esu gyvas, taip žinau, kad Jis buvo Dievo Sūnus, kad išaukštinimą celestialinėje karalystėje įgysime per Jį ir vien per Jį, ir visi, sekantieji Jo pėdomis ir gyvenantieji pagal Jo duotus mokymus, bus laimingi šiame gyvenime ir paruoš sau buveinę Jo celestialinėje karalystėje, kur gyvens su Juo per amžius.⁵

Žmonijos Išpirkėjas buvo daugiau nei vien geras žmogus, atėjęs į pasaulį mus mokyti moralės normų. Žmonijos Išpirkėjas turėjo

daugiau nei vien įprastą išmintį. Jis iš tiesų buvo Dievo Sūnus, Dievo viengimis kūne. [...] Jis atėjo šaukti žmones į atgailą, pasukti juos nuo klaidingo kelio. Jis išėjo tarp jų atstovaudamas Dievą, Amžinąjį Tėvą, skelbdamas esąs pagal savo Tėvo atvaizdą, ir kad mačiusieji Jį, matė Tėvą. Jis sakė jiems esąs pasiųstas vykdyti savo Tėvo valios ir šaukė visus žmones nususukti nuo tarp jų įsigavusių klaidų, atgailauti dėl savo nuodėmių ir įbristi į krikšto vandenį.⁶

Gelbėtojo dienomis priešininkas šnibždėjo žmonėms: „Jis nėra Dievo Sūnus, tikrai jūs jo nepriimsite, jis tiesiog paprastas žmogus, jis tėra Marijos ir Juozapo sūnus, ir jis ne ką didesnis Dievo Sūnus, nei jūs esate.“ Ir žmonės to klastingo nelabojo klausėsi ir nukryžiuvo žmonijos Išpirkėją.⁷

Jis iš tiesų buvo Dievo Sūnus. Jis darbavosi tarp [žmonių] su meile ir gerumu, bet jie tarė Jo vardą kaip blogį. [...] Jis buvo Dievo Sūnus ir tikrai turėjo teisę kalbėti Tėvo vardu. Jo į žemę atneštos tiesos buvo iš Tėvo; ir nors jie prikėlė Jį prie kryžiaus, nors uždėjo Jam ant galvos pintą erškėčių vainiką ir įdėjo į rankas pašaipos skeptrą, nors ietimi žiauriai praliejo Jo kraują, vis dėlto žodžiai, kuriuos Jis jiems perdavė, buvo Viešpaties žodžiai. Jis tikrai buvo Dievo Sūnus.⁸

Mes ne tik tikime, kad Jėzus iš Nazareto gyveno žemėje, bet tikime, jog Jis ir toliau gyvas, ne kaip dvasia, ne kaip kažkas nematerialus ar neapčiuopiamas, bet tikime Jį kaip išaukštintą žmogų; nes Jis kėlėsi su tuo pačiu kūnu, kuris buvo paguldytas į Juozapo iš Arimatėjos kapą, su tuo pačiu kūnu, kurį Jį mylintys žmonės ten padėjo. Tas pats Jėzus Kristus iš kapo išėjo su tuo kūnu, kuris buvo išskaistintas ir apvalytas, ...ir Jis su tuo kūnu dingo iš žmonijos Jeruzalėje akių, kai du vyrai baltais drabužiais pasakė: „[Jis] sugrįš taip pat, kaip esate jį matę žengiant į dangų.“ [Žr. ApD 1:10–11.]

Štai tokį Jėzų iš Nazareto tiki pastarųjų dienų šventieji. Taip pat tikime, kad duoti, su žmonija susiję pažadai bus išpildyti, kad reikiamu laiku, kai evangelija bus paskelbta visoje žemėje, kiekvienai tautai, giminei, liežuviui ir liaudžiai, kai žmonės liks be su tuo susijusio pasiteisinimo, tikime, kad per mūsų Dangiškojo Tėvo galią žmonija įgys tą nuostabią prisikėlimo iš mirusiųjų palaimą ir kad žmonijos Išpirkėjas ateis dangaus debesyse su galia ir šlove gyventi šioje žemėje. Tikime, kad Jėzus iš Nazareto ateis gyventi su vertaisiais celestialinės šlovės.⁹ (Žr. 2 pasiūlymą 28 puslapyje.)

Mes priimame Biblijos liudijimą apie dieviškąją Jėzaus Kristaus misiją

Jėzus iš Nazareto įžengė į vandenį ir buvo Jono pakrikštytas, o kai išbrido iš vandens, Šventoji Dvasia atsklendė ir nusileido ant Jo it balandis. Ir balsas iš dangaus prabilo: „Šitas yra mano mylimasis Sūnus, kuriuo aš gėriuosi.“ [Žr. Mato 3:13–17.]

Ar begali būti kas nors labiau neabejotina nei tai? Visa ta informacija ir, žinoma, dar daugiau yra mūsų nuostabioje Biblijoje. Kai žmonės sako ar galvoja, kad mes netikime dieviškąją Jėzaus Kristaus misiją, padėkite jiems sužinoti, jog tikime viskuo, ko apie Jį moka Biblijoje. Tikime istorijomis apie tai, kaip Jis organizavo savo žmones ir juos mokė, ir kaip galiausiai... Jis buvo nukryžiuotas.¹⁰

Be jokių išlygų priimame visų evangelistų liudijimus, esančius Naujajame Testamente, apie žmonijos Išpirkėjo prisikėlimą. Tai taip akivaizdu, jog man atrodo, kad joks mąstantis žmogus negali to nesuvokti. Tai yra faktas, kad po to, kai buvo nukryžiuotas ir paguldytas kape, Gelbėtojas prisikėlė ir keturiasdešimt dienų bendravo su savo mokiniais, Jis su jais valgė žuvies ir medaus korio, jie lietė vinių žaizdas Jo rankose ir ieties žymę Jo šone. Stovėdamas tarp jų, Jis skelbė jiems: „Pasižiūrėkite į mano rankas ir kojas. Juk tai aš pats! Palieskite mane ir įsitikinkite: dvasia juk neturi kūno nei kaulų, kaip matote mane turint.“ [Žr. Luko 24:39–43.] Tikrai tai nenuginčijamas įrodymas, ir vis dėlto daugelis mūsų Tėvo vaikų to nesupranta.¹¹ (Žr. 3 pasiūlymą 28 puslapyje.)

Mormono Knyga ir Džozefo Smito liudijimas mums suteikia papildomą Kristaus dieviškumo įrodymą

Senajame pasaulyje buvo abejojama, ar Jėzus yra dieviškos kilmės, kadangi gimė kaip mažas vaikelis, buvo supuojamas ėdžiose, Jo motina buvo Marija, o tėvu laikomas dailidė Juozapas. Daugelis pripažino, jog Jis buvo didis ir geras žmogus, bet norėjo iš Jo atimti Jo gimimo dieviškumą.

Tačiau, laimei, mes, pastarųjų dienų šventieji, esame gavę liudijimą, jog visa tai yra tikra; ir be to, gavome liudijimą, kad Jis atėjo į Vakarų pusrutulį, kaip aprašyta Mormono Knygoje, ir tarnavo nefitams šiame žemyne. Tuo kartu Jis neatėjo kaip mažas vaikelis,

bet atėjo dangaus debesyse; ir Jo atėjimas buvo skelbiamas balsu, persmelkiančiu kiekvieną toje šalyje gyvenusį žmogų iki pat sielos gelmių. Tuo metu Jis atėjo kaip vyras iš dangaus, ir jie matė Jo atėjimą. Jie žinojo, kad Jis – Kristus, nes jų pranašai buvo išpranašavę Jo atėjimą. Jis įkūrė jiems tokią pat organizaciją, kokia buvo Bažnyčioje Jeruzalėje. Jis mokė, kad juos turi pakrikštyti, kaip ir Jį pakrikštijo, turintieji įgaliojimą atlikti šias apeigas. [Žr. 3 Nefio 11:1–27.] Tai nebuvo paprasto žmogaus žodžiai, tai buvo žodžiai Dievo Sūnaus, pakilusio pas Savo Tėvą ir vėl sugrįžusio, kad žmonių vaikai prie kitų jiems duotų liudijimų gautų dar vieną liudijimą.¹²

Koks gali būti didesnis tiesioginis įrodymas apie prisikėlimą iš mirusiųjų nei tas, kad Jis, prisikėlusiu kūnu, ėjo tarp [nefitų] ir mokė juos tos pačios Evangelijos, kurios Pats mokė Jeruzalėje? Ir tuokart Jis išpildė Jeruzalėje šiais žodžiais duotą pažadą: „Ir kitų avių dar turiu, kurios ne iš šios avidės; ir jas man reikia atvesti; jos klausys mano balso, ir bus viena kaimenė, vienas ganytojas.“ [Žr. Jono 10:16.] Prisikėlusiu kūnu Jis atėjo, kad jiems atneštų žinią, kuri, kaip Pats išpranašavo, ir turėjo būti suteikta žmonėms, kuriems Jis tada tarnavo.

Tiems žmonėms tai buvo nuostabi patirtis. Mokęs juos visą dieną... Jis išgydė jų ligonius ir palaimino jų vaikus, ir toliau mokė juos savo nuostabios Evangelijos. Jie visiškai neabejojo, kad Jis – pasaulio Gelbėtojas. Jie stebėjo Jį, ateinantį iš dangaus, ir savo akimis matė Jo nuostabią galią. [...] Jis atėjo šlovėje. Angelai nusileido iš dangaus tarsi ugnies viduryje ir apsupo mažus vaikus taip, kad šie buvo apgaubti ugnies; ir angelai tarnavo jiems. [Žr. 3 Nefio 17:6–24.]

Tai buvo ne haliucinacijos, bet tokie nuostabūs išgyvenimai, kad juos patyrusieji amžinai juos prisimins. Mes, pastarųjų dienų šventieji, šį pasakojimą priimame kaip Jėzaus Kristaus, mūsų Viešpaties, prisikėlimo įrodymą.¹³

Tada mūsų gyvenamais laikais ir amžiuje iškilo kitas asmuo. [...] [Džozefas Smitas] ne tik gavo Biblijos liudijimą, kad Jėzus yra Kristus, bet matė Dievą Tėvą, stovintį dangaus debesyse, apgaubtą šlovės, ir Jėzų Kristų, pasaulio Išpirkėją, išaukštintą Jo dešinėje, ir išgirdo Viešpaties balsą, sakantį: „Tai mano Mylimasis Sūnus. Jo klausyk!“ [Žr. Džozefas Smitas–Istorija 1:16–17.] Jis liudijo apie šį šlovingą regėjimą visiems, su kuo bendravo. Kiti taip pat gavo liudijimą

„Be jokių išlygų priimame... liudijimus, esančius Naujajame Testamente, apie žmonijos Išpirkėjo prisikėlimą“

iš aukštybių. Jų liudijimai apie Gelbėtojo misijos dieviškumą išaugo ir sustiprėjo, tad tai, kad Dievas gyvas ir Jėzus yra Kristus, daugiau nebebuvo senovės istorijos dalykas; jie tai žinojo iš asmeninės patirties, kadangi patys gavo liudijimą.¹⁴

Man vienas stipriausių liudijimų apie Gelbėtojo gyvenimo dieviškumą yra Džozefo Smito, kuris atidavė savo gyvybę, kad paliudytų apie Jėzaus Kristaus evangelijos tikrumą, liudijimas.¹⁵ (Žr. 3 pasiūlymą 28 puslapyje.)

Kiekvienas iš mūsų galime įgyti asmeninį liudijimą, kad Jėzus yra Kristus

Turime dar vieną liudijimą, dar vieną įrodymą, kuris net tobulėsnis ir įtikinamesnis nei kiti, kadangi tai yra liudijimas, ateinantis žmogui, paklūstančiam mūsų Tėvo danguje reikalavimams. Tai liudijimas, kuris mūsų sielose išdeginamas Šventosios Dvasios galia,

kai atliekame darbą, kurį, kaip sakė Viešpats, privalome atlikti, jeigu norime žinoti, ar šis mokymas iš Dievo ar iš žmogaus.¹⁶

Jis pats sakė: „Mano mokslas ne mano, bet to, kuris yra mane siuntęs. Kas nori vykdyti jo valią, supras, ar tas mokslas iš Dievo, ar aš kalbu pats iš savo galvos.“ (Jono 7:16–17.) Tai Jo paties pažadas. Mes, kaip ir viso pasaulio krikščionys, priimame tą pažadą ir turėtume stengtis jį išmėginti, ar jis veiksmingas ar ne. Yra daug tai padariusiųjų. Suprantu, kad... daugelis tai išmėgino, daugelis žino, kad Dievas gyvas ir kad Jėzus yra Kristus, kad Jis – pasaulio Gelbėtojas.¹⁷

Taigi, mes turime įrodymų ne tik iš metraščių... ne tik gerų žmonių, gyvenusių žemėje mūsų dienomis, liudijimą, bet, jei paklusome savo Dangiškojo Tėvo reikalavimams, jei įtikėjome Dievą, jei atgailavome dėl savo nuodėmių, jei priėmėme krikštą panardinant, jei priėmėme Šventąją Dvasią iš įgaliotų Viešpaties tarnų rankų, sakau, jei visa tai padarėme, tada kiekvienoje sieloje atsiranda tvirtas žinėjimas, kurio negalima paneigti (atmesti), kad Dievas gyvas ir kad Jėzus Kristus yra žmonijos Išpirkėjas. [...]

[...] Kaip vienas iš nuolankių šios Bažnyčios narių liudiju jums, kad aš žinau, jog Jis gyvas, taip kaip žinau, jog pats esu gyvas. [...] Jėzus yra Kristus, ir žinau, kad žmonių vaikai turi ateiti prie šio pažinimo, kad jie privalo tai priimti ir kad, Gyvenančiojo danguje žodžiais kalbant, „kiekvienas kelis klaupsis ir kiekvienas liežuvis išpažins, kad Jėzus yra Kristus.“ [Žr. DS 88:104.]¹⁸ (Žr. 4 pasiūlymą 28–29 puslapiuose.)

Mūsų misija yra su visais žmonėmis dalintis tuo, ką žinome apie Jėzų Kristų

Sakau jums, pastarųjų dienų šventieji, visame pasaulyje nėra kitų žmonių, turinčių visą su Gelbėtojo dieviškumu susijusią informaciją, kokią turime mes, ir jei netikėtume Jį, mūsų pasmerkimas būtų didesnis negu kitų, niekada neturėjusių tos informacijos. Taigi galime be jokių dvejonų sakyti pasauliui, kad tikime tais dalykais. [...]

Sveikinu jus su tuo, kad jūsų gyvenime atsirado ši privilegija ir palaima. O dabar aš, kaip jūsų brolis, maldauju jūsų, kaip vienas iš paprasčiausiųjų tarp jūsų, prašau jus neslėpti savo žiburio po indu. Nenuslėpkite Dievo jums suteikto pažinimo nuo savo aplinkinių.

Kai prisikėlęs Gelbėtojas aplankė nefitus, „angelai nusileido iš dangaus tarsi ugnies viduryje ir apsupo mažus vaikus“

Neerzinkite jų, bet ir nebūkite tiek neišmintingi, kad slėptumėte nuo jų Jėzaus Kristaus evangeliją. Tai vienintelė Dievo galybė išgelbėti celestialinėje karalystėje.¹⁹

Pasaulyje jūsų žinomi laimingiausi vyrai ir laimingiausios moterys yra tie žmonės, kurie savo gyvenimą derina prie Jėzaus Kristaus evangelijos mokymų. Tai žmonės, jaučiantys įsitikinimą dėl amžinojo gyvenimo; tai žmonės, suprantantys mūsų egzistavimo tikslą. [...] Kai skelbdamas šią žinią skersai ir išilgai keliauju po pasaulį, mano siela pripildo džiaugsmo, o ašaros aptemdo akis, matant, kaip Jėzaus Kristaus evangelija gali tobulai pakeisti žmonių gyvenimus. Esu matęs drąsą praradusiųsius, tamsoje esančiuosius, abejojančiuosius savo egzistavimo tikslu. Tačiau kai jiems buvo išdėstytos šlovingos Jėzaus Kristaus evangelijos tiesos, jie pasikeitė, jie išmoko būti laimingi, būti patenkinti ir entuziastingai tikėti bei mokyti Evangelijos, kurią Jėzus Kristus skelbė gyvendamas šioje žemėje ir keliaudamas po Galilėją.

Broliai ir seserys, pasaulis to nesupranta, bet tai mūsų misija – padėti jiems tai suprasti; ir tikrai be savimanos, tikrai be arogancijos, bet su tikrąja meile visiems, su meilingu švelnumu yra siunčiama ši žinia. [...]

Kaip vienas iš paprasčiausiųjų tarp jūsų, visa širdimi dėkoju Jam už tą į mano gyvenimą atneštą patikinimą. [...] Svarbiausia, dėkoju Jam už tą mano sieloje išdegintą žinojimą; aš žinau, jog mano Dangiškasis Tėvas gyvas, žinau, kad Jėzus Kristus yra žmonijos Gelbėtojas ir kad po dangumi nėra kito vardo, kuriuo vyrai ir moterys gali būti išaukštinti, – tik Jėzaus Kristaus, mūsų Viešpaties, vardas. Tikrai žinau, kad Jis atėjo į pasaulį šiomis pastarosiomis dienomis, kad Jis nuolankiam, tiesos ieškojusiam berniukui suteikė dieviškąjį įgaliojimą, ir dėl to buvo suorganizuota ši Bažnyčia, su kuria esame susiję, ir su ja yra Dievo galybė išgelbėti visiems tikintiesiems.²⁰

Meldžiu, kad gyventume taip, jog būtume verti Jo reikalo pavyzdžiai. Meldžiu, kad mūsų gyvenimas būtų toks, jog galėtume juo parodyti, kad iš tiesų tikime Viešpatį Jėzų Kristų.²¹ (Žr. 5 pasiūlymą 29 puslapyje.)

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi mokyti, apsvarstykite šias idėjas. Papildomos pagalbos ieškokite p. V–VII.

1. Perskaitykite pasakojimą 19 puslapyje. Ką pasakytumėte, jei kas nors saktų, jog pastarųjų dienų šventieji netiki Jėzų Kristų?
2. Prezidentas Smitas mokė: „Mes ne tik tikime, kad Jėzus iš Nazareto gyveno žemėje, bet tikime, jog Jis ir toliau gyvas. (p. 21–22). Kuo remdamiesi pastarųjų dienų šventieji tiki, kad Jėzus Kristus ir dabar gyvas? Kuo remdamiesi galite tuo tikėti asmeniškai jūs?
3. Trumpai peržvelkite 23–25 puslapius. Kurios Raštų ištraukos ar pasakojimai sustiprina jūsų liudijimą, kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus? Perskaitykite 1 Nefio 10:17 ir apsvarstykite, ką galite daryti, kad geriau suvoktumėte Gelbėtojo misiją.
4. Skaitydami 25 puslapio apačioje prasidedantį poskyrį, pamąstykite, kaip paklusnumas Evangelijos principams ir apeigoms

sustiprino jūsų liudijimą apie Jėzų Kristų. Ką gali daryti gimdytojai, kad padėtų savo vaikams įgyti tokį liudijimą?

5. Ką galvojate ar ką jaučiate, kai skaitote Prezidento Smito liudijimą 26–28 puslapiuose? Pagalvokite apie tai, kada matėte žmonių gyvenimus keičiantis dėl Jėzaus Kristaus Evangelijos. Kaip Evangelija pakeitė jūsų gyvenimą?

Susijusios Raštų ištraukos: Mato 16:15–17; 17:1–5; 2 Nefio 25:26; Almos 5:45–48; Doktrinos ir Sandorų 76:22–24; 110:1–4

Pagalba mokytojui: „[Venkite] pagundos panaudoti per daug medžiagos. [...] Mes mokome žmones, o ne vien pateikiame temos medžiagą; ir ...kiekviename mano kada nors matytos pamokos plane neišvengiamai bus daugiau, negu per tam skirtą laiką įmanoma panaudoti.“ (Jeffrey R. Holland, „Teaching and Learning in the Church“, *Ensign*, June 2007, p. 91.)

Išnašos

1. Iš *Deseret News*, Dec. 27, 1924, Church section, p. 6; taip pat žr. *Sharing the Gospel with Others*, sel. Preston Nibley (1948), p. 201–202.
2. „Testimony of Elder George Albert Smith“, *Liahona: The Elders' Journal*, Feb. 2, 1915, p. 502.
3. Iš Robert L. Simpson, *The Powers and Responsibilities of the Priesthood*, Brigham Young University Speeches of the Year (Mar. 31, 1964), p. 8.
4. Iš *Deseret News*, Dec. 27, 1924, Church section, p. 6.
5. Iš *Deseret News*, Jan. 15, 1927, Church section, p. 8.
6. Iš Conference Report, Oct. 1921, p. 39.
7. Iš Conference Report, Apr. 1918, p. 39.
8. Iš Conference Report, Apr. 1904, p. 63.
9. Iš *Deseret News*, Dec. 27, 1924, Church section, p. 6.
10. Iš Conference Report, Oct. 1950, p. 156.
11. Iš Conference Report, Apr. 1939, p. 120–121.
12. Iš Conference Report, Apr. 1905, p. 61.
13. Iš Conference Report, Apr. 1939, p. 121–122.
14. Iš Conference Report, Apr. 1905, p. 61–62.
15. Iš *Deseret News*, Jan. 15, 1927, Church section, p. 8.
16. Iš *Deseret News*, Dec. 27, 1924, Church section, p. 6.
17. *Sharing the Gospel with Others*, p. 206; 1945 m. lapkričio 4 d. Vašingtone pasakyta kalba.
18. Iš *Deseret News*, Dec. 27, 1924, Church section, p. 6.
19. *Sharing the Gospel with Others*, p. 211, 214; 1945 m. lapkričio 4 d. Vašingtone pasakyta kalba.
20. Iš Conference Report, Oct. 1927, p. 48–50.
21. Iš *Deseret News*, Jan. 12, 1907, p. 31.

1905 m. gruodžio 23 d. Džordžas Albertas Smitas su kitais Bažnyčios vadovais dalyvavo paminklo Pranašo Džozefo Smito gimtinėje pašventinime

Pranašas Džozefas Smitas – Dievo įrankis sugražinant tiesą

*Per Pranašą Džozefą Smitą Dievas sugražino
tyrą Jėzaus Kristaus evangeliją.*

Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo

Artinantis 100-sioms Pranašo Džozefo Smito gimimo metinėms, vyresnysis Džordžas Albertas Smitas su Prezidentu Džozefu F. Smitu ir kitais keliavo lankydamiesi svarbiose Pranašo gyvenimo vietose. 1905 m. gruodžio 23 dienos ryte Džozefo Smito gimtinėje, Vermonte, buvo pašventintas jam skirtas paminklas. Pabuvoti tokioje Evangelijos sugražinimui svarbioje vietoje Džordžui Albertui Smitui ir kitiems kartu atvykusiesiems buvo labai jaudinanti patirtis. Jis pasakojo: „Mums iš akių plūdo ašaros. Dvasios veikiama kiekviena siela nušižemino, kiekviena širdis ištirpo, ir mes džiūgavome savo Dangiškojo Tėvo palaimomis.“¹ Džordžą Albertą Smitą paprašė sukalbėti baigiamąją pašventinimo susirinkimo maldą. Apibendrindamas tą dieną savo dienoraštyje, jis rašė: „Taip baigėsi viena įvykių gausiausia diena mano gyvenime. Esu dėkingas, kad buvau vienas iš nedaugelio mūsų žmonių, galėjusių padėti šioje ką tik atliktoje užduotyje.“²

Vėliau jie nuvyko į Pirmojo regėjimo vietą Palmyroje, Niujorko valst. Vyresnysis Smitas pasakojo: „Iėjome į giraitę, kurioje Džozefas klaupėsi ir prašė Viešpatį jam pranešti, prie kurios iš bažnyčių prisijungti. Toje šventoje vietoje pajutome norą sugiedoti nuostabią... giesmę „Pirmoji Džozefo Smito malda.“³

Draugijai aplankius Kumoros kalvą, Kirtlando šventyklą ir kitas, su Pranašo misija susijusias vietas, paskutinį kelionės vakarą Prezidentas Džozefas F. Smitas sukvietė visus kartu. „Sugiedojus keletą

Sionės giesmių, kiekvienam draugijos nariui buvo leista paliudyti apie mūsų Tėvo gerumą ir gailestingumą mums. Ant mūsų buvo išlieta Viešpaties Dvasia, ir mes verkėme iš džiaugsmo ir laimės.“⁴ (Žr. 1 pasiūlymą 40 puslapyje.)

Po kelių metų, Džordžui Albertui Smitui tarnaujant Bažnyčios Prezidentu, buvo išleista keletas knygų, kuriose buvo mėginama apšmeižti Džozefą Smitą. Visuotinėje Bažnyčios konferencijoje Prezidentas Smitas drąsiai gynė Pranašą, apie jo misiją liudydamas šiais žodžiais:

„Daugelis mano gautų privilegijų ir palaimų atėjo per tą žmogų, atidavusį savo gyvybę dėl Jėzaus Kristaus evangelijos. Atsirado žmonių, kurie jį menkino, tačiau norėčiau pasakyti, jog taip padariusieji bus pamiršti ir jų palaikai atguls į motiną žemę, jei dar neatgulė, ir jų niekšybės kvapas niekada neišnyks, o Pranašo Džozefo Smito parodyta šlovė, garbė, didybė, drąsa ir atsidavimas bus siejami su jo vardu per amžius.“⁵

Vyresniajam Haroldui B. Ly, tada Dvylikos Apaštalų Kvorumo nariui, šis teiginys padarė tokį įspūdį, kad jo iškarpą jis nešiojosi piniginėje ir dažnai ją cituodavo, norėdamas, kad Prezidento Smito žodžiai būtų „išgirsti iki pat visų žemės pakraščių“.⁶

Džordžo Alberto Smito mokymai

Džozefo Smito Pirmasis regėjimas parodė, kad dangūs nėra užantspauduoti

Mes tikime, kad mūsų Dangiškasis Tėvas kalbėjo mūsų dienomis, ... kad Jis išgirdo nuolankią jaunuolio Palmyroje maldą ir atsakė į jo maldą, ir palaimino jį Savo asmenybės pažinimu, kad visi žmonės galėtų pažinti Viešpatį, jei panorės.

Buvo visiškai natūralu, kad Džozefas Smitas ieškojo Viešpaties. Jis kilo iš... žmonių, tikėjusių mūsų Dangiškąjį Tėvą, dieviškąja Gelbėtojo misija, maldos veiksmingumu ir kad Dievas išklauso ir atsako savo žmonėms, jeigu jie prieš Jį ateina tinkamoje dvasioje. Šiam vaikiniui buvo lengva tikėti, kadangi jis gimė ir buvo auginamas tikinčioje šeimynoje. Atsiliepdamas į Raštuose duotą paliepinimą (Jokūbo 1:5): „Jei kuriam iš jūsų trūksta išminties, teprašo Dievą, kuris visiems

dosniai duoda ir nepriekaištuoja, ir jam bus suteikta“, ir nuėjęs į giraitę jis tikėjo, kad į jo maldą bus atsakyta ir kad mūsų Dangiškasis Tėvas iš pat pradžių savo vaikams yra pažadėjęs, jog „tikėjimu galite viską pažinti“. ⁷

Tikėjimas Dievu vedė jį tolyn nuo jo dienomis įprasto įsitikinimo, kad Biblijoje yra visi žmogui įmanomi gauti apreiškimai ir kad dangūs virš jo galvos užantspauduoti. Jis meldėsi Viešpačiui, ir į jo maldą buvo atsakyta. Jis pamatė šlovingos šviesios apgaubtus Tėvą ir Sūnų, nužengiančius į žemę. Jis įgijo nenuginčijamą pažinimą, kad jie turi kūnus kaip žmonės ir kad jie yra materialios esybės; jie kalbėjo su juo ir jis girdėjo jų balsus. ⁸

Dėl [Džozefo maldos] įvyko tas nuostabus apsireiškimas, nepanašus į jokią kitą apsireiškimą, kada nors mūsų girdėtą pasaulio istorijoje. Esame girdėję apie atvejus, kai mūsų Dangiškasis Tėvas apreiškė save, esame skaitę apie žmonijos Išpirkėjo apsireiškimus; bet niekada neskaitėme apie atvejus, kad kokiai nors gyvai esybei būtų apsireiškę Tėvas ir Sūnus ir su tuo asmeniu kalbėję.

Pasaulio žmonės tuo netiki. Vyrai ir moterys buvo mokomi, jog dangūs užantspauduoti... ir kai šis jaunuolis pareiškė, kad mūsų dienomis, kaip tik tada, kai mums labiausiai reikėjo šviesos, kai pagal senovės pranašų pranašystes vyrai ir moterys skubėjo šen ir ten, ieškodami Dievo žodžio, ir negalėjo jo rasti [žr. Amoso 8:11–12], Viešpats apreiškė save, jie išjuokė jį [Džozefą]. [...] Jie atmetė jo tvirtinimą, ir tie, kurie turėjo būti jo draugai, nususuko nuo jo ir net sakė, kad visa tai iš piktojo. Ką liudijo tas berniukas?

„[...] Aš tikrai mačiau šviesą ir vidur šitos šviesos mačiau dvi Asmenybes, ir jos tikrai man kalbėjo; ir nors buvau nekenčiamas ir persekiojamas už tai, kad sakiau matęs regėjimą, vis dėlto tai tiesa; ir tuomet, kai jie mane persekiojo, plūdo ir melagingai kalbėjo visokius piktumus prieš mane už tai, kad taip sakiau, man norėjosi sakyti savo širdyje: kodėl mane persekiojate už tai, kad sakau tiesą? Aš tikrai mačiau regėjimą; ir kas aš toks, kad galėčiau priešintis Dievui, arba kodėl pasaulis nori priversti mane paneigti tai, ką tikrai mačiau? Nes aš mačiau regėjimą; aš žinojau tai, ir aš žinojau, kad tai žino Dievas, ir aš negalėčiau to paneigti, nė nedrįsčiau to padaryti; mažų mažiausiai aš žinojau, kad tai padarydamas įžeisčiau Dievą ir patekčiau į pasmerkimą.“ [Žr. Džozefas Smitas–Istorija 1:25.] ⁹

1830 metais, kai buvo suorganizuota ši Bažnyčia, žemėje nebuvo bažnytinės organizacijos, kuri būtų paskelbusi, jog tiki, kad Dievas apreiškia save žmonių vaikams. Visi bažnyčių mokymai prieštaravo tam, ir mūsų Tėvas matė, kad beprasmiška mėginti išgelbėti savo sūnus ir dukteris, kol jie negali būti įkvėpti eiti prie Jo su įsitikinimu, jog Jis išgirs jų maldas ir atsakys į jas. Kai berniukas-pranašas Palmyros giraitėje pamatė Tėvą ir Sūnų ir suvokė, kad Jie iš tikro yra asmenybės, kad Jie gali išgirsti tai, ką jis sako, ir atsiliepti, tai pradėjo naują erą šiame pasaulyje ir paklojo pamatą žmonių vaikų tikėjimui. Nuo tol jie galėjo melstis mūsų Tėvui danguje ir suvokti, jog Jis gali išgirsti ir atsakyti į jų maldas, kad tarp dangaus ir žemės yra ryšys.¹⁰ (Žr. 2 pasiūlymą 40 puslapyje.)

Nors buvo jaunas ir nepatyręs, Džozefas Smitas buvo pašauktas atkurti tikrąją Jėzaus Kristaus Bažnyčią

Tikėjimas skatino Džozefą ieškoti Dievo maldoje ir klausti, su kuria bažnyčia jam reikia susieti save. Koks buvo atsakymas? Ar Viešpats pasakė: „Mano berniuk, jos visos geros, jos visos stengiasi laikytis mano įsakymų, vyrus, kurie yra visų tų bažnyčių vadovai, aš patvirtinau, tau tiks bet kuri bažnyčia, jos visos tave ves atgal į mūsų Dangiškojo Tėvo akivaizdą“? Tuometinėmis aplinkybėmis berniukas galbūt galėjo tikėtis tokio atsakymo. Bet jis norėjo sužinoti, ką daryti, ir visiškai tikėjo, kad Viešpats jam tai pasakys. Todėl, kai meldėsi, jis klausė, prie kurios bažnyčios jam jungtis, ir, manau, buvo priblokštas, kai [jam buvo pasakyta]: „Nesijunk nė prie vienos iš jų; jie žmonių mokymus dėsto kaip doktrinas; jie artinasi prie manęs savo lūpomis, bet jų širdys toli nuo manęs; jie laikosi dievotumo pavidalo, bet atmeta dievotumo galią.“ [Žr. Džozefas Smitas–Istorija 1:19.] Pagalvokite apie keturiolikmetį berniuką, giraitėje netoli savo namų pakylantį nuo kelių ir paskelbiantį pasauliui štai tokią žinią. Ar galite įsivaizduoti, kad jaunuolis drįstų tai padaryti? Bet gavęs tokį liudijimą, kokį jam suteikė jo Dangiškasis Tėvas, gavęs tokį įsakymą iš paties Viešpaties, ar galėjo jis išdrįsti padaryti ką nors kitą, nei paskelbti, kad su juo kalbėjo Viešpats?¹¹

Džozefas Smitas buvo tik vaikinukas, kai Petras, Jokūbas ir Jonas uždėjo rankas jam ant galvos ir įšventino jį į Melchizedeko

Džozefo Smito Pirmasis regėjimas „pradėjo naują erą šiame pasaulyje ir paklojo pamatą žmonių vaikų tikėjimui“

kunigystę, – ji ir Oliverį Kauderį. Truputį vėliau Džozefui Smitui buvo nurodyta organizuoti Bažnyčią. Jis tebuvo tik jaunuolis, bet ją organizavo vadovaujamas žmonijos Išpirkėjo. Ir ji buvo pagal pavyzdį tos Bažnyčios, kurią, būdamas žemėje, suorganizavo pats Gelbėtojas. Neabejoju, kad buvo daug tokių, kurie žiūrėjo į šį jaunuolį kaip į išsišokėlį ir galvojo, kad tai absurdas, kai neišsilavinęs žmogus tampa vadovu ir manosi galįs vadovauti. Tačiau jis buvo kaip kiti mūsų Dangiškojo Tėvo tarnai, gyvenusieji šioje žemėje, kuriuos Viešpats pašaukė atlikti ypatingą darbą. Su šio pasaulio dalykais susijusių žinių trūkumas neatėmė iš Viešpaties galimybės

suteikti jam informacijos, kuri sulygino jį ar netgi padarė pranašesni už turėjusiuosius didelių žemiškų galimybių, kokių negavo jis.¹²

Nors jis buvo užgauliojamas, šmeižiamas ir niekinamas žmonių, kurie turėjo būti jo draugai, nors jam priešinosi to meto mokytieji ir išsilavinusieji, jam pavyko sugrąžinti gyvenimo ir išgelbėjimo Evangeliją ir įkurti Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčią.

Nors blogio jėgos visuomet aktyviai siekė jo sunaikinimo, Viešpats jį apsaugojo, kol jo darbas buvo užbaigtas ir visi žmonijos šeimos išgelbėjimui reikalingi raktai ir apeigos vėl buvo įteikti žmonėms.¹³ (Žr. 3 pasiūlymą 40 puslapyje.)

Per Džozefą Smitą sugrąžintos tiesos jas priimantiems atneša ramybę ir džiaugsimą

Iš to berniuko, kuris, būdamas keturiolikos, regėjo Tėvą ir Sūnų, atėjo ta nuostabi žinia, kad mūsų Tėvas danguje ir Jo Sūnus Jėzus Kristus yra pašlovinti žmonės; kad pasaulio Gelbėtojas prisikėlė iš mirusiųjų. Tas jaunuolis pamatė tai, ką pasaulis žinojo, bet kažkodėl pamiršo, ir jis apie tai pradėjo liudyti žmonių vaikams.¹⁴

[18 šimtmečio pradžioje] pasaulyje buvo labai nedaug žmonių, tikėjusių, kad Dievas yra asmuo, turintis kūną. Bet tuo metu Pranašas Džozefas Smitas, kuris tada tebuvo berniukas, jam dar nebuvo sukakę ir penkiolikos, pamatė apsireiškimą. Jis matė Tėvą ir Sūnų ir apie tai paliudijo. Jį taip pat lankė kitos dangiškos esybės, ir Viešpats per jas suteikė jam papildomos informacijos žmonių vaikams, o jis savu būdu perdavė mums, arba prieš mus buvusiems Bažnyčioje, supratimą apie gyvenimo paskirtį. [...] Jo dangaus apibūdinimas mums įkvepia troškimą būti vertiems namų tenai, kai mūsų žemiškasis gyvenimas pasibaigs. Prisikėlimas tiesiogine prasme ir dangus bei pragaras apibūdinti taip aiškiai, kad, kaip Raštuose sakoma, „keliautojui, kad ir paikam, nereikia jame klydinėti“. [Žr. Karaliaus Jokūbo vertimo Biblijos Izaijo 35:8.]¹⁵

Per jį buvo apreikšta apie šventyklų statymą, santuokos sandoros amžinumą ir mirusiųjų išgelbėjimą, kas atnešė neapsakomą džiaugsimą tūkstančiams mūsų Tėvo vaikų.

Jo išdėstytos amžinosios tiesos plinta tarp šios žemės žmonių, jas priimantiems nešdamos ramybę ir pasitenkinimą.¹⁶

Mūsų Dangiškasis Tėvas žinojo, kas įvyks, kai šiomis pastarosiomis dienomis sugrąžino tyrą evangeliją. Jis žinojo apie atsimetimą pasaulyje tarp Jo vaikų ir kad jie atsitraukė nuo aiškios tiesos. Iš savo didžiulio gailestingumo Jis apreiškė šį pastarųjų dienų darbą. Iš žmonių šioje šalyje Jis pasirinko berniuką ir įkvėpė jį pradėti darbą, kuriam buvo lemta iš pagrindų pakeisti religinį pasaulį. Jis žinojo, jog pasaulis apgraibomis vaikščiojo tamsoje, ir iš gailesčio sugrąžino šviesą. Nėra kito kelio, kaip žmonių vaikai galėtų pasiekti laimę, tik teisus gyvenimas, o žmonės negali gyventi teisus gyvenimo ir nebūti darnoje su tiesa. Pasaulyje buvo daug tiesos, bet ji buvo tiek sumaišyta su netiesa, kad pats Viešpats pasakė Pranašui Džozefui Smitui, kad bažnyčių mokytojai ir vadovai žmonių įsakymus dėsto kaip doktriną. Jis įspėjo berniuką nesusieti savęs nė su vienu iš jų. Po to Jis sugrąžino evangeliją – Dievo galybę išgelbėti – visiems tiems, kurie ja tikės ir paklus jai.¹⁷

Sakau visiems pasaulio žmonėms: ištirkite mūsų Viešpaties Evangelijos mokymus, apreikštus Pranašui Džozefui Smitui, tyrinėkite juos su malda ir rasite panacėją nuo šio pasaulio ligų, ir niekaip kitaip jos nerasite.¹⁸ (Žr. 4 pasiūlymą 40 puslapyje.)

Džozefas Smitas buvo pasiryžęs atiduoti gyvybę dėl savo liudijimo

Kaip buvo su Viešpaties pirmiau pakeltais pranašais, atrodo, ir šiuo atveju buvo būtina, kad Jo tarno liudijimas būtų užantspauduotas jo gyvybės krauju. Pasaulio istorijoje neatsiras labiau širdį gniaužiančio puslapio nei tas, kuriame užrašyti paskutiniai mūsų mylimo Pranašo Džozefo Smito žodžiai. Jis žinojo, kad artinasi jo mirties metas; jis suvokė, kad jo gyvenimo misija įvykdyta. [...] Ir atėjus metui akis į akį susitikti su mirtimi, jis sakė: „Aš einu kaip avinėlis į skerdyklą; bet aš ramus kaip vasaros rytas; mano sąžinė švari nuo nusižengimo Dievui ir visiems žmonėms. Jeigu jie nužudys mane, aš mirsiu nekaltas, ir mano kraujas nuo žemės šauksis keršto, ir apie mane bus sakoma: „Jis buvo šaltakraujiškai nužudytas.“ [Žr. DS 135:4.]

„Sakau visiems pasaulio žmonėms: išstirkite mūsų Viešpaties Evangelijos mokymus, apreiškę Pranašui Džozefui Smitui, tyrinėkite juos su malda“

Jis nebijojo stoti prieš maloningąją teismo pertvarą... ir atsakyti už kūne padarytus darbus. Jis nebijojo jam mesto kaltinimo, kad apgaudinėjo žmones ir neteisiai su jais elgėsi. Jis nebijojo savo gyvenimo misijos pasekmių ir galutinio triumfo to darbo, kuris, kaip žinojo, yra dieviškos prigimties ir dėl kurio atidavė savo gyvybę. Vis dėlto pasaulio žmonės, kaip ir pirmiau, šį darbą vertina pagal žmogaus dvasią. Jie neturi Dievo Dvasios, kuri įgalintų juos suvokti, kad tą darbą skyrė mūsų Dangiškasis Tėvas.¹⁹

Šis jaunuolis buvo tiek įsitikinęs dėl gautų apreiškimų ir taip troško, kad jo Tėvo vaikai, visi jie, žinotų tiesą, jog, iš angelo Moronio gavęs Mormono Knygos plokšteles, jis visą savo gyvenimą paskyrė Bažnyčios organizavimui ir tiesos skleidimui. [...] Jo sieloje liepsnojo toks pat pažinimas, kokį turėjo Steponas [žr. ApD 7:54–60]; kokį turėjo Išpirkėjas, – kad prie šturvalo stovi mūsų Dangiškasis Tėvas, kad tai Jo darbas vyksta žemėje, kad tai Jo galia galiausiai valdys ir kad šis gyvenimas tėra amžinybės dalis. Jis buvo pasiruošęs atiduoti dalį savo žemiškojo gyvenimo, jei reikėtų, kad galėtų amžinai džiaugtis ta jo taip nuoširdžiai vertinta draugyste ir bendravimu su gerais vyrais ir moterimis, gyvenusiais bei tebegyvenančiais žemėje ir vėl gyvensiančiais joje, kai ji taps celestialine karalyste.²⁰

Džozefas Smitas mokė, jog žino esant pomirtinį gyvenimą ir žino, kad Dievas gyvas ir kad Dievas žino, jog jis žino, kad Dievas gyvas. Jis buvo pasiryžęs atiduoti savo gyvybę, kad jūs, mano broliai ir seserys, galėtumėte sustiprinti savo tikėjimą ir jūsų pasitikėjimas juo nebūtų sudrebintas. Jis žinojo šio gyvenimo paskirtį. Jis žinojo, jog esame čia, kad pasiruoštume ateinančiam šlovingesniajam egzistavimui. Ir jis buvo pasiryžęs, jei reikėtų, atiduoti savo gyvybę, ne paprasčiausiai prarasti ją mūsų labui, bet todėl, kad žinojo, jog Tėvas sakė, kad tas, kuris nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras, bet kas pražudo gyvybę dėl Jo, tas ją atras, netgi amžinąjį gyvenimą [žr. Mato 16:25]. Tai dėl šio žinojimo Pranašas ir Bažnyčios patriarchas [Hairumas Smitas] ankstyvosiomis dienomis galėjo [palikti] mylimus žmones, leisti įkalinami kalėjime ir atiduoti visa, ką šiame pasaulyje turėjo, visa, ką žmonės gali atiduoti dėl savo brolių – savo gyvybę.²¹

1830 metais suorganizuotą Bažnyčią sudarė šeši nariai. Viso teismo priešininkas nuo tos dienos iki šiandienos siekė stabdyti jos pažangą ir ją sunaikinti. Norėčiau žinoti, ar tas didis žmogus Džozefas Smitas, atidavęs savo gyvybę, kad Bažnyčia būtų suorganizuota ir toliau vystytusi, kaip Viešpats numatė, gali matyti, kaip Bažnyčia atrodo šiandien su visose pasaulio dalyse įkurtais jos skyriais, ir suvokti, kad kiekvieną dieną po jo nužudymo, nuo tada, kai jis paguldė gyvybę ir užantspaudavo savo liudijimą krauju, Bažnyčia darėsi vis stipresnė ir stipresnė nei pirmiau.²² (Žr. 5 pasiūlymą 40 puslapyje.)

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokytis

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi mokytis, apsvarstykite šias idėjas. Papildomos pagalbos ieškokite p. V–VII.

1. Pamąstykite apie išgyvenimus, kuriuos Prezidentas Smitas apibūdina pirmose trijose poskyrio „Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo“ pastraipose (p. 31–32). Kokie jūsų gyvenimo patyrimai sustiprina liudijimą apie Pranašą Džozefą Smitą? Skaitydami šį skyrių, nustatykite tuos teiginius iš Prezidento Smito mokymų, kurie stiprina jūsų liudijimą. Apsvarstykite, ar nevertėtų jų perskaityti savo šeimos, kunigystės kvorumo ar Paramos bendrijos nariams.
2. Peržvelkite pirmą mokymų poskyrį (p. 32–34) ir paties Džozefo Smito pasakojimą apie Pirmąjį regėjimą (žr. Džozefas Smitas–Istorija 1:10–19). Kaip Pirmasis regėjimas paveikė jūsų tikėjimą Dievu? Prašome pateikti pavyzdžių, kaip jis paveikė kitų žmonių tikėjimą.
3. Išstudijuokite 34 puslapyje prasidedantį poskyrį ir perskaitykite Doktrinos ir Sandorų 1:17–19. Ko galime pasimokyti iš Džozefo Smito pavyzdžio apie tarnavimą Bažnyčioje? Pagalvokite apie tą laiką, kai Viešpats jums buvo pavedęs užduotį, o jūs nesijautėte jai tinkamas. Kaip Viešpats jums padėjo?
4. Kokias tiesas Viešpats apreiškė per Džozefą Smitą? (Šių tiesų pavyzdžių galite rasti 36 puslapyje prasidedančiame poskyryje.) Kaip dėl šių tiesų žinojimo buvo palaimintas jūsų gyvenimas?
5. Apmąstydami paskutinę mokymų pastraipą (p. 39), apsvarstykite, ką galite daryti, kad padėtumėte Bažnyčiai ir toliau stiprėti.

Susijusios Raštų ištraukos: Izaijos 29:13–14; 1 Korintiečiams 1:26–27; 2 Nefio 3:5–9, 11–15; Doktrinos ir Sandorų 135

Pagalba mokytojui: „Skatindami diskusiją panaudokite skyriaus pabaigoje esančius klausimus. [...] Taip pat galite sugalvoti savo klausimus, ypatingai skirtus jūsų mokomiems žmonėms. Pavyzdžiui, mokinių galite paklausti, kaip jie gali pritaikyti Prezidento Smito mokymus vykdydami savo, kaip gimdytojų, namų mokytojų ar lankančiųjų mokytojų, pareigas.“ (Iš šio vadovėlio VI puslapio.)

Išnašos

1. Iš Conference Report, Apr. 1906, p. 54.
2. 1905 m. gruodžio 23 d. datuotas dienoraščio įrašas, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 73, book 2, p. 160.
3. Iš Conference Report, Apr. 1906, p. 56.
4. Iš Conference Report, Apr. 1906, p. 57–58.
5. Iš Conference Report, Apr. 1946, p. 181–182.
6. Haroldas B. Ly, iš Conference Report, Oct. 1947, p. 67.
7. Iš Conference Report, Oct. 1921, p. 158–159.
8. „The Latter-day Prophet“, *Millennial Star*, Dec. 7, 1905, p. 822.
9. Iš Conference Report, Oct. 1921, p. 159–160.
10. Iš Conference Report, Apr. 1917, p. 37.
11. Iš Conference Report, Oct. 1921, p. 159–160.
12. Iš Conference Report, Apr. 1927, p. 83.
13. „The Latter-day Prophet“, p. 823.
14. Iš Conference Report, Oct. 1921, p. 160.
15. Iš Conference Report, Apr. 1934, p. 26.
16. „The Latter-day Prophet“, p. 823.
17. Iš Conference Report, Oct. 1916, p. 46–47.
18. Iš Conference Report, Oct. 1931, p. 121.
19. Iš Conference Report, Apr. 1904, p. 63–64.
20. Iš Conference Report, Oct. 1927, p. 48.
21. Iš Conference Report, Apr. 1905, p. 62–63.
22. Iš Conference Report, Oct. 1945, p. 18.

„Norėčiau žinoti, ar, išventinus berniuką diakonu, jo tėvas padeda jam pajusti, jog dabar jis turi kažką amžinai svarbaus“

Šventoji kunigystė skirta Dievo vaikams laiminti

Kunigystė – tai Dievo įgaliojimas. Turintieji kunigystę turi būti verti ir ją naudoti, kad laimintų kitus.

Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo

1948 m. spalio 2 d. įvykusios visuotinės konferencijos kunigystės sesijoje Prezidentas Džordžas Albertas Smitas sakė:

„Kartais savęs klausiu, ar mes, kaip tėvai, dedame pakankamai pastangų aiškindami savo berniukams įsipareigojimą, kuriuos tapdamas diakonu berniukas prisiima, rimtumą. Norėčiau žinoti, ar, išventinus berniuką diakonu, jo tėvas padeda jam pajusti, jog dabar jis turi kažką amžinai svarbaus. [...]

Prisimenu, tarsi tai būtų buvę vakar, kaip Džonas Tingis uždėjo savo rankas man ant galvos ir išventino mane į diakonus. Man taip paaiškino visą reikalą ir jo svarbumą, kad jaučiau, jog tai didelė garbė. Dėl to man tai tapo palaima, o tada, po tam tikro laiko, gavau kitus išventinimus. Tačiau kas kartą mano galvoje buvo klojamas pagrindas, kad tai proga dar vienai palaimai.“¹

Toje pačioje kalboje Prezidentas Smitas mokė, kad viena iš palaimų, ateinančių dėl išventinimo į kunigystę, yra galimybė laiminti kitų žmonių gyvenimus. Pavyzdžiui, jis papasakojo apie vieną, didelę įtaką dariusį kunigystės turėtoją – namų mokytoją – iš savo jaunystės:

„Rodnis Badžeris daugybę metų buvo mokytojas mano tėvo namuose. Taip pat jis buvo didis žmogus. Kai tik jis ateidavo, susirinkdavo šeima, o jis atsisėsdavo, užduodavo mums klausimus ir kalbėdavo apie tai, ką manė esant svarbu mums suprasti. Ir noriu jums pasakyti, kad, ateidamas į mūsų namus, su savimi jis

atsinešdavo Viešpaties dvasią. Ir jam išėjus jausdavomės, kad mus ką tik aplankė Viešpaties tarnas.“²

Prezidentas Smitas užbaigė kalbą išsakydamas troškimą, kad kunigystę turintieji tarnautų savo apylinkių bei kuolų nariams ir „nepraleistų galimybės padėti, pakylėti, vystyti ir vesti juos būti tokius, kokius mūsų Tėvas norėtų, kad jie būtų“³. (Žr. 1 pasiūlymą 50 puslapyje.)

Džordžo Alberto Smito mokymai

Savo mirtingosios tarnystės metu Jėzus Kristus į žemę sugražino dieviškąjį įgaliojimą

Atėjęs laiko viduryje, Gelbėtojas tą didį Jeruzalės miestą rado kupiną blogio. Jo gyventojai gyveno taip, kad buvo praradę dieviškąjį įgaliojimą, todėl [Dievas] į pasaulį pasiuntė Savo Sūnų ir vėl įkūrė Bažnyčią, turinčią dieviškąją galią. [...] Tarp tų, iš Jo kilmės, buvo ir gerų žmonių, ...taip pat ten buvo vis dar tarnaujančių kunigystės apeigose žmonių, tačiau Gelbėtojui buvo būtina ateiti ir sugražinti dieviškąjį įgaliojimą. [...]

[...] Pradėjęs tarnystę, į pagalbą Jis nesikvietė karalių, valdovų, kunigų ir aukštų valdžios atstovų, bet šaukė nuolankius žvejus. Dėl to aplink save Jis subūrė ne tuos, kurie nenorėjo Juo tikėti, o žmones, kuriuos buvo galima mokyti. Vadovaujamas mūsų Dangiškojo Tėvo, Jis organizavo Bažnyčią. Jis suteikė dieviškąjį įgaliojimą savo bendražygiams ir rodė jiems, ką šie turėtų daryti. [...] Jis turėjo dieviškąjį įgaliojimą, ir teisieji pripažino, kad Jis yra Dievo Sūnus. Kai kas galvojo, kad Jis tebuvo geras žmogus. Mes tikime, jog Jis atėjo į šią žemę ne tik mokyti žmones, ką daryti, bet kad suteiktų Savo bendražygiams dieviškąjį įgaliojimą vykdyti Savo Bažnyčios apeigas...

Tais laikais Gelbėtojas buvo pirmininkaujantis įgaliotinis. Šalia Jo buvo dvylikos vyrų, kuriuos Jis pasirinkto, kvorumas. Jam mirus, Dvylikos Kvorumas, ne dvylika paprastų žmonių, vadinusių save mokiniiais, bet dvylikos vyrų, turėjusių dieviškąjį įgaliojimą ir jį gavusių iš Jėzaus Kristaus, kvorumas tapo Bažnyčios vadovybe.⁴ (Žr. 2 pasiūlymą 50 puslapyje.)

Kunigystę mūsų dienomis sugražino ją senovėje turėję vyrai

Yra užrašyta ir pripažinta danguje ir žemėje, kad, Jėzui Kristui palikus žemę, tikėjimo išpažinimų ir denominacijų ėmė daugėti ir žemėje gausėjo bažnyčių. Mūsų mylimo pranašo Džozefo Smito dienomis denominacijų buvo daugybė. Buvo daug žmonių, kurie dėjosi turį dieviškąjį įgaliojimą, ir, manau, jog kai kurie iš jų galvojo, kad buvo jį gavę. [...]

Atėjus metui ir pasauliui praradus įgaliojimą, arba kunigystę, Viešpats pašaukė nuolankų berniuką, apsiereiškė jam ir kalbėjosi su juo, pasakė jam, ką šis turėtų daryti, ir laikas nuo laiko siuntė kitus pasiuntinius ir dangiškas esybes, ir viso to rezultatas buvo Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios suorganizavimas, ir šiai Bažnyčiai buvo suteiktas dieviškasis įgaliojimas. [...]

Kai Džozefas Smitas buvo jaunuolis, Viešpats nurodė jam išversti Mormono Knygą. Kartą Džozefui ir Oliveriui Kauderiui verčiant, Viešpats pasiuntė šventą esybę atsakyti į jų klausimus dėl krikšto. Kas buvo tas atėjęs asmuo? Jonas Krikštytojas, turėjęs Aarono kunigystę. Iš kur jis atėjo? Jis atėjo iš dangaus. [...] Jis pasirodė Džozefui Smitui ir Oliveriui Kauderiui kaip šlovinga prisikėlusis esybė. Mūsų Dangiškajam Tėvui nurodžius, jis atėjo, kad suteiktų Aarono kunigystę Džozefui ir Oliveriui, nes jos niekur visame pasaulyje nebuvo. Tad buvo reikalinga, kad dangūs atsivertų ir kunigystę turėjęs ir vis dar ją tebeturintis žmogus ateitų ir ją suteiktų.

Po to Melchizedeko kunigystę turėję Petras, Jokūbas ir Jonas suteikė Džozefui ir Oliveriui šią kunigystę, ir Viešpats nurodė suorganizuoti Bažnyčią su Prezidentūra, sudaryta iš prezidento ir dviejų patarėjų; taip pat su Dvylikos Apaštalų Kvorumu, su patriarchu, aukštaisiais kunigais, Septyniasdešimčių nariais, vyresniaisiais, kunigais, mokytojais ir diakonais; tokią pačią organizaciją, kokia egzistavo pirmykštėje Bažnyčioje, kiek tai susiję su įgaliojimu.⁵

Tas pats įgaliojimas, kokį turėjo [Džozefas Smitas], buvo suteiktas ir jūsų sūnums, ir mūsų Tėvas danguje reikalaus iš jų, kad jie tarnautų Evangelijos apeigose. Džozefui Smitui suteikta atsakomybė nebuvo prarasta jam išėjus anapus. Ji užkrito ant kitų pečių. Mūsų Tėvas danguje laikas nuo laiko pakeldavo žmones, turinčius

įgaliojimą kalbėti Jo vardu, atlikti Evangelijos apeigas ir laiminti žmonių vaikus. Jie dalijasi šia garbe su jumis ir jūsų vaikais.⁶

Esu dėkingas, kad šiais laikais ir šiame amžiuje Viešpats vėl apreiškė Evangeliją. Tėvas ir Sūnus pasirodė; pirmiau kunigystę turėję vyrai atėjo ir suteikė tą kunigystę nuolankiems žmonėms, o jiems savo ruožtu buvo įsakyta suteikti ją kitiems. Taip Evangelija ir kunigystė tapo prieinama visiems, kurie pasirengs jas gauti, ir tai yra Viešpaties būdas.⁷

Jūsų misija nepaprasta – esate kunigystę turintys vyrai. Jums buvo suteiktas dieviškasis įgaliojimas. Savo teisę skelbti evangeliją, mokyti jos ir atlikti jos apeigas jūs įgijote ne iš mokslų koledže ar universitete. Savo įgaliojimą jūs gavote iš dieviškai pavestų veikti Viešpaties tarnų, ir ją jums suteikė vyrai, gavę ją tiesiogiai iš mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus.⁸ (Žr. 3 pasiūlymą 50 puslapyje.)

Dievo galią ir įgaliojimą galite rasti tik Jo tikrojoje Bažnyčioje

Žmonės manęs klausia: „Kiek naudingiau priklausyti jūsų Bažnyčiai negu kuriai nors kitai?“ Mėginu taktiškai paaiškinti jiems skirtumą. Bet kuri organizacija gali susiburti bendram garbinimui, bet tai nesuteikia jiems dieviškojo įgaliojimo. Bet kuri bažnyčių grupė gali rinktis drauge ir organizuoti bendruomenės bažnyčias. Tai nesuteikia dieviškojo įgaliojimo. Žmonės gali susivienyti vedini gerų tikslų, bet įgaliojimas iš mūsų Dangiškojo Tėvo įgyjamas tik Jo nustatytų būdu, o Jo būdas senovės dienomis buvo šaukti bei įšventinti žmones ir paskirti juos darbui. Tai lygiai taip pat galioja ir mūsų dienoms. [...]

Žmonės privalo suprasti, kad vien nusilenkimas prieš Viešpatį maldoje nesuteikia jiems dieviškojo įgaliojimo. Gyvenimas pagal sąžiningumo, doros, tiesos ir kitų dorybių reikalavimus nesuteikia jiems dieviškojo įgaliojimo. [...] Nepakanka to, kad meldžiamės, kad lankome bažnyčią. Yra būtina turėti dieviškąjį įgaliojimą, ir kaip tik tvirtinimas, jog turime tą įgaliojimą, užtraukė šiai Bažnyčiai didžiąją dalį nuo pat pradžios paskui ją vis sekusių persekiojimų. Tačiau tai tiesa, ir daugelis mūsų Tėvo vaikų ima pastebėti dieviškojo įgaliojimo poveikį šioje Bažnyčioje. Jie mato vyrų ir moterų gyvenimuose vykstantį vystymąsi.⁹ (Žr. 4 pasiūlymą 50 puslapyje.)

*„Pirmiau kunigystę turėję vyrai atėjo ir suteikė
tą kunigystę nuolankiems žmonėms“*

Asmeniškai aš nenoriu būti suprastas kaip ieškantis žmonėse ydų ir kritikuojantis priklausančiuosius įvairioms pasaulio denominacijoms. Esu dėkingas, kad tokioje jų daugybėje yra gerų vyrų ir gerų moterų, tikinčių Dievą ir pagal turimą šviesą tarnaujančių Jam; bet išlieka faktas, jog mūsų Tėvas šiame pasaulyje įkūrė Savo Bažnyčią. Jis suteikė žmonėms Savo įgaliojimą šiais laikais, ir pasaulyje nėra jokio kito įgaliojimo, kurį Jis pripažins, tik tą, kurį Jis pats įsteigė.¹⁰ (Žr. 5 pasiūlymą 50 puslapyje.)

Kunigystės apeigos mums yra būtinos, kad įeitume į celestialinę karalystę

Jei būtume kaip visos kitos denominacijos, galėtume ieškoti Viešpaties ir gauti Jo palaimų, kadangi kiekvienas šiame pasaulyje gera darantis žmogus gauna palaimas. Galėtume turėti visas svarbiausias dorybes ir nuoširdžiai jų laikytis, bet be Dievo galios ir šventosios

kunigystės įgaliojimo žmonėms neįmanoma pasiekti celestialinės karalystės.¹¹

Vienintelis planas, paruošiantis žmones celestalinei karalystei, yra mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus duotas planas; ir vienintelis įgaliojimas, suteikiantis žmonėms teisę mokyti ir tinkamai atlikti Evangelijos apeigas, yra mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus įgaliojimas.¹²

Džozefą Smitą jaunesnįjį Dievas pašaukė būti Jo pranašu ir per jį į žemę sugrąžino šventą Melchizedeko kunigystę, kuri yra Dievo galia, perduota žmogui veikti Jo vardu. Per šią kunigystę visos mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Evangelijos apeigos, būtinios žmogaus vaikų išgelbėjimui, vykdomos tinkamu įgaliojimu.¹³

Kaip mus paveiktų tai, jei turėtume atsisveikinti su Dievo mums suteiktu įgaliojimu? Tai reikštų, kad mums užsidarytų celestialinės karalystės durys. Tai reikštų, jog vainikuojančios palaimos, kurių siekti buvau mokomas nuo vaikystės, nebūtų įgyvendintos. [...] Negalėčiau džiaugtis mano mylimų žmonių..., beveik tokių pat man brangių kaip ir pats gyvenimas, bendryste celestalinėje karalystėje.¹⁴

Kunigystė... yra palaiminimas, kuris, jei esame ištikimi, atvers celestalinės karalystės duris ir suteiks mums ten vietą gyventi per visus amžinybės amžius. Nesielkite lengvabūdiškai su šiuo neįkainojamu palaiminimu.¹⁵ (Žr. 6 pasiūlymą 50 puslapyje.)

Kunigystę turintieji įpareigoti gyventi pavyzdingai ir kunigystę naudoti kitiems laiminti

Kaip nuostabu suvokti, kad verti vyrai gali gauti kunigystę ir jiems suteiktu įgaliojimu daryti tiek daug dalykų, kurie yra palaiminimas kitiems mūsų Tėvo vaikams.¹⁶

Jūs negalite, išėję į pasaulį, kokioje nors kitoje bažnyčioje ar visoje kitose bažnyčiose rasti... dieviškąjį įgaliojimą turinčių žmonių. Nepamirškite to. Priklausote išrinktų vyrų grupei, ... kuriems ant galvos buvo uždėtos rankos ir kurie gavo dieviškąjį įgaliojimą, padariusį jus partneriais su dangaus ir žemės Viešpačiu. Aš turiu omenyje ne tai, kad negalite juoktis, šypsotis ir džiaugtis gyvenimu, bet iš tiesų – tai, kad į kiekvieną sielą turėtų giliai įsismelkti suvokimas, jog „esu savo brolio sargas. Aš turiu įgaliojimą iš Viešpaties Jėzaus

Kristaus – esu šventosios kunigystės turėtojas“. Jei taip darysime, nepradėsime su šventais dalykais elgtis lengvabūdiškai, kaip tai darė kai kurie praeityje.¹⁷

Tas faktas, kad jie turi kunigystę, daugeliui vyrų virs pasmerkimu dėl to, kaip jie su ja elgėsi, laikydami ją kažkuo labai paprastu.¹⁸

Kai kurie vyrai galvoja, kad dėl to, jog turi kunigystę, jie gauna teisę savo namuose elgtis, kaip nori. Noriu jums pasakyti, kad jūs, kunigystę turintys vyrai, niekada nepateksite į celestialinę karalystę, jei negerbsite savo žmonių ir šeimų, nemokysite jų ir neteiksite jiems tų palaiminimų, kurių patys norite.¹⁹

Mūsų Dangiškojo Tėvo įgaliojimas yra žemėje tam, kad žmonija būtų laiminama, ne tam, kad tą įgaliojimą gavusieji išpuiktų, bet kad nusižemintų; ne tam, kad šias ypatingas privilegijas turintieji jaustųsi esantys didesni už kitus, bet kad taptume nuolankūs savo sielose, pamaldūs širdyse ir malonūs visiems žmonėms visame, ką bedarytume, ir taip teisiu gyvenimu iliustruotume tai, ko mūsų Dangiškasis Tėvas trokšta, kad mokytume.²⁰

Buvimas Bažnyčios nariu ir kunigystės turėjimas niekur mūsų ne- nuves, jei būsime neverti. Viešpats sakė, jog kiekviena mūsų trokš- tama palaima pagrįsta paklusnumu Jo įsakymams. Galime apgauti kaimynus, galime apgauti save mintimi, kad elgiamės normaliai, bet jei nesilaikome mūsų Dangiškojo Tėvo įsakymų, jei nevertai naudo- jame šią šventą ir tokią brangią kunigystę, mums niekada neatsiras vietos celestialinėje karalystėje.²¹

Jums, broliai, ...buvo suteikta šventa galimybė, šventas pasiti- kėjimas. Gavote šventosios kunigystės palaiminimus. Jums buvo suteiktas dieviškasis įgaliojimas, o su tuo įgaliojimu įgijote ir pareigą kelti savo balsą ir taip gyventi savo gyvenimą, kad pasaulio žmonės matytų skirtumą tarp Jėzaus Kristaus Evangelijos ir kitų pasaulio organizacijų.²²

Kad ir kur beieitumėte, atminkite faktą, kad atstovaujate Jį, kuris yra mūsų egzistavimo autorius. Jūsų turima kunigystė yra ne Džo- zefo Smito ar Brigamo Jango, ar kokių kitų namuose ar užsienyje į Bažnyčios vadovybę pašauktų žmonių kunigystė. Jūsų turima ku- nigystė yra Dievo galia, jums suteikta iš aukštybių. Šventos esybės turėjo būti atsiųstos į žemę... kad sugrąžintų tą šlovingą palaimą,

kuri šimtus metų žemėje buvo prarasta. Tikrai turime būti dėkingi už savo palaimas.²³

Meldžiu, kad Viešpats palaimintų mus visus, kad būtume verti turėti kunigystę, kurią Jis mums pasiūlė ir suteikė, kad bet kur mums nuvykus žmonės galėtų sakyti: „Tas žmogus yra Viešpaties tarnas.“²⁴ (Žr. 7 pasiūlymą 51 puslapyje.)

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi mokyti, apsvarstykite šias idėjas. Papildomos pagalbos ieškokite p. V–VII.

1. Pagalvokite apie Prezidento Smito 43–44 puslapiuose apibūdintus išgyvenimus. Ką galime daryti, kad padėtume vaikinams pasiruošti išventinimams į kunigystės pareigybes? Ką galime daryti, kad padėtume merginoms suprasti kunigystės galios jų gyvenime svarbą? Kodėl vyrams ir moterims svarbu mokytis apie kunigystę?
2. Kodėl be to, kad mokytų Evangelijos, „Gelbėtoji buvo būtina... sugrąžinti dieviškąjį įgaliojimą“ (p. 44) žemiškosios tarnystės metu?
3. Perskaitykite 45 puslapį ir pirmąją pastraipą 46 puslapyje. Kodėl, jūsų manymu, Viešpats leidžia Savo įgaliojimą gauti visiems vertiems vyrams, užuot leidęs jį gauti keliems formalų parengimą gavusiems vyrams?
4. Prezidentas Smitas kalbėjo apie dėl kunigystės „vyrų ir moterų gyvenimuose vykstantį vystymąsi“? (p. 46). Ką jums reiškia šis teiginys? Ką galite daryti, kad puoselėtumėte kunigystės galią ir įtaką savo gyvenime?
5. Peržvelgę 46 puslapyje prasidedančią pastraipą, apgalvokite, ką atsakytumėte, jei kas nors jums užduotų Prezidentui Smitui pateiktą klausimą: „Kiek naudingiau priklausyti jūsų Bažnyčiai negu kuriai nors kitai?“
6. Išstudijuokite 48 puslapyje prasidedantį poskyrį. Kokių „neįkainojamų palaiminimų“ esate gavę dėl kunigystės?

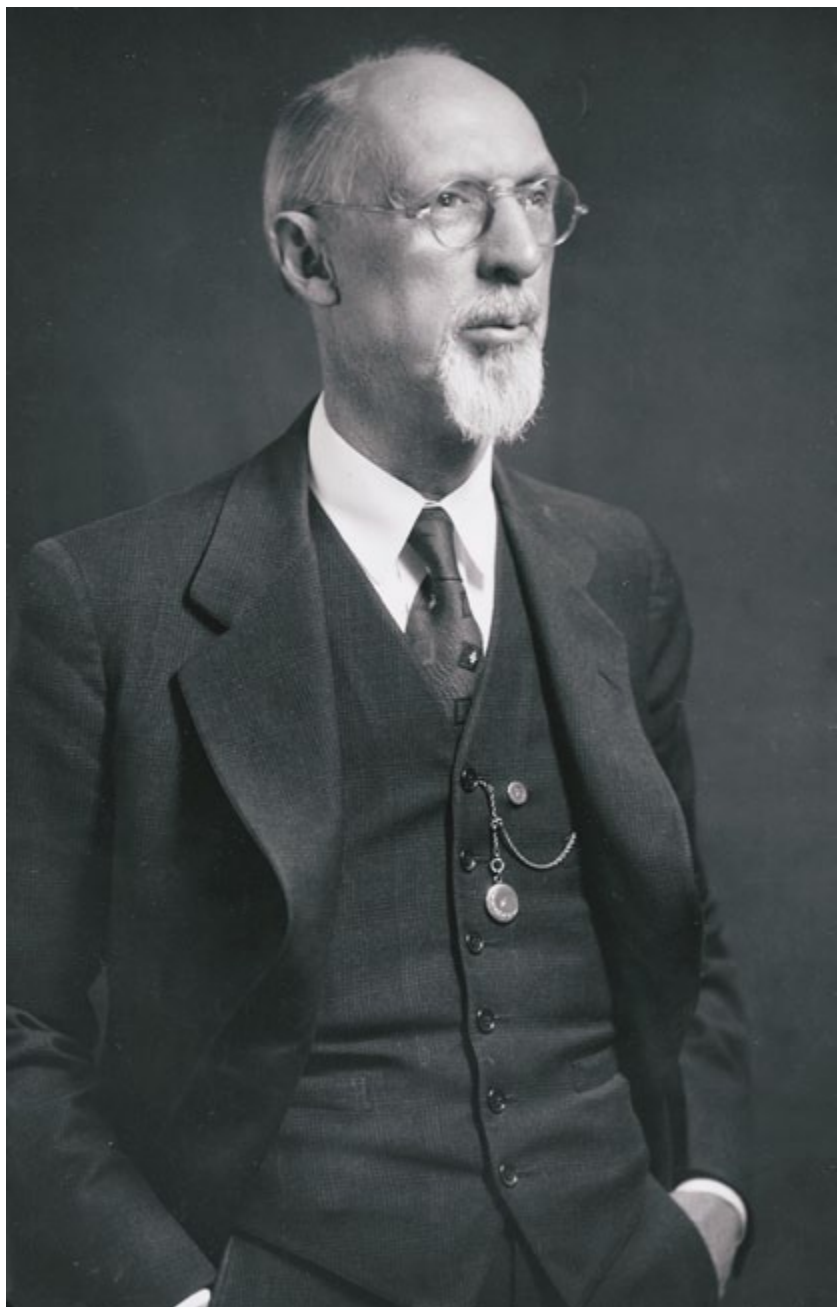
7. Studijuodami paskutinį mokymų poskyrį (p. 48–50), ieškokite ten paminėtų pareigų, kurios, pasak Prezidento Smito, įgyjamos kartu su kunigyste. Ką gali daryti kunigystės kvorumo nariai, kad palaikytų vienas kitą savose pareigose? Kaip moterys gali padėti kunigystę turintiesiems ištikimai vykdyti tas pareigas? Ką gali daryti kunigystę turintieji, kad palaikytų moteris jų dieviškuose vaidmenyse?

Susijusios Raštų ištraukos: Jono 15:16; Almos 13:1–3, 6–10; Doktrinos ir Sandorų 84:19–22; Džozefas Smitas–Istorija 1:68–72; Tikėjimo Teiginiai 1:5

Pagalba mokytojui: „Liudykite visuomet, kada tik Dvasia skatina tai daryti, o ne tik kiekvienos pamokos pabaigoje. Suteikite progas jūsų mokomiems žmonėms išsakyti savo liudijimus.“ (*Teaching, No Greater Call* p. 45.)

Išnašos

1. Iš Conference Report, Oct. 1948, p. 180–181.
2. Iš Conference Report, Oct. 1948, p. 186.
3. Iš Conference Report, Oct. 1948, p. 190.
4. „The Church with Divine Authority“, *Deseret News*, Sept. 28, 1946, Church section, p. 6.
5. „The Church with Divine Authority“, p. 6.
6. Iš Conference Report, Apr. 1904, p. 64.
7. Iš Conference Report, Apr. 1934, p. 28–29.
8. Iš Conference Report, Apr. 1927, p. 83.
9. Iš Conference Report, Apr. 1934, p. 28–29.
10. Iš Conference Report, Apr. 1917, p. 37–38.
11. Iš Conference Report, Oct. 1926, p. 106.
12. Iš Conference Report, Apr. 1934, p. 30.
13. „Message to Sunday School Teachers“, *Instructor*, Nov. 1946, p. 501.
14. Iš Conference Report, Apr. 1925, p. 65.
15. Iš Conference Report, Apr. 1949, p. 191–192.
16. Iš Conference Report, Oct. 1950, p. 6.
17. Seventies and stake missionary conference, Oct. 4, 1941, p. 7.
18. Iš Conference Report, Apr. 1948, p. 184.
19. Iš Conference Report, Apr. 1948, p. 184.
20. Iš Conference Report, Oct. 1928, p. 94.
21. Iš Conference Report, Apr. 1943, p. 91–92.
22. Iš Conference Report, Oct. 1933, p. 25.
23. Iš Conference Report, Oct. 1945, p. 118.
24. Iš Conference Report, Oct. 1950, p. 182.

„Esu tik žmogus, vienas iš paprasčiausiųjų tarp jūsų, bet buvau į šią tarnystę pašauktas... mūsų Dangiškojo Tėvo įgaliojimu“

Palaikykime tuos, kuriuos palaiko Viešpats

Mūsų vadovus pasirenka Viešpats, ir Jis tikisi iš mūsų, kad palaikysime juos žodžiais ir veiksmais.

Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo

Džordžas Albertas Smitas kaip Bažnyčios Prezidentas buvo palaikytas visuotinėje konferencijoje 1945 m. spalį. Konferencijos pabaigoje Prezidentas Smitas išsakė dėkingumą už palaikomąjį šventųjų balsavimą: „Mano broliai ir seserys, dėkoju jums už tai, kad parodėte pasitikėjimą, tikėdami, kad man pavyks, ir pažadėdami, kaip padarėte kai kurie iš jūsų, jog padėsite, kad man pavyktų, kadangi esu tik žmogus, vienas iš paprasčiausiųjų tarp jūsų, bet buvau į šią tarnystę pašauktas – ir čia nebūčiau, jei nežinočiau, jog buvau pašauktas – mūsų Dangiškojo Tėvo įgaliojimu.“

Tada jis išsakė dar tokį prašymą: „Man prireiks kiekvieno vyro, kiekvienos moters ir kiekvieno vaiko pagalbos, ne mano paties laiminimui, bet jūsų laiminimui ir laiminimui žmonių vaikų, kad ir kur jie bebūtų. Tai ne *mano* atsakomybė, tai *mūsų* atsakomybė.“¹

Kaip rodo mokymai šiame skyriuje, Džordžas Albertas Smitas, dar prieš tapdamas Bažnyčios Prezidentu, suprato, kokias sunkias naštas neša Pirmoji Prezidentūra. Jis mokė šventuosius, kad jų lojalumas ir ištikimybė gali padėti lengvinant tas naštas, ir tarnaudamas Dvylikos Apaštalų Kvorume rodė pavyzdį, kaip šio principo laikytis.

1946 metais, vesdamas visuotinės konferencijos sesiją, Prezidentas Smitas pristatė Bažnyčios pareigūnų palaikymo procedūrą, paaiškindamas, kad tai daugiau nei vien pasyvus veiksmas: „Dabar mes turime vieną reikalą pristatymo tvarką, kuri yra įprasta šiose konferencijose. Tai Bažnyčios pareigūnų pristatymas palaikomajam žmonių balsavimui. Tikiuosi, kad jūs visi suvokiate, kad tai šventa

privilegija. [...] Tai bus ne tik simbolis, bet ir ženklas, kad vykdysite, su Viešpaties pagalba, savąją darbo dalį.“² (Žr. 1 pasiūlymą 61 puslapyje.)

Džordžo Alberto Smito mokymai

Pirmininkaujančiuosius Bažnyčiai paruošia, pasirenka ir įkvepia Viešpats

Šiai didžiai Bažnyčiai pirmininkauja vyrai, kurie buvo specialiai paruošti, specialiai mokomi, specialiai parengti šiai didelei garbei, kuri buvo suteikta kiekvienam iš jų užimant savo vietą. Mūsų Dangiškasis Tėvas per savo išmintį apsupo šiuos Izraelio vadovus kitais žmonėmis, kurie, kaip ir tie vadovai, tiki ir nesilanksto žmogui dėl jo, kaip Bažnyčios prezidento, asmenybės ar savitumo, bet kurie mato jį kaip mūsų Dangiškojo Tėvo kalbėtoją ir palaiko jį, remia jį, meldžiasi dėl jo ir myli jį, kad taip pat galėtų gauti mūsų Dangiškojo Tėvo palaimų.

Pasaulyje nėra kitos tokios organizacijos. Nėra kitų žmonių, vedamų taip, kaip vedama ši liaudis. Teisingai pasakyta, kad tie, kurie pirmininkauja, yra teisūs vyrai. Tai per juos mūsų Dangiškasis Tėvas įvykdys Savo darbą. Tai per juos turi būti dėstoma evangelija. [...] Mums šiandien pirmininkaujantis vyras tai daro ne dėl savo įgimtų gebėjimų. Jis pirmininkauja ne todėl, kad yra kokio nors didaus valdovo sūnus, bet tame poste jis yra todėl, kad mūsų Tėvas danguje žino jo sielos dorumą. Suvokdamas, kokio ryžto jam reikės, kad šią žinią perduotų visos žemės tautoms, Jis paruošė jį tam aukštam jam suteiktam pašaukimui. Jis pirmininkauja kaip mūsų Dangiškojo Tėvo atstovas.³

Šiandien mažčiau apie nuolankius, bet didžius vyrus, vadovavusius šiai Bažnyčiai nuo jos suorganizavimo. [...] Gerai pažįstu [daugelį Bažnyčios] Prezidentų ir tikiu, kad visi jie buvo Dievo vyrai. Neįsivaizduojama, kad mūsų Dangiškasis Tėvas pasirinktų kokius nors kitokius žmones pirmininkauti Jo Bažnyčiai.⁴

Kas įvyko [Džozefui Smitui] mirus? [...] [Šventieji] nerengė konklavos, nerinko pirmininko ir nepasirinko naujo vadovo. Vadovą jau buvo išsirinkęs Viešpats. Tai buvo ilgiausiai Dvylikos Kvorume tarnavęs narys Brigamas Jangas. [...] Bažnyčia kaip vienas kūnas visose

savo sesijose palaikė jį kaip Prezidentą. Jam mirus, jo patarėjai nesakė, jog vienas iš jų bus Prezidentas, bet ilgą laiką pirmininkavo Dvylikos Kvorumas, o tada ilgiausiai Kvorume tarnavęs narys buvo palaikytas kaip Bažnyčios Prezidentas. Įsigalėjo tobula tvarka. [...]

Aš šiuos dalykus išaiškinau, kad nebūtų padaryta jokių klaidų. Džozefas Smitas nepasirinko pats savęs būti Bažnyčios Prezidentu. Taip pat savęs nepasirinko nė vienas, ėjęs po jo. [...] Paskyrimas ateina iš mūsų Dangiškojo Tėvo per Jo įkvėpimą, ir žmonės gauna visą galią, ateinančią su paskyrimu.⁵

Kokie turėtume būti dėkingi, kad žinome, jog šis darbas yra ne žmonių, bet Viešpaties darbas; kad šiai Jėzaus Kristaus vardą nešančiai Bažnyčiai Jis ir vadovauja, ir Jis neleis jokiam žmogui ar žmonių grupei jos sunaikinti. Jis neleis pirmininkaujantiems Jo Bažnyčiai vyrams nuklaidinti žmones, bet palaikys juos Savo visagale galia. Jis išaukštins juos gerų ir didžiųjų vyrų ir moterų akyse. Jis palaimins jų tarnystę, ir ji bus kupina sėkmės. Tie, kurie priešinasi ir ieško klaidų, neras tame pasipriešinime džiaugsmo. Kritikuojantieji ir besistengiantieji sunaikinti Bažnyčios vadovų įtaką patirs savo blogų darbų pasekmes.⁶

Mums būtina dėkoti savo širdyse, kad mus veda šventi vyrai, kuriuos mūsų Tėvas danguje įkvepia diena iš dienos mus mokyti.⁷ (Žr. 2 pasiūlymą 61 puslapyje.)

Per Savo tarnus Viešpats mus moko kelio į laimę ir saugumą

Nuo tėvo Adomo laikų iki dabartinio meto Viešpats įspėdavo žmones per savo tarnus. Kai jie klausydavo Jo, Jis įkvėpdavo juos gyventi geriau, ir amžius po amžiaus, kai Jo vaikams reikėdavo, siūsdavo šventus vyrus į pasaulį, kad perduotų į laimę vedančius nurodymus, įkvėpdavo juos mokyti šlovingų, žmonių kilninančių ir praturtinančių tiesų.⁸

Nežinau jokio didelės reikšmės pasaulyje buvusio įvykio, apie kurį Viešpats per Savo pranašus nebūtų iš anksto pranešęs žmonėms, kad šie neliktų nežinodami to, kas išsirutulios, bet, jei norėtų, galėtų suplanuoti savo gyvenimą savo labui. [...]

Nojaus atvejis čia labai tinka. Viešpats įsakė jam pastatyti arką, kurioje teisieji galėtų būti apsaugoti nuo turėjusio įvykti tvano. Nojus pastatė arką ir skelbė atgailą savo kartai šimtą ir dvidešimt metų, taigi pakankamai gerai juos įspėjo. Tačiau žmonės buvo tokie nelabi, kad nesugebėjo įsiklausyti į tą įspėjimą. Turėdami valios laisvę jie, užuot pasirinkę teisumą, pasirinko blogį. Užėjo lietūs, pakilo tvanas, ir tik Nojus su savo aštuonių asmenų šeima išsigelbėjo. Visi buvo gerai įspėti, bet jie paskendo dėl savo savavališkumo ir atsisakymo atgailauti. [Žr. Mozės 8:13–30.]⁹

Viešpats nori, kad būtume laimingi, todėl Jis ir davė mums Jėzaus Kristaus evangeliją. Todėl Jis ir suteikė mums kunigystę. Jis nori, kad mes džiaugtumėmės. Todėl Jis ir įkūrė šią bažnyčią ir įsteigė joje įvairias pareigybes, ir visa tai yra tvarkinga. [...] Jei seksite Viešpaties vadovavimu ir tais, kuriuos Viešpats palaiko, nenupulsite į tamsą, neprarasite šviesos, neperžengsite Dievo įsakymų ir neprarasite savo privilegijų, kuriomis Jis taip trokšta, kad mes džiaugtumėmės.¹⁰

Šiais laikais man yra tik vienas saugus kelias, ir tas kelias – sekti tais, kuriuos Viešpats paskyrė vadovauti. Galiu turėti savų minčių ir nuomonių, galiu savaip spręsti apie tam tikrus dalykus, tačiau žinau, jog kai mano nuomonė kertasi su mokymais tų, kuriuos Viešpats paskyrė mums rodyti kelią, turiu pakeisti kryptį. Jei trokštu išgelbėjimo, seksiu mums Viešpaties duotais vadovais tol, kol Jis juos palaikys.¹¹ (Žr. 3 pasiūlymą 61 puslapyje.)

Nuolankieji ir ištikimieji palaiko ir gina Viešpaties tarnus

Pažįstu tūkstančius paprastų šios didžios Bažnyčios narių, daugybės tautų vyrus ir moteris, kurie nuolankiai ir ištikimai priėmė evangeliją, kad susietų save su Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia. [...] [Jie] meldžiasi dėl savo vadovų ir juos palaiko... ir per visą savo patirtį Bažnyčioje dar nepažįstu asmens, kuris būtų laikęsis Viešpaties įsakymų ir šaukęs prieš pašauktuosius pirmininkauti šiai Bažnyčiai. Tai iš tiesų nuostabu. [...]

Man vienas iš didžiausių liudijimų apie šio darbo dieviškumą yra tai, kad daugybė žmonių... turėdami galimybę kuolo konferencijoje... išreikšti save balsuodami, kad palaikytų ar nepalaikytų jiems pirmininkaujančiuosius (visi naudojami valios laisve), ir toliau remia

*„Turime būti kaip senovės Aaronas ir Hūras,
privalome paremti [pranašo] rankas“*

savo vadovus. Tikrai Viešpaties Dvasia skatina ištikimus, nuolankius žmones palaikyti Jo pasirinktus tarnus.¹²

Kai Mozė iš Egipto per dykumą vedė Izraelį į pažadėtąją žemę, prie Refidimų juos užpuolė Amalekas. Mozė nurodė Jozuei parinkti karių, kad apsaugotų Izraelį. Mozė, Aaronas ir Hūras užlipo ant kalvos viršūnės, nuo kurios atsiverdavo vaizdas į mūšio lauką. Kai Mozė laikydavo Dievo lazdą iškeltą virš galvos, Izraelis imdavo viršų, bet kai pavargęs rankas nuleisdavo, viršų imdavo Amalekas. Buvo parūpintas akmuo Mozei atsisėsti, ir Aaronas su Hūru parėmė iškeltas jo rankas, kad Dievo palaimos galėtų plūsti Izraeliui, kad jų kariai galėtų imti viršų, ir taip mūšis buvo laimėtas. Dievo galia buvo ant Mozės ir pasiliko su juo iki pat jo darbo pabaigos. [Žr. Išėjimo 17:8–13.] Kai žmonės jį palaikydavo, jie taip pat buvo laimimami, ir taip buvo su kiekvienu Viešpaties tarnu, pirmininkaujančiu Izraeliui. [...]

[...] Kol šiai Bažnyčiai pirmininkauja [Prezidentas], nesvarbu, kiek metų tai truks, mūsų Dangiškasis Tėvas suteiks jam stiprybės, galios, išminties, nuovokumo ir įkvėpimo taip kalbėti Izraeliui, kaip būtina jiems kalbėti. Mes, sekdami jo vadovavimu, turime būti kaip senovės Aaronas ir Hūras, privalome paremti jo rankas, kad Viešpats per jį leistų dangaus palaimoms lieti ant mūsų ir šių žmonių.¹³

Žinau, kad šie vyrai [visuotiniai įgaliotiniai] yra Viešpaties tarnai, ir žinau, kad jie stengiasi palaiminti žmoniją. Tikiuosi, kad niekas iš jūsų... nepraleis progos juos palaikyti ne tik savo tikėjimu ir maldomis, bet, jei apie juos būtų pateikiama klaidinga informacija ar klaidingai nušviečiamos jų pažiūros, kad jūs būsite pasiryžę ir trokšite, jei reikės, apginti juos, kadangi ateina laikas, kada jiems prireiks jūsų gynybos. Priešininkas jų nepamiršo, ir man vienas iš įrodymų apie dievišką šių vyrų pašaukimą yra tai, kad blogi žmonės apie juos kalba blogai, o geri vyrai ir geros moterys apie juos kalba gerai.¹⁴ (Žr. 4 pasiūlymą 61 puslapyje.)

Kai kritikuojame savo vadovus ar ignoruojame jų patarimus, leidžiame priešininkui mus nuklaidinti

Tarp mūsų yra tokių... kuriuos apakino žmonių filosofijos ir kvailybė. Yra tokių, kurie atmeta Dievo šiai Bažnyčiai vadovauti pastatyto žmogaus patarimus ir pamokymus. [...]

Žmonės, neturintys labai daug informacijos, staiga ateina su gudria idėja ir pasiūlo: „Štai teisingas kelias“ arba „Štai anas kelias teisingesnis“, ir nors jų pasiūlymas prieštarauja Viešpaties patarimui, kai kuriuos jie įkalba jį išmėginti. Viešpats yra suteikęs saugų patarimą ir paskyręs Savo Bažnyčios Prezidentą tą patarimą išaiškinti. Jei ignoruojame tai, ką jis, kaip Bažnyčios Prezidentas, pataria, galime atrasti, kad padarėme rimtą klaidą.¹⁵

Bažnyčios Prezidentūra... yra mūsų Dangiškojo Tėvo atstovai, ne tik šiai liaudžiai, bet jie atstovauja Jį visiems žemės žmonėms. Elgsimės gerai, jei aukštinsime ir gerbsime šiuos vyrus, kuriuos Jis pastatė būti mūsų priešakyje. Tai vyrai su žmogiškomis silpnybėmis, jie padarys klaidų, bet jeigu jų klaidoms būsime tokie pat maloningi, kokie maloningi esame savo klaidoms ir nesėkmėms, tai matysime jų dorybes taip, kai matome savąsias.

Stoviu čia ir meldžiu jus, mano broliai ir seserys, neleisti iš savo lūpų išsprūsti kritiškiems ar nemaloniems žodžiams apie Viešpaties pašauktuosius mus vesti. Nepapulkite į draugiją tų žmonių, kurie menkina mūsų vadovus ar silpnina jų įtaką tarp žmonių vaikų. Jei pakliūsite, galiu jums pasakyti, kad pamatysite, jog atsidūrėte priešininko galioje. Jis stengsis taip jus paveikti, kad eitumėte kiek įmanoma toliau nuo tiesos kelio, ir jei neatgailausite, galite per vėlai suprasti, jog praradote „brangųjį perlą“. Dėl savo savanaudiškumo ir aklumo būsite nuklaidintas, ir jūsų artimieji... liūdės kitoje uždangos pusėje dėl jūsų silpnumo ir kvailystės.¹⁶ (Žr. 5 pasiūlymą 61 puslapyje.)

Priešininkas nemiega. Jis apgaudinėja daugelį ir veda juos į nuodėmę. [...] Yra mokančiųjų netikros doktrinos, yra siekiančiųjų įtikinti vyrus ir moteris laužyti mūsų Dangiškojo Tėvo įsakymus. [...] Jei šios Bažnyčios nariai, ieškantys Bažnyčios vadovų ydų ir kritikuojantys tuos, kurie tiesiog aukoja savo gyvenimą, kad laimintų mus ir mums padėtų, stabtelėtų ilgėliau, kad pamaldžiai paklaustų: „Kuriuo iš šių mokytojų yra saugu sekti?“, jiems būtų visai nesunku rasti teisingą kelią ir palaikyti tuos, kuriuos palaiko Viešpats.¹⁷

Palaikydami savo vadovus, mes įsipareigojame sekti jų patarimais ir išaukštinti savuosius pašaukimus

Šios Bažnyčios Prezidentui tai turi būti stiprybės šaltinis – žvelgti į tūkstančių sąžiningų vyrų ir moterų veidus ir matyti, kaip jie pakelia savo ranką su Tėvu danguje sudarydami sandorą ir palaiko jį pareigybėje, kurion jis buvo pašauktas kaip šios didžios Bažnyčios prezidentas. Tokiomis aplinkybėmis pakeldami ranką, mes prisiimame švenčiausią įsipareigojimą. Tai nereiškia, kad tyliai eisime savo keliu ir leisime Viešpaties pranašui vadovauti šiam darbui, bet tai reiškia, – jei suprantu rankos pakėlimu prisiimamą savo įsipareigojimą – kad remsime jį, melsimės dėl jo, ginsime jo gerą vardą ir stengsimės vykdyti jo nurodymus, kai, jam esant tame poste, Viešpats jam nurodys pateikti juos mums.¹⁸

Kai galvoju apie Bažnyčios Prezidento ir jo patarėjų nešamas naštas ir suvokiu ant jų pečių užkrautą atsakomybę, visa širdimi trokštu jiems padėti, kad nebūčiau apsunkinimas, bet kad tame poste, į kurį esu pašauktas, kartu su jumis, mano broliai ir seserys,

Palaikome savo vadovus, kai nešame „savąją naštos dalį ir išaukštiname] savo pašaukimą Dievo garbei ir šlovei“

kiekvienas galėtume stoti į savo vietą ir nešti savąją naštos dalį, ir išaukštinti savo pašaukimą Dievo garbei ir šlovei.¹⁹ (Žr. 4 pasiūlymą 61 puslapyje.)

Te suteikia mums Dievas, kad mes, taip dosniai palaiminti, galėtume paremti iškeltas mums pirmininkaujancio Viešpaties tarno rankas; kad jam padėtume ne tik savo tikėjimu ir maldomis, bet, progai pasitaikius, ir maloningumu, kad žygiuotume po jo aukštai iškelta vėliava, Dievui toliau palaikant jį kaip Bažnyčios Prezidentą, kaip Viešpaties pranašą šiomis pastarosiomis dienomis.²⁰

Palaikykite tuos Dievo mums pirmininkauti iškeltus vyrus. Laiminkime juos ne tik lūpomis, bet kiekvienu įmanomu būdu padėdami nešti šią tokią sunkią, ant jų pečių gulinčią naštą. [...] Melskimės dėl jų, laiminkime juos ir jiems padėkime.²¹

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi mokyti, apsvarstykite šias idėjas. Papildomos pagalbos ieškokite p. V–VII.

1. Perskaitykite poskyrio „Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo“ paskutinę pastraipą (p. 53–54). Kokia yra „jūsų darbo dalis“? Studijuodami šį skyrių, apmąstykite, kaip galite savo žodžiais ir darbais parodyti, kad palaikote Bažnyčios vadovus.
2. Peržvelkite pirmąjį mokymų poskyrį (p. 54–55), ypač antrąją ir ketvirtąją pastraipas. Kuo skiriasi tai, kaip Viešpats renkasi vadovus, nuo to, kaip tai daroma pasaulyje? Kokie patyrimai sustiprina jūsų tikėjimą, kad mūsų vadovus išsirinko Viešpats?
3. Išstudijuokite 55-ame puslapyje prasidedantį poskyrį ir perskaitykite Doktrinos ir Sandorų 21:4–7. Kokį konkretų patarimą Viešpats yra davęs per dabartinį Bažnyčios Prezidentą? per jūsų kuolo ar apygardos prezidentą? per jūsų vyskupą ar skyriaus prezidentą? Kokias palaimas gavote sekdami tuo patarimu?
4. Peržvelkite 56-ame puslapyje prasidedantį poskyrį ir perskaitykite paskutines dvi 59-o puslapio pastraipas. Ką tai reiškia jums – palaikyti Bažnyčios vadovus? Kaip Bažnyčios vadovų palaikymas stiprina mūsų šeimas ir namus?
5. Perskaitykite visą pirmą 59-ojo puslapio pastraipą. Kodėl pavojinga kritikuoti Bažnyčios vadovus? Kaip būtų tinkama reaguoti, jei kas nors mėgintų nurodyti kurio nors jūsų vietinio vadovo ydą?

Susijusios Raštų ištraukos: Amoso 3:7; Efeziečiams 4:11–14; Hebrajams 5:4; Doktrinos ir Sandorų 84:109–110; 107:22; 112:20

Pagalba mokytojui: Vienas iš būdų, kaip skatinti stropų mokymąsi, yra atidžiai išklausti, kada kas nors užduoda klausimą ar išsako pastabą. „Klausymasis yra meilės išraiška. Tai dažnai reikalauja pasiukojimo. Kai tikrai išklausome kitus, dažnai nepasakome, ką patys norėjome pasakyti, tam, kad save galėtų išreikšti kiti.“ (*Teaching, No Greater Call*, p. 66 .)

Išnašos

1. Iš Conference Report, Oct. 1945, p. 174–175.
2. Iš Conference Report, Oct. 1946, p. 153–154.
3. Iš Conference Report, Apr. 1927, p. 86–87.
4. Iš Conference Report, Apr. 1931, p. 31.
5. „The Church with Divine Authority“, *Deseret News*, Sept. 28, 1946, Church section, p. 6, 9.
6. Iš Conference Report, Apr. 1934, p. 29.
7. Iš Conference Report, Oct. 1917, p. 45.
8. Iš Conference Report, Oct. 1917, p. 40.
9. Iš Conference Report, Apr. 1945, p. 136.
10. Iš Conference Report, Apr. 1949, p. 192.
11. Iš Conference Report, Apr. 1937, p. 33.
12. Iš Conference Report, Apr. 1931, p. 32.
13. Iš Conference Report, Apr. 1942, p. 14.
14. Iš Conference Report, Oct. 1933, p. 29.
15. Iš Conference Report, Oct. 1936, p. 75.
16. Iš Conference Report, Apr. 1937, p. 34.
17. Iš Conference Report, Apr. 1937, p. 33.
18. Iš Conference Report, June 1919, p. 40.
19. Iš Conference Report, Oct. 1929, p. 24.
20. Iš Conference Report, Apr. 1930, p. 68–69.
21. Iš Conference Report, Oct. 1930, p. 69.

Sielos nemirtingumas

*Mūsų gyvenimas yra amžinas,
o šis pažinimas padeda rinktis teisingai
ir guodžia mus gedulo metu.*

Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo

Džordžas Albertas Smitas buvo palaimintas tvirtu gyvenimo paskirties suvokimu, ir tai įgalino jį drąsinti su negandom susidūrusius žmones. Jis dažnai primindavo šventiesiems, kad „mes gyvename amžinai“ – kad amžinybė neprasideda po šio gyvenimo, bet kad mirtingumas yra labai svarbi amžinybės dalis. „Kartais sakydavau savo draugams, kai atrodydavu, kad jie stovi gyvenimo kryžkelėje, abejodami, kurion pusėn patraukti: „Tau šiandien prasideda amžinoji laimė arba amžinasis nusivylimas.“¹

Prezidentas Smitas apie šias tiesas liudijo per Bažnyčios patriarcho Hairumo G. Smito, mirusio palyginti jauname amžiuje ir palikusio žmoną ir aštuonis vaikus, laidotuves:

„Kai mane paprašė kalbėti per šias laidotuves, jaučiausi, jog galbūt negalėsiu to padaryti. Mano jausmai sukilo, ir pajutau, jog negaliu jų sukontroliuoti, bet įėjus į šį pastatą, sielą užplūdo nuostabus, malonus ramybės pojūtis. [...]

Užuot sielvartavęs, trokštu dėkoti mūsų Tėvui danguje už Jo Mylimo Sūnaus Evangeliją, kuri buvo vėl apreikšta mūsų dienomis. [...] Žinoti, kad gyvenimas amžinas, žinoti, kad palaimos, dėl kurių gyveno šis geras žmogus, jam priklausys visą amžinybę, yra nuostabi palaima. Jo mirtingasis gyvenimas nutrūko, bet tai tik amžinojo gyvenimo dalis. Jis paklojo gilų ir saugų pamatą, ant kurio statė ir toliau statys visą amžinybę. Džiaugsmas, kurį jis patyrė čia, žemėje, tik didės. [...]

„Esu dėkingas, kad šiomis paskutinėmis dienomis mums buvo apreiškta ir paaiškinta, jog šis gyvenimas yra ne pabaiga, bet amžinybės dalis“

Kai galvoju apie pasaulio žmonių išgyvenimus tokiomis kaip šios aplinkybėmis, stebiuosi, kokie esame palaiminti. Dėl amžinojo gyvenimo ir nemirtingumo abejoju ne ką daugiau nei dėl to, ar saulė šviečia vidurdienį. [...] Liūdna skirtis su artimaisiais netgi laikinai. Mes išsiunčiame juos į misijas arba jie išvyksta gyventi į kitas pasaulio vietas, ir mes ilgimės jų. Kai įvyksta kažkas tokio, kaip šis įvykis, atrodo, jog jie yra dar toliau, tačiau iš tiesų taip nėra, jei tik mes tai suprastume. [...] Užuoat išsakęs užuojautą, kurios kartais gali prireikti gedintiesiems, šiandien labiau norėčiau pasidžiaugti, jog žinau, kad tai ne pabaiga. [...]

[...] Taigi šiandien, stovint jūsų akivaizdoje, kuomet galbūt turėtų tekėti ašaros, mano siela kupina ramybės ir pasitenkinimo. Meldžiu, kad ta ramybė būtų kiekvieno gedinčiojo gyvenime.² (Žr. 1 pasiūlymą 73 puslapyje.)

Džordžo Alberto Smito mokymai

Prieš ateidami į žemę gyvenome kaip dvasios, ir po mirties mūsų dvasios gyvens toliau

Šį gyvenimą mes suprantame taip, kad tai yra amžinas gyvenimas – kad šiandien gyvename amžinybėje lygiai tiek pat, kiek kada nors joje gyvensime. Tikime, jog gyvenome prieš ateidami čionai; tai, kas yra sąmonė, tai, kas yra dvasia, neprasidėjo šiame gyvenime. Tikime, kad gavome dvasinį kūną prieš ateidami į šį pasaulį. Tas dvasinis kūnas buvo atsiųstas į šį pasaulį ir čia gavo fizinę palapinę, kūną, kurį matome. Fizinė, mūsų matoma dalis yra iš žemės, žemiška [žr. 1 Korintiečiams 15:47], bet ta dalis, kuri palieka kūną mūsų gyvybei užgesus, yra tai, kas dvasiška, ir ji niekada nemiršta. Fizinis kūnas guli kape – jis yra žemės dalis ir grįžta pas motiną žemę, – bet Dievo į jį įdėtoji sąmonė, tai, kas turi galią samprotauti ir mąstyti, tai, kas gali dainuoti ir kalbėti, nepažįsta mirties. Ji išeina iš šios amžinojo gyvenimo sferos ir laukia ten fizinio kūno apvalymo, kol ateis laikas susijungti su šiuo kūnu, kuris bus šlovingas, kaip mūsų prisikėlusio Viešpaties kūnas buvo šlovingas, jei gyvenome vertai viso to.³

Poeto žodžiais kalbant: „Gyvenimas yra realus, gyvenimas yra rimtas dalykas“ ir „jo tikslas yra ne kapas“ [Henris Vadsvertas Longfelouzas, „A Psalm of Life“]. Šitame kūne gyvenanti dvasia yra nemirtinga.

Ji gyvena ir anapus kapo. Kūnas suyra ir grįžta į žemę, bet dvasia gyvena toliau.⁴

Esu dėkingas, kad šiomis paskutinėmis dienomis mums buvo apreikšta ir paaiškinta, jog šis gyvenimas yra ne pabaiga, bet amžinybės dalis, ir, jei čia pasinaudosime savo privilegijomis, tai bus tramplinas į didingesnę ir trokštamesnę būseną.⁵ (Žr. 2 pasiūlymą 73 puslapyje.)

Mūsų paskirtis čia, žemėje, – pasiruošti gyventi su savo Dangiškoju Tėvu

Kai kas tiki, jog kada išeiname iš šios egzistavimo sferos, tai yra pabaiga. Man atrodo neįtikima, kai žvelgiame į gamtos darbus, kai tyrinėjame žmogaus organizmą, jo kūno tobulumą, jo širdies pulsavimą, jo augimą ir stiprėjimą nuo vaikystės iki brandaus amžiaus, tada laipsnišką nykimą, kol šis gyvenimas baigiasi, – neįtikima, kad kuris nors mūsų Tėvo vaikų tikėtų, jog žmogiškos esybės gimsta į pasaulį vien tam, kad subręstų, nugyventų iki senyvo amžiaus ir mirtų be kokio nors jų buvimo čia tikslo.⁶

Šis gyvenimas duotas mums ne pramogoms. Mūsų sukūrimas, Dievo mums duotas gyvenimas turi didingą paskirtį. Tyrinėkime, kokia yra ta paskirtis, kad žengtume pirmyn ir įgytume amžinąjį gyvenimą.⁷

Pastarųjų dienų šventojo galvoje nėra jokių abejonių dėl mūsų žemiškojo gyvenimo paskirties. Esame čia, kad pasiruoštume, ugdytume save ir pasirengtume būti verti gyventi mūsų Dangiškojo Tėvo akivaizdoje.⁸

Tikime, kad esame čia, kadangi išlaikėme savo pirmąją būseną ir pelnėme privilegiją ateiti į šią žemę. Tikime, kad pats mūsų egzistavimas yra atpildas už ištikimybę, kurią parodėme prieš ateidami čia, ir kad žemėje mėgaujamės savo pastangų dvasiniame pasaulyje vaisiais. Taip pat tikime, kad šiandien sėjame sėklas to derliaus, kurį pjausime išėję iš čia. Amžinasis gyvenimas mums reiškia egzistavimo prieš gimimą, dabartinio egzistavimo ir gyvenimo tąsos nemirtin-gume rezultata, suteikiantį begalinės pažangos ir didėjimo galią. Taip jausdamiesi ir tuo įsitikinę, tikime, kad „koks žmogus yra, toks Dievas kažkada buvo, ir koks Dievas yra, toks žmogus gali tapti“ [žr.

Lorensas Snou, „Grand Destiny of Man“, *Deseret Evening News*, July 20, 1901, p. 22]. Būdami sukurti pagal Dievo atvaizdą, tikime, jog nėra netinkama, nėra nedora viltis, kad mums bus leista įgyti dievybės savybių ir, jei būsime ištikimi, tapti panašiems į Dievą; kadangi, gaudami natūralius, šį gyvenimą valdančius mūsų Tėvo įstatymus ir jų laikydami, tampame vis panašesni į Jį; ir, naudodamiesi mums pasiekiamomis galimybėmis, pasiruošiame gauti didesnių galimybių šiame gyvenime ir ateinančiame gyvenime. [...]

Kokie laimingi žmonės turėtume būti žinodami, kad šis išbandymas skirtas tam, kad paruoštų mus ne mirčiai, bet gyvenimui; kad Tėvas trokšta, jog išvengtume kiekvienos klaidos ir priimtume kiekvieną tiesą, ir pritaikydami tiesą savo gyvenime taptume vis panašesni į Jį, ir taptume verti gyventi su Juo.⁹

Broliai ir seserys, tai rimtas reikalas. Turėtume apie tai galvoti rimtai. Turėtume pažvelgti į savo gyvenimą ir išsiaiškinti, ar esame pasiruošę tam didžiam ateities gyvenimui; jei būtume pašaukti išeiti iš čia rytoj, ar būtume pasiruošę duoti apyskaitą už savo žemiškuosius darbus, ar jaučiame, jog išgirstume iš savo Dangiškojo Tėvo tą sveikinantį pagyrimą: „Gerai, šaunusis ir ištikimasis tarne!“¹⁰ (Žr. 3 pasiūlymą 73 puslapyje.)

Šio gyvenimo metu turėtume siekti amžinųjų vertybių

Šiame gyvenime mums gali būti duota keletas dalykų, kurie suteiks mums laikiną pasitenkinimą, bet tai, kas amžina, tai, kas tikrai vertinga, yra tos amžinosios vertybės, kurių siekiame ir pasiruošiame jas gauti, ir jų laikomės asmeninėmis pastangomis.¹¹

Argi tai ne nuostabu, kad to, ko pasaulis siekė nuo pat pradžios: turtų, galios, viso to, kas daro žmones turtingus, šiais laikais galima turėti gausiai – daugiau ir geresnių drabužių nei kada nors pirmiau, daugiau maisto, nei galima suvartoti, daugiau įvairaus turto, nei pasaulis turėjo kada nors pirmiau. Mūsų namai patogesni. Po Evangelijos sugrąžinimo į žemę gyvenimo patogumų stebuklingai padaugėjo, ir šiais laikais turime visa tai, ko iš visų jėgų siekėme. Išsilavinimas pasiekė savo aukščiausią tašką. Žmonės apie šią žemę turi žinių daugiau nei kada nors pirmiau. Viskas, ko žmonija iš visų jėgų siekė nuo laiko pradžios, viskas, kas yra laikoma labiausiai

„Tai, [...] kas vertingiau už visa kita, yra galimybė įgyti amžinąjį gyvenimą [su savo] sūnumis ir dukterimis, vyrais ir žmonomis“

trokština, yra žemėje šiais laikais; tačiau, nepaisant to, čia pilna abejonių ir baimės dėl to, kas bus ateityje.

Kas mums kelia nerimą? Tai, kad siekėme kūniškų patogumų, siekėme žmonių pagarbos, siekėme to, kas į mūsų sielas įneša savanaudiškumą. Siekėme iškelti save ir aukštinomės virš kitų savo Tėvo vaikų.¹²

Te neužliūliuoja, te neapgauna mūsų gerų šio pasaulio dalykų gausybė; nes kokia gi žmogui nauda laimėti visą pasaulį, bet pakentėti savo sielai? [Žr. Morkaus 8:36.] Nepražiūrėkime mūsų sukūrimo paskirties, bet darbuokimės, kad būtų išgelbėtos mūsų sielos.¹³

Vienas iš graudžių dalykų šiame pasaulyje yra matyti į Motiną žemę paguldytą vyrą ar moterį ir suvokti tą faktą, kad jie atmetė mūsų Tėvo jiems pasiūlytas didesnes palaimas ir toliau laikėsi burbulo, kuris pats susprogo. Kai galvoju apie milijonus Dievo vaikų

pasaulyje ir suvokiū, kiek mažai jie siekia to, kas tikrai vertinga, man darosi liūdna.¹⁴

Atminkite, kad jūsų įgytas protas yra amžinas, tiesa, kurią čia sužinote ir panaudojate savo gyvenime, pažinimas ir patirtis, kuriuos įgyjate ir kuriais pasinaudojate, – visa tai jūs pasiimsite su savimi, kai išeisite į namus.¹⁵

Turtai, kuriuos rasime perėję į aną pusę, bus tai, ką ten susikrovėme tarnaudami kitiems mūsų Tėvo sūnums ir dukterims, su kuriais bendravome čia. Jis padarė, kad mums visiems tai būtų įmanoma, ir, kol esame čia, būsime laimingesni tarnaudami savo aplinkiniams, nei būtume darydami ką nors kita.¹⁶

Nėra taip jau svarbu, kiek vertybių turite, kiek turto valdote ir kiek įgijote žmonių pagarbos ir visų tų dalykų, kurie yra tokie trokštami pasaulyje. Tai, ką Dievas jums suteikė, kas vertingiau už visa kita, yra galimybė įgyti amžinąjį gyvenimą celestialinėje karalystėje ir kad per visus amžinybės amžius jūsų bendražygiai būtų sūnus ir dukterys, vyrai ir žmonos, su kuriais esate susiję čia, žemėje.¹⁷ (Žr. 4 pasiūlymą 73 puslapyje.)

Jėzaus Kristaus dėka mes būsime prikelti

Gelbėtojo teisus gyvenimas yra tobulas pavyzdys visiems, ir Jo prisikėlimas buvo pirmasis patikinimas žmonijai, kad ir mes išeisime iš kapo.¹⁸

Prisikėlęs iš mirusiųjų, Jėzus tapo pirmaisiais prisikėlimo vaisiais. Tėvo pradėta dvasia (sąmoninga Jo sielos dalis) vėl apsigyveno Savo žemiškojoje apvalytoje palapinėje, ir Jis tapo šlovinga celestialine esybe ir užėmė Savo vietą Tėvo dešinėje kaip vienas iš Dievybės narių. Jis turėjo galią nugalėti mirtį, kadangi pakluso visiems tai valdantiems Savo Tėvo įstatymams, ir, pajungęs mirtį, Jis pasuko raktą, dėl ko visa žmonija gali būti prikelta ir visi gali būti taip pat pašlovinti per paklusnumą Jo mokymams, kurie yra tokie paprasti, kad visi gali jų laikytis, jei panorės.¹⁹

Jėzus Kristus buvo žmogus be nuodėmės. Dėl Savo tyrumo, Savo teismo ir dorumo Jis galėjo atrakinti kalėjimo duris, įveikti mirtį ir kapą ir pirmas nueiti kelią... į tą dangų, kur ir mes tikimės patekti.²⁰

Galime atsiversti 88-tą Doktrinos ir Sandorų skyrių ir pamatyti, ką Viešpats sakė apie mūsų prikėlimą, ne tik apie Gelbėtojo prisikėlimą, bet Jis sako, kas gali nutikti mums. [...] Šiame skyriuje esame informuojami, kad mūsų kūnai, ne kokie nors kiti kūnai, turi būti prikelti iš kapo ir kad dvasios, kurios valdo šiuos kūnus dabar, apsigyvens tuose pat kūnuose po to, kai šie bus apvalyti ir padaryti tyri bei nemirtingi. [Žr. DS 88:14–17, 28–33.]²¹

Dabar gana daug žmonių pasaulyje nežino, kas yra prikėlimas. Ar mokote savo vaikus ir pažįstamus, ką jis reiškia? [...] [Gelbėtojo] prisikėlimas yra aiškus pastarųjų dienų šventiesiems, kurie supranta evangeliją, tačiau yra tiek daug nesuprantančiųjų, ką jis reiškia. [...] Jėzaus Kristaus Evangelijos paskirtis yra paruošti kiekvieną vyrą, moterį ir vaiką tam metui, kada visi mirusieji bus prikelti iš savo kapų ir kada mūsų Dangišskasis Tėvas įsteigs Savo karalystę šioje žemėje ir teisieji gyvens joje, ir Jėzus Kristus bus mūsų Karalius bei Įstatymdavys.²² (Žr. 5 pasiūlymą 73 puslapyje.)

Žinojimas apie sielos nemirtingumą mus įkvėpia, padrąsina ir paguodžia

Jobo knygoje skaitome: „Tačiau dvasia yra žmoguje ir Visagalio įkvėpimas duoda jam supratimą.“ [TŽB, Jobo 32:8.] Negavusieji to įkvėpimo nesuvoks prikėlimo iš mirusiųjų, o be šito suvokimo, man atrodo, nėra daug laimės esantiesiems brandžiame amžiuje, laukiantiems meto, kai dvasia paliks kūną, kad išeitų jiems nežinoma kur.²³

Ak, kaip liūdna mums būtų, jei manytume, kad mirtis nutrauks mūsų karjerą. Jei, mūsų gyvenimo darbui žemėje pasibaigus, mes neturėtume galimybės toliau vystytis, nedaug kas galėtų įkvėpti mus gyventi čia taip, kaip turėtume. Žinojimas, kad visa tai, ką gera atliekame čia, ir visa mūsų padaryta pažanga amžinai didins mūsų laimę, skatina mus stengtis iš visų jėgų.²⁴

Visi mes greitai judame link to meto, kai busime pašaukti išeiti anapus. Jei nesuprastume, kad bus gyvenimas ateityje, jei nesuvoktume, kad yra kažkas daugiau nei iki šiol mūsų patirtas poveikis, jei mums nebūtų dėl ko gyventi, tik gyvenimo tuštybė ir vėjų vaikymasis, man atrodo, kad būtų daugybė tokių, kurie pavargtų besistengdami vardan egzistavimo čia. Bet per Savo gailėstingumą

„Gelbėtojo... prisikėlimas buvo pirmasis patikininimas žmonijai, kad ir mes išeisime iš kapo“

mūsų Dangiškasis Tėvas suteikė mums pačias nuostabiausias žmonių giminei skirtas dovanas.²⁵

Viešpats mus palaimino žinojimu, kad Jis gyvas ir turi kūną ir kad esame sukurti pagal Jo atvaizdą. Mes netikime, kad Jis – kažkokia dvasinė esmė ar kad Jis nesuvokiamas. Jei gavote tokį paliudijimą, kokį gavau aš, ir žinote, kaip aš žinau, jog mūsų Dangiškasis Tėvas apreiškė Save žmonių vaikams, kad Jis yra Dievas – Asmuo, kad esame sukurti pagal Jo atvaizdą, kad Jis pradėjo mūsų dvasias, kad Jis suteikė mums galimybę gyventi žemėje ir gauti fizinį kūną, kad galėtume pasiruošti sugrįžti Jo akivaizdon ir amžinai su Juo gyventi, sakau, jei esate gavę tokį patikinimą, tuomet turite pagrindą, ant kurio galite statyti savo tikėjimą. Jei tai būtų iš jūsų atimta, žinojimas, kad Dievas tikrai gyvas, įsitikinimas, kad Jėzus Kristus buvo Dievo apraiška kūne, jei iš jūsų būtų atimtas įsitikinimas, kad bus toks prikelimas iš mirusiųjų tiesiogine to žodžio prasme, ir pamatytumėte, kad esate tokioje pat padėtyje, kokioje yra mūsų Tėvo vaikai visame

pasaulyje; ir tada klausiu jūsų: kokia paguoda jums tuomet beliktų? Šios tiesos yra fundamentalios.²⁶

Mano artimųjų anoje pusėje yra daugiau negu čia, ir nepraeis daug laiko natūraliai klostantis įvykiams, kol aš taip pat būsiu pašauktas išeiti anapus. To meto laukiu ne su nerimu ir sielvartu, bet su viltimi ir įsitikinimu, jog tuomet įvyksiantis pasikeitimas atneš didesnę laimę ir pranašumą, kurių negalime pažinti mirtingajame gyvenime.²⁷

Kada suvokiame, jog mirtis tėra vienas iš žingsnių, kuriuos Dievo vaikai žengs visą amžinybę, ir kad tai vyksta pagal Jo planą, tuomet tai atima iš mirties geluonį ir suveda mus akis į akį su amžino gyvenimo realumu. Daugelis šeimų buvo pašauktos laikinai atsisveikinti su savo mylimaisiais. Tokioms mirtims įvykus, jos sugriauna mūsų ramybę, jeigu tai leidžiame, ir taip į mūsų gyvenimą atneša didelį sielvartą. Tačiau jeigu mūsų dvasinės akys galėtų atsiverti ir galėtume pamatyti, esu įsitikinęs, kad mus paguostų tai, ką pamatytume. Viešpats nepaliko mūsų be vilties. Netgi priešingai – Jis visokeriopai patikino mus, jog įgysime amžinąją laimę, jei būdami čia, mirtingume, priimsime Jo patarimus ir pamokymus.

Tai ne bergždžia svajonė. Tai faktai. Jums, kurie esate Jėzaus Kristaus Bažnyčios nariai, ši istorija yra paprasta, tačiau ji – tikra. Mūsų Dangiškasis Tėvas padarė mums prieinamus šventus Raštų tomus, kuriuose mokoma, kad mes gyvename amžinai. [...] Viešpats mus labai aiškiai apie tai informavo, ir aš iš visos širdies Jam dėkoju už Jo suteiktą žinojimą, kad gedintieji galėtų būti paguosti, o patys galėtume suprasti savo buvimo čia paskirtį. Jeigu išėjusieji anapus galėtų mums kalbėti, jie pasakytų: „Pirmyn, eikite pirmyn siekdami tikslo, atnešiančio amžinąją laimę mums kartu.“ Darykite tai, ką Viešpats norėtų, kad darytumėte, ir neprarasite nieko tikrai vertingo, ir netgi priešingai – toliau krausitės lobį danguje, kur nei kandys, nei rūdys neėda, kur vagys neįsilaužia ir nevagia. [Žr. Mato 6:19–20.]

Aš liudiju jums, jog žinau, kad gyvename amžiną gyvenimą ir kad laikinas mirties įvykdomas atskyrimas... tėra vienas iš žingsnių amžinosios pažangos kelyje ir galiausiai atneš laimę, jei būsime ištikimi.²⁸ (Žr. 6 pasiūlymą 73 puslapyje.)

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi mokyti, apsvarstykite šias idėjas. Papildomos pagalbos ieškokite p. V–VII.

1. Skaitydami poskyrį „Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo“ (p. 63–65), pagalvokite apie laiką, kuomet mėginote paguosti ką nors po jam artimo žmogaus mirties. Koks žinojimas paguodė Prezidentą Smitą?
2. Prezidentas Smitas mokė, kad „[šis gyvenimas] tėra amžinybės dalis“ (p. 66). Ką tai reiškia jums? Kaip šio principo supratimas veikia mūsų pasirinkimus?
3. Išstudijuokite 66-ame puslapyje prasidedantį poskyrį. Kuo šiame poskyryje pateikiami mokymai skiriasi nuo to, ko moko pasaulis apie gyvenimo paskirtį? Kokių išgyvenimų galime patirti mirtingume, padėsiančių mums „įgyti dievybės savybių“?
4. Peržvelkite 67-ame puslapyje prasidedantį poskyrį, ypač pasakutines keturias jo pastraipas. Kodėl siekti pasaulietinių dalykų yra tas pats, kaip laikytis „burbulo, kuris pats susprogo“?
5. 70-ame puslapyje Prezidentas Smitas pamini Doktrinos ir Sandorų 88 skyriuje pateiktą informaciją apie prikėlimą. Ko apie prikėlimą esame mokomi šio skyriaus 14–17 ir 28–33 eilutėse? Kokie būdai yra veiksmingi mokant apie prikėlimą vaikus?
6. Perskaitykite 70-ame puslapyje prasidedantį poskyrį. Kokius gyvenimo išbandymus lengviau išverti, jei turime liudijimą apie šiame poskyryje išdėstytus principus?

Susijusios Raštų ištraukos: 1 Korintiečiams 15:12–26, 35–42, 53–58; 2 Nefio 9:6–13; Almos 12:24; 28:12; Doktrinos ir Sandorų 93:19–20, 29–34; 130:18–19; Abraomo 3:24–26

Pagalba mokytojui: „Paprašykite, kad mokiniai pasirinktų juos dominantį poskyrį ir tyliai jį perskaitytų. Pakvieskite juos susirinkti į grupes po du ar tris tą patį poskyrį pasirinkusius žmones ir aptarti, ko išmoko.“ (Iš šios knygos VII puslapio.)

Išnašos

1. Iš Conference Report, Oct. 1944, p. 94.
2. Iš *Deseret News*, Feb. 13, 1932, Church section, p. 5, 7.
3. „Mormon View of Life's Mission“, *Deseret Evening News*, June 27, 1908, Church section, p. 2.
4. Iš Conference Report, Apr. 1905, p. 62.
5. Iš Conference Report, Oct. 1923, p. 70–71.
6. Iš Conference Report, Apr. 1905, p. 59.
7. Iš Conference Report, Oct. 1906, p. 48.
8. Iš Conference Report, Oct. 1926, p. 102.
9. „Mormon View of Life's Mission“, p. 2.
10. Iš Conference Report, Apr. 1905, p. 63.
11. Iš Conference Report, Oct. 1909, p. 78.
12. Iš Conference Report, Apr. 1932, p. 44.
13. Iš Conference Report, Oct. 1906, p. 50.
14. Iš Conference Report, Oct. 1923, p. 70.
15. „Mormon View of Life's Mission“, p. 2.
16. Iš *Deseret News*, May 26, 1945, Church section, p. 6.
17. Iš Conference Report, Apr. 1948, p. 163.
18. „President Smith Sends Greetings“, *Deseret News*, Dec. 27, 1950, Church section, p. 3.
19. „Mormon View of Life's Mission“, p. 2.
20. Iš Conference Report, Apr. 1905, p. 60.
21. Iš Conference Report, Apr. 1939, p. 122–123.
22. Iš Conference Report, Apr. 1950, p. 187–188.
23. Iš Conference Report, Apr. 1939, p. 121.
24. Iš Conference Report, Oct. 1921, p. 41.
25. Iš Conference Report, Oct. 1923, p. 71.
26. Iš Conference Report, Oct. 1921, p. 39.
27. Iš *Deseret News*, May 26, 1945, Church section, p. 4.
28. „Some Thoughts on War, and Sorrow, and Peace“, *Improvement Era*, Sept. 1945, p. 501.

Šventyklos palaiminimai mums ir mūsų protėviams

*Šventyklos skirtos tam, kad būtų kur atlikti
šventas apeigas gyviesiems ir mirusiesiems.*

Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo

1905 metais Džordžas Albertas Smitas, kaip naujas apaštalas, kartu su Prezidentu Džozefu F. Smitu ir kitais Dvylikos Kvorumo nariais aplankė keletą svarbių Bažnyčios istorinių vietų. Viena iš tų vietų buvo Kirtlandas, Ohajo valst., kur ankstyvieji šventieji pastatė pirmą šventyklą šiame Evangelijos laikotarpyje. Vyresnysis Smitas pasakojo: „Vos tik priartėjome prie miestelio, pirmas dalykas, mums kritęs į akis, buvo nuostabi Kirtlando šventykla. [...] Tai joje Pranašas Džozefas Smitas ir [Oliveris Kauderis] matė Gelbėtoją, stovintį ant sakyklos turėklo. Joje Mozė suteikė jiems Izraelio surinkimo raktus; o Elija ir Elijas atėjo su savo didžiųjų pašaukimų galia bei didingumu ir suteikė raktus, kurie jiems buvo duoti jų tarnystės žemėje metu.“

Grupei einant per šventyklą, vyresnysis Smitas mąstė apie ją pastatčiusius atsidavusius šventuosius. „Kai suvokėme, kad šį pastatą pastatė dideliame skurde gyvenę žmonės, kad narsūs vyrai dieną dirbo dėdami pamatus ir statydami pastato sienas, o po to naktį stovėjo ir su ginklais rankose gynė jį nuo tų, kurie prisiekė, kad pastatas niekada nebus pabaigtas, negalėjome nejausti, jog visai nenuostabu, kad Viešpats priėmė jų atnašas ir palaimino juos taip, kaip žemėje buvo palaiminti tik nedaugelis žmonių.“¹

Po daugelio metų, kai buvo paskirtas Bažnyčios Prezidentu, Prezidentas Smitas pašventino Aidaho Fols Aidaho šventyklą. Pašventinimo maldoje jis padėkojo už šventyklose dėl gyvųjų ir mirusiųjų atliekamą gelbėjimo darbą:

Kirtlando šventyklos, kur Džozefui Smitui pasirodė senovės pranašas Elija ir suteikė jam užantspaudavimo galią ir darbo už mirusiųs raktus, interjeras

„Dėkojame Tau, o Dieve, už tai, kad atsiuntei senovės pranašą Eliją, kuriam buvo suteikti „galios atgręžti tėvų širdis į vaikus ir vaikų širdis į tėvus, kad visa žemė nebūtų ištikta prakeiksmu“ raktai [DS 27:9]. Dėkojame Tau, kad jis buvo atsiųstas pas Tavąjį tarną Džozefą Smitą, kad suteiktų darbo už mirusiųosius raktus bei įgaliojimą ir apreikštų, jog išgelbėjimo planas apima visą žmonijos šeimą, kad evangelija savo apimtimi yra visuotinė ir kad Tu nesi šališkas ir pasirūpinai, kad išgelbėjimo evangelija būtų skelbiama tiek gyviesiems, tiek mirusiesiems. Esame didžiai Tau dėkingi, kad išgelbėjimą gali gauti visi, kurie trokšta būti išgelbėti Tavo karalystėje.

Tegul Tavo žmonėms teikia pasitenkinimą jų protėvių genealogijos tyrinėjimas, kad jie, Tavose šventyklose atstovaudami savo mirusius giminaičius, galėtų tapti gelbėtojais Sionės kalne. Dar meldžiame, kad Elijos dvasia visur galėtų su galia būti ant visų žmonių, kad jie būtų paskatinti rinkti savo protėvių genealogiją ir padaryti ją prienamą; ir kad Tavo ištikimi vaikai galėtų naudoti šventas Tavo šventyklas, jose savo mirusiųjų labai atlikdami visas apeigas, susijusias su amžinuoju jų išaukštinimu.“

Savo maldoje Prezidentas Smitas taip pat pripažino, kad šventykla išties yra Viešpaties namai ir vieta, kur galima jausti Viešpaties akivaizdą:

„Šiandien mes čia ir dabar pašventiname šią šventyklą Tau su viskuo, kas jai priklauso, kad ji Tavo akyse galėtų būti šventa, kad ji būtų maldos namai, šlovinimo ir garbinimo namai, kad ant jos būtų tavo šlovė ir tavo akivaizda būtų nuolat jaučiama viduje ir kad ji būtų tinkama buveinė Tavo karštai mylimam Sūnui Jėzui Kristui, mūsų Gelbėtojui, kad ji būtų pašvęsta ir visose dalyse pašventinta Tau. Mes meldžiame, kad visus, kurie peržengs šių Tavų Namų slenkstį, paveiktų jų šventumas. [...]

Tegul Tavo, mūsų Dangiškasis Tėve, akivaizda čia visuomet būna jaučiama, kad visi, kurie susirenka čia, galėtų suvokti esantys Tavo svečiai ir kad tai – Tavo Namai.“² (Žr. 1 pasiūlymą 85 puslapyje.)

Džordžo Alberto Smito mokymai

Šventyklose mes priimame šventas apeigas, tarp kurių yra ir šeimas amžinybei sutvirtinančios apeigos

Kad galėtume pasiruošti [celestialinei] karalystei, Viešpats iš savo gailėstingumo šiomis paskutinėmis dienomis sugrąžino Jėzaus Kristaus Evangeliją, davė dieviškąjį įgaliojimą ir tada Savo vaikams suteikė supratimą, kad galima atlikti ir priimti tam tikras apeigas. Todėl buvo pastatytos šventyklos, ir trokštantieji vietos celestialinėje karalystėje turi galimybę eiti į tas šventyklas ir gauti savo palaiminimus, praturtinti savo gyvenimą ir pasiruošti tai karalystei.³

Pasaulyje esame vieninteliai žmonės, žinantys, kam skirtos šventyklos.⁴

Visos [šventyklos] buvo pastatytos vienam didžiam, amžinam tikslui: kad tarnautų kaip Viešpaties Namai, kad būtų šventa ir tinkama vieta atlikti šventas apeigas, surišančias tiek žemėje, tiek danguje – apeigas mirusiesiems ir gyviesiems, užtikrinančias tiems, kurie jas priėmė ir yra ištikimi savo sandoroms, jų šeimų bendrystę, pasaulius be pabaigos ir išaukštinimą su jais celestialinėje mūsų Tėvo karalystėje.⁵

Turime būti dėkingi už žinojimą apie santuokos sandoros amžinumą. Jei vien dėl šio gyvenimo dėtume viltis, tai tikrai būtume labiausiai apgailėtini iš visų žmonių [žr. 1 Korintiečiams 15:19]. Įsitikinimas, kad mūsų, kaip gimdytojų ir vaikų, vyrų ir žmonių, ryšiai čia toliau tęsis ir danguje ir kad tai tik pradžia didžios ir šlovingos karalystės, kurią mūsų Tėvas paskyrė mums paveldėti anoje pusėje, pripildo mus vilties ir džiaugsmo.⁶

Jei galvočiau taip, kaip galvoja tokia daugybė žmonių, kad dabar, kai mano mylima žmona ir mylimi gimdytojai jau išėjo anapus, jie iš mano gyvenimo išėjo amžiams ir kad aš niekada daugiau jų nebematysiu, tai atimtų iš manęs vieną iš didžiausių mano gyvenimo džiaugsmų: apmąstyti, kaip mes vėl susitiksime, kaip jie meiliai pasveikins mane ir kaip aš iš visos dėkingos savo širdies padėkosiu jiems už visa, ką jie dėl manęs padarė.

Tačiau yra daug daug milijonų mūsų Tėvo vaikų, nežinančių, kad priėmę tam tikras mūsų Dangiškojo Tėvo nurodytas apeigas,

vyrų ir žmonos gali būti suvienyti laikui ir amžinybei ir per amžius džiaugtis savo vaikų bendryste. Kokie turėtume būti dėkingi už tą žinotumą.⁷

Pasaulyje yra tik keletas vietų, kur galime susituokti amžinybei, ir tai yra Dievo šventyklos. [...] Taip pat yra daug mūsų brolių ir seserų, kurie visi yra mūsų Dangiškojo Tėvo vaikai, negaunančių šios privilegijos dėl... neišvengiamų priežasčių. Tačiau, jeigu jie gyvena vertai ir jei būtų priėmę šią privilegiją, jei būtų galėję, tai jie dėl šių laikinai nesėkmingai susiklosčiusių aplinkybių nieko nepraras. Bet tada pagalvokite, kiek didesnė yra atsakomybė tų, kurie gyvena ten, kur vyrai ir moterys gali būti sujungti amžinybei ir kur jie gali eiti ir vykdyti darbą už savo mirusiųosius! Pasaulio žmonės neturi šios palaimos. Klausiu savęs, ar ją vertiname? [...]

Mokykime mūsų jaunuolius šių dalykų nuo pat ankstyviausios vaikystės, kad, priartėjus prie santuokinio amžiaus, jų galvose nebūtų jokių klausimų apie tai kur, kaip ar kas turi atlikti tas šventas apeigas, – o vienintelė vieta, kur jos gali būti atliekamos laikui ir amžinybei, yra šventykloje.⁸

Dėkoju [Viešpačiui] už visas mano priimtas Viešpaties Namų apeigas, kiekviena kurių buvo skirta ne man vienam, bet galėjau gauti dalį to, kas buvo skirta visiems Jo vaikams, kad ir kur jie bebūtų, jeigu jie pasiryžę priimti tai, ką Jis jiems siūlo be pinigų ir be kainos.⁹

Visos... jau pastatytos ar ateityje dar būsiančios pašventintos šventyklos bus be saiko didžiulė palaima visiems tiems, kurie vertai naudojami privilegija jomis naudotis tiek dėl savęs, tiek dėl savo mirusių giminių.¹⁰ (Žr. 2 pasiūlymą 85 puslapyje.)

Per šventyklos darbą amžinąsias palaimas padarome prieinamas mūsų mirusiems protėviams

Genealogijos draugija metų metus praleido rinkdama [šeimoms istorijos] informaciją, o kiti metų metus praleido eidami į Viešpaties namus ir krikštydamiesi už mirusiųosius, kad vyrai, žmonos ir vaikai būtų užantspauduoti vieni su kitais, kad šeimos būtų suvienytos, kaip mūsų Dangiškojo Tėvas nurodė mums daryti. Būtų gerai, jei kiekvienas iš mūsų savęs paklaustume: Ką aš darau tame darbe? Ar

darau savo dalį? Mūsų Dangiškasis Tėvas per Džozefą Smitą sakė žmonėms, kad, jei neatliksime darbo už savo mirusiuosius, prarasime savas palaimas ir būsime atkirsti, ir vienas iš paskutinių darbų, kuriuos Pranašas mėgino atlikti, buvo užbaigti šventyklą, į kurią žmonės galėtų ateiti ir vykdyti darbą už savo mirusiuosius. Štai kaip tai yra svarbu. kažkas turi tai atlikti.¹¹

Prisiminiau istoriją apie viename miestelyje šiaurės Jutoje gyvenusius du brolius: vyresnysis, vardu Henris, buvo bankininkas, prekybininkas ir gana turtingas žmogus. Kitas brolis, Džordžas, buvo ūkininkas ir neturėjo daugiau, nei reikėjo jo poreikiams patenkinti, tačiau jis troško vykdyti šventyklos darbą už savo mirusiuosius. Jis ieškojo jų genealogijos, ėjo į šventyklą ir dirbo už tuos, kurie išėjo anapus.

Kartą Džordžas tarė Henriui: „Manau, turėtum nueiti į šventyklą ir padėti.“

Bet Henris atsakė: „Neturiu tokiems dalykams laiko. Visą laiką man užima rūpinimasis verslu.“ [...]

Praėjus metams po to pokalbio, Henris apsilankė Džordžo namuose ir tarė: „Džordžai, aš sapnavau sapną, ir jis kelia man nerimą. Galvoju, ar negali man paaiškinti, ką jis reiškia?“

Džordžas paklausė: „Ką sapnavai, Henri?“

Henris papasakojo: „Sapnavau, kad mudu išėjome iš šio gyvenimo ir buvome kitoje uždangos pusėje. Eidami drauge mes priėjome nuostabų miestą. Žmonės buvo susirinkę į grupes daugelyje vietų, ir kur tik beateidavome, jie spaudė tau ranką, apkabindavo tave, laimindavo tave ir sakė, kokie jie dėkingi, kad mato tave, tačiau į mane, – sakė jis, – jie nekrepė nė truputėlio dėmesio, vargu, ar jie buvo draugiški. Ką tai reiškia?“

Džordžas paklausė: „Tu galvojai, kad esame kitoje uždangos pusėje?“

„Taip.“

„Taigi, kaip tik apie tai aš tau ir kalbėjau. Mėginau tave įkalbėti daryti darbą už anapus išėjusius žmones. Atlikau šį darbą už daugelį iš jų, bet vis dar reikia atlikti darbą už dar daugiau. [...] Geriau

„Pasaulyje yra tik keletas vietų, kur galime susituokti amžinybei, ir tai yra Dievo šventyklos“

užsiimk tuo, kadangi pajutai, ko gali tikėtis pats ten nuėjęs, jei šiame darbe už juos nedarysi savo dalies.“ (Žr. 3 pasiūlymą 85 puslapyje.)

Apie šią istoriją iš dviejų brolių gyvenimo aš mažčiau daug kartų. Daugelis žmonių nesupranta gyvenimo rimtumo ir šventumo; jie nesupranta amžinosios santuokos šventumo. Tarp mūsų žmonių yra tokių, kurie nesidomi savo genealogija. Jiems visiškai nerūpi jų protėviai; bent jau taip atrodo iš to, kaip jie elgiasi. Jie neina į šventyklas ir nevykdo darbo už savo mirusiuosius. [...]

[...] Apsilankę Viešpaties Namuose, kad gautume savo palaiminimus, pagalvokime apie pareigą protėviams. Kaip būsite sutikti, kai nueisite anapus? Ar būsite tas, kuriam jie ties rankas ir kurį laimins per visus amžinybės amžius, ar būsite kaip tas brolis, kuris čia savanaudiškai sprendė savas problemas ir leido negalintiesiems sau padėti likti be jo pagalbos?¹²

Žinote, kad visi esame susieti drauge tuo didžiu darbu, vykdomu mūsų Tėvo šventyklose, kur pirmiau nesujungtos šeimos suvedamos šventos kunigystės galia. Viešpats paskyrė, kad visi Jo sūnūs ir dukterys turėtų galimybę būti palaiminti ne tik čia, žemėje, bet ir džiaugtis amžinosiomis palaimomis.

Pagalvokite apie atsidavimą ir ištikimybę tų, kurie diena iš dienos eina į šias šventyklas ir atstovauja išėjusiesiems anapus, ir žinokite, kad esantieji kitoje pusėje lygiai tiek pat rūpinasi dėl mūsų. Jie meldžiasi dėl mūsų ir dėl mūsų sėkmės. Jie maldauja, savais būdais, dėl savo palikuonių, dėl žemėje gyvenančios savo ainijos.¹³

Viešpats padės mums mirusių giminaičių paieškose

Prieš daugelį metų Čikagoje, Pažangos amžiaus parodoje, vieną dieną nuėjau prie mūsų Bažnyčios stendo ir pasiteiravau misionierių, kas vadovauja šiai didžiulei kultūros ir mokslo mugei.

Jie man pasakė, kad to žmogaus vardas yra Dozas, o aš paklausiau: „Ar jis Čarlzo G. Dozo, buvusio Jungtinių Valstijų viceprezidento ir ambasadoriaus Didžiojoje Britanijoje, brolis?“

Jie atsakė: „Taip.“

„Ką gi, – pasakiau aš, – džiaugiuosi, kad tai sužinojau. Aš jį pažįstu.“

Pasakiau sau: „Manau, reikia jį aplankyti. Tai Henris Dozas.“ Pažinojau Henri Dozą, todėl nuėjau prie telefono ir paskambinau į jo biurą. Jo sekretorė... pasakė ponui Dozui, kad Džordžas Albertas Smitas iš Solt Leik Sičio laukia ir nori su juo susitikti, o jis liepė jai leisti man užėti. Todėl, užuot pastačiusi mane po šimto žmonių laukti savo eilės, ji nuvedė mane prie šoninių durų, ir ten prieš mane stovėjo niekada gyvenime nematytas aukštas vyras.

Jis tarė: „Aš – ponas Dozas.“

Jis buvo labai malonus, bet galite įsivaizduoti, kaip sumišau aš. Jis buvo ponas Dozas ir ambasadoriaus Dozo brolis, bet jis buvo Rufas Dozas. Nežinojau, kad pasaulyje dar yra ir Rufas Dozas.

Pasakiau: „Na, atėjau jums pasakyti, kad ši mugė yra nuostabi, ir išreikšti jums dėkingumą už viską, ką padarėte ją organizuodamas ir jai vadovaudamas. Nuostabu, ką pavyko atlikti, ir koks tai

„Pagalvokite apie atsidavimą ir ištikimybę tų, kurie diena iš dienos eina į šias šventyklas ir atstovauja išėjusiesiems anapus“

lavinantis patyrimas tokiai daugybei žmonių. Tačiau suprantu, kad esate užsiėmęs, ir tai viskas, ką norėjau atėjęs pasakyti, pasveikinti jus ir padėkoti.“

Jis tarė: „Labai malonu. Užeikite.“

„Ne, tai viskas, dėl ko atėjau“, – atsakiau aš.

Jis pasakė: „Užeikit, užeikit.“

Pasakiau: „Ne, ten šimtai žmonių laukia susitikti su jumis.“

„Nė vienas iš jų neparakys malonesnių žodžių, nei pasakėte jūs.“

Taigi aš užėjau, beveik nebeturėdamos minčių ir drąsos pokalbiui. Primygtiniu jo prašymu atsisdau ir sau netikėtai paklausiau: „Tarp kitko, pone Dozai, iš kur kilę jūsų protėviai?“

„Turite omenyje Amerikoje?“ – paklausė jis.

„Turiu omenyje bendrai.“

Jis paklausė: „Domitės genealogija?“

„Žinoma, – atsakiau aš. – Solt Leik Sityje turime vieną iš geriausių genealogijos bibliotekų.“

Pasakęs „atsiprašau minutėlei“ jis išėjo iš kabineto ir sugrįžo nešinas kartonine senos šeimyninės Biblijos dydžio dėžute. Paėmęs peilį jis atidarė dėžutę ir išėmė į baltą minkštą popierių suvyniotą paketą. Nuėmęs popierių ant stalo jis padėjo vieną gražiausiai surištų knygų, kokią kada nors esu matęs. Ji buvo gerai atspausdinta ir gausiai iliustruota, o viršelis buvo dailiai ornamentuotas auksu.

Apžiūrėjęs ją pasakiau: „Pone Dozai, tai nuostabus meno kūrinys.“

„Ji tokia ir turėtų būti. Ji man kainavo dvidešimt penkis tūkstančius dolerių.“

„Ką gi, – pasakiau aš, – ji to verta.“

Jis paklausė: „Ar ji kiek nors verta jums?“

Atsakiau: „Ji būtų verta, jeigu ją turėčiau.“

Jis tarė: „Gerai, galite ją pasiimti!“ – dvidešimt penkių tūkstančių dolerių vertės genealogiją į rankas man įdėjo žmogus, su kuriuo susipažinau vos prieš penkias minutes! Taigi, buvau apstulbęs. Mūsų pirmasis susitikimas tęsėsi dar truputėlį. Pasakiau jam, kaip džiaugiuosi ją gavęs, ir kad padėsiu ją į genealogijos biblioteką Solt Leik Sityje.

Prieš man išeinant iš kambario, jis pasakė: „Pone Smitai, tai mano motinos genealogija, Geitsų genealogija. Mes taip pat ruošiame mano tėvo – Dozų šeimos – genealogiją. Tai bus lygiai tokia pat knyga. Kai ji bus baigta, norėčiau nusiųsti jums ir jos egzempliorių.“

Penkiasdešimties tūkstančių dolerių vertės genealogija! – ir tik todėl, kad mėginau būti kažkam mandagus. Nemanau, kad tai buvo atsitiktinumas. [...]

Viešpats mums padeda; nuostabu, kaip atsiveria kelias ir kaip kiti žmonės dažnai pajunta norą paruošti savo genealogiją. Tačiau kartais mes nepasinaudojame galimybėmis paruošti savo genealogijas, nepaisant to, jog Viešpats labai pabrėždamas pasakė, kad jei nepasirūpinsime savo šventykliniu darbu, būsime atmesti su savo mirusiaisiais [žr. DS 124:32.] Tai labai rimtas dalykas. Tai kažkas, ko negalėtume pakeisti, jei švaistytume savo galimybes, kol praeis gyvenimas. [...] Negalime tikėtis, kad kiti darys šį darbą už mus.

Taigi, Viešpats vienaip ar kitaip skatina, pataria ir pamoko mus daryti savo darbą. Kai kurios šeimos, negalinčios šį darbą dirbti pačios, prašo, kad kažkas kitas visą laiką dirbtų su jų duomenimis ir šventykline genealogija.

Jei darysime savo dalį, mūsų genealogija bus išskleista prieš mus – kartais vienaip, kartais kitaip. Todėl noriu jums pasiūlyti, mano broliai ir seserys: darykime savo dalį.¹⁴ (Žr. 4 pasiūlymą, esantį žemiau.)

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi mokyti, apsvarstykite šias idėjas. Papildomos pagalbos ieškokite p. V–VII.

1. Perskaitykite Aidaho Fols Aidaho šventyklos pašventinimo maldos ištrauką, p. 75–77, ir DS 109:1–5, 10–13 (iš Kirtlando šventyklos pašventinimo maldos). Apmąstykite, ką jaučiate lankydamiesi šventykloje, ir pagalvokite apie išgyvenimus, kurie sustiprino jūsų liudijimą, kad šventyklos yra Viešpaties namai.
2. Kokiais argumentais Prezidentas Smitas grindžia šventyklų statybą? (Žr. p. 78–79.) Ką galime daryti, kad paskatintume jaunimą pasiruošti tuoktis šventykloje?
3. Perskaitykite pasakojimą 80 puslapyje. Kokie yra paprasti būdai, kaip kas nors, turėdamas daug kitų pareigų, gali dalyvauti šeimos istorijos darbe? Kaip prieš šio darbo gali prisidėti kunigijos kvorumai ir Paramos bendrija?
4. Peržvelkite 82 puslapyje prasidedantį poskyrį. Kaip Viešpats yra jums padėjęs, kai mėginote rasti informacijos apie savo protėvius? Kokias kitas palaimas gavote dalyvaudami šeimos istorijos darbe?

Susijusios Raštų ištraukos: Malachijo 4:5–6; Doktrinos ir Sandorų 97:15–16; 110; 124:39–41; 128:9, 15–24.

Pagalba mokytojui: Pakvieskite klasės narius, vienam nariui balsu skaitant iš Prezidento Smito mokymų, „klausytis ir ieškoti konkrečių principų ar idėjų. Jei ištraukoje vartojami neįprasti ar sunkūs žodžiai ar frazės, prieš perskaitant tą ištrauką juos paaiškinkite. Jei kuris nors iš grupės narių gali turėti sunkumų skaitant, užuot nurodę

jiems skaityti visiems paeiliui, pakvieskite tai padaryti savanorius“.
(*Teaching, No Greater Call*, p. 56.)

Išnašos

1. Iš Conference Report, Apr. 1906, p. 57.
2. „Dedicatory Prayer... Idaho Falls Temple“, *Improvement Era*, Oct. 1945, p. 564–565.
3. Iš *Deseret News*, Feb. 13, 1932, Church section, p. 7.
4. Iš Conference Report, Oct. 1950, p. 159.
5. „The Tenth Temple“, *Improvement Era*, Oct. 1945, p. 561.
6. Iš Conference Report, Oct. 1905, p. 29.
7. „Priceless Prospects“, *Improvement Era*, June 1950, p. 469.
8. „The Tenth Temple“, p. 561, 602.
9. Iš Conference Report, Oct. 1929, p. 25.
10. „The Tenth Temple“, p. 602.
11. „The Tenth Temple“, p. 602.
12. „The Tenth Temple“, p. 561, 602.
13. Iš Conference Report, Apr. 1937, p. 34–35.
14. „On Searching for Family Records“, *Improvement Era*, Aug. 1946, p. 491, 540.

Atverk Viešpačiui savo sielą maldoje

*Dėl asmeninės ir šeimos maldu
galime jausti Dangiškojo Tėvo įtaką
mūsų gyvenime ir namuose.*

Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo

Malda buvo svarbi gyvenimo dalis namuose, kur užaugo Džordžas Albertas Smitas. Jis pasakojo: „Kiekvienas šeimynos narys skyrė dėmesio slaptoms ir šeimos maldoms. Gyvenime gana anksti sužinojau, kad Viešpats atsako į maldas, nes Jis atsakė į manąsias ir daugybe būdų rodė, kad akylai manimi rūpinasi.“¹

Netgi savo gyvenimo pabaigoje Prezidentas Smitas su meile prisimindavo, kaip jo mama Sara Far Smit jį mokė melstis:

„Pastarųjų dienų šventoji motina mane mokė nuo pat mažumės. Viena pirmųjų pamokų, kurią prisimenu, buvo tada, kai ji paėmė mane už rankos ir nusivedė laiptais viršun. Kambaryje buvo dvi lovos: viena, kur miegojo mano tėvai, ir maža ištraukiama lovelė kitoje pusėje. Atsimenu, tarsi tai būtų buvę vakar. Kai užlipome viršun, ji atsisėdo prie mano mažosios ištraukiamos lovelės ir paprašė manęs atsiklaupiti priešais ją. Ji sudėjo mano rankas, laikė jas savosiose ir mokė mane pirmosios maldos. Niekada to nepamiršiu. Nenoriu to pamiršti. Tai vienas iš mieliausių mano gyvenimo atsiminimų: angeliška motina sėdi šalia mano lovos ir moko mane melstis.

Tai buvo tokia paprasta malda, bet... ji man atvėrė dangaus langus. Ta malda padėjo Dangiškajam Tėvui ištiesti man ranką, nes ji paaiškino, ką visa tai reiškia, tiek, kiek mažas vaikas gali suprasti. Nuo tos dienos iki dabar, kai pasaulyje esu nukeliavęs apytiksliai milijoną kilometrų tarp mūsų Tėvo vaikų, kiekvieną dieną ir kiekvieną naktį,

„Džiaugiamės nuostabia palaima: jaučiamės įsitikinę, kad sulauksime dieviškos pagalbos, absoliučiai tikime, kad Dievas yra suinteresuotas mumis asmuo, kuris girdi mūsų maldas ir į jas atsako“

kad ir kur bebūčiau, kai guluosi į lovą ar iš jos keliuosi, jaučiu, kad esu arti savo Dangiškojo Tėvo. Jis yra visai netoli.“²

Visą gyvenimą Prezidentas Smitas pasikloviė malda kaip priemone ne tik priartėti prie Dievo, bet ir paprašyti Jį pagalbos sunkiais laikais. Kartą, maudydamasis Ramiajame vandenyne prie Kalifornijos krantų, jis patyrė tokį išgyvenimą:

„Buvau laikomas labai geru plaukiku, ir tas sportas man labai patiko. Būtent tą dieną bangos buvo labai didelės ir greitos. Palikau krantą ir nuplaukiau tolyn į vandenyną panerdamas po didžiulėmis bangomis, lūžtančiomis ir taškančiomis ant manęs purslus. Norėjau nusigauti į ramaus bangavimo zoną anapus lūžtančių bangų, kur galėčiau gulėti ant nugaros ir plaukti tomis didelėmis bangomis aukštyn žemyn.

Man taip užsiėmus šiuo įdomiu sportu, viena didžiulė banga pakilo ir lūžo prieš man atgaunant kvapą vos pranėrus ankstesnę bangą. Antra banga pagavo mane ir nubloškė į vandenyno dugną. Galėjau jausti, kaip grįžtamoji banga tempia mane tolyn. Būtent tuo metu viena po kitos atėjo daug bangų, ir aš nespėdavau atgauti kvapo, kai reikėdavo vėl ir vėl nerti po bangomis. Pajutau, kad jėgos greitai senka, kad būtina skubiai ieškoti pagalbos. Kai viena didžiulė banga pakėlė mane iki pat keteros, netoliese pamačiau pirsu polius ir pagalvoju, kad, jei antžmogiškų pastangų dėka pavyktų pasiekti tuos saugumą teikiančius polius, galėčiau išgelbėti savo gyvybę.

Tyliai paprašiau savo Dangiškojo Tėvo suteikti man stiprybės pasiekti savo užsibrėžtą tikslą. Bangos nešė mane prie pirsu, ir, kai iki jo liko rankos ilgio atstumas, aš ištiesiau rankas ir apkabinau vieną iš polių. Jie buvo pasidengę aštriais tamsiai mėlynais polipais, kurie, kai rankomis bei kojomis apsikabinau tą polių, įsirežė man į krūtinę, kojas ir šlaunis. Laikiausi tiek ilgai, kiek galėjau iškęsti skausmą, ir laukiau, kol kuri nors didelė draugiška banga priartės prie manęs, kad galėčiau mestis ant jos ir nusigauti iki kito, arčiau kranto esančio polio. Kas kartą su malda širdyje dėjau pastangas ir prabėgančių bangų pagalba keliavau nuo vieno polio prie kito.

Lėtai, bet patikimai ir labai sunkiai aš nusigavau iki kranto, kur vanduo buvo pakankamai negilus, kad galėčiau nubristi į paplūdimį. Pasiekęs saugų šiltą smėlį, aš iš nuovargio parkritau. Buvau

toks silpnas, pabuvęs taip arti nuskendimo, kad nepajėgiau eiti į namus, kol kurį laiką nepailsėjau. Gulėdamas ant saugaus ir šilto smėlio, aš galvojau apie šį ką tik išvertą šiuropių išgyvenimą, ir mano širdis prisipildė nuolankumo ir padėkos, kad Viešpats... pasigailejo mano gyvybės.“³ (Žr. 1 pasiūlymą 95 puslapyje.)

Džordžo Alberto Smito mokymai

Malda leidžia mums kalbėtis su mūsų Dangiškuoju Tėvu taip, tarsi Jis būtų šalia

Šiais įtampos ir nežinomybės laikais džiaugiamės nuostabia palaime: jaučiamės įsitikinę, kad sulauksime dieviškos pagalbos, absoliučiai tikime, kad Dievas yra suinteresuotas mumis asmuo, kuris girdi mūsų maldas ir į jas atsako.⁴

Prieš kažkiek metų... išgirdau apie devynmetį našlaitį berniuką, kurį skubiai atvežė į ligoninę, kur po tyrimo buvo nustatyta, kad jį būtina neatidėliotinai operuoti. Jis gyveno su draugais, suteikusiais jam namus. Jo tėvas ir motina (dar gyvi būdami) išmokė jį melstis; todėl atvežtas į ligoninę jis pirmiausia troško Viešpaties pagalbos.

Gydytojai nusprendė surengti konsiliumą. Atvežtas į operacinę, jis apsižvalgė ir pamatė slaugytojas bei dėl jo ligos besitariančius gydytojus. Supratęs, kad liga yra rimta, jis paprašė vieno iš gydytojų, besiruošiančių duoti jam anestetikų: „Gydytojai, prieš pradėdamas operuoti, ar negalėtumėte pasimelsti dėl manęs?“

Akivaizdžiai susigėdęs gydytojas išsakė savo pasiteisinimą ir tarė: „Negaliu dėl tavęs melstis.“ Tuomet berniukas paprašė kitų gydytojų, bet rezultatas buvo toks pat.

Galiausiai įvyko kažkas labai nepaprasto; šis vaikinukas pasakė: „Jei negalite pasimelsti dėl manęs, ar negalėtumėte palaukti, kol aš pats pasimelsiu dėl savęs?“

Jie nuėmė apklotą, ir jis atsiklaupė ant operacinio stalo, nulenkė galvą ir pasakė: „Dangiškasis Tėve, esu tik našlaitis ir labai sergu. Ar negalėtum išgydyti mane? Palaimink šiuos žmones, kurie operuos mane, kad jie viską padarytų gerai. Jei pagydysi mane, mėginsiu užaugti geru žmogumi. Ačiū Tau, Dangiškasis Tėve, kad pagydysi mane.“

Baigęs melstis, jis atsigulė. Gydytojų ir slaugytojų akys buvo kupinos ašarų. Tada jis tarė: „Aš pasiruošęs.“

Buvo atlikta operacija. Vaikinuką nuvežė atgal į jo kambarį, o po kelių dienų, kaip puikiai sveikstantį, jį paleido iš ligoninės.

Po kažkurio laiko į vieno iš tų chirurgų kabinetą atėjo apie šį įvykį girdėjęs žmogus ir paklausė: „Papasakokite apie jūsų prieš kelias dienas atliktą operaciją – operaciją mažam berniukui.“

Chirurgas atsakė: „Aš operavau keletą mažų berniukų.“

Tas vyriškis pridėjo: „Tas berniukas norėjo, kad kas nors dėl jo pasimelstų.“

Gydytojas labai rimtai pasakė: „Toks atvejis tikrai buvo, tačiau nežinau, ar tai nėra pernelyg šventa, kad apie tai kalbėčiau.“

Vyriškis pasakė: „Gydytojau, jei man papasakosite, žiūrėsiu į tai pagarbiai. Norėčiau tai išgirsti.“

Tada gydytojas papasakojo istoriją panašiai, kaip aš čia perpasakojau, ir tada pridūrė: „Aš operavau šimtus žmonių, vyrų ir moterų, galvojusių, kad turi pakankamai tikėjimo, kad išgytų, bet niekada anksčiau, kol neatsistojau prie to berniuko, nejutau tokio Dievo artumo, kokį jutau tuomet. Tas berniukas atvėrė dangaus langus ir kalbėjo su savo Dangiškuoju Tėvu taip, kaip žmogus akis į akį kalbėtų su kitu žmogumi. Noriu pasakyti, kad tapau geresniu žmogumi dėl to, kad stovėjau ir klausiausi, kaip tas mažas berniukas kalba su savo Tėvu danguje, tarsi Tas būtų buvęs šalia.“⁵ (Žr. 2 pasiūlymą 95 puslapyje.)

Tad gyvenkime taip, kad, kiekvieną naktį atsiklaupus melstis ir kiekvieną rytą su dėkingumu nusilenkus priešais Viešpatį, mummyse būtų galia atverti dangus taip, kad Dievas išgirstų mūsų maldas ir į jas atsakytų, kad mes žinotume, jog Jis mumis patenkintas.⁶

Jeį gyvename arti mūsų Dangiškojo Tėvo, būsime įkvėpti žinoti, ko turėtume melsti

Mano tėvas, būdamas jaunas, [vos] neprarado gyvybės Provo upėje. [...] Jo tėvas, buvęs Solt Leik Sityje, pajuto norą eiti į maldai skirtą kambarį. Jis... atsiklaupė... ir sakė: „Dangiškasis Tėve, jaučiu, kad kažkas labai negerai su mano šeima Provo mieste. Žinai, kad

„Turėtume gyventi taip arti mūsų Dangiškojo Tėvo, kad nusilenkę priešais Jį maldoje galėtume žinoti, kad Jis bus patenkintas tuo, ko prašome“

negaliu būti su jais ten ir būti čia. Dangiškasis Tėve, ar neišsaugotum ir neapsaugotum jų? [...]“

Tuo metu, kai jis meldėsi, taip tiksliai, kiek tik įmanoma tai nustatyti sutikrinus laiką, mano tėvas buvo įkritęs į upę. Buvo potvynio metas. Iš kanjono krito daug medžių kamienų ir akmenų, ir jis buvo bejėgis. Buvusieji netoliese matė jo keblią padėtį, bet negalėjo jo pasiekti. Vandens sūkoriai buvo tokie stiprūs, kad niekas vandenyje nebūtų galėjęs išlikti gyvas. Visi tik stovėjo apimti siaubo. Tėvas iš visų jėgų stengėsi laikyti galvą virš vandens, bet vanduo kilnojo jį aukštyn žemyn ir daužė į akmenis bei rąstus. Staiga viena banga pakėlė jį visą iš vandens ir nubloškė į krantą. Tai buvo tiesioginis atsakymas į... maldą.⁷

Turėtume neapleisti asmeninių maldų. Turėtume gyventi taip arti mūsų Dangiškojo Tėvo, kad nusilenkę priešais Jį maldoje galėtume žinoti, kad Jis bus patenkintas tuo, ko prašome, o jei tai nebus suteikta taip, kaip prašome, kad galėtume žinoti, kad mums ateis ta

palaima, kurios nusipelnėme, ir tai tikrai bus palaima.⁸ (Žr. 3 pasiūlymą 95 puslapyje.)

**Malda – tai galinga mūsų gyvenimą, namus
ir bendruomenes veikianti įtaka**

Viešpats... paaiškino mums, kaip galime gauti palaimas per maldą. Daugelis žmonių pasaulyje nesuvokia tikros maldos naudos. Malda yra galia. Ji turi įtaka, kurią, kaip atrodo, suvokia palyginus tik nedaug žmonių. [...]

[...] Kiek daug šioje Bažnyčioje tokių, kurie nežino turį teisę, absoliučią teisę melstis savo Tėvui danguje ir prašyti Jo paimti nuo jų sielvartą ir vesti juos į pasitenkinimą ir laimę?⁹

Būtų keista, jei kurį nors Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios narį reiktų raginti melstis, ir visgi yra tokių, kurie nesimeldžia slaptoje ar kartu su šeima. Tačiau jei nesimeldžiame, prarandame maldos teikiamą apsaugą.¹⁰ (Žr. 4 pasiūlymą 95 puslapyje.)

Norėčiau pabrėžti tai: viliuosi, kad pastarųjų dienų šventieji neapleis maldų, savo asmeninių ir visos šeimos maldų. Vaikai, užaugę namuose, kur nebūna šeimos ir asmeninių maldų, daug ką praranda, ir bijau, kad vidur pasaulio sumaištis, skubėjimo ir bruzdesio dažnai namai pasilieka be maldos ir be Viešpaties palaimų; tokie namai neilgai teišbus laimingi. Gyvename tokiaame amžiuje, kai mums reikia mūsų Dangiškojo Tėvo tiek pat, kiek žmonėms Jo reikėjo bet kuriame kitame amžiuje.¹¹

Nenustumkite nuo savęs Dievo galios. Išlaikykite savo namuose maldos ir dėkojimo įtaką, ir tegul liejasi mūsų dėkingumas Tam, kuris yra mūsų esybės kūrėjas ir viso, kas gera, davėjas.¹²

Tegul mūsų namai būna nuolatinė maldos, dėkojimo ir dėkingumo buveinė. [...] Melskimės dėl didžiųjų pasaulio vyrų ir moterų, kuriems reikia Viešpaties, bet kurie nesupranta Jo domėjimosi jais. Melskimės už... savo valdytojus, mūsų miestų merus, įtaką politikoje turinčius žmones mūsų įvairiose bendruomenėse, kad jie darytų tai, kas geriau visiems mums, darytų mus laimingesnius ir mūsų Dangiškasis Tėvas būtų jais patenkintas. Tai mūsų privilegija. Sakau jums, kad maldos galia yra kažkas, ko neįmanoma išmatuoti.¹³

*„Kaip begalėdami saugokite savo šeimas.
Suvienykite juos per maldos įtaką“*

Šeimos malda suvienija šeimas

Mes [kaip šeimos nariai] ne visuomet į viską žvelgsime vienodai; vyrai ne visada samprotaus kaip jų žmonos ir atvirksčiai, tačiau, jei melsitės drauge, su tikru troškimu būti vieningi, galiu jums pažadėti, jog sutarsite visais svarbiais klausimais.

Pastebėjau... skelbimų lentoje: „Kartu besimeldžianti šeima ir pasilieka kartu.“ Nežinau, kas tai pakabino, bet noriu pasakyti, kad, jei akimirką pagalvosime apie tai, suprasime, kad tai tiesa. Raginu jus melstis Viešpačiui kartu ir sakydamas tai neturiu omenyje tik maldų kalbėjimo, ne vien... vėl ir vėl ką nors kartoti, bet atverti savo sielas Viešpačiui kaip vyrai ir tėvai savo namuose; ir tegul jūsų žmonos ir vaikai prisijungia prie jūsų. Tegul jie dalyvauja. Tuomet į namus ateina įtaka, kurią galima pajusti ten įėjus.¹⁴

Kaip vienas iš tų, kurių Viešpats paprašė mokyti, maldauju jus sutvarkyti savo namus. Netikėkite viskuo, ką jums sako kiti.

Nesiduokite nuvedami į pasaulio kvailystes ir keistenybes. Kaip begalėdami saugokite savo šeimas. Suvienykite juos per maldos įtaką. [...] Kokia galinga yra malda išlaikant mus kelyje į amžinąjį gyvenimą ir vedant į celestialinę karalystę!¹⁵ (Žr. 5 pasiūlymą, esantį žemiau.)

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi mokyti, apsvarstykite šias idėjas. Papildomos pagalbos ieškokite p. V–VII.

1. Poskyryje „Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo“ (p. 87–90) atkreipkite dėmesį, kaip Prezidento Smito su malda susijusi jaunystės patirtis darė jam įtaką visą gyvenimą. Kaip galima veiksmingai mokyti vaikus apie maldos galią?
2. Peržvelkite istoriją apie devynmetį berniuką (p. 90–91). Kodėl kartais mūsų maldos neatrodo kaip pokalbis akis į akį su Dangiškuoju Tėvu? Apsvarstykite, ką galite keisti savo asmeninėse maldose, kad dažniau jaustumėte Jo artumą.
3. Apmąstydami 91–92 puslapiuose pateiktus Prezidento Smito mokymus, pagalvokite apie laiką, kai jautėtės skatinamas ko nors prašyti maldoje. Ką pasakytumėte žmogui, kuris jaučia, kad į jo maldas neatsakoma?
4. Apsvarstykite Prezidento Smito teiginį: „Jei nesimeldžiame, prarandame maldos teikiamą apsaugą“ (p. 93). Kaip esate pajutęs maldos galią ir apsaugą? Apsvarstykite, ar nevertėtų išsakyti savo liudijimą apie maldos galią žmonėms, kuriuos lankote kaip namų mokytojas ar lankančioji mokytoja.
5. Prezidentas Smitas mokė, kad malda išlaiko „mus kelyje į amžinąjį gyvenimą“ (p. 95). Kodėl, jūsų nuomone, taip yra? Ką šeimos gali daryti, kad nuolat drauge melstūsi? Apsvarstykite, ką galite daryti, kad asmeninė malda taptų prasmingesne jūsų gyvenimo dalimi.

Susijusios Raštų ištraukos: Mato 6:7–13; 7:7–11; 2 Nefio 4:35; Almos 34:18–27; 37:37; 3 Nefio 18:20–21; Doktrinos ir Sandorų 88:63–64

Pagalba mokytojui. „Būtent mokinius reikia įtraukti į veiksmą. Kai mokytojas užgrobia dėmesį, tampa pasirodymo žvaigžde, pats vienas kalba ar kitaip užvaldo visą pamoką, beveik nėra abejonės, kad jis trukdo klasės nariams mokytis.“ (Asahel D. Woodruff, iš *Teaching, No Greater Call*, p. 61.)

Išnašos

1. „Testimony of Elder George Albert Smith“, *Liahona: The Elders' Journal*, Feb. 2, 1915, p. 501.
2. Iš Conference Report, Oct. 1946, p. 150–151.
3. „How My Life Was Preserved“, George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 121, scrapbook 1, p. 45–46.
4. Iš Conference Report, Apr. 1931, p. 31.
5. „A Story of Two Boys“, *Improvement Era*, June 1949, p. 365.
6. Iš Conference Report, Apr. 1942, p. 17.
7. „Pres. Smith's Leadership Address“, *Deseret News*, Feb. 16, 1946, Church section, p. 1.
8. Iš Conference Report, Oct. 1934, p. 51.
9. „Saints Blessed“, *Deseret News*, Nov. 12, 1932, Church section, p. 5.
10. Iš Conference Report, Apr. 1941, p. 25.
11. Priesthood meeting, Oct. 4, 1947, Church History Library, Salt Lake City.
12. „Pres. Smith's Leadership Address“, p. 6.
13. Iš Conference Report, Apr. 1948, p. 163–164.
14. Iš Conference Report, Apr. 1949, p. 190.
15. Iš Conference Report, Apr. 1933, p. 72.

Raštai – vertingiausia biblioteka pasaulyje

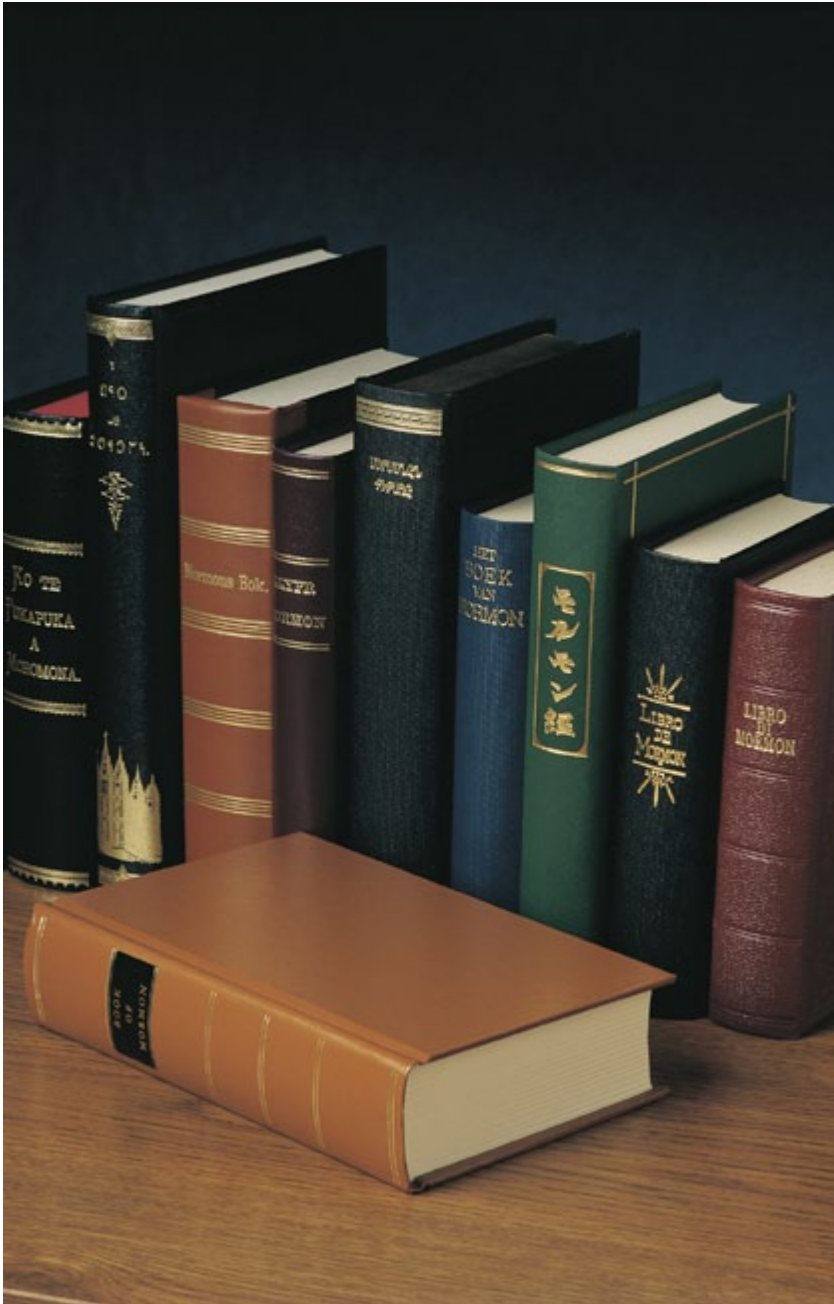
Dievas davė Šventraščius, kad mums ir mūsų šeimoms padėtų pasiruošti amžinajam gyvenimui.

Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo

Savo gyvenimo pabaigoje Prezidentas Džordžas Albertas Smitas prisiminė nutikimą iš savo jaunystės, kai viena Raštų ištrauka turėjo jam ilgalaikį poveikį: „Kai man buvo apie keturiolika metų, mūsų Sekmadieninės mokyklos klasėje perskaičiau keturioliktą Almos skyrių Mormono Knygoje. Jis padarė mano protui įspūdį, kuris padėjo man tada, kai mirtis pasiėmė mano mylimus žmones. [...] Tai viena iš Raštų vietų, kurioje kalbama, kur mūsų dvasia eis palikusi šį kūną [žr. 11–14 eilutes], ir nuo tol aš troškau eiti į tą vietą, vadinamą rojumi.“¹ (Žr. 1 pasiūlymą 103 puslapyje.)

Prezidentas Smitas vylėsi, kad ir kiti, skaitydami Raštus, patirs prasmingus išgyvenimus. Savo viešose kalbose ir asmeniniuose pokalbiuose su žmonėmis jis skatino visus studijuoti Raštus, kaip būdą stiprinti savo liudijimą apie evangeliją. Kartą, keliaudamas traukiniu, jis ėmė kalbėtis su žmogumi, išaugusiu pastarųjų dienų šventųjų šeimoje, bet daugiau nebedalyvaujančiu Bažnyčios gyvenime. Vėliau jis pasakojo: „Mūsų bendravimo metu kalbėjau jam apie Jėzaus Kristaus evangeliją. [...] Aptarinėjant evangelijos principus, jis tarė: „Man tai įdomu.“ Kalbėjomės gana ilgai, ir, kai baigėme, tas geras žmogus, o aš tikiu, kad jis yra geras žmogus, man pasakė: „Atiduočiau viską, ką turiu, kad tik būčiau toks įsitikinęs kaip Jūs. [...]“

Pasakiau: „Brolau, tau nereikia atiduoti visko, ką turi, kad įgytum tokį įsitikinimą. Visa, ką tau reikia daryti, tai su malda tyrinėti Raštus. Eik ten, kur kas nors galės tau juos paaiškinti. Ieškok tiesos, ir jos grožis atsiskleis tau, ir... galėsi kaip ir aš žinoti, kad Dievas

„[Raštuose užrašyta tai], ką jūsų ir mano Tėvas laikė pakankamai svarbiu dalyku, kad išsaugotų ir duotų žmonių vaikams, ir padarytų prieinama daugeliu pasaulio kalbų

gyvas, kad Jėzus yra Kristus, kad Džozefas Smitas yra Gyvojo Dievo pranašas.“²

Džordžo Alberto Smito mokymai

Raštuose esančios tiesos yra kur kas vertingesnės už žmonių filosofijas

Biblijoje, Mormono Knygoje, Doktrinoje ir Sandorose bei Bran-giajame Perle užrašyta ne vien žmonių, bet Dievo išmintis. Nors šių Raštų nėra daugelio žmonių namuose, juose užrašytas Viešpaties žo-dis. Kokia nauda iš to, jei suprantame Homerą, Šekspyrą ir Miltoną, ir čia galėčiau išvardinti visus didžius pasaulio rašytojus; jei neskaitome Raštų, praleidžiame geresniąją šio pasaulio literatūros dalį.

Mano broliai ir seserys, visa mūsų išgelbėjimui... būtina tiesa su-rašyta šiose mano jau išvardintose knygose. Galime neturėti dviejų ar trijų tūkstančių knygų bibliotekos, bet visai nebrangiai galime įsigyti neįkainojamą biblioteką, už kurią buvo sumokėta geriausiu kada nors šiame pasaulyje buvusiu krauju.³

Man nerūpi, ar savo namuose turite didingiausių pasaulio bib-liotekų knygų ar ne, jei tik turite šias knygas. Pagalvokite apie milijonus knygų, esančių Kongreso bibliotekoje Vašingtone, Britų bibliotekoje ir kitų šalių bibliotekose, milijonus knygų – ir vis dėlto viskas, ką Dievas apreiškė ir išleido žmonių vaikams, kas būtina, kad paruoštų juos vietai celestialinėje karalystėje, yra surašyta šiose šventose knygose. Kiek iš mūsų žino, kas ten užrašyta? Dažnai lan-kausi namuose, kur matau visus naujausius žurnalus. Knygų len-tynose randu knygas, reklamuojamas kaip pačias populiariausias. Jei išmestumėte visas jas ir pasiliktumėte tik šiuos Šventraščius, ne-prarastumėte to, ką Viešpats įsakė užrašyti ir padarė visiems mums prieinamą, kad galėtume tuo džiaugtis. Taigi, broliai ir seserys, tarp kitų mūsų palaimų nepamirškime, kad Viešpats leido mums turėti Raštus, naudotis jais, juos suprasti ir pažinti amžiais perduodamą Jo žodį Jo vaikams išgelbėti.⁴

Skaitydamas Raštus... žaviuosi Viešpaties gerumu, laiminančiu tuos, kurie priima Jo mokymus, nes šiuose šventuose metraščiuose randame daugiau paguodos nei visose amžių filosofijose, kurias mums davė žmonių išmintis.⁵

Kartais kalbame apie žmonių filosofijas ir žavimės jomis kaip gražiu paveikslėliu, bet jos yra bevertės, kai prieštarauja mūsų Dangiškoje Tėvo mokymams, esantiems Šventajame Rašte. Jos niekada nė vieno nenuves į amžinąją laimę ir nepadės rasti vietos mūsų Dangiškojo Tėvo karalystėje.⁶

Kartais jaučiu, kad nevertiname Šventosios Biblijos ir to, kas joje užrašyta, ir šių kitų Raštų: Mormono Knygos, Doktrinos ir Sandorų bei Brangiojo Perlo, kurie buvo pavadinti... laiškais iš mūsų Dangiškojo Tėvo. Juos galime priimti kaip tokius, mažų mažiausiai jie yra Jo patarimai ir pamokymai visiems žmonių vaikams, duoti jiems, kad žinotų, kaip pasinaudoti savo galimybėmis, kad nepragyventų savo gyvenimo tuščiai.⁷ (Žr. 2 pasiūlymą 104 puslapyje.)

Viešpats davė Raštus, kad padėtų mums įveikti savo išmėginimus ir pasiruošti išaukštinimui

Tai mūsų išbandymo, išmėginimo diena. Tai diena, kai žmonių širdys apvilia juos dėl baimės, kai minios pasaulyje klausia savęs, kokia bus pabaiga. Keli įkvėpti vyrai žino, kokia bus ta pabaiga. Viešpats [Raštuose], tose nuostabiose knygose, kurias laikau savo rankoje, sakė mums, kas turi įvykti. Jis suteikė žinių, kad mums būtina sutvarkyti savo gyvenimą ir pasiruošti, kad, bet kam atsitikus, būtume Viešpaties pusėje.⁸

Leiskite perskaityti, ką Viešpats sako apie šias paskutines dienas Doktrinos ir Sandorų pirmajame skyriuje:

„Todėl aš, Viešpats, žinodamas nelaimę, kuri turi ištikti žemės gyventojus, pašaukiau savo tarną Džozefą Smitą jaunesnįjį ir kalbėjau jam iš dangaus, ir daviau jam įsakymus. [...]“

Tyrinėkite šiuos įsakymus, nes jie yra tikri ir patikimi, ir visos juose esančios pranašystės ir pažadai bus įvykdyti.

Ką aš, Viešpats, pasakiau, aš pasakiau ir neatsiprašinėju; ir nors dangūs ir žemė praeis, mano žodis nepraeis, bet viskas bus įvykdyta, ar mano paties balsu, ar mano tarnų balsu – tai tas pat.

Nes štai Viešpats yra Dievas, ir Dvasia liudija, ir tas liudijimas yra tikras, o tiesa lieka per amžių amžius. Amen.“ [DS 1:17, 37–39.]

Šis įvadas vertas, kad uoliai jį apsvarstytume. Tai visų mūsų Tėvo perspėjimas. Tai meilus patarimas švelnaus gimdytojo, žinančio, ko mums reikia, kaip Jis sakė ką tik mano perskaitytame skyriuje, kad žinodamas, kas netrukus ištiks žemės gyventojus, Jis davė šiuos įsakymus.⁹

Kartais pamirštame, kad Viešpats prakalbo, ir neinformuojame savęs apie Jo potvarkius. [...]

Galima būtų pacituoti daugybę Raštų ištraukų kaip įrodymą, kad mūsų Dangiškasis Tėvas iš gailestingumo ir gerumo kalbėjo su žmonių vaikais visais amžiais, ne tik sakydamas jiems, kas įvyks, bet prašydamas jų nususukti nuo savo klaidingų kelių, kad jų neužkluptų sunaikinimas. [...]

Mūsų Dangiškasis Tėvas per savo ištikimus atstovus yra pasakęs apie mums svarbius būsiančius įvykius, ir mes galime apie juos paskaityti Jo šventuose Raštuose. Jei tikrai norime būti išgelbėti ir išaukštinti Jo celestialinėje karalystėje, Jis yra mums pasakęs, ką daryti.¹⁰

[Raštai yra] didingiausia biblioteka, kokia tik yra visame pasaulyje. Kas joje yra? Joje yra tai, ką jūsų ir mano Tėvas laikė pakankamai svarbiu dalyku, kad išsaugotų ir duotų žmonių vaikams, ir padarytų prieinama daugeliu pasaulio kalbų. Visi šie Raštai yra svarbūs, ir pastarųjų dienų šventieji turėtų juos suprasti. Neprašysiu jūsų pakelti ranką, kad nustatytčiau, kiek iš čia susirinkusiųjų iš viso skaitė šias knygas, bet norėčiau atkreipti jūsų dėmesį į faktą, jog tai yra brangios tiesos, ir jose yra apreikštas Viešpaties žodis, išspausdintas ir išleistas pasauliui tam, kad paruoštų Jo vaikus vietai celestialinėje karalystėje. Štai kodėl sakau, kad jie tokie vertingi. [...] Kokie dėkingi turėtume būti, kad gyvename tokiais laikais ir tokiam amžiuje, kai galime skaityti Jo patarimus ir pamokymus ir matyti, kaip paaiškinami dalykai, kurie kitaip mums būtų sunkiai suprantami ir neaiškūs.¹¹ (Žr. 3 pasiūlymą 104 puslapyje.)

**Skaitydami Raštus kartu su šeima,
mes įžiebiame jų tikėjimą**

Norėčiau, kad savęs paklaustumėte, kiek iš jūsų kartas nuo karto ką nors perskaitytote savo šeimai iš šių knygų, sukviestę juos kartu,

kad mokytumėte juos to, ką jie turi žinoti. Bijau, daugelis mūsų pasakytų, kad buvome per daug užsiėmę.¹²

Jau girdėjome apie daugelį Viešpaties mums suteiktų palaimų šventuose metraščiuose, išsaugotuose iki mūsų dienų, kuriuose užrašyti visažinio Tėvo patarimai ir pamokymai. Atrodo keista, kad tokia daugybė mūsų žmonių, turėdami tiek galimybių, nepakankamai gerai pažįsta šių šventų metraščių turinį.¹³

Ar, mums grįžus namo, mūsų Tėvas laikys mus be kaltės, jei nemokėme savo vaikų šių šventų metraščių svarbos? Manau, kad ne. [...] Ar manote, kad Viešpats, šiuose šventuose metraščiuose esančius nuostabius mokymus padaręs... prienamus mums, laikys mus dėkingais, jei nedėstome jų savo šeimoms ir neaiškiname tiems, su kuriais bendraujame?

Broliai ir seserys, noriu vėl pabrėžti Viešpaties mokymą: „Tyrinėkite Raštus“, skaitykite juos pamaldžiai ir ištikimai, mokykite jų savo namuose, sukvieskite aplink save šeimą ir įžiebkite jų tikėjimą gyvuoju Dievu, skaitydami tai, kas buvo apreikšta. Tai pati vertingiausia biblioteka iš visų pasaulio bibliotekų.¹⁴

Laikykite šią biblioteką ten, kur galite ją rasti ir kur jūsų vaikai rastų ją, ir tada būkite pakankamai suinteresuoti tų jūsų namuose esančių berniukų ir mergaičių amžinuoju išgelbėjimu, kad rastumėte būdų ir galimybių suinteresuoti juos tuo, kas užrašyta tose knygose, kad jie žinotų, kokie jie yra vertingi savo Dangiškojo Tėvo akyse.¹⁵

Kaip man buvo malonu, kai buvau vaikas, kada tėvas ir mama susėsdavo prie židinio ir skaitydavo Bibliją, o mes, vaikai, sėdėdavome ant grindų. [...]

Taigi, noriu pasakyti, mano broliai ir seserys, kad Jėzaus Kristaus duotas patarimas vis dar galioja mums: „[Tyrinėkite] Raštus, nes manote juose rasią amžinąjį gyvenimą. Tie Raštai ir liudija apie mane.“ [Jono 5:39.] Neapleiskite senosios šeimyninės Biblijos, nepadėkite jos ant lentynos ir nepamirškite. Sužinokite, jei dar nežinote, kas joje sakoma, ir, jei skaitėte ją anksčiau, vėl dažnai ją skaitykite savo vaikams ir savo vaikų vaikams. Skaitykite jiems ne tik Bibliją, bet ir kitas Raštų knygas, kurias Viešpats davė mums, kad mus išaukštintų, mus paguostų ir palaimintų.¹⁶

„Sukvieskite aplink save šeimą ir išiebkite jų tikėjimą gyvuoju Dievu, skaitydami tai, kas buvo apreikšta“

Primenu jums, o Izraeli, tyrinėti Raštus, skaityti juos savo namuose, mokyti savo šeimas to, ką Viešpats sakė, ir mažiau laiko leiskime skaitydami nesvarbią, o kartais ir žalingą šių dienų literatūrą, bet eikime prie tiesos šaltinio ir skaitykime Viešpaties žodį.¹⁷ (Žr. žemiau esantį 4 pasiūlymą.)

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi mokyti, apsvarstykite šias idėjas. Papildomos pagalbos ieškokite p. V–VII.

1. Skaitydami 97 puslapio pirmą pastraipą, pagalvokite apie metą, kai Raštų ištrauka panašiai įkvėpė ir jus. Kaip jūs sužinojote, kad Raštai yra tikri? Kokie neseniai jūsų patirti su jais susiję išgyvenimai sustiprino tą liudijimą?

2. Perskaitykite 99 puslapyje prasidedantį poskyrį ir apvarstykite, kokią vietą Raštai užima jūsų asmeninėje bibliotekoje (tarp kitų jūsų skaitomų, žiūrimų ar klausomų kūrinių). Ką galite daryti, kad savo namuose ir gyvenime Raštams užtikrintumėte žymesnę vietą?
3. Peržvelkite 100 puslapyje prasidedantį poskyrį. Kaip Raštai padėjo jums drąsiai sutikti paskutinių dienų nelaimės? Apsvarstykite, kaip galite panaudoti Raštus, kad padėtumėte kam nors iš savo pažįstamų, patiriančiam sunkų išmėginimą.
4. Apmąstykite 102–103 puslapiuose pateiktą Prezidento Smito patarimą šeimoms. Kokias palaimas gauna drauge Raštus studijuojanti šeima? Kokie yra veiksmingi būdai sukelti savo vaikų (ar vaikaičių) domėjimąsi Raštais? Pamaldžiai apvarstykite, ką galite daryti, kad uoliau studijuotumėte Raštus drauge su savo šeima.

Susijusios Raštų ištraukos: Pakartoto Įstatymo 6:6–7; Jozuės 1:8; Romiečiams 15:4; 2 Timotiejui 3:15–17; 2 Nefio 4:15; Helamano 3:29–30; Doktrinos ir Sandorų 33:16

Pagalba mokytojui: „Jūsų mokomiems žmonėms galite padėti labiau pasitikėti savo jėgomis dalyvaujant diskusijose, jei teigiamai atsiliepsite apie kiekvieną nuoširdų komentarą. Pavyzdžiui, galite pasakyti: „Dėkoju už jūsų atsakymą. Labai prasmingas pastebėjimas“ [...] arba „Tai labai geras pavyzdys“, arba „Ačiū už viską, ką šiandien išsakėte.“ (*Teaching, No Greater Call*, p. 64.)

Išnašos

1. Iš Conference Report, Apr. 1949, p. 83–84.
2. Iš Conference Report, Oct. 1948, p. 165–166.
3. Iš Conference Report, Oct. 1917, p. 43.
4. Iš Conference Report, Oct. 1948, p. 164–165.
5. Iš Conference Report, Oct. 1931, p. 120.
6. Iš Conference Report, Apr. 1946, p. 125.
7. Iš Conference Report, Oct. 1923, p. 70.
8. Iš Conference Report, Apr. 1942, p. 14.
9. Iš Conference Report, Oct. 1917, p. 42–43.
10. Iš Conference Report, Oct. 1940, p. 107–109.
11. Iš Conference Report, Oct. 1948, p. 164.
12. Iš Conference Report, Oct. 1950, p. 179.
13. Iš Conference Report, Apr. 1929, p. 30.
14. Iš Conference Report, Oct. 1917, p. 43–44.
15. Iš Conference Report, Oct. 1948, p. 165.
16. „Pres. Smith’s Leadership Address“, *Deseret News*, Feb. 16, 1946, Church section, p. 6.
17. Iš Conference Report, Oct. 1917, p. 41.

Dievo apreiškimai Savo vaikams

*Mūsų Dangiškasis Tėvas mus asmeniškai ir
kaip Bažnyčią veda per Šventąją Dvasią.*

Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo

Mokydamas apie Bažnyčią vedančių apreiškimų svarbą, Džordžas Albertas Smitas papasakojo apie įvykį, kurį patyrė skrisdamas lėktuvu iš Los Andželo Kalifornijoje į Solt Leik Sitį Jutoje.

„Netoli Milfordo Jutoje staiga įskridome į tirščiausią rūką, kokį tik teko matyti gyvenime. Mėginau pažvelgti pro lėktuvo iliuminatorių, bet per rūką nieko negalėjau matyti. Aplink lėktuvą bet kuria kryptimi nieko nesimatė.

Žinojau, kad apytiksliai penkių kilometrų per minutę greičiu artėjame prie kalnų, kad reikės perskristi juos, kad patektume į Druskos ežero slėnį. Sunerimau ir savęs paklausiau: „Kaip pilotas gali rasti kelią, kai nieko negali matyti?“ Jis turi kompasą, bet lėktuvas galėjo nukrypti nuo kurso. Jis turi prietaisus, rodančius mūsų aukštį virš jūros lygio, bet jis niekaip negali žinoti, kokių atstumu esame nuo žemės. Pamaniau, kad jis gali skristi pakankamai aukštai virš kalnų, esančių tarp mūsų ir Druskos ežero slėnio, ir, jei priskristume pakankamai arti, pagal žybčiojančius signalinius žibintus mėginti rasti nusileidimo taką, bet mane nupurtė šurpas nuo minties apie pavojų pamesti kelią ir nepastebėti signalinių žibintų ir oro uosto.

Susirūpinęs nuėjau į kabiną, kur sėdėjo pilotas ir antrasis pilotas, kad pažiūrėčiau, kaip jie žino, kur skrendame. Negalėjau pasakyti, ar esame trisdešimties, trijų šimtų ar trijų tūkstančių metrų aukštyje virš žemės, ir nežinojau, iš kur jie gali žinoti, nebent apytiksliai. Pastebėjau, kad pilotas prie ausies pridėjęs nedidelį aparatėlį, panašų į ausines, kokias dirbdamos naudoja telefonų operatorės. Paklausiau

Džordžas Albertas Smitas su žmona Liuse. Prezidentas Smitas atveji lėktuve panaudojo mokydamas apie apreiškimo svarbą

antrojo piloto, kaip jie gali žinoti, ar skrendame teisinga kryptimi, ar nukrypome nuo kurso. Jis atsakė: „Kai negalime matyti, mus veda radijo signalas.“

„Kas tai?“ – paklausiau aš. Jis paaiškino, kad tą siaura juosta siunčiamą radijo signalą galima palyginti su elektrine magistrale tarp dviejų taškų, mūsų atveju, tie taškai buvo Milfordas ir Solt Leik Sitis. Jis pasakė, jog prietaisas prie piloto ausies veikia taip, kad, lėktuvui skrendant to signalo juosta, galima nuolat girdėti žemą murkiantį garsą. Tačiau, jeigu lėktuvas nukrypsta į dešinę ar į kairę, tas garsas pasikeičia ir pilotą įspėja tarsi telegrafo rakto tarškėjimas. Jeigu jis... grįžta atgal į signalo juostą, arba magistralę, ar į saugų kelią, tarškėjimas liaujasi ir vėl pasigirsta murkimas. Jei toliau laikysimės to radijo signalo, saugiai pasieksime paskirties vietą.

Į savo vietą grįžau labai nuramintas žinojimo, kad, nepaisant mus apgaubusio rūko, tamsos ir to, kad negalime nei matyti, nei jausti, kur esame, pilotas nuolat gauna informaciją, jog esame magistralėje, ir žino, kad netrukus atvyksime į paskirties vietą. Po kelių minučių pajutau, kad lėktuvas leidžiasi. Perskridome kalnų viršūnes ir artėjome prie oro uosto. Beveik nusileidę galėjome matyti ryškias nusileidimo tako šviesas, rodančias, kur leistis, ir lėktuvas su savo brangių krovinių palietė žemę taip švelniai, kaip ant vandens nusileidžia žuvėdra, lėtai sustojo, ir mes išlipome iš savo transporto priemonės, džiaugdamesi, kad grįžome į namus. [...]

Daug kartų mažčiau apie tai, ko išmokau tame lėktuve, ir pritaikiau tai narystei Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčioje. [...]

Kad vestų mus, Viešpats davė ne tik jau Raštuose užrašytus patarimus, bet paskyrė vadovą šiai Bažnyčiai, vieną iš Savo sūnų, kuris buvo pasirinktas, išventintas ir paskirtas būti Prezidentu. Jis yra mūsų pilotas ir yra vadovaujamas balso, kuris padės jam vesti mus ten, kur mums reikia eiti. Jei būsime išmintingi, neleisime, kad mūsų sprendimai prieštarautų jo sprendimams, bet, Viešpačiui jį palaikant, su džiaugsmu rodysime jam su jo pareigomis susijusią pagarbą.“

Prezidentas Smitas taip pat naudojo tą atvejį lėktuve mokydamas, kad, jei esame verti, kiekvienas galime gauti apreiškimą, vedantį mus gyvenime:

„Jei gyvename taip, kaip žinome, kad turėtume gyventi, turime teisę girdėti švelnaus tylaus balso kuždesį, išpėjantį apie pavojų, sakantį: „Štai saugus kelias! Juo eikite!“ [...] Jei klydome savo poelgiuose, balsas kuždės mums: „Suk atgal, tu suklydai, nepaisei savo Dangiškojo Tėvo patarimo.“ Nusisukite nuo savo klaidingo kelio, kol dar yra laiko, nes nuėję per toli nuo teisingo kelio, nebegirdėsite to balso ir galite beviltiškai paklysti. [...]

Patariu jums gauti Dievo Dvasią ir laikytis Jos, ir vienintelis būdas Ją išlaikyti yra gyventi arti Jo, laikantis Jo įsakymų. [...] Klausykitės švelnaus tylaus balso, kuris, jei esate jo verti, visada ves jus keliu, reiškiančiu amžinąją laimę.¹ (Žr. 1 pasiūlymą 113 puslapyje.)

Džordžo Alberto Smito mokymai

Dievas apreiškia Save Savo vaikams mūsų dienomis, kaip tai darė ir praėjusiais amžiais

Kokia tai privilegija – gyventi tokiam pasaulio amžiuje, kai žinome, jog Dievas gyvas, kai žinome, kad Jėzus Kristus yra pasaulio Gelbėtojas ir mūsų Išpirkėjas, ir kai žinome, kad Viešpats toliau apreiškia Save pasiruošusiems gauti Jo palaimas Savo vaikams! Šį rytą žvelgiu į veidus daugybės klausytojų [visuotinės konferencijos sesijoje], dauguma kurių džiaugiasi Visagaliu įkvėpimais, ir kai meldžiasi, jie meldžiasi savo Tėvui danguje žinodami, kad į jų maldas bus atsakyta palaimomis ant jų galvų. [...] Žinome, kad Dievas yra danguje, kad Jis – mūsų Tėvas, kad Jis domisi mūsų reikalais ir tai darė nuo pat pasaulio pradžios, kai žemėje buvo apgyvendinti Jo pirmieji vaikai.²

Skirtumas tarp šios didžios Bažnyčios ir visų kitų bažnyčių nuo pat pradžios buvo toks, kad mes tikime dievišku apreiškimu; tikime, kad mūsų Tėvas kalba žmogui šiais laikais, kaip kalbėjo nuo Adomo laikų. Tikime ir žinome – o tai daugiau nei vien įsitikinimas – kad mūsų Tėvas pajudino ranką šiame pasaulyje, kad išgelbėtų žmonių vaikus.³

Ne vien dėl to, kad tikime šiomis knygomis [Mormono Knyga, Doktrina ir Sandoromis bei Brangiųjų Perlu], esame laikomi savotiška liaudimi, bet ir dėl to, kad tvirtai tikime, jog mūsų Tėvas

danguje kalba šiais laikais ir šiame amžiuje. Iš tiesų žinome, kad su dangumis galima bendrauti. Tikime, kad Jehova mums jaučia tokius pat jausmus ir daro mums tokią pat įtaką, kokius jausmus jautė ir kokią įtaką darė šiame pasaulyje gyvenusiems Savo vaikams praeties laikais.

Netikintieji Jėzaus Kristaus Bažnyčios narius visais pasaulio amžiais laikė savotiška liaudimi. Kai Viešpats prabildavo per savo tarnus, skirtingais pasaulio laikais daugelis žmonių žemėje sakydavo: „Netikiu apreiškimu.“ Šis amžius nėra išimtis iš taisyklės. Tūkstančiai, taip, milijonai gyvenančių žemėje mūsų Tėvo vaikų tik kartoja praeties istorijos klaidas, kai neigia, jog Dievas vėl apreiškė Savo valią žmonių vaikams, ir sako, kad jiems daugiau nebereikia tolesnių apreiškimų.⁴

Mes netikime, kad dangūs virš mūsų galvų yra užantspauduoti, bet tikime, jog tas Tėvas, kuris mylėjo bei brangino Izraelio vaikus, myli bei brangina ir mus. Tikime, kad lygiai taip, kaip reikėjo jiems, ir mums reikia mūsų Dangiškojo Tėvo pagalbos vadovaujant savo gyvenimams. Žinome, kad mūsų gyvenamais laikais ir amžiuje antspaudas buvo sulaužytas ir Dievas vėl prakalbo iš dangaus.⁵ (Žr. 2 pasiūlymą 113 puslapyje.)

Viešpats veda Savo žmones per apreiškimus Bažnyčios Prezidentui

Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia buvo įkurta tiesioginiu mūsų Dangiškojo Tėvo įsakymu. Ši Bažnyčia įkurta ant apreiškimo uolos ir yra vedama apreiškimu.⁶

Šiais laikais unikalų priklausyti bažnyčiai, kurios nariai tiki, kad Viešpats kalba per jų vadovus. Kai šios Bažnyčios Prezidentas mus moko, tikime, kad jis kalba mums tai, ką Viešpats norėtų, kad darytume. Mums tai kažkas daugiau nei tik žmogaus patarimas. Tikime tuo, ir tai ištiria mūsų sielas, ir esame raginami atnaujinti savo pasiūlymą būti tokie, kokie Dievas nori, kad būtume.⁷

Bažnyčioje esame turėję suklaidintų sielų, kurios dėl savo neišmanymo priešinosi [Bažnyčios Prezidento] patarimui, nesuprasdamos fakto, kad priešinasi Viešpačiui, ir jos įpuolė į tamsą bei sielvartą, ir, jeigu neatgailaus, neras vietos celestialinėje karalystėje.

Atminkime, kad šios Bažnyčios Prezidentas buvo oficialiai paskirtas būti Bažnyčios pilotu čia, mirtingajame gyvenime, kad atstovautų dangaus ir žemės Viešpačiui.⁸

Kai asmenys ateina pas žmogų ar žmones, kaip kartais jie daro vienu ar kitu būdu siekdami savų tikslų, ir sako: „Aš sapnavau tokį sapną, ir štai ką Viešpats nori, kad darytume“, galite žinoti, kad jie ne Viešpaties pusėje. Sapnai, regėjimai ir apreiškimai iš Dievo žmonių vaikams visuomet ateina per deramai paskirtus Jo tarnus. Jums gali ateiti sapnas ar pasireiškimas jūsų pačių paguodai ar pasitenkinimui, bet jūs negausite jų Bažnyčiai. [...] Mums nereikia apsigauti.⁹

Šiandien mano siela kupina dėkingumo už žinojimą, kad, jei liekame Bažnyčios nariais, turime pilotą, kuris žino kelią, ir jei sekime jo nurodymais... nesusidursime su dvasinėmis nelaimėmis, su kuriomis susiduria pasaulis, bet vaikščiosime darydami gera, laimindami žmoniją ir džiaugdami mylimų žmonių draugija.¹⁰ (Žr. 3 pasiūlymą 113 puslapyje.)

Kiekvienas turime teisę gauti asmeninį įkvėpimą iš Šventosios Dvasios, jei paklustame įsakymams

Tikiu jus, mano broliai ir seserys. [...] Turite teisę į tokį pat žinojimą, kaip ir žmogus, kuris pirmininkauja Bažnyčiai. Turite teisę į tokį pat įkvėpimą, koks liejasi tiems, kuriuos Dievas paliepė išventinti kaip Jo vadovus. Turite teisę į Dvasios įkvėpimą ir žinojimą, kad Jis yra jūsų Tėvas, o kai sakau „jūs“, kalbu apie visus žmones, paklususius mūsų Tėvo įsakymams ir paragavusius saldžios Viešpaties Dvasios įtakos Kristaus Bažnyčioje. [...] Kiekvienas iš mūsų įgyjame teisę į Viešpaties įkvėpimą tiek, kiek gyvename dievobaimingą gyvenimą.¹¹

Kad ir kur beeitumėte, niekur nerasite kitos tokios surinktos grupės, iš kurios kiekvienas tiki Dievą; ir jeigu paklaustumėte jūsų visų, kiek iš jūsų turite liudijimą, ne nuomonę, nes kažkas kitas taip pasakė, bet kiek iš jūsų turite tvirtą įsitikinimą, jog tai Dievo darbas, kad Jėzus yra Kristus, kad mes gyvename amžinai, kad Džozefas Smitas buvo Gyvojo Dievo pranašas, atsakytumėte, kad turite šį liudijimą, palaikantį, stiprinantį jus ir suteikiantį pasitenkinimą, kai pasaulyje einate pirmyn. [...]

„Kiekvienas iš mūsų įgyjame teisę į Viešpaties įkvėpimą tiek, kiek gyvename dievobaimingą gyvenimą“

[...] Dar būdamas berniukas, sužinojau, kad tai Viešpaties darbas. Sužinojau, kad žemėje gyvena pranašai. Sužinojau, kad Visagalio įkvėpimas veikia tuos, kurie gyvena taip, kad džiaugtųsi tuo, todėl mes nepriklausome nuo vieno ar dviejų, ar pusės tuzino asmenybių. Yra tūkstančiai šios Bažnyčios narių, žinančių – ir tai visai ne įsivaizdavimas – tikrai žinančių, kad Dievas gyvas, kad Jėzus yra Kristus ir kad mes esame Dievo vaikai.¹²

Jūsų žinojimas, jog tai yra Viešpaties darbas, nepriklauso vien nuo istorijos ar nuo bet kurio žmogaus mokymų, kadangi Šventosios Dvasios dovana išdegino tai jūsų sielose. Jūsų protuose nėra jokios abejonės apie jūsų kilmę ar apie tai, kur eisite, kai šis gyvenimas baigsis, jei būsite ištikimi jums suteiktam pasitikėjimui.¹³

Niekas kitas negali mums duoti liudijimo. Tas įtikinimas ateina iš mūsų Dangiškojo Tėvo.¹⁴

Šiandien stoviu čia didžiai dėkingas už gautą žinojimą. Esu dėkingas, kad mano turimas liudijimas nepriklauso nuo jokio žmogaus.

Žinoma, esu dėkingas už paraginius, kuriuos gaunu iš kitų turinčiųjų šviesą ir tiesą, kurie tuos raginimus pateikia savo teismo gyvenimu, bet mano žinojimas, kad Dievas gyvas, kad Jėzus Kristus yra žmonijos Išpirkėjas ir kad Džozefas Smitas yra Viešpaties pranašas, nepriklauso nuo bet kurio iš jų. Visa tai žinau pats.

[...] Džiaugiuosi liudydamas, kad žinau, jog evangelija yra tikra, ir visa siela dėkoju savo Dangiškajam Tėvui, kad man tai apreiškė.¹⁵

Iš visų į mano gyvenimą atėjusių palaimų visų vertingiausia palaima yra žinojimas, kad Dievas gyvas ir kad tai – Jo darbas, kadangi tai apima visas kitas palaimas, kuriomis aš viliuosi džiaugtis šiame gyvenime arba ateinančiame gyvenime.¹⁶ (Žr. 4 pasiūlymą 113 puslapyje.)

Šventoji Dvasia yra patikimas vedlys mirtingojo gyvenimo kelyje

[Dievo] Dvasios bendrystė... yra patikimas vedlys mirtingojo gyvenimo kelyje ir tvirtas pasiruošimas namams Jo celestialinėje karalystėje.¹⁷

Jobo knygoje skaitome, kad žmoguje yra dvasia ir Visagalio įkvėpimas teikia jam supratimo [žr. Jobo 32:8]. Jei laikomės Dievo įsakymų, turime teisę į tą įkvėpimą, ir jei gyvename taip, kaip turi gyventi Dievo sūnūs, turėsime tą įkvėpimą ir niekas negalės tam sukliudyti, o to pasekmė bus mūsų fizinis, protinis ir moralinis vystymasis mirtingajame gyvenime ir tolimesnis vystymasis per visus amžinybės amžius.¹⁸

Viešpaties Dvasios bendrystė yra priešnuodis nuovargiui... baimei ir visam tam, kas kartais gyvenime mus užklumpa.¹⁹

Būdami su Gelbėtoju mokiniai žavėjosi Juo nežinodami, koks iš tiesų didis Jis yra, bet tik priėmę ugnies krikštą, Šventosios Dvasios galiai nusileidus ant jų, jie sugebėjo drąsiai sutikti problemas ir ištvirti persekiojimus, padariusius jų gyvenimą beveik nepakeliamą. Kai Visagalio įkvėpimas suteikė jiems supratimo, jie žinojo, kad gyvena amžiną gyvenimą, ir žinojo, kad, jei pasirodys ištikimi, atgulę į kapą bus prikelti iš jo į šlovę ir nemirtingumą.

Tai buvo ant jų nusileidusios Dievo Dvasios įkvėpimo rezultatas, Visagalio įkvėpimo, suteikusio jiems supratimą, rezultatas. [...]

Meldžiu, kad Dvasia, laikanti mus tiesos ir teismo kelyje, galėtų pasilikti su mumis. Meldžiu, kad iš mūsų Dangiškojo Tėvo įkvėpimo ateinantis noras vestų mus tuo gyvenimo keliu.²⁰

Linkiu, kad gyvenimo triūsui pasibaigus, sužinotume, jog klausėmės kuždesių to švelnaus tylaus balso, visuomet vedančio mus teismo keliu, ir žinotume, kad tai atidarė celestialinės karalystės duris mums ir mūsų mylimiems žmonėms, kad eitume pirmyn per amžius... amžinai laimingi.²¹ (Žr. 5 pasiūlymą šiame puslapyje.)

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi mokyti, apsvarstykite šias idėjas. Papildomos pagalbos ieškokite p. V–VII.

1. Skaitydami poskyrį „Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo“ (p. 105–108), apsvarstykite, kaip Prezidento Smito analogija pritaikoma mūsų gyvenimo kelionei per mirtingumą. Ką galėtų reikšti rūkas, radijo signalas ir tarškesys? Kaip Viešpats įspėja jus apie pavojus ir padeda pasilikti kelyje į amžinąjį gyvenimą?
2. 108–109 puslapiuose Prezidentas Smitas pareiškia, kad apreiškimas šiais laikais reikalingas tiek pat, kiek ir bibliniais laikais. Ką pasakytumėte žmogui, sakančiam, kad mūsų laikams pakanka Raštuose užrašytų apreiškimų? Kokie patyrimai pamokė jus, kad Dangiškasis Tėvas „domisi mūsų reikalais“?
3. Peržvelkite 109 puslapyje prasidedantį poskyrį. Kaip sužinojote, kad pranašo pamokymas ateina iš Viešpaties ir yra „daugiau nei tik žmogaus patarimas“ (p. 109)? Kaip asmeninis apreiškimas gali padėti jums priimti ir pritaikyti per pranašą suteiktą apreiškimą?
4. Studijuodami 110 puslapyje prasidedantį poskyrį, pagalvokite, kaip įgijote liudijimą apie Evangeliją. Kaip jums padėjo kitų žmonių liudijimai? Ką darėte, kad pats pažintumėte tiesą?
5. Paskutiniame mokymų poskyryje (p. 112–113) ieškokite žodžių ar frazių, apibūdinančių tai, kaip Šventoji Dvasia gali mums padėti. Apsvarstykite, ką galite daryti, kad gyvenime dažniau būtumėte verti Šventosios Dvasios bendrystės.

Susijusios Raštų ištraukos: Jono 15:26; 1 Nefio 10:17–19; 2 Nefio 32:5; Moronio 10:3–5; Doktrinos ir Sandorų 1:38; 42:61; 76:5–10; Tikėjimo Teiginiai 1:9

Pagalba mokytojui: „Nesijaudinkite, jei mokiniai, jums uždavus klausimą, kelias sekundes tyli. Neatsakinėkite į savo klausimą pats; duokite mokiniams laiko sugalvoti atsakymus. Tačiau užsitęsusi tylą gali rodyti, kad jie nesupranta klausimo ir kad jums reikia paklausti kitais žodžiais.“ (*Teaching, No Greater Call*, p. 69.)

Išnašos

1. Iš Conference Report, Oct. 1937, p. 50–53.
2. Iš Conference Report, Apr. 1946, p. 4.
3. Iš Conference Report, Apr. 1917, p. 37.
4. „Some Points of “Peculiarity”“, *Improvement Era*, Mar. 1949, p. 137.
5. Iš *Proceedings at the Dedication of the Joseph Smith Memorial Monument*, p. 55.
6. „Message to Sunday School Teachers“, *Instructor*; Nov. 1946, p. 501.
7. Iš Conference Report, Oct. 1930, p. 66.
8. Iš Conference Report, Oct. 1937, p. 52–53.
9. Iš Conference Report, Oct. 1945, p. 118–119.
10. Iš Conference Report, Oct. 1937, p. 53.
11. Iš Conference Report, Oct. 1911, p. 44.
12. Iš Conference Report, Apr. 1946, p. 124–125.
13. Iš Conference Report, Apr. 1905, p. 62.
14. „Opportunities for Leadership“, *Improvement Era*, Sept. 1949, p. 557.
15. Iš Conference Report, Oct. 1921, p. 42.
16. Iš Conference Report, Apr. 1927, p. 82.
17. „To the Latter-day Saints Everywhere“, *Improvement Era*, Dec. 1947, p. 797.
18. Iš Conference Report, Apr. 1944, p. 31.
19. Iš Conference Report, Oct. 1945, p. 115–116.
20. Iš Conference Report, Apr. 1939, p. 124–125.
21. Iš Conference Report, Apr. 1941, p. 28.

Entuziastingas troškimas dalintis Evangelija

*Mūsų broliams ir seserims visame pasaulyje
reikia žinios apie sugrąžintąją evangeliją,
pasidalinti ja su jais yra mūsų privilegija.*

Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo

Artimas Džordžo Alberto Smito draugas rašė: „Prezidentas Džordžas Albertas Smitas yra misionierius iš prigimties. Nuo pat jaunystės jis karštai troško dalintis Evangelijos mokymais su savo aplinkiniais, pranešti „Dievo sūnums ir dukterims“, kuriuos visus laikė savo broliais ir seserimis, Pranašui Džozefui Smitui apreikštas tiesas.

Keletą kartų turėjau privilegiją keliauti traukiniu su Prezidentu Smitu. Kas kartą pastebėdavau, kad vos prasidėdavo kelionė, jis paimdavo iš savo krepšio kelias Evangelijos brošiūras, įsidėdavo jas į kišenes ir vaikščiodavo tarp keleivių. Savo draugiška, malonia maniera jis greitai susipažindavo su koku nors bendrakeleiviu ir netrukus girdėdavau jį pasakojant istoriją, kaip Pranašas Džozefas Smitas įkūrė Bažnyčią, arba kalbant apie šventųjų išėjimą iš Navū ir jų išmėginimus bei sunkumus einant per lygumas į Jutą, arba aiškinant savo naujajam draugui kai kuriuos Evangelijos principus. Ir taip pokalbis po pokalbio, tai su vienu, tai su kitu keleiviu iki pat kelionės pabaigos. Per visą mano bendravimo su Prezidentu Smitu laiką, kuris trūko daugiau nei keturiasdešimt metų, sužinojau, kad visur, kur bebūtų, jis pirmiausia buvo Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios misionierius.“¹

Apie Prezidentą Smitą taip pat buvo rašoma: „Jis kalbėjosi apie religiją su jo namuose dirbusiu kaminkrėčiu. Jis tikrai retai kada praleisdavo progą paaiškinti „amžinašias sugrąžintosios Evangelijos tiesas“ tiek draugui, tiek nepažįstamajam. Jo nuomone, tai yra

*„Mes turime Jėzaus Kristaus Evangeliją. Mūsų širdyse
dega troškimas išgelbėti žmonių vaikų sielas“*

didžiausias gerumas, nes žinia apie Kristų buvo reikšmingiausia dovana, kokią jis galėjo padovanoti.“² (Žr. 1 pasiūlymą 124 puslapyje.)

Kadangi savo mokymuose Prezidentas Smitas dažnai kalbėjo apie dalijimąsi Evangelija, šis skyrius yra pirmas iš trijų šios knygos skyrių šia tema. Šiame skyriuje kalbama apie priežastis, dėl kurių dalijamės Evangelija; 13-ame skyriuje siūloma keletas būdų, kaip galime dalyvauti šiame svarbiame darbe; o 14-ame skyriuje aiškinama, kaip galime Evangelija dalintis veiksmingiausiai.

Džordžo Alberto Smito mokymai

Pasauliui reikia to, ką turime – Jėzaus Kristaus evangelijos, sugrąžintos visa savo pilnatve

Pasaulis nuo vieno krašto iki kito pateko į bėdą, į sielvartą. Vyrų ir moterų žvalgosi šen bei ten ieškodami, kur galėtų eiti ir daryti tai, kas atneštų jiems ramybę. [...] Jėzaus Kristaus evangelija yra sugrąžinta. Iš dangaus apreikšta tiesa yra čia, ir ta tiesa, ta evangelija, jei tik pasaulis ją žinotų, bus panacėja nuo visų jų ligų. Kol jie lieka žemėje, tai vienintelis dalykas, kuris atneš jiems ramybę.³

Šio pasaulio žmonėms reikia eiti atgal savo pėdomis ir grįžti prie dangaus ir žemės Viešpaties padėto pagrindo: tikėjimo, atgailos ir krikšto panardinimu nuodėmėms atleisti, ir Šventosios Dvasios priėmimo per turinčiųjų dievišką įgaliojimą rankų uždėjimą. Štai ko reikia pasauliui. Iš tikrųjų esu dėkingas, kad daugelis ieško šita kryptimi. Jie akiai ėjo keliu, vedusiu į sielvartus ir nelaimės, bet jiems tapo prieinama priemonė nuo visų ligų – Jėzaus Kristaus evangelija. Visiems paruoštame žemėlapyje parodytas kelias, kuris, nors ankštas ir sunkus juo eiti, veda atgal pas visų mūsų Tėvą; ir į ten nėra kitų kelių.⁴

Pasaulio bažnyčios mėgina savais būdais atnešti ramybę į žmonių širdis. Jos turi daug dorybių ir daug tiesų ir padaro daug gero, bet jos nėra dieviškai įgalios. Ir jų kunigai nėra dieviškai įgalioti.⁵

Pastarųjų dienų šventieji yra vieninteliai žmonės, turintys mūsų Dangiškojo Tėvo įgaliojimą atlikti Evangelijos apeigas. Pasauliui mūsų reikia.⁶

Pasaulyje siaučia tikras Viešpaties žodžio badas, ir daugelis nuširdžių sielų uoliai siekia sužinoti, ko mūsų Dangiškasis Tėvas iš jų trokšta. Esu sutikęs daugelį įvairių bažnyčių vadovų pasaulyje ir mačiau, kad jie yra kilniadvasiški žmonės ir atsidėję daro gera, tačiau tarp tų įvairiose bažnytinėse organizacijose tarnystėn pašauktų žmonių retai sutikdavau tokių, kurie suprasdavo savo buvimo tikslus, arba kurie suvokdavo, kodėl esame čia, pasaulyje. Žmonės negali mokytis to, ko patys nežino. Šie geri žmonės, nesuprasdami evangelijos ir jos apeigų būtinybės, savo mokymuose dažniausiai apsiriboja moralės pamokomis ir psalmių skaitymu savo parapijiečiams. Atskiros Raštų ištraukos yra pasirenkamos kaip citatos kalboms apie dorovę, sąžiningumą ir taip toliau – visa tai yra naudinga ir pakelia dvasią, tačiau mažai yra sakoma pamokslų, kuriuose būtų aiškinaama, ko reikalaujama iš kiekvienos sielos prieš tai, kai galėsime įeiti dangaus karalystėn. Štai šitos informacijos pasauliui reikia labiausiai. Nedaugelis dvasininkų savo tikintiesiems sako tai, kas stiprintų jų įsitikinimą Jėzaus Kristaus dieviškumu ir būtinybe priimti Jo nurodytas evangelijos apeigas.⁷ (Žr. 2 pasiūlymą 125 puslapyje.)

Daug žmonių priimtų tiesą, jei gautų galimybę tai padaryti

Mūsų Tėvo vaikai visur trokšta žinoti, ką turėtų daryti, bet dėl po žemę pasklidusių blogio įtakų yra suklaidinti; garbingi žemės žmonės yra apakinti tiesos atžvilgiu. [...] Priešininkas veikia, ir vienintelė galia, galinti neutralizuoti jo įtaką, yra Jėzaus Kristaus evangelija.⁸

Žmonės yra įtarūs vienas kito atžvilgiu. Jie netiki tuo, ką girdėjo, ir nenori daryti tai, ką Pilypas, vienas iš Gelbėtojo mokinių, patarė daryti jį aplankiusiam Natanaeliui. Pilypas pasakė: „Viešpats atėjo.“

Ir jis apibūdino Jį, o Natanaelis paklausė: „Iš kur Jis atėjo?“

Pilypas atsakė: „Jis atėjo iš Nazareto.“ Ir tada tas geras žmogus pasakė: „Ar iš Nazareto gali būti kas gero?!“ Pilypas atsakė: „Eik ir pasižiūrėk!“ (Žr. Jono 1:43–46.)

Natanaelis buvo mokytas tikėti, kad nieko gero negali ateiti iš Nazareto, ir vis dėlto jis buvo žmogus, kurį Gelbėtojas vėliau pavadino izraelitu be klastos, – geras žmogus, bet suklaidintas anksčiau girdėtų istorijų.

Tačiau kartą pamokytas, priėmęs mokinių kvietimą „Eik ir pasižiūrėk“, jis atėjo pasižiūrėti.

Veikiami Jo Dvasios mes patyrėme didį džiaugsmą. Norėtume, jog kiekvienas patirtų tą palaimą, todėl, kai jie klausia: „Kas čia per žmonės?“, mes atsakome: „Eikite ir pasižiūrėkite.“⁹

Mano Dangiškasis Tėvas... pašaukė mane vykti į daugelį žemės vietų, ir nuo tada, kai buvau pašauktas šiton tarnystėn, nukeliavau daugiau nei pusanthro milijono kilometrų. Pabuvojau daugelyje šalių ir klimatų ir, kur tik lankydavausi, rasdavau gerų žmonių, gyvojo Dievo sūnų ir dukterų, laukiančių Jėzaus Kristaus evangelijos, ir yra tūkstančiai, šimtai tūkstančių, milijonai tų, kurie priimtų tiesą, jei tik žinotų tai, ką žinome mes.¹⁰

Pasaulyje yra daug didžiųjų bažnytinių organizacijų, daugybė atsidavusių vyrų ir moterų, gyvenančių pagal mūsų Dangiškojo Tėvo valią taip, kaip ją supranta. [...]

Visų žmonių, kurie gyvens pagal Viešpaties jiems pasiūlytą šviesą ir ieškos Jo karštoje maldoje, širdys bus paliestos, protai pajus Dvasios įtaką ir jiems bus suteikta galimybė sužinoti, kad Dievas vėl prakalbo.¹¹ (Žr. 3 pasiūlymą 125 puslapyje.)

Entuziastingai dalijamės evangelija, kadangi mylime savo kaimynus

Galbūt stebinčiajam iš šalies gali pasirodyti, kad pastarųjų dienų šventieji neįprastai entuziastingi. Kaip neseniai sakė vienas žmogus: „Man keista, kaip džiaugsmingai jūs, žmonės, vykdotė savo tarnystę. Nesvarbu, su kuo iš jūsų žmonių kalbėčiau – su jaunuoliu ar su su-brendusiu vyriškiu, su sodininku ar su policininku – visi jie laimingi, patenkinti ir įsitikinę, kad turi Jėzaus Kristaus evangeliją.“ [...]

[...] Ar kažką stebina tai, kaip entuziastingai mes garbiname, kad esame linkę noriai dalintis šiomis šlovingomis tiesomis su savo kaimynais? Ar kažkam nuostabu, kad atėjęs laikui, kai mūsų sūnūs šaukiami į misiją ar kai patys esame prašomi atidėti į šalį savo pareigas ir eiti kaip gyvojo Dievo tarnai, apdovanoti galia iš aukštųjų, turintys šiomis pastarosiomis dienomis suteiktą įgaliojimą, kad galėtume pasidalinti su visais žmonėmis šia nuostabia tiesa,

taip praturtinusia mūsų gyvenimą, ...kad į tai atsiliepiame noriai ir džiaugsmingai?¹²

Mes turime Jėzaus Kristaus Evangeliją. Mūsų širdyse dega troškimas išgelbėti žmonių vaikų sielas. Ne tam, kad stiprintume save ir taptume finansiškai galinga liaudimi, ne tam, kad mūsų vardai žemėje būtų šlovinami dėl mūsų pasiekimų, bet tam, kad Dievo sūnūs ir dukterys, kad ir kur bebūdami, galėtų išgirsti šią Evangeliją, kuri yra Dievo galybė išgelbėti visiems tiems, kurie tiki ja ir paklūsta jos principams. O tikintieji laikysis modelio, kurį Gelbėtojas pateikė savo mokiniams, sakydamas: „Kas įtikės ir pasikrikštys, bus išgelbėtas, o kas netikės, bus pasmerktas.“ [Morkaus 16:16.]¹³

Pagalvokite apie ant mūsų krisiančią atsakomybę, jei dėl nerūpestingumo ar abejingumo nugyvensime savo gyvenimą nesistengdami dalintis tiesa su tais, kuriuos Viešpats myli tiek pat, kiek ir mus, ir kurie Jo akimis yra brangūs. Jaučiu, kad kai kurie šios Bažnyčios nariai turėtų pabusti. Manau, kad turėtume dėti daugiau pastangų dalindamiesi su mūsų Tėvo vaikais visomis šiais Bažnyčiai suteiktomis tiesomis.¹⁴

Jei mūsų kaimynas serga, mes mielai jam tarnaujame; jei kas miršta jo šeimoje, mėginame jį paguosti. Tačiau mes metai iš metų leidžiame jam eiti keliais, kurie sunaikins jo galimybę gauti amžinąjį gyvenimą, praeiname pro jį, tarsi jis būtų nieko vertas.¹⁵

Ar suvokiame, kad kiekvienas vyras yra pagal Dievo paveikslą ir yra Dievo sūnus, o kiekviena moteris – Jo dukra? Nesvarbu, kur bebūtų, jie yra Jo vaikai, ir Jis juos myli ir trokšta jų išgelbėjimo. Tikrai, būdami šios Bažnyčios nariai, negalime sėdėti rankas sudėję. Negalime gauti mums suteiktos geradariškos mūsų Dangiškojo Tėvo malonės – žinojimo apie amžinąjį gyvenimą – ir savanaudiškai pasilaikyti ją sau, galvodami, kad būsime per ją palaiminti. Mūsų gyvenimą praturtina ne tai, ką gauname, bet tai, ką duodame.¹⁶

Būkime pakankamai suinteresuoti žmonių išgelbėjimu, kad su šventu uolumu stengtumėmės juos atversti: kad galėtume džiaugtis jų amžinuoju dėkingumu bei meile ir būtume savo Dangiškojo Tėvo įvertinti už nesavanaudišką rūpinimąsi Jo vaikais.¹⁷

Mūsų misija pas mūsų Tėvo vaikus... yra ramybės, geros valios visiems žmonėms misija. Tai stiprus ir entuziazmo kupinas

„Tikintieji laikysis modelio, kurį Gelbėtojas pateikė savo mokiniams, sakydamas: „Kas įtikės ir pasikrikštys, bus išgelbėtas, o kas netikės, bus pasmerkta“

troškimas pasidalinti su visais mūsų Tėvo vaikais gėrybėmis, kurias Jis taip dosniai mums suteikė; ir būtent su viltimi, kad jie suprastų, mes diena iš dienos puolame ant kelių ir meldžiame, kad jų širdys būtų paliestos, kad Dievo Dvasia įeitų į jų sielas, kad jie galėtų suprasti tiesą, kai ji bus jiems duota.¹⁸

O kad ši didi Bažnyčia su Dievo jai suteikta galia galėtų greičiau skleisti tiesą ir gelbėti tautas nuo pražūties! Mes sparčiai augame kaip organizacija, bet aš džiaugiuosi ne tiek didėjančiais skaičiais, kiek įsitikinimu, kad mūsų spinduliuojama įtaka yra jaučiama ir veda į gera ir kad mūsų Tėvo vaikai nuo šiaurės iki pietų ir nuo rytų iki vakarų girdi gyvenimo ir išgelbėjimo žinią, be kurios jie negali gyventi žmonijos Išpirkėjo akivaizdoje.¹⁹ (Žr. 4 pasiūlymą 125 puslapyje.)

Viešpats laikys mus atsakingus už mūsų pastangas dalinantis evangelijos dovana

Gavome nuostabią dovaną, bet su ta dovana ateina didelė atsakomybė. Viešpats palaimino mus didesniu pažinimu nei mūsų aplinkinius, o su tuo pažinimu ateina reikalavimas juo dalintis su Jo vaikais, kad ir kur jie bebūtų.²⁰

Taigi, aš nemanau, kad tarnaujame Dievui visa jėga, jei atsižadame Jo vaikų, arba jei tiek daug laiko išievojame savanaudiškai rūpindamiesi savais reikalais, kaupdami šio pasaulio gėrybes, ir paliekame Jo vaikus tamsoje, kai galėtume atvesti juos į šviesą. Kiek suprantu, svarbiausia mano misija šiame gyvenime yra: pirmiausia laikytis Dievo įsakymų, kurių buvau mokytas; ir kita, mokyti jų savo Tėvo vaikus, kurie jų nesupranta.²¹

Nėra jokios kitos išgelbėjimo Evangelijos, ir ant mūsų, mano broliai, turintieji šventąją kunigystę, gula atsakomybė ne tik nešti tą žinią žemės tautoms, bet būti jos pavyzdžiais savo gyvenime ir mokyti jos savo kaimynus, nepriklausančius mūsų tikėjimui. Šią dieną įspėju jus, kad Viešpats laiko mus atsakingais už Jo vaikų kvietimą į atgailą ir Jo tiesos skleidimą. Jei nepasinaudosime savo galimybėmis mokyti šios mūsų Viešpaties Evangelijos nepriklausančius mūsų tikėjimui ir gyvenančius tarp mūsų Dievo sūnus ir dukteris, Jis anoje uždangos pusėje laikys mus atsakingais, kad to nepadarėme.²²

Po kurio laiko turėsime pamatyti savo gyvenimo metraščių, ir, jei buvome ištikimi, esu tikras, kad visų mūsų, kurie esame šiame pasaulyje, Tėvas padėkos mums ir palaimins už tai, kad tokiai daugybei Jo sūnų ir dukterų padėjome suprasti, kam skirtas gyvenimas, ir kaip, veikiant Jo dvasiai, juo džiaugtis.²³

Kai su mumis yra evangelijos dvasia, trokštame, kad galėtume mokyti kiek įmanoma daugiau mūsų Tėvo vaikų jų išaukštinimui būtinų šlovingų tiesų; kad, atėjus laikui stoti žmonijos Išpirkėjo aki-vaizdon, galėtume Jam pasakyti: „Su ta galia, kurią man davei, su ta išmintimi ir žinojimu, kuriuos man suteikei, aš stengiausi su švelnumu ir neveidmainiška meile, su pasiryžimu ir gerumu atvesti į evangelijos pažinimą tiek Tavo vaikų, kiek man buvo įmanoma atvesti.“²⁴ (Žr. 5 pasiūlymą 125 puslapyje.)

Jei su Dievo vaikais dalinsimės evangelija, atpildas mums bus didis džiaugsmas su jais celestialinėje karalystėje

Daugelis mūsų didžiausią laiko dalį praleidžiame siekdami šio pasaulio dalykų, kuriuos būsime priversti palikti, kai iš čia išeisime, tačiau visur aplinkui mus yra nemirtingos sielos, kurias, jei norėtume, galėtume mokyti ir įkvėpti domėtis tiesa, ir įskiepyti jų širdyse žinojimą, kad Dievas gyvas. Koks lobis visame pasaulyje galėtų mums būti tiek pat brangus, nes mes patirtume jų dėkingumą čia ir nesibaigiančią ir amžiną jų padėką ateinančiame pasaulyje. Tai pati svarbiausia misija.²⁵

Pagalvokite, ką tai reikš, jei užuot savanaudiškai mėginę išgelbėti vien savo mažą šeimą, galėsime skaičiuoti tuzinus ir šimtus vyrų ir moterų, kurie dėl mūsų įtakos priėmė mūsų Viešpaties Evangeliją. Tada iš tikrųjų pasijusime palaiminti ir per amžius džiaugsimės jų meile ir dėkingumu.²⁶

Koks tai bus džiaugsmas kitoje uždangos pusėje – rasti šiuos gerus vyrus ir moteris, gyvenančius pagal tą šviesą, kokią turi, mėginančius vykdyti savo pareigą Dievui, ir dėl mūsų bendravimo, dėl mūsų troškimo ir ryžto pasidalinti su jais jie gaus kitos informacijos apie mūsų Viešpaties evangeliją ir priims Jo Šventų Namų apeigas, ir bus pasiruošę narystei Celestialinėje karalystėje. Kokie laimingi tada būsite, jei atėjus tam laikui, kai stovėsite didžiojo Teisėjo akivaizdoje, kad duotumėte apyskaitą už tuos nedaugelį gyvenimo metų, praleistų mirtingume, o šie mūsų Tėvo vaikai, kuriuos Jis myli tiek pat, kiek ir mus, stovėdami šalia mūsų pasakys: „Dangiškasis Tėve, tai šis vyras ar ši moteris pirmasis pateikė man informaciją apie Tavo šlovingą tiesą, kuri iššaukė manyje norą ieškoti Tavęs karščiau, nei tai dariau iki tol. Tai šis vyras ar ši moteris atliko man ši palaimingą darbą.“ Ir tai dar ne viskas.

Atėjus tam laikui, kai gyvensite tais amžinybės amžiais, o tai ilgas laikas, jausite meilę ir dėkingumą kiekvieno vyro, moters ir vaiko, prie kurių amžinosios laimės prisidėjote. Argi tai nėra vertinga? Galime nugyventi savo gyvenimą čia ir įgyti kelis šimtus ar tūkstančius dolerių, galime turėti bandas, kaimenes, namus ir žemes, bet negalime viso to pasiimti su savimi anapus. Jie nėra būtini amžinajam gyvenimui, jie būtini mums tik čia, bet jei pelnėme kitų Dievo vaikų

„Kai su mumis yra evangelijos dvasia, trokštame, kad galėtume mokyti kiek įmanoma daugiau mūsų Tėvo vaikų“

dėkingumą ir meilę, tai liesis į mus per amžius. Pagalvokite, ką tai reikš! Kai ateis laikas ir šis pasaulis bus apvalytas ir padarytas tyras ugnimi, ir taps celestialine karalyste, o visi nešvarumai ir viskas, kas nėra trokština, bus nušluota, kaip malonu bus sužinoti, kad galime bendrauti su tais, kuriems tarnavome mirtingajame gyvenime, drauge turėti paveldą ir būti mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vadovaujami per amžius. Argi tai ne vertinga? Argi tai ne džiaugsminga galimybė?²⁷ (Žr. 6 pasiūlymą 125 puslapyje.)

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi mokyti, apsvarstykite šias idėjas. Papildomos pagalbos ieškokite p. V–VII.

1. Peržvelkite poskyrį „Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo“ (p. 115–117). Kodėl, jūsų manymu, Prezidentas Smitas buvo

toks entuziastingas misionieriško darbo atžvilgiu? Ką jums reiš-
kia pirmiausia būti Bažnyčios misionieriumi?

2. Ką dar, be daugelyje religijų siūlomų „moralės pamokų“, pasauliui siūlo sugrąžintoji Evangelija? (Pavyzdžių ieškokite p. 117–118.)
3. Perskaitykite 118 puslapyje prasidedantį poskyrį (taip pat žr. DS 123:12). Kokius žinote pavyzdžius, kai žmonės nugalėjo neteisingą supratimą apie Bažnyčią priėmę kvietimą „eiti ir pažiūrėti“? Kokius žinote veiksmingų būdų pakviesti taip pasielgti?
4. Perskaitykite visą trečią 120 puslapio pastraipą. Kodėl, jūsų nuomone, kartais nenorime dalintis Evangelija su savo kaimynais? Studijuodami p. 119–121 pagalvokite, ką galite daryti, kad nugalėtumėte tą nenorą.
5. Skaitydami 122 puslapyje prasidedantį poskyrį, apmąstykite, ar darote tai, ko Viešpats tikisi iš jūsų skleidžiant Evangeliją. Su malda apsvarstykite, kaip galėtumėte geriau laikytis šio įsakymo.
6. Peržvelkite paskutinį mokymų poskyrį (p. 123–124) ir pagalvokite apie žmogų, kuris pirmas supažindino jus ar jūsų šeimą su sugrąžintąja Jėzaus Kristaus Evangelija. Kaip tam žmogui galite parodyti ar išsakyti savo dėkingumą?

Susijusios Raštų ištraukos: Amoso 8:11–12; Mozijo 28:1–3; Almos 26:28–30; Doktrinos ir Sandorų 4:4; 18:10–16

Pagalba mokytojui: „Geriau panaudoti tik kelias geras idėjas ir sukurti gerą diskusiją – ir gerą mokymosi galimybę – negu lėkti pirmyn, mėginant pateikti kiekvieną vadovėlio žodį. [...] Jei norite, kad Viešpaties Dvasia būtų jūsų klasėje, absoliučiai būtina neskubi atmosfera.“ (Džefris R. Holandas, „Teaching and Learning in the Church“, *Ensign*, June 2007, p. 91.)

Išnašos

1. Preston Nibley, „Sharing the Gospel with Others“, *Improvement Era*, Apr. 1950, p. 270.
2. Merlo J. Pusey, *Builders of the Kingdom* (1981), p. 240.
3. Iš Conference Report, June 1919, p. 43.
4. Iš Conference Report, Apr. 1922, p. 54–55.
5. Iš Conference Report, Apr. 1922, p. 53.
6. Iš Conference Report, Apr. 1916, p. 47.
7. Iš Conference Report, Oct. 1921, p. 38.
8. Iš Conference Report, Apr. 1922, p. 53.

9. Iš Conference Report, Oct. 1949, p. 5.
10. Iš Conference Report, Oct. 1945, p. 120.
11. Iš Conference Report, Apr. 1935, p. 43–44.
12. Iš Conference Report, Oct. 1927, p. 46–47.
13. Iš *Proceedings at the Dedication of the Joseph Smith Memorial Monument*, p. 55.
14. Iš Conference Report, Apr. 1934, p. 28.
15. Iš Conference Report, Oct. 1916, p. 50.
16. Iš Conference Report, Apr. 1935, p. 46.
17. „Greeting“, *Millennial Star*, July 10, 1919, p. 441.
18. Iš Conference Report, Oct. 1927, p. 49.
19. Iš Conference Report, Oct. 1922, p. 98.
20. Iš Conference Report, Apr. 1922, p. 53.
21. Iš Conference Report, Oct. 1916, p. 50.
22. Iš Conference Report, Apr. 1916, p. 48.
23. Iš Conference Report, Oct. 1948, p. 7–8.
24. Iš *Deseret News*, Aug. 20, 1921, Church section, p. 7.
25. Iš Conference Report, Oct. 1916, p. 50.
26. Iš Conference Report, Oct. 1941, p. 102.
27. *Sharing the Gospel with Others*, sel. Preston Nibley (1948), p. 214–216; 1945 m. lapkričio 4 d. Vašingtono pasakyta kalba.

Darykime savo dalį dalijimosi Evangelija darbe

*Yra daug būdu, kaip galime dalyvauti
šiame didžiame dalijimosi sugražintąja
Jėzaus Kristaus evangelija darbe.*

Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo

Be to, kad beveik 48-ius metus tarnavo kaip visuotinis įgaliotinis, Džordžas Albertas Smitas dar atliko 3 misijas Bažnyčiai, apimančias ir dvejus metus, pratarneautus Europos misijos prezidentu. Jis ragino Bažnyčios narius dvasiškai ruoštis nuolatinei misionieriškai tarnystei ir priimti tokius pašaukimus, kai juos gauna. Tačiau jis taip pat mokė, kad nariams nebūtina gauti formalų misijos pašaukimą, kad galėtų skelbti Evangeliją. Džordžas Albertas Smitas visą gyvenimą buvo misionierius ir dažnai primindavo Bažnyčios nariams apie gausybę progų dalintis Evangelija su savo kaimynais bei draugais, ir ragino juos rodyti gerą Kristaus mokinių pavyzdį.

Prezidento Smito tarnystė Europos misijoje prasidėjo netrukus po Pirmojo pasaulinio karo. Dėl karo šioje misijoje tarnaujančių misionierių skaičius buvo dramatiškai sumažintas ir pastangos tą skaičių didinti susidūrė su kliūtimis – misionieriai negalėjo gauti vizų. Be to, Bažnyčios priešai apie pastarųjų dienų šventuosius skleidė melagingas istorijas, taip kurdami išankstinį žmonių nusistatymą prieš Bažnyčią, kurį buvo sunku nugalėti. Nepaisant šių suvaržymų Prezidentas Smitas buvo įsitikinęs, kad darbas judės pirmyn dėl pavyzdžių, kuriuos rodė ištikimi pastarųjų dienų šventieji. Jis pažymėjo, kad Bažnyčiai tampant geriau žinomai „jos nariai yra vertinami dėl jų dorybių“, o kritikai „greitai praranda nepagrįstą išankstinį nusistatymą, savo kasdieniame gyvenime tiesiogiai susidurdami su pastarųjų dienų šventaisiais. [...] Tuomet jie vertina mus iš mūsų vaisių

Džordžas Albertas Smitas tarnavo Europos misijos prezidentu nuo 1919 iki 1921 m.

asmeniškai mus stebėdami, ir tokia jų gaunama informacija gali turėti vienintelį poveikį – mums patį palankiausia¹.

Netrukus po to, kai pradėjo tarnauti misijos prezidentu, jis parašė Bažnyčios nariams Europoje, primindamas jų pareigas dalintis Evangelija ir prisidėti prie šio darbo pažangos:

„Būdami visiškai įsitikinę, kad Viešpats palenks visų vertų žmonių širdis link evangelijos, kai jie supras ją, vieningai naudokimės galimybe dirbti, kol dar yra laiko. Platinkime Mokytojo mokymus, kad tiek materialiai, tiek dvasiškai išgelbėtume gerus Didžiosios Britanijos ir kitų Europos misijos šalių žmones.“²

Po kelių mėnesių jis rašė: „Kiekvienas Bažnyčios narys turėtų su malonumu mokyti tiesos. Kas dieną kiekvienas turėtų padaryti ką nors, kad suteiktume šviesos mūsų aplinkiniams. Visi yra brangūs mūsų Dangiškojo Tėvo akyse, ir Jis atitinkamai atlygins mums už jų apšvietimą. Negalime savo atsakomybės perkelti ant kitų pečių.“³

1921 metais, grįžęs iš Europos, Džordžas Albertas Smitas visuotinėje konferencijoje pranešė: „Praeityje prieš mus buvęs išankstinis nusistatymas yra didžiąja dalimi išsklaidytas, ir šimtams ir tūkstančiams vyrų bei moterų pranešta apie mūsų atliekamą darbą.“ Tada jis patarė šventiesiems nuolatos ieškoti būdų dalintis Evangelija su kitais: „Mūsų problema yra rasti būdų, kaip galėtume visiems žmonėms pristatyti mūsų Viešpaties evangeliją. Tai mūsų problema, ir su dieviška pagalba rasime būdą ją išspręsti. Jei norime patenkinti mūsų Dangiškojo Tėvo reikalavimus, mums būtina nustatyti, ar nėra kokių nors būdų, kuriais galėtume padaryti daugiau, nei padarėme iki šiol.“⁴ (Žr. 1 pasiūlymą 137 puslapyje.)

Džordžo Alberto Smito mokymai

Visi Bažnyčios nariai turi pareigą dalintis evangelija

Jaučiuosi toks dėkingas už savo privilegijas Jėzaus Kristaus Bažnyčioje, už bendravimą su šios Bažnyčios ir kitų bažnyčių vyrais ir moterimis. Esu dėkingas, kad turiu pulkus draugų įvairiose pasaulio bažnyčiose, išsibarsčiusius po skirtingas vietas. Esu dėkingas už tą draugystę, bet nenusiraminsiu, kol nepasidalinsiu su jais kai kuo, ko jie dar negavo.⁵

Siunčiame misionierius į žemės tautas skelbti Evangelijos, kaip ji apreikšta šiomis pastarosiomis dienomis. Tačiau tai nėra visa mūsų pareiga. Prie pat mūsų durų yra šimtai ir tūkstančiai rinktinių mūsų Dangiškojo Tėvo sūnų ir dukterų. Jie gyvena tarp mūsų, mes susidraugaujame, bet nemokome jų tiek, kiek turėtume, apie Evangeliją, kurią žinome esant Dievo galybe išgelbėti. Bažnyčios Prezidentūra daro visa, kas jų galioje; Bažnyčios interesams jie skiria savo laiko dienos metu ir dažnai iki pat vėlaus vakaro. Su jais susiję broliai dosniai skiria savo laiko keliaudami, mokydami pastarųjų dienų šventuosius ir nešdami Evangeliją mūsų Tėvo vaikams. Kuolų prezidentai, aukštieji tarėjai, apylinkių vyskupai ir jų padėjėjai be perstojo darbuojasi, kad laimingų žmonių, ir jų atlygis garantuotas. Bet ar mes darome visa, ką turime daryti, tam, kad stovėdami prieš mūsų Dangiškojo Tėvo [teismo] pertvarą išgirstume Jį sakant, jog atlikome visą savo pareigą savo aplinkiniams, Jo vaikams?⁶

Viename iš pirmųjų apreiškimų... Doktrinoje ir Sandorose skaitome:

„Dabar štai, netrukus prasidės nuostabus darbas tarp žmonių vaikų; [...]

Taigi, jei turite norą tarnauti Dievui, jūs esate pašaukti į darbą.“ [DS 4:1, 3.]

Jums neprivalu būti pašauktiems eiti į misijos lauką, kad skelbtumėte tiesą. Pradėkite nuo gretimai gyvenančio žmogaus, įkvėpdami jame pasitikėjimą jumis, meilę jums dėl jūsų teismo, ir jūsų misionieriškas darbas jau prasideda,

„nes štai laukas jau pabalęs pjūčiai“. [DS 4:4.]⁷

Tiesos skleidimas yra ne kažkieno kito atsakomybė, bet tai jūsų ir mano atsakomybė pasirūpinti, kad žmonių vaikai būtų mokomi Jėzaus Kristaus evangelijos visame jos tyrume. Argi tai neverčia jūsų pasijusti dėkingais?⁸

Kiekvienam iš mūsų yra puiki galimybė prisidėti. Norėčiau akcentuoti kiekvieno iš mūsų asmeninį misionierišką darbą tarp savo kaimynų. Jei darysime visa, ką galime, nustebinsime, kiek daug bus besidominčiųjų, ir jie mums ne tik bus dėkingi už tai, kad atnešėme jiems tiesą ir atvėrėme akis pamatyti mūsų Dangiškojo Tėvo

paruoštas šloves ir palaimas, bet jie mus mylės ir bus mums dėkingi per visus amžinybės amžius.

Yra tiek daug Viešpaties mums suteiktų dalykų, kurių kiti žmonės dar nėra gavę. Mes tikrai nebūsime savanaudžiai. Mūsų širdyse turėtų degti troškimas su kiek įmanoma daugiau sielų pasidalinti džiaugsmingomis Jėzaus Kristaus evangelijos tiesomis.⁹

Taigi, visi mes, eidami į priekį, kiekvienas darydamas tam tikrą įtaką savo kaimynams ir draugams, nebūkime per daug drovūs. Mums nereikia žmonių erzinti, bet padėkime jiems pajusti ir suprasti, kad mums svarbu ne padaryti juos Bažnyčios nariais vien sąrašuose, bet atvesti juos į Bažnyčią, kad jie galėtų džiaugtis tomis pačiomis palaimomis, kaip ir mes.¹⁰ (Žr. 2 pasiūlymą 137 puslapyje.)

Jei gyvename pavyzdinę gyvenimą, mūsų įtaka gali paskatinti kitus mokytis evangelijos

Atminkime, visi turime pareigų. Galbūt nesame pašaukti į kokias nors konkrečias pareigas, bet kiekvienas iš mūsų turime galimybę tarp kaimynų spinduliuoti ramybės, meilės ir laimės dvasią tam, kad žmonės galėtų suprasti evangeliją ir būtų surinkti į avidę.¹¹

Vos prieš kelias dienas, vienai iš mūsų seserų lankantis rytinėse valstijose ir bendraujant su išsilavinusiu žmogumi, šis jai tarė: „Negaliu tikėti, kaip jūs tikite, bet norėčiau. Tai nuostabu.“ Ir panašiai yra su daugeliu mūsų Tėvo vaikų, kurie, matydami šio darbo pobūdį, stebėdami tiesą priėmusių vyrų ir moterų poelgius, prisipildo nuostabos dėl to, kas buvo nuveikta, dėl tos nuoširdų tikintįjį supančios ramybės ir džiaugsmo ir trokšta taip pat tame dalyvauti; ir jie galėtų, jei turėtų tikėjimo.¹²

Dažnai pastebiu, ir, manau, dauguma jūsų, turinčių misionieriškos patirties, mane palaikysite, kad joks geras vyras ar moteris, kurie pajuto ištikimų Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios narių įtaką, negali susilaikyti nuo pagyrų tam, ką matė būdami tarp mūsų. Kai jie mus palieka, tada kartais reikalai pasikeičia, bet kol jaučia iš Viešpaties sklindančią, Jam tarnaujančių Jo tarnų turimą įtaką, dažniausiai jie su malonumu giria tai, ką matė ir pajuto.¹³

Priešininkas deda didžiausias pastangas, kad sutrukdytų skleisti evangelijos tiesas. O jūsų bei mano pareiga yra taktiškai, su broliška

meile ir tikėjimu įveikti mūsų Tėvo vaikų širdyse priešininko pasėta išankstinį nusistatymą, sulaužyti klaidingą gerų vyrų ir gerų moterų protuose kai kuriais atvejais susidariusį įspūdį ir mokyti juos mūsų Viešpaties evangelijos, kuri yra Dievo galybė išgelbėti kiekvienam tikinčiajam ir jai paklūstančiajam.¹⁴

Manau, ši didi organizacija, kuriai priklausome, turėtų parodyti tokį pavyzdį, kad žmonės mūsų kaimynystėje, ne Bažnyčios nariai, matydami mūsų gerus darbus, būtų paraginti šlovinti mūsų Dangiškojo Tėvo vardą. Štai tokia mano nuomonė apie visa tai. Viskas, ką mums reikia daryti, tai rodyti pavyzdį, būti gerais vyrais ir geromis moterimis, ir jie pamatys tai. Tada galbūt suteiks mums progų mokyti juos to, ko jie nežino.¹⁵

Jei mes, Bažnyčios nariai, laikytumėmės Dievo įsakymų, jei vertintume tiesą taip, kaip turėtume tai daryti, jei mūsų gyvenimas atitiktų jos mokymų grožį taip, kad kaimynai, matydami mūsų elgesį, būtų raginami ieškoti tiesos, tada darytume nuostabų misionierišką darbą.¹⁶ (Žr. 3 pasiūlymą 137 puslapyje.)

**Dalyvaujame misionieriškame darbe padėdami
ruošti būsimus misionierius ir palaikydami
juos jiems tarnaujant misijoje**

Mūsų misija yra ne tik mokyti Jėzaus Kristaus Evangelijos ir pagal ją gyventi, bet ir siūsti į pasaulį mūsų sūnus ir dukteris, kai juos laikas nuo laiko pašaukia darbuotis Bažnyčios tarnystėje. Eidami tarnauti jie turėtų būti taip apmokyti, kad išliktų tvirti prieš priešininko pagundas, jie turėtų būti tokie tyri, dori ir teisūs savo gyvenime, kiek tai įmanoma, ir tada tie, kuriuos jie susitiks, galės jausti pačios jų akivaizdos įtaką. Dievo Dvasia negyvens nešvariose palapinėse, bet Jo Dvasia gyvens su tais, kurie išlieka švarūs ir malonūs.

Todėl [auginkime] savo berniukus ir mergaites Dievo Dvasios įtakoje.¹⁷

Neleiskite savo vaikams užaugti nemokytiems Jėzaus Kristaus evangelijos principų. Nelaukite, kol išsiųsite juos į misijos lauką, kad išmokytų, ką reiškia evangelija. Prisimenu, kaip prieš penkiasdešimt penkerius ar šešiasdešimt metų man [kaip misionieriui] būnant pietuose vienas iš didelės šeimos kilęs vyras sakė: „Nežinau, ką sakyti. Nežinau, ką kalbėti šiems žmonėms.“

„Kiekvienas iš mūsų turi galimybę tarp kaimynų spinduliuoti ramybės, meilės ir laimės dvasią“

Vienas iš brolių sakė: „Na, mokyk juos Biblijos. Eik ir pasiimk Bibliją, ir perskaityk Pradžios knygą.“ Anas tarė: „Aš nežinau, kur Biblijoje yra Pradžios knyga.“ O jis juk atėjo iš... pastarųjų dienų šventųjų namų, kad neštų gyvenimo ir išgelbėjimo žinių tiems pietuose gyvenantiems žmonėms. Vis dėlto nelabai ilgai trukus, jis pasikeitė. Per studijavimą ir maldą jis gavo liudijimą apie tiesą ir sužinojo, jog čia yra evangelija, ir galėjo atsistoti ant savo kojų, ir laisvai liudyti, kad Jėzaus Kristaus evangelija yra tiesa.¹⁸

Esu įsitikinęs, kad labai svarbu ruoštis šiam darbui. Nepakanka vien to, kad vaikinai dėl pasitikėjimo savo gimdytojais parodytų norą daryti tai, ką jie norėtų, kad jis darytų – eitų į pasaulį ir skelbtų evangeliją; nepakanka to, kad jis atsiliepia į kvietimus, kuriais mūsų Dangiškasis Tėvas laikas nuo laiko per savo tarnus kviečia į misio-nerišką tarnystę; bet taip pat būtina, kad jis padarytų save tinkamą tam darbui: nagrinėtų Raštus, mokytųsi to, ką Viešpats norėtų, kad

jis žinotų. Svarbu, kad mūsų sūnūs ir dukterys įsitvirtintų tikėjime ir žinotų taip, kaip žino jų gimdytojai, kad tai – mūsų Tėvo darbas. [...]

Tuzinas šiam darbui pasirengusių vyrų misijos lauke yra geriau nei šimtas tokių, kurie nepažįsta tiesos ir kuriuos pačius reikia mokyti, kol pajėgia paaiškinti tai kitiems.

Tai yra mūsų Tėvo darbas ir su juo negalima juokauti. Mums jis yra didžiausios svarbos. Stenkimės... įtvirtinti tikėjimą savo vaikuose, kad jie galėtų noriai priimti kiekvieną pašaukimą ir jaustųsi galintys iš savo sielos gelmių pasakyti: „Esu pasiruošęs eiti, kur tik mano Dangiškasis Tėvas benorėtų, kad eičiau.“¹⁹ (Žr. 4 pasiūlymą 137 puslapyje.)

Buvo paskelbtas prašymas... kad siųstume savo sūnus ir dukteris į misijos lauką. [...] Man buvo džiaugsmas matyti, kaip vyrai ir moterys taupo ir planuoja, kad jų vaikai galėtų eiti į pasaulį. Per paskutines kelias savaites vienas vaikinasis...išvyko į misijos lauką, o dvi jo seserys...siunčia jam dalį savo mažų atlyginimų, kad jis galėtų džiaugtis misijos palaima. Jis yra pirmas vaikas iš didelės šeimos, išvykęs į misijos lauką skleisti tiesos. [...] Pažįstu tą džiaugsmą, ateisiantį į širdis tų dviejų gerų moterų, kurios turi tikėjimą duoti lėšų savo broliui, kad jis galėtų tarnauti Viešpačiui misijoje. Jos gaus iš Evangelijos mokymo kylančią palaimą tiek, kiek ją įmanoma gauti asmeniškai pačiam netarnaujant.²⁰

Galvoju apie... mūsų atstovus misijos lauke, išsibarsčiusius po įvairias šios šalies dalis ir kai kuriose užsienio šalyse. Broliai ir seserys, melskitės už juos. Jiems reikia Viešpaties pagalbos ir mūsų tikėjimo bei maldų. Rašykite jiems ir padėsinkite juos, kad gavę laišką iš namų jie žinotų, kad juos visą laiką prisimename.²¹

Dalyvaujame misionieriškame darbe ruošdamiesi patys tarnauti misijose

Nepraeis daug laiko, kol atsiras poreikis, kad gabūs šios Bažnyčios vyrai ir moterys mokytų tiesos tose žemės dalyse, kuriose iki šiol negalėjome būti; ir jei norime patirti amžinąjį džiaugsmą mūsų Tėvo karalystėje su tais, kuriais Jis mus čia palaimino, būkime savo gyvenime nesavanaudiški: pasiruoškime darbui, eikime į pasaulį ir, pasitaikius progai, skelbkime tiesą, ir, mokydami mūsų Tėvo vaikus

Jo evangelijos grožybių, būkime įrankiai Jo rankose, vedantys Jo vaikus atgal pas Jį.²²

Vos prieš keletą metų daugelis mano draugų buvo turtingi, turėjo gyvenimui būtinų ir daugelį prabangos dalykų, o kai buvo užsiminta, kad jiems reiks eiti į misiją, kai kurie iš jų sakė: „Negaliu palikti savo verslo, nepragyvensiu, jei išėsiu palikęs ką turiu.“ Tačiau jų verslai žlugo ir juos nuvylė. Tai, be ko jie manėsi negalį pragyventi, išsprūdo jiems iš rankų, ir daugelis šių vyrų šiandien būtų laimingi, jei galėtų grįžti dešimčia metų atgal ir, jei būtų pašaukti tarnauti Viešpačiui, atsakyti: „Aš pakoreguosiu savo planus, esu laimingas turėdamas man pasiūlytą progą pabūti gyvenimo ir išgelbėjimo pasiuntiniu.“

[...] Pagalvokime apie mūsų galimybes ir privilegijas, kad galime sėdėti garbingų pasaulio žmonių namuose ir mokyti juos Jėzaus Kristaus Evangelijos, pagalvokite, ką tai galėtų reikšti – susėsti su neturinčiais dieviškojo įgaliojimo vyrais ir mokyti juos išgelbėjimo plano, ir paaiškinti jiems būdą, kaip ir jie galėtų džiaugtis dieviškojo įgaliojimo palaimomis, kuriomis džiaugiatės jūs.

Jaučiu, kad kai kurie iš mūsų esame savanaudiški. Esame tokie laimingi, kad galime mėgautis palaimomis, taip džiaugiamės, kad mus supa gyvenimo patogumai ir kad bendraujame su geriausiais vyrais ir moterimis, kokių tik galima rasti pasaulyje, kad pamirštame savo pareigą prieš kitus. Kokie laimingi galėtume būti, jei stengtumėmės atlikti daugiau gėrio pasaulyje tarnaudami tiems, kurie dar nesupranta mūsų Viešpaties Evangelijos.

Daugelis iš mūsų pasiekė gyvenimo vidurį, daugelis esame be-užbaigią savo darbą. Bažnyčiai reikia misionierių pasaulyje. Reikia vyrų, kurie supranta Evangeliją ir kurie pasiryžę, jei reikės, atiduoti savo gyvybę, o sakydamas, kad mums reikia misionierių, turiu omenyje, kad jų reikia pasauliui.²³

Mūsų misionieriško darbo laukas plyti priešais mus. Mūsų Tėvo sūnums ir dukterims reikia mūsų. [...] Šioje Bažnyčioje yra tūkstančiai vyrų ir moterų, galinčių mokyti evangelijos ir galinčių išmokti tai daryti dar geriau, jei vykdytų savo pareigą misijos lauke. Jie bus palaiminti priemonėmis, kurių pakaks, kad atliktų darbą, kurį Viešpats nori, kad atliktume.²⁴

„Šioje Bažnyčioje yra tūkstančiai vyrų ir moterų, galinčių mokyti evangelijos ir galinčių išmokyti tai daryti dar geriau, jei vykdytų savo pareigą misijos lauke“

Dabar, kai artėja laikas, kuomet evangelijos skleidimui trukdę užtvarai bus nuleisti ir kliūtys pašalintos, kai Viešpaties balso garas per Jo tarnus pasieks jus: „Pasiruoškite eiti į pasaulį ir skelbti evangeliją“, nedarykite, kaip darė Jona, nemėginkite pasislėpti ar pabėgti nuo savo pareigos, neieškokite pasiteisinimų, kad neturite būtinų priemonių tai daryti, neužgriozdinkite savo regėjimo kvailais dalykais, sutrukdydysiančiais jums pamatyti amžinąjį gyvenimą savo Dangiškojo Tėvo akivaizdoje, kurį galima pasiekti tik per tikėjimą ir atsidavimą Jo reikalui. Tegul kiekvienas žmogus sutvarko savo namus, tegul kiekvienas kunigystę turintis vyras susitvarko pats, ir kada Viešpaties tarnai pašauks, liepdami jam eiti į pasaulį mokyti tiesos, įspėti žmonių vaikus taip, kaip mūsų Tėvas reikalauja, kad jie būtų įspėti, tegul nė vienas nesislepia už kokių nors kvailų dalykų ir nebūna praryti, jei ne didžuvės, tai kvailų pasaulio dalykų. [Žr. Jonos 1:1–17.]²⁵

Tai nėra lengva užduotis; galbūt, tai nėra malonus dalykas – būti pašauktiems eiti į pasaulį, palikti savo artimuosius, bet sakau jums: ištikimiesiems, įvykdantiems iš jų pareikalautą pareigą, tai pelnys ramybę ir laimę, kurių neįmanoma suvokti, ir paruoš juos reikiamu laiku, kai gyvenimo triūsas bus atliktas, atsistoti savo Kūrėjo akivaizdoje ir būti Jo priimtiems dėl to, ką yra padarę.²⁶

Meldžiu, kad Jo Dvasia būtų visoje [Bažnyčioje], kad mūsų Tėvo vaikų meilė būtų mūsų širdyse, kad galėtume pajusti mūsų misijos pasaulyje svarbą, kol graibstome tai, kas mums nepriklauso, kas paskolinta mums tik kaip prievaizdams, kad nepamirštume tos mums prieinamos neįkainojamos dovanos, neįkainojamos privilegijos – mokyti evangelijos ir gelbėti žmonių vaikų sielas.²⁷ (Žr. 5 pasiūlymą 138 puslapyje.)

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi mokyti, apsvarstykite šias idėjas. Papildomos pagalbos ieškokite p. V–VII.

1. Apmąstykite Prezidento Smito žodžius, esančius poskyryje „Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo“ (p. 127–129). Kodėl, jūsų nuomone, jis buvo toks optimistiškas misionieriško darbo Europoje atžvilgiu, nepaisant jaučiamo pasipriešinimo? Kaip jo pavyzdys gali padėti jums, jei jūsų šeimos nariai ar draugai atmeta jūsų kvietimą mokytis apie Evangeliją?
2. Peržvelkite pirmą mokymų poskyrį (p. 129–131). Kokie būdai iš jūsų patirties yra veiksmingiausi dalijantis Evangelija su kaimynais ir draugais?
3. Skaitydami 131-ame puslapyje prasidedantį poskyrį, pagalvokite apie jums žinomą atvejį, kuomet Bažnyčios nario pavyzdys paskatino ką nors siekti sužinoti daugiau apie Bažnyčią. Dėl kokių kitų priežasčių misionieriškame darbe yra toks svarbus gyvenimas pagal Bažnyčios standartus?
4. Peržvelgdami 132–134 puslapius, ieškokite to, ką būsimi misionieriai turėtų daryti, kad dvasiškai pasiruoštų savo misijoms (taip pat žr. DS 4). Ką gali daryti gimdytojai, kad padėtų savo

sūnums ir dukroms pasiruošti? Kaip gali padėti kunigijos kvorumai ir Paramos bendrijos seserys?

5. Peržvelkite paskutinį mokymų poskyrį (p. 134–137). Kokie gali būti tie „kvaili dalykai“, sulaikantys mus nuo tarnavimo misijoje? Kokias palaimas galime gauti tarnaudami misijoje kaip vyresni misionieriai? Apmąstykite, ką reikėtų daryti, kad pats pasiruoštumėte misionieriškai tarnystei?

Susijusios Raštų ištraukos: Mato 5:14–16; Morkaus 16:15–16; 1 Timotejaus 4:12; Almos 17:2–3; Doktrinos ir Sendorų 31:1–8; 38:40–41

Pagalba mokytojui: „Kai naudojate įvairias mokymosi veiklas, besimokantieji geriau supranta Evangelijos principus ir atsimena daugiau. Kruopščiai pasirinktas metodas gali padaryti principą aiškesnį, įdomesnį ir geriau įsimenamą.“ (*Teaching, No Greater Call*, p. 89.)

Išnašos

1. „New Year’s Greeting“, *Millennial Star*, Jan. 6, 1921, p. 2.
2. „Greeting“, *Millennial Star*, July 10, 1919, p. 441.
3. „New Year’s Greeting“, *Millennial Star*, Jan. 1, 1920, p. 2.
4. Iš Conference Report, Oct. 1921, p. 37–38.
5. Iš Conference Report, Oct. 1950, p. 159.
6. Iš Conference Report, Apr. 1916, p. 46.
7. Iš Conference Report, Oct. 1916, p. 50–51.
8. Iš Conference Report, Oct. 1929, p. 23.
9. Iš *Deseret News*, June 25, 1950, Church section, p. 2.
10. Iš Conference Report, Apr. 1948, p. 162.
11. Iš Conference Report, Apr. 1950, p. 170.
12. Iš Conference Report, Oct. 1913, p. 103.
13. Iš Conference Report, Apr. 1922, p. 49.
14. „The Importance of Preparing“, *Improvement Era*, Mar. 1948, p. 139.
15. Iš Conference Report, Apr. 1941, p. 26.
16. Iš Conference Report, Oct. 1916, p. 49.
17. Iš Conference Report, Oct. 1932, p. 25.
18. Iš Conference Report, Oct. 1948, p. 166.
19. „The Importance of Preparing“, p. 139.
20. Iš Conference Report, Apr. 1935, p. 45.
21. Iš Conference Report, Oct. 1941, p. 98.
22. Iš Conference Report, Oct. 1916, p. 51.
23. Iš Conference Report, Oct. 1933, p. 27–28.
24. Iš Conference Report, Apr. 1946, p. 125.
25. Iš Conference Report, June 1919, p. 44.
26. Iš Conference Report, Apr. 1922, p. 53.
27. Iš Conference Report, Oct. 1916, p. 51.

Kaip veiksmingai dalintis Evangelija

Mūsų pastangos dalintis evangelija yra veiksmingiausios, jei mylime savo brolius bei seseris ir su mumis yra Šventoji Dvasia.

Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo

Savo nenuilstančiose pastangose dalintis evangelija su kitais Džordžas Albertas Smitas laikėsi teiginio iš savo asmeninio tikėjimo išpažinimo: „Nesieksiu priversti žmones gyventi pagal manusius idealus, bet juos mylėsiu taip, kad jie norėtų daryti tai, kas teisu.“¹ Jis jautė, kad veiksmingiausias būdas dalintis evangelija yra žmonėse iš kitų tikėjimų ieškoti gerų savybių ir tada drąsiai, bet maloniai, pasiūlyti priimti papildomas sugražintosios Jėzaus Kristaus evangelijos tiesas. Jis papasakojo apie tai, ką patyrė pirmininkaudamas Europos misijai:

„Vieną dieną važiauvau traukiniu. Mano kupė bendrakeleivis buvo presbiterionų dvasininkas, labai malonus, geras džentelmenas, ir kai jis suteikė man galimybę, aš pasakiau jam esąs Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios narys. Jis nustebo ir pažvelgė į mane nuostabos kupinomis akimis. Tarė: „Ar Jums ne gėda priklausyti tokiai grupei?“

Aš jam nusišypsojau ir pasakiau: „Brolau, man būtų gėda, jei nepriklausyčiau tai grupei, žinodamas tai, ką žinau.“ Tada tai suteikė man trokštamą progą pakalbėti su juo ir paaiškinti kai ką iš to, kuo mes tikime. [...]

Jis buvo geras žmogus, nesuprantantis, ką mėginame padaryti. Mes buvome ten ne tam, kad sukeltume jam sielvartą ar kančią; mes mėginome jam padėti. Ir mums apie visa tai besikalbant, aš jam pasakiau: „Jūs neteisingai supratote Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios tikslą šioje šalyje. Esu čia kaip vienas iš

„Mes norime daryti gera visiems ir padėti visiems suprasti gyvenimo ir išgelbėjimo planą, kurį Viešpats apreiškė šiomis pastarosiomis dienomis“

jos atstovų, ir jeigu tik leisite man kai ką jums pasakyti, manau, jūsų nuomonė apie mus pagerės.“ Po to taip kalbėjau: „Visų pirma mes prašome visų jūsų, čia gyvenantys geri žmonės, išsaugoti sau visas šlovingas tiesas, kurias įgijote savo bažnyčiose, kurias sužinojote iš savo Raštų, išsaugokite visa tai, išsaugokite visą tą gerą išsilavinimą, kurį įgijote savo lavinimo įstaigose, visą pažinimą ir tiesą, kuriuos gavote iš kiekvieno šaltinio, išsaugokite... visas geras savo charakterio savybes, kurios susiformavo jumyse dėl jūsų puikios šeimos; išsaugokite visą jūsų širdies meilę ir grožį, jumyse atsiradusius dėl to, kad gyvenate tokioje gražioje ir nuostabioje šalyje. [...] Visa tai yra Jėzaus Kristaus evangelijos dalis. Tuomet susėskime drauge ir leiskite mums pasidalinti su jumis kai kuo, ko dar nėra jūsų gyvenime, kas praturtino mūsų gyvenimą ir padarė mus laimingus. Tai siūlome jums be pinigų ir be kainos. Visa, ko prašome iš jūsų, tai išklausti, ką turime pasakyti, ir, jeigu tai jums patiks, laisvai tai priimti. [...]

Toks yra Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios požiūris.“² (Žr. 1 pasiūlymą 146 puslapyje.)

Džordžo Alberto Smito mokymai

Misionieriškas darbas veiksmingiausiai atliekamas tada, kada jį dirbame ne su prievarta ar kritika, bet su meile ir gerumu

Mūsų Dangiškasis Tėvas... pasiuntė mus, Savo atstovus, į pasaulį ne tam, kad varytume ar verstume, bet kad kviestume. „Ateik ir sek paskui mane, – štai ką sakė Gelbėtojas, – ir aš jus nuraminsiu.“ Štai to mokoma Evangelijoje, ir tokia yra mūsų tarnystė.³

Šios Bažnyčios tikslas nėra sakyti žodžius, kurie užgautų nesuprantančiuosius. Ši Bažnyčia nevaikšto kritikuodama ar ieškodama ydų kituose. Jos atstovai Evangelijos žinią žemės tautoms neša meilimumo ir noro padėti dvasioje.⁴

Visose... bažnyčiose yra gerų vyrų ir gerų moterų. Tai, kas gera tose įvairiose denominacijose, ir laiko jas drauge. Turėjau privilegiją bendrauti su žmonėmis daugelyje pasaulio vietų ir lankytis daugelio įvairioms pasaulio denominacijoms, tiek krikščionims, tiek žydams, priklausančių žmonių namuose. Bendravau su [musulmonais], bendravau su tikinčiais Konfucijumi ir dar galėčiau paminėti didelę daugybę kitų. Visose šiose organizacijose sutinku nuostabius žmones, ir kur tik tarp jų beeičiau, visur turiu didžiulę pareigą jų neįžeisti, neužgauti jų jausmų, nekritikuoti jų, kadangi jie nesupranta tiesos.

Būdami Bažnyčios atstovai, turime pareigą eiti tarp jų su meile kaip Mokytojo tarnai, kaip dangaus ir žemės Viešpaties atstovai. Jie nebūtinai iki galo tai pripažins, jie galbūt tuo piktinsis sakydami, kad tai egotistiška ir neteisinga, bet tai nepakeis mano požiūrio. Jei galiu, aš nesistengsiu jų nuliūdinti. Norėčiau padaryti juos laimingus, ypač kai galvoju apie nuostabias galimybes, kurios man pasitaikė dėl to, kad esu šios palaimintos Bažnyčios narys.⁵

Mūsų tarnystė yra meilės ir pakantumo tarnystė, ir mes norime daryti gera visiems ir padėti visiems suprasti gyvenimo ir išgelbėjimo planą, kurį Viešpats apreiškė šiomis pastarosiomis dienomis.⁶

Negalime šių jaunuolių ir savo kaimynų bei draugų į dangaus karalystę varyti juos plūsdami ir ieškodami juose ydų, bet noriu jums pasakyti, kad galime su meile kreipti juos link mūsų Tėvo danguje ir po truputį ten juos ir vesti.

Tai mūsų privilegija. Meilė yra didi galia, galinti paveikti šį pasaulį.⁷

Tad mes, kurie žinome, tie iš mūsų, kurie turime liudijimą, eikime pirmyn diena po dienos ir su neveidmainiška meile ir gerumu būkime tarp tų vyrų ir moterų, tiek esančių Bažnyčioje, tiek ir ne, ir raskime būdą paliesti jų širdis ir atvesti į tą kelią, kuris garantuotai nuves juos į tiesos pažinimą.⁸

Kaip aš meldžiu, kad mes, Viešpaties tarnai, turėtume tikrosios meilės žmonijai, būtume kantrūs klystantiesiems ir su gerumu bei meile eitume pirmyn, mokydami paprastų mūsų Viešpaties evangelijos principų, kad palaimintume kiekvieną mūsų sutiktą sielą!⁹ (Žr. 2 pasiūlymą 146 puslapyje.)

Neturime gėdytis dalindamiesi tuo, ką žinome esant tiesa

Kartais man atrodo, kad nepakankamai suvokiame [Evangelijos] svarbą, kad nemokome jos su tam reikalingu uolumu.¹⁰

Ši Jėzaus Kristaus evangelija yra Dievo galybė išgelbėti, kaip skelbė apaštalas Paulius [žr. Romiečiams 1:16]. Tai yra Išpirkėjo darbas. Tai vienintelis kelias, kuriuo galime pasiekti didžiausią išaukštinimą, kurį, kaip numatė žmonijos Gelbėtojas, Juo sekantieji galės patirti. Nesakau to egotistiškai, sakau tai kitoms bažnyčioms priklausantiems mūsų Tėvo vaikams su tikrąja meile. Sakau tai su meile nesuprantantiems Jo sūnams ir dukroms, tačiau Jis įsakė, kad tai turime sakyti. Tai yra Jo valia, kad žmonės žinotų.¹¹

Aš žinau, kad Dievas gyvas. Žinau, kad Jėzus yra Kristus. Žinau, kad Džozefas Smitas buvo Viešpaties pranašas. Niekada niekur nesigėdijau liudyti apie šias tiesas. Nežinau, kodėl žmogus turėtų gėdytis, kad žino tiesą, kai kažkas kitas jos nežino, ypač kai tai susiję su evangelija, kuri yra Dievo galybė išgelbėti.¹²

Tai neturėtų būti laikoma gyrimusi, jei mes, žinodami tiesą, visa tai išsakome. Manome, kad tai neturėtų būti laikoma egotistiška, jei galime pasakyti kitiems savo Tėvo vaikams: „Štai ką aš žinau, ir, jei norite, jūs taip pat galite sužinoti.“

Tai yra Jėzaus Kristaus evangelijos grožis. Ji skirta pažinti ne keliems asmenims, bet kiekvienai į šį pasaulį gimusiai sielai. [...] Šiais laikais yra žmonės, žinantieji, kad Dievas gyvas, ir yra tūkstančiai kitų, kurie gali tai sužinoti, jei panorėtų. [...] Ne nuo mūsų

priklauso, ar šie žmonės sužinos, bet nuo mūsų priklauso, ar moksime juos, kaip sužinoti.¹³

Žinau, kad mūsų Dangiškasis Tėvas prakalbo šiais pasaulio laikais ir amžiuje, kad žemėje yra Jo Evangelija, ir nors neversiu nė vienos sielos jos priimti, meldžiu, kad turėtume galios, išminties ir stiprybės ištiesti kviečiančią ranką tiems mūsų kaimynams, kurie nesupranta tiesos. Vykdykime savo pareigą ir traukime juos į Viešpaties avidę, kad jie kaip ir mes žinotų, kad Jis gyvas.¹⁴ (Žr. 3 pasiūlymą 146 puslapyje.)

Siekiame padidinti Dievo vaikų jau turimą laimę ir gerąsias savybes

Kai [žmonės] manęs klausia: „Kuo svarbi ši organizacija, kuriai priklausote? Dėl ko jūs taip rūpinatės, kad siunčiate savo misionierius į visą pasaulį?“, kartais aš atsakau taip: „Norime, kad visi būtumėte laimingi. Norime, kad visi džiaugtumėtės taip, kaip mes džiaugiamės.“¹⁵

Tūkstančių tūkstančiai misionierių... eina į pasaulį ir su meile ir gerumu vaikšto nuo durų prie durų, kitiems mūsų Tėvo vaikams sakydami:

„Leiskite pasamprotauti su jumis; leiskite jums paaiškinti tai, kas, esame tikri, padarys jus laimingus, kaip padarė laimingus mus!“

Tokia yra Bažnyčios, su kuria esame susiję, misionieriško darbo istorija.¹⁶

Prisimenu, kartą vienas žmogus, mudviem kurį laiką pasikalbėjęs, man pasakė: „Na, iš viso to, ką žinau, galiu pasakyti, kad jūsų bažnyčia yra tokia pat gera, kaip bet kuri kita bažnyčia.“ Manau, jis galvojo, kad išsako mums didelį komplimentą, tačiau aš jam pasakiau: „Jei mano čia atstovaujama Bažnyčia žmonių vaikams yra nė kiek ne svarbesnė už bet kurią kitą bažnyčia, tuomet aš klystu vykdydamas čia savo pareigą. Atėjome ne tam, kad iš jūsų atimtume jūsų turimas gerąsias savybes ir tiesą. Atėjome ne tam, kad ieškotume jumyse ydų ar jus kritikuotume. [...] Išsaugokite visą tą gėrį, kurį turite, ir leiskite jums atnešti daugiau gėrio tam, kad būtumėte laimesnesni ir kad būtumėte pasiruošę įeiti mūsų Dangiškojo Tėvo akivaizdon.“ (Žr. 4 pasiūlymą 147 puslapyje.)

[...] Tuo metu, kai žemėje buvo Gelbėtojas, laiko viduryje, buvo kitų bažnyčių; buvo apstu denominacijų ir sektų, ir jos tikėjo, kad tarnauja Viešpačiui. Didelės Judėjos sinagogos buvo pilnos žmonių, tikėjusių, kad turi kunigystės įgaliojimą. Jie laikėsi, kaip patys manė, Abraomo ir Mozės mokymų. Jie toliau skelbė apie ateisiantį pasaulio Gelbėtoją. Jie skatino vyrus ir moteris daryti teismo darbus. Jie pastatė šventyklą ir garbinimo namus. Jie statė paminklus apie Dievo egzistavimą liudijusiems pranašams, daugelis kurių buvo nužudyti ir kurie savo krauju užantspaudavo savo liudijimą. Tai pas tokius žmones atėjo Gelbėtojas. [...] Juose buvo daug gero. Tarp jų buvo daug gerų vyrų ir moterų. Toje liaudyje buvo daug teismo. Gelbėtojas atėjo ne tam, kad atimtų iš jų tuos gerus dalykus. Jis pasirodė tarp jų ne tam, kad juos pasmerktų, bet tam, kad pakviestų juos į atgailą, kad pašauktų juos iš klaidų ir ragintų išlaikyti visą turimą tiesą.

[...] Taip skelbdami žmonijos šeimai, kad žmogus atsimetė nuo evangelijos, mes neskelbiame kažko, ko pasaulyje pirmiau niekada nėra įvykę. Sakydami, kad geri vyrai ir moteris buvo mokomi daryti ir tikėti neteisingų dalykų, sakome tai ne tam, kad pasmerktume, kalbame apie tai ne norėdami įskaudinti, bet norėdami, kad žmonės stabtelėtų ilgėliau, kad galėtų iširti save, kad pamatytų, kur eina ir kokia bus jų galutinė lemtis.¹⁷

O, kad galėtume padėti žmonijai suprasti mūsų jausmus, kad jie suvoktų, jog norime ne apriboti jų galimybes, bet kad jie galėtų pajusti, jog mūsų širdys tiesiasi link jų su meile ir gerumu, o ne su troškimu įskaudinti. Mūsų misija pasaulyje yra gelbėti sielas, laiminti jas ir padaryti jas tokias, kad jos galėtų grįžti mūsų Tėvo akivaizdon karūnuotos garbe ir šlove, nemirtingumu ir amžinuoju gyvenimu.¹⁸

Jei mokysime su Šventąja Dvasia, mūsų mokomiems žmonėms Ji liudys apie tiesą

Ši Bažnyčia siunčia misionierius į keturis šios žemės kraštus, ir jie skelbia Jėzaus Kristaus Evangeliją. Daugelis jų nebuvo mokyti didžiuosiuose pasaulio universitetuose. Jų išsilavinimas dažniausiai apsiriboja praktiška gyvenimo patirtimi, tačiau jie turi tai, kas gali daug geriau įkvėpti žmonijos šeimą – Šventosios Dvasios bendrystę.¹⁹

„Darbuokimės kiekvieną dieną, kad mūsų Tėvas galėtų mus palaiminti. Jei turėsime Jo Šventąją Dvasią, žmonės, su kuriais susitinkame, Ją pajaus“

Visur keliaudamas misijos lauke matau, kaip vystosi šie geri nesavanaudiškai tarnaujantys vaikinai ir merginos, ir suvokių, kad jie ne tik išmoksta šalių, kuriose tarnauja, kalbą, bet ir sužino, jog turi Viešpaties dovaną skleisti tiesą, kurios žmonės negali sužinoti jokių kitu būdu.²⁰

Daugelis iš jūsų ar iš jūsų protėvių girdėjo evangeliją, kurios mokė Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia. [...] Kartais jūs girdėjote ją gatvėje, kur koks nors nuolankus misionierius mokė to, ko Viešpats pašaukė jį mokyti.

Ir kažkas palietė girdėjusiųjų širdis. Misijos laike patyriau tokius išgyvenimus. Kartą mačiau grupelę žmonių, kurie stovėjo ir klausėsi, kaip nuolankus misionierius aiškino jiems gyvenimo tikslą, kalbėjo žmonėms ir ragino juos atgailauti dėl savo nuodėmių. Kartais išgirdavau, kaip žmonės sakė: „Niekada pirmiau nejutau tokio poveikio, kokį jaučiu klausydamasis to žmogaus kalbos.“²¹

Kad ir kokie gabūs esame ar kad ir kokia rinktiniai yra mūsų žodžiai, tai mūsų Tėvo Dvasia pasiekia širdį ir atneša įtikinimą apie šio darbo dieviškumą.²²

Tai yra Viešpaties darbas. Žmonės negalėtų vykdyti jo taip sėkmingai, kaip tai darome naudodamiesi tokiomis paprastomis priemonėmis. Paprastas žmogus nebūtų galėjęs į jūsų sielas atnešti to pažinimo, kokį įgijote. Nė negalime, būdami žmonės, įkvėpti tiems pasaulyje įsitikinimo, kad Dievas gyvas ir kad tai – Jo Bažnyčia, tačiau, jei darysime savo dalį, mūsų Dangiškas Tėvas palaimins mūsų pastangas.²³

Darbuokimės kiekvieną dieną, kad mūsų Tėvas galėtų mus palaiminti. Jei turime Jo Šventąją Dvasią, žmonės, su kuriais susitinkame, Ją pajus, nes Ji persmelks atmosferą, kurioje gyvename, ir jie paragaus Jos vaisių ir priims Ją.²⁴

Palyginus tik nedaugelis žmonių priėmė evangeliją, kokia buvo apreikšta paskutinėmis dienomis; bet yra milijonai mūsų Tėvo vaikų, kurie trokšta pažinti Jo valią; ir kai jiems bus atnešta tiesa ir Dvasios įtikinanti įtaka paliudys jiems apie tą tiesą, jie su džiaugsmu ją priims.²⁵ (Žr. 5 pasiūlymą 147 puslapyje.)

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi mokyti, apsvarstykite šias idėjas. Papildomos pagalbos ieškokite p. V–VII.

1. Išstudijuokite paskutines dvi dalies „Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo“ pastraipas (p. 139–140). Pagalvokite apie kokį nors savo pažįstamą, kuris nėra Bažnyčios narys. Kokios to asmens savybės jus žavi? Kokiomis Evangelijos tiesomis jis ar ji jau tiki? Kokios kitos Evangelijos tiesos būtų jam ar jai ypač naudingos? Kaip šitoks mąstymas apie žmones paveikia tai, kaip su jais dalijamės Evangelija?
2. Skaitydami pirmą mokymų poskyrį (p. 141–142), pagalvokite apie laiką, kai jus į gera paveikė kito žmogaus jums parodyta meilė. Kodėl taip svarbu vengti kritikuoti žmones, kurių įsitikinimai skiriasi nuo mūsų įsitikinimų?
3. Perskaitykite 142-ame puslapyje prasidedantį poskyrį. Ką reiškia „uoliai“ dalintis Evangelija? Kaip galime išsakyti liudijimą

apie sugrąžintąją Evangeliją, neatrodydami tarsi girtumėmės ar didžiuotumėmės?

4. Ką, jūsų nuomone, turėjo omenyje Prezidentas Smitas, sakydamas: „Jei mano čia atstovaujama Bažnyčia žmonių vaikams yra nė kiek ne svarbesnė už bet kurią kitą bažnyčia, tuomet aš klystu, vykdydamas čia savo pareigą“? (p. 143.) Ką siūlo Jėzaus Kristaus Bažnyčia, kas padidintų žmogaus laimę gyvenime?
5. Skaitydami paskutinį mokymų poskyrį (p. 144–146), pagalvokite apie tai, kada su kažkuo pasidalinote Evangelija. Kodėl jums pavyko tai padaryti? Kaip galėtumėte patobulinti savo pastangas dalintis Evangelija?

Susijusios Raštų ištraukos: Jono 13:34–35; 2 Timotiejaus 1:7–8; 2 Nefio 33:1; Almos 20:26–27; Doktrinos ir Sandorų 50:13–22

Pagalba mokytojui: „Apsvarstykite galimybę padalinti klasės narius į mažas grupes po tris – penkis žmones. Kiekvienoje grupėje paskirkite vadovą. Kiekvienai grupei paskirkite skirtingą poskyrį. Paprašykite jų visa grupė perskaityti savo poskyrį ir aptarti atitinkamus klausimus skyriaus pabaigoje. Tada tegul grupių nariai visai klasei papasakoja, ko išmoko savo grupėse.“ (Žr. *Teaching, No Greater Call*, p. 161.)

Išnašos

1. „President George Albert Smith's Creed“, *Improvement Era*, Apr. 1950, p. 262.
2. *Sharing the Gospel with Others*, sel. Preston Nibley (1948), p. 199–201; 1945 m. lapkričio 4 Vašingtone pasakyta kalba.
3. Iš Conference Report, Oct. 1930, p. 67–68.
4. Iš Conference Report, Oct. 1931, p. 120.
5. Iš Conference Report, Oct. 1945, p. 168.
6. Iš Conference Report, Oct. 1927, p. 47.
7. Iš Conference Report, Apr. 1950, p. 187.
8. Iš Conference Report, Apr. 1934, p. 30.
9. Iš Conference Report, Oct. 1928, p. 94.
10. Iš Conference Report, Apr. 1916, p. 47.
11. Iš Conference Report, Oct. 1927, p. 48.
12. „At This Season“, *Improvement Era*, Dec. 1949, p. 801, 831.
13. „Opportunities for Leadership“, *Improvement Era*, Sept. 1949, p. 557, 603–604.
14. Iš Conference Report, Oct. 1930, p. 69.
15. Iš Conference Report, Oct. 1948, p. 7.
16. Iš Conference Report, Oct. 1946, p. 5.
17. Iš *Deseret News*, Aug. 20, 1921, Church section, p. 7.
18. Iš Conference Report, Oct. 1904, p. 66.
19. Iš Conference Report, Apr. 1940, p. 85.
20. Iš Conference Report, Apr. 1935, p. 45.
21. Iš Conference Report, Oct. 1949, p. 7.
22. Iš Conference Report, Oct. 1904, p. 66.
23. Iš Conference Report, Oct. 1929, p. 25.
24. Iš Conference Report, Oct. 1906, p. 50–51.
25. Iš *Deseret News*, Jan. 12, 1907, p. 31.

*Prezidentas Smitas tikėjo, kad technologijos pasiekimai
„iš tiesų gali tapti palaimomis, jei teisiai pasinaudosime jais,
skleisdami tiesą ir tęsdami Viešpaties darbą tarp žmonių“*

Viešpaties darbo vedimas į priekį

Dievas vadovauja savo darbui ir kviečia kiekvieną Bažnyčios narį prisidėti prie jo pažangos.

Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo

Kai 1903 m. Džordžas Albertas Smitas buvo pašauktas į Dvylikos Apaštalų Kvorumą, Bažnyčioje buvo šiek tiek daugiau nei 300 tūkstančių narių. Jam baigiant tarnauti Bažnyčios prezidentu, jos narių skaičius viršijo 1 milijoną. Prezidentas Smitas džiūgavo tokiu augimu, nes tai reiškė, kad išgelbėjimo žinia pasiekia vis daugiau ir daugiau žmonių. 1950 m. visuotinės konferencijos dalyviams jis pasakė: „Kokie laimingi turėtume būti, ne todėl, kad padidinome organizacijos, kuriai priklausome, narių skaičių, bet todėl, kad daugiau mūsų Tėvo vaikų, daugiau Jo sūnų ir dukterų, buvo atvesti prie tiesos pažinimo ir ateina į Jo organizaciją, kurią Jis paruošė, kad galėtume būti mokomi, kaip gyventi, ir būtume vedami amžinosios laimės keliu.“¹

Nuo 1903 m. iki Prezidento Smito mirties 1951 m. Bažnyčia susidūrė su daugybe pasaulinio jos augimo trukdžių. Tokie įvykiai, kaip Pirmasis, Antrasis pasauliniai karai ir Didžioji depresija (plačiai paplitusi ekonominė krizė), smarkiai apribojo svetur siunčiamų tarnauti misionierių skaičių. Nežiūrint tų sunkumų, Džordžas Albertas Smitas liko įsitikinęs, jog Bažnyčia augs toliau ir įvykdys tai, kas jai lemta – „pripildys visą žemę“ (Danieliaus 2:35). 1917 metais, įsisiautėjus Pirmajam pasauliniui karui, šventiesiems jis sakė: „Manęs neliūdina tai, jog tiesa nesklinda greičiau. Priešingai, šių dienų įvykiuose pastebiu visažinančio Tėvo įtaką ruošiant kelią evangelijos, kurią Jis sugražino į žemę mūsų laikais, skleidimui.“²

Nors pirmoji dvidešimtojo amžiaus pusė pateikė didelių iššūkių, ji taip pat atnešė ir naujas technologijas, kurios, prezidento Smito įsitikinimu, turėjo paremti Viešpaties darbą. Jis buvo karštas aviacijos pramonės šalininkas ir matė ją kaip priemonę efektyviau vykdyti savo kelionių užduotis tarnaujant visuotiniu įgaliotiniu. Jis taip pat pritarė, jog Bažnyčia naudotųsi radijumi ir televizija, kad Viešpaties žodis pasiektų daugiau žmonių. Jis sakė: „Turime šiuos [išradimus] priimti kaip Viešpaties palaimas. Jie stipriai praplečia mūsų galimybes. Jie iš tiesų gali tapti palaimomis, jei teisiai pasinaudosime jais, skleisdami tiesą ir tęsdami Viešpaties darbą tarp žmonių. Pasaulis šiais laikais susiduria su dideliu iššūkiu – kaip panaudosime daugelį tų išradimų. Galime jais pasinaudoti naikindami, kaip kartais elgėmės praeityje, arba galime panaudoti juos žmonijos švietimui ir laiminimui, kaip to iš mūsų norėtų mūsų Dangiškais Tėvas.“³

Prezidentas Smitas, kalbėdamas 1946 m. visuotinėje konferencijoje, taip pranašavo apie tokių technologijų panaudojimą: „Jau greitai nuo šios sakyklos ir kitų parūpintų vietų Viešpaties tarnai galės išsakyti žinias atskiroms grupėms, kurios yra taip toli, kad jų negalima pasiekti. Tokiu ir kitais būdais Jėzaus Kristaus, mūsų Viešpaties, evangelijos – vienintelės Dievo galios išgelbėjimui ruošiantis celestialinei karalystei, bus klausomasi visose pasaulio dalyse, ir daugelis iš jūsų, esančių čia, sulauksite tos dienos.“⁴ (Žr. 1 ir 4 pasiūlymus 156–157 puslapiuose.)

Prezidentas Smitas suprato, kad Bažnyčia dirba sėkmingai, nes tai yra Viešpaties darbas, ir mokė šventuosius, kad galimybė dalyvauti tame darbe yra palaiminimas, kurį Viešpats siūlo kiekvienam Savo Bažnyčios nariui. Pirmoje visuotinėje konferencijoje, po paskyrimo būti Bažnyčios prezidentu, jis sakė: „Suvokiu, kad ant mano pečių gula didelė atsakomybė. Žinau, kad be mūsų Dangiškojo Tėvo pagalbos organizacijai, su kuria esame susiję, negali pasisekti. Joks žmogus ar žmonių grupė negali užtikrinti jai sėkmės, tačiau jei šios Bažnyčios nariai toliau laikysis Dievo įsakymų, gyvens pagal savo religiją, rodys pasauliui pavyzdį [ir] mylės savo artimą kaip save patį, mes eisime pirmyn ir į mus plūs vis auganti laimė.“⁵

Džordžo Alberto Smito mokymai

Yra begalė galimybių kiekvienam nariui dalyvauti Viešpaties darbe

Atsakomybė vadovauti šiam darbui nėra pavesta vien [Bažnyčios prezidentui] ar jo patarėjams, ar Dvylikos Kvorumui; bet ir kiekvienam vyrui ir moteriai, kurie Dievo tarnų buvo pakrikštyti ir tapo Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios nariais. [...] Negalime panorėję nusimesti atsakomybės; mūsų Tėvas uždėjo ją ant mūsų pečių, ir mes turime suremti pečius, ir prisidėti prie sėkmingo šio darbo vykdymo.⁶

Tikiu jumis, mano broliai ir seserys. Pasitikiu jūsų tikėjimu ir dorumu. [...] Kiekvienas iš jūsų atsakote [Viešpačiui] už šio darbo rėmimą taip pat kaip ir jums pirmininkaujantieji. Negaliu pasakyti: „Argi aš savo brolio sargas?“ Negaliu nusimesti atsakomybės [...], bet, stovėdamas mūsų Tėvo vaikų gretose, privalau nešti savąją dalį, turiu nešti tą naštos dalį, kurią Viešpats uždėjo man, ir jei išsisukinėsiu, žinau, kad neteksiu palaiminimo, kurio susilaukčiau paklūsęs mūsų Tėvo įsakymams.⁷

Su kokių troškimu turėtume vaikščioti darydami gera. Tik tingus tarnas laukia, kol jam visame bus įsakoma. [Žr. DS 58:26–27.] Mūsų Dangiškasis Tėvas tikisi, kad aukštinsime savo pašaukimus, kad ir kur tai būtų, kad ir kokia kukli gyvenime būtų mūsų dalia.⁸

Kad žmogus galėtų gauti didžiausią palaiminimą mūsų Dangiškojo Tėvo karalystėje, jam nebūtina būti Dvylikos Kvorumo ar Bažnyčios Prezidentūros nariu. Tai tik Bažnyčiai reikalingos pareigybės, ir yra daug ištikimų ir pasišventusių, vertų užimti tas pareigas vyrų, kurių laiko ir talentų reikia visoje Bažnyčioje. [...] Atminkite, kad, būnant nariu ir bendrai Bažnyčioje, yra daug galimybių kiekvienam vyrui ir moteriai daryti kažką, kas laimintų aplinkinius ir prisidėtų prie Viešpaties darbo pažangos.⁹

Kai kurie, turintys kunigystę ar užimantys tam tikras pareigas Bažnyčioje, yra linkę apleisti sakramento susirinkimus bei kitas svarbias pareigas ir apsiriboti darbu tam tikrame pašaukime. Jie gali būti Sekmadieninės mokyklos tarnautojai ar mokytojai ir, atlikdami savuosius Šabo dienos mokyklos darbus, mano, kad to pakanka;

„Bažnyčioje yra daug galimybių kiekvienam vyrui ir moteriai daryti kažką, kas laimintų jų aplinkinius ir prisidėtų prie Viešpaties darbo pažangos“

arba jie gali būti [Vaikinių, Merginų] ar Pradinukų organizacijos, ar geneologinio darbo, ar gerovės programos tarnautojai arba turi kokį kitą svarbų paskyrimą ir, jei atlieka su tuo susijusius įsipareigojimus, mano, kad savo pareigą atliko.

Kad ir kaip mylėtume ir laimintume juos už didžią jų atliekamą tarnystę, privalome prisiminti, kad visi turime gyventi kiekvienu žodžiu, išeinančiu iš mūsų Dangiškojo Tėvo burnos [žr. DS 84:44]. Kalbant bendrai, ypatingi pavedimai neatleidžia mūsų nuo kitų įsipareigojimų; o ypatingi susirinkimai paprastai nepakeičia visuotinių Bažnyčios susirinkimų. Turime ne tik vykdyti savo ypatingus įsipareigojimus ar pavedimus, bet diena iš dienos elgtis kaip pastarųjų dienų šventieji plačiausia prasme, kad bet kokioje situacijoje pastebėję nelaimę ar nepriteklių, ar patarimo ir pamokymo poreikį, mes tuoj pat veiktume kaip tikri Viešpaties tarnai.

Taip pat yra tokių, kurie priima formalią narystę Bažnyčioje, bet mano, jog yra atleisti nuo bet kokios tarnystės vykdymo. Tačiau

anksčiau ar vėliau jie sunerimsta širdyje ir pajunta abejones, kaip nutinka mums visiems, kai nevykdome to, ką žinome esant mūsų pareiga. Žmogus, gyvenantis pagal Jėzaus Kristaus evangeliją, niekada neabejos jos sėkme; tačiau žmogus, vengiantis savo pareigų, nesilaikantis savo sandorų, netenka Viešpaties Dvasios ir pradeda abejoti Sionės likimu. [...]

Kai tik vykdote visas savo pareigas, žinote, kad tai mūsų Tėvo darbas ir kad Jis sėkmingai jį užbaigs, lygiai taip, kaip žinote, jog gyvenate.¹⁰

Argi nematote, kaip tas nuostabus darbas ir stebuklas juda pirmyn? Argi nematote, kaip mes asmeniškai prisidėjome tik savo skatikais, tačiau visi susivienijome ir Viešpaties žodis pasklido tarp žmonių vaikų; ne karingai, bet geranoriškai ir su meile, su noru palaiminti visą žmoniją?¹¹ (Žr. 2 pasiūlymą 156 puslapyje.)

Paspriešinimas nesustabdys Bažnyčios pažangos, nes tai yra Dievo darbas, o ne žmogaus

Bažnyčia prasidėjo vos nuo šešių narių. Diena iš dienos ji augo, nepaisant priešininko pasipriešinimo. Tačiau be galingos teisingumo rankos, be mūsų Dangiškojo Tėvo priežiūros ši Bažnyčia seniai būtų sutraiškyta kaip kriauklelė. Tačiau Viešpats pasakė, kad Jis mus apsaugos, ir pažadėjo mus saugoti, jei gerbsime Jį ir laikysimės Jo įsakymų.¹²

Šita Bažnyčia augo ne todėl, kad buvo populiaru. Tai vyko nežiūrint pasaulio protingųjų pasipriešinimo; tai vyko nežiūrint religijos mokytojų pasipriešinimo, ir ji ir toliau rinko čia ir ten rinktines dvasias, kurios gyveno taip, kad galėjo suvokti tiesą.¹³

Pastaruoju metu skaičiau savo senelio Džordžo A. Smito dienoraštį. [...] Perskaičiau apie jo asmeninius patyrimus, kai kurie iš jų buvo skausmingiausi, kiti – stebuklingi. Jaunystėje jis buvo pasiūstas skelbti mūsų Viešpaties Evangelijos. Jis patyrė tai, ką patyrė ir kiti tarnystėn pašaukti vyrai. Piktai nusiteikę žmonės neteisingai kaltino jį ir jo bendražygius, tačiau jis išliko ištikimas, ir Viešpats apgynė juos žmonių akyse ir suteikė jiems liudijimą apie šio darbo dieviškumą, kuris buvo toks neabejotinas, kad jokia užduotis skleidžiant tiesą nebuvo jiems per sunki.

Senelis buvo tarp tų, kurie 1839 m. buvo pasiūsti į Angliją skelbti Evangelijos. Ten priešininkas, kaip tik galėjo, stengėsi atimti jiems drąsą. Tuo metu jų rašyti dienoraščiai rodo, kad juos šmeižė pikti žmonės ir puolė piktosios dvasios, tačiau Viešpats apsaugojo juos, ir jie nuveikė didį darbą. Tuo metu tenai buvo aštuoni Dvylikos Kvorumo nariai. Tarp pašauktų į Angliją vyrų buvo tokių, kurie neturėjo lėšų savo kelionės išlaidoms padengti, tačiau jie išvyko iš namų pėsčiomis. Vienas tų vyrų dėl užsitęsios ligos neturėjo jėgų nueiti 3 kilometrus iki pašto karnetos, ir įveikti tą kelią jam padėjo draugas. Jie tikėjo Dievą; jie žinojo, kad tai Jo Bažnyčia, ir todėl iškeliaavo, ir atsirado Bažnyčiai nepriklausančių draugų, parūpinusių jiems pinigų ir apmokėjusių jų persikėlimą per vandenyną, kur nuvykę jie pateikė savo žinią, ir dėl jų tarnystės daug dorų žmonių priėmė tiesą.¹⁴

Tai Dievo darbas. Tai nėra žmonių darbas. Joks žmogus ar žmonių grupė, susidūrę su pasaulio pasipriešinimu, nebūtų galėję toliau jį sėkmingai vykdyti. Daug kartų tie, [kurie priešinosi tam darbui], juto, kad Bažnyčiai atėjo galas, ir kas kart Savo galios didybe Viešpats ją pakylėdavo, ir ji judėjo pirmyn iš miesto į miestą, iš kaimo į kaimą, iš tautos į tautą.¹⁵

Žinau, kad yra daug sunkumų ir kad laikui bėgant bus dar didesnių, tačiau tas pats Tėvas, esantis Danguje, kuris vedė Izraelio vaikus, kuris išgelbėjo Danielių ir tris hebrajų vaikus nuo sunaikinimo, tas pats Dangiškasis Tėvas, kuris apsaugojo mūsų protėvius, atvykusius į [Druskos ežero slėnį], ir įtvirtino juos čia, ir laimino juos, ir padarė, kad skurstančiai liaudžiai būtų įmanoma turėti šią didingą [Solt Leiko] šventyklą ir kitas didžias šventyklas, ...tas pats Tėvas, jūsų ir mano Tėvas, dabar yra pasiruošęs išlieti Savo palaimas ant mūsų.¹⁶

Nėra pagrindo nusivilti. Jėzaus Kristaus evangelija toliau ritasi pirmyn. Dangiškasis Tėvas mums pažadėjo, kad ji risis toliau. Jokiam kitame Evangelijos laikotarpyje nebuvo tokio patikinimo, kokį turime mes. Praeitais Evangelijos laikotarpiais evangelija būdavo paimama nuo žemės. Kai ji buvo sugražinta mūsų laikais, kartu buvo duotas pažadas, kad ji daugiau niekada nebebus paimta nuo žemės ar duota kitiems žmonėms. Todėl maldauju jūsų, kurie kibote į plūgą, nesigręžkite atgal. Tarnaukite Dievui ir laikykitės Jo įsakymų.¹⁷

Neturime nerimauti dėl Sionės pažangos, nes senas patikimas laivas išdidžiai plauks toliau, o atsidavę ištikimieji saugiai išsilaipins Dievo uoste, apvainikuoti šlove, nemirtingumu ir amžinuoju gyvenimu. Nebijau dėl tų pagyvenusių vyrų ir moterų, kurie išlaikė tikėjimą. Nebijau dėl berniukų ir mergaičių, kurie paklusniai laikosi Viešpaties įsakymų. [...] Tačiau bijau, kad tie pastarųjų dienų šventieji, kurie, žinodami mūsų Tėvo valią, jos nevykdo, kurie kartas nuo karto girdi Viešpaties mokymus ir nusigręžia nuo jų, nepasieks tikslo, jeigu neatsigręš ir neatgailaus visa širdimi.¹⁸

Jo darbas progresuoja, turime būti aktyvūs, jei norime žengti kartu su juo. Nuo pat įkūrimo Bažnyčia kiekvienais metais auga stipriau nei praėjusiais metais. Šiais laikais nuolatinės pažangos perspektyva geresnė nei bet kada anksčiau. Daugiau žmonių mokosi tiesos apie mus ir apie mūsų požiūrį į juos. Šviesai sklindant tarp žmonių yra įveikiama dėl nežinojimo susidariusi išankstinė nuomonė. [...]

Visiems turėtų būti akivaizdu, o vieną dieną taip ir bus, kad papsipriešinimas šiam darbui būtų jį seniai įveikęs, jei jis nebūtų dieviškas. Te žino visas pasaulis, kad jo neįmanoma sunaikinti, nes jis „yra Dievo galybė išgelbėti kiekvienam tikinčiajam“. [Žr. Romiečiams 1:16.]¹⁹ (Žr. 3 pasiūlymą 157 puslapyje.)

Dievas reguliuoja pasaulio sąlygas, kad Jo darbas galėtų plėstis žemėje

[Dievas] nusprendė, kad žinia, kurią Jo tarnai skelbė praeitais amžiais, atnaujinta ir išplatinta Jo tarnų šiomis pastarosiomis dienomis, bus išgirsta, ir Savo stiprybės galia Jis sulygins šio pasaulio sąlygas ir nužemins žmonių vaikus, kol jie neatgailaus ir nenorės klausyti. Tiesos, kurių mokome, tai yra tiesos, kurių Dievas reikalauja mokyti pasaulyje, skinasi kelią.²⁰

Vienam iš Savo pranašų Viešpats apreiškė, jog pasirodžius Mormono Knygai Jis pradės Savo darbą tarp tautų, kad sugrąžintų Savo liaudį. [Žr. 2 Nefio 30:3–8; 3 Nefio 21:1–14; 29:1–2.] Kai suvokiame, koku greičiu, palyginus su 1830 metais, Jėzaus Kristaus evangelija gali būti skleidžiama dabar, galime pamatyti, kad Viešpats ištiesė savo ranką ir žmonėms suteikiama galimybė žinoti. Visai netrukus, Viešpaties tarnams su galia skelbiant evangeliją, jos bus klausomasi

visose šio pasaulio dalyse. Mūsų Dangiškasis Tėvas pritaikys pasaulio sąlygas, kad evangelija galėtų būti skelbiama.²¹

Gelbėtojas sakė, jog šita karalystės evangelija bus skelbiama visame pasaulyje, kaip liudijimas visoms tautoms, o tada ateis galas! [Žr. Džozefas Smitas–Mato 1:31.] Viešpats nereikalautų to, kas neįmanoma. Jis pašalina kliūtis, ir evangelija „bus skelbiama“.²²

Sionė bus išpirkta, ir pasaulis, kuris dabar nesupranta „mormonizmo“ darbo, dar įsitikins, jog tai yra Dievo galia išgelbėjimui tiems, kurie laikosi mūsų Tėvo įsakymų. Liudiju, kad darbas sparčiai auga, o žmonių vaikai priima „mormonizmą“ savo sielose; tai yra mūsų Tėvo darbas. Patys iš savęs galime būti menki ir silpni, tačiau jei gyvensime dorai ir tyrai, jei darysime tai, ką žinome esant teisinga, bus suburti vyrai ir moterys, kurie tęs Viešpaties darbą, kol mūsų Tėvo darbas bus atliktas taip, kaip to nori Jis. Tie, kurie dabar mūsų nesupranta, pažins mus geriau. Tiems, kurie tiki, jog remiamės savanaudiškomis paskatomis, bus atvertos akys, ir tų mūsų brolių bei seserų pasaulyje, kurie trokšta tiesos ir nori žinoti, ko Viešpats tikisi iš jų, širdys bus pervertos ir jie priims Evangeliją. Sionė kelsis, suspindės ir taps visos žemės šlove, nes taip paskelbė Viešpats, Izraelio Dievas.²³ (Žr. žemiau pateiktą 4 pasiūlymą.)

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi mokyti, apsvarstykite šias idėjas. Papildomos pagalbos ieškokite V–VII puslapiuose.

1. Prezidentas Smitas pranašavo, kad „[mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus evangelijos] bus klausomasi visose pasaulio dalyse“ (p. 150). Kokios technologijos padeda tai įgyvendinti? Kokiais dar būdais naujos technologijos ar mokslo pasiekimai prisideda prie Viešpaties darbo?
2. Skaitydami pirmąjį mokymų poskyrį (p. 151–153), pagalvokite apie jūsų dabartinį pašaukimą arba paskyrimą Bažnyčioje. Kaip, vykdydami savo pašaukimą, prisidedate prie „Viešpaties darbo pažangos“? Kaip jūsų, kaip namų mokytojo arba lankančiosios mokytojos, pastangos prisideda prie šito darbo? Kokiais būdais, be savo formalių pašaukimų ir paskyrimų, visi galime prisidėti?

3. 153–155 puslapiuose pateiktas prezidento Smito liudijimas, kad Viešpats vadovauja Savo Bažnyčios darbu. Kokie patyrimai jums parodė, jog tai tiesa? Kaip, gyvendami pagal Evangeliją ir mokydami Evangelijos savo namuose, parodome savo tikėjimą Viešpaties darbu?
4. 150 ir 155–156 puslapiuose ieškokite tai, ką, pasak prezidento Smito, darys Viešpats, kad paruoštų kelią Savo Evangelijos skelbimui. Kokius matote įrodymus, jog tai įvyko arba dabar vyksta pasaulyje?

Susijusios Raštų ištraukos: Danieliaus 2:44–45; Joelio 2:27–28; Mozijo 27:13; Doktrinos ir Sandorų 64:33–34, 65:1–6, 107:99–100; Mozės 1:39

Pagalba mokytojui: „Gali būti [...] akimirkų, kai nežinote atsakymo į klausimą. Jei tai nutinka, tiesiog pasakykite, jog nežinote. Galite pasakyti, kad pasistengsite rasti atsakymą. Arba galite pakviesti mokinius ieškoti atsakymo, skirdami jiems laiko kitoje pamokoje pateikti atskaitą apie tai, ką sužinojo.“ (*Teaching, No Greater Call*, p. 64.)

Išnašos

1. Iš Conference Report, Apr. 1950, p. 6.
2. Iš Conference Report, Apr. 1917, p. 37.
3. Iš *Deseret News*, May 10, 1947, Church section, p. 10.
4. Iš Conference Report, Oct. 1946, p. 6.
5. Iš Conference Report, Oct. 1945, p. 173.
6. Iš Conference Report, Apr. 1904, p. 64.
7. Iš Conference Report, Oct. 1911, p. 44.
8. Iš Conference Report, Apr. 1934, p. 30.
9. Iš Conference Report, June 1919, p. 42–43.
10. „Our Full Duty“, *Improvement Era*, Mar. 1946, p. 141.
11. Iš Conference Report, Apr. 1930, p. 68.
12. Iš Conference Report, Oct. 1945, p. 170–171.
13. Iš Conference Report, Oct. 1916, p. 47.
14. Iš Conference Report, Apr. 1931, p. 32–33.
15. Iš Conference Report, Oct. 1931, p. 122–123.
16. Iš Conference Report, Oct. 1945, p. 174.
17. Iš *Deseret News*, Aug. 20, 1921, Church section, p. 7.
18. Iš Conference Report, Oct. 1906, p. 49.
19. „New Year’s Greeting“, *Millennial Star*, Jan. 1, 1920, p. 3.
20. Iš Conference Report, Apr. 1917, p. 37.
21. Iš Conference Report, Apr. 1927, p. 82–83.
22. „New Year’s Greeting“, p. 2.
23. Iš Conference Report, Apr. 1906, p. 58.

„Pastarųjų dienų šventieji, gerbkite ir švęskite šabo dieną, ir ji jums atneš daug džiaugsmo“

„Atnašausi savo sakramentus mano šventą dieną“

*Švęsdami šabo dieną ir vertai
priimdami sakramentą, gauname
daugiau dvasinės stiprybės.*

Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo

Būdamas vaikas Džordžas Albertas Smitas sužinojo, kaip svarbu gerbti šabo dieną. Dažnai sekmadieniais grupė kaimynų vaikų po Sekmadieninės mokyklos ateidavo į jo namus pakviesti jo žaisti su kamuoliu. Jis sakė: „Buvau toks pat kaip ir kiti berniukai. Maniau, kad bus labai smagu žaisti su kamuoliu ar kitokius žaidimus, tačiau turėjau nuostabią mamą. Ji nesakė: „Tu negali žaisti“, bet sakė: „Sūnau, būsi laimingesnis, jei to nedarysi. [...]“ Noriu jums pasakyti, jog esu dėkingas už tokį mokymą namuose.“¹ Dažnuose Prezidento Smito priminimuose šventiesiems, kad šabo dienos šventimas atneš didžias palaimas, galima įžvelgti jo motinos mokymų įtaką.

Būdamas visuotiniu įgaliotiniu Džordžas Albertas Smitas turėjo galimybę lankytis sekmadieninėse Bažnyčios pamaldose daugelyje vietų. Stebėdamas, kaip šventieji kartu garbina Dievą šabo dieną, jis buvo patenkintas pagarbiu jų požiūriu į sakramentą: „Jaučiu, kad Bažnyčios nariams svarbu suvokti Viešpaties vakarienės sakramento šventumą. [...] Džiaugiuosi matydamas, kaip mūsų broliai bei seserys ateina į šventovę ir vertai priima tuos simbolius...“² (Žr. 1 pasiūlymą 166 puslapyje.)

Džordžo Alberto Smito mokymai

Dievo įsakymas, jog turime švęsti šabo dieną, yra ne našta, bet palaiminimas

[Viešpats] mus mokė, jog turime atminti šabo dieną ir ją švęsti. Vieną dieną iš septynių Jis išskyrė kaip Savo dieną, ir prisimindami visas kitomis dienomis Jo ant mūsų išlietas palaimas, man atrodo, kad turime džiaugtis darydami tai, ką Jis prašo daryti Jo šventą dieną, ir tikiu, jog to nedarydami nerasime laimės. [...] Jis nori, kad būtume laimingi, ir nurodė mums, kaip galime užsitarnauti tą laimę.³

Turime apmąstyti [Viešpaties] dienos paskirtį ir pajusti garbinimo poveikį. Kaip pasikeistų pasaulis, jeigu visi mūsų Dangiškojo Tėvo vaikai – o mes visi esame Jo vaikai – gerbtų Jo troškimą, jog šabas būtų garbinimo diena. Neįmanoma įvertinti, koks tai būtų naudingas pokytis, ne tik mūsų pačių tautoje, bet ir visose pasaulio tautose, jeigu gerbtume ir švęstume šabo dieną.⁴

Šabas tapo pramogų diena ... – diena, kurią tūkstančiai žmonių skiria Dievo labai seniai duoto įsakymo laužymui, ir aš esu tikras, jog daugumą to sielvarto ir vargo, kuris vargina ir toliau vargins žmoniją, galima susieti su faktu, kad jie ignoruoja Jo raginimą švęsti šabo dieną.⁵ (Žr. 2 pasiūlymą 166 puslapyje.)

Vienus pirmųjų pamokslų šiame [Druskos ežero] slėnyje skelbė prezidentas Brigamas Jangas, įspėdamas žmones, kad gerbtų šabo dieną ir ją švęstų, ir nepriklausomai nuo to, kokios sunkios būtų jų aplinkybės, jie neturėtų eiti dirbti fizinio darbo šabo dieną. [...] Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia skatina savo žmones atminti šabo dieną ir ją švęsti, nes mūsų Dangiškajam Tėvui patinka, kai tai darome.⁶

Mokykime šiuos [Bažnyčios] vaikus ir merginas, kad suaugę šabo dieną darytų tai, ko iš jų norėtų Viešpats, ir teliks stebėtis, kokią įtaką jie turės savo bendruomenėse. Jeigu pasaulis neatgailaus dėl savo nerūpestingumo ir abejingumo, jeigu mes, pastarųjų dienų šventieji, daugeliu atvejų neatgailausime dėl savo abejingo požiūrio į šventą mūsų Dangiškojo Tėvo dieną, mūsų visų neaplančius džiaugsmas ir laimė, kurių trokštame čia, ir jų nebus su mumis amžinybėje.⁷

Kai kurie žmonės, rodos, mano, kad jeigu lankosi religiniuose susirinkimuose arba atlieka tam tikrą tarnystę, kurios iš jų reikalaujama sekmadienį, tai jie gali laisvai ieškoti malonumų ir dalyvauti veiklose, nesiderinančiose su šabo dvasia, ir vis tiek jausti mūsų Tėvo palankumą. Sakau jums, kad jeigu Bažnyčios nariai, žinodami, kas yra geriau, toliau niekins šabo dieną, vaikydamiesi pasaulio malonumų, praras savo tikėjimą; ir mūsų Dangiškojo Tėvo Dvasia atsitrauks nuo jų.⁸

Šabo laužymas nėra nereikšmingas dalykas. Noriu pasakyti, kad kaskart pažeisdami šabą prarandate daugiau, nei gaunate, nežiūrint to, ką, jūsų manymu, gaunate.⁹

Pamiršti, jog tai [šabo diena] yra Viešpaties diena, ką, berods, kai kurie iš mūsų daro, reiškia nedėkingumą. Jis paskyrė vieną dieną iš septynių, ne tam, kad ji būtų našta, bet tam, kad į mūsų gyvenimą atneštų džiaugsmo ir mūsų namus padarytų šeimos susirinkimo vieta, kad gimdytojai ir vaikai galėtų susirinkti prie šeimos židinio stiprindami meilę vienas kitam. [...]

Pastarųjų dienų šventieji, gerbkite ir švęskite šabo dieną, ir ji atneš jums daug džiaugsmo, o mūsų Dangiškasis Tėvas suteiks palaimas, kurios kyla iš paklusnumo Jo patarimams ir pamokymams.¹⁰

Apsilankymas bažnyčioje yra svarbi šabo dienos šventimo dalis

Jeigu darome tai, ko iš mūsų nori Dangiškasis Tėvas, tai šabo dieną einame į Jo šventus namus ir ten priimame sakramentą, atmindami žmonijos Išpirkėjo už mus atliktą auką.¹¹

[Šabo diena] yra Viešpaties diena; tai yra diena, kurią Jis paskyrė, kad garbintume Jį, o šiomis pastarosiomis dienomis Jis davė papildomą įsakymą, kad Jo šventą dieną eitume į maldos ir pasninko namus ir ten vieni prieš kitus pripažintume savo kaltes, ir liudytume [žr. DS 59:9–12]. [...]

Šiais nuostabiais laikais, galėdami patogiai sėdėti namuose ir klausytis pasaulio muzikos, viešų kalbų ir pamokslų, žmonės pasilieka prie savo židinio ir galbūt mano, jog gauna viską, ką galėtų gauti, jeigu eitų į religiniams susirinkimams skirtą vietą.

Pastarųjų dienų šventieji šiuo klausimu neturėtų apsigauti. Naudingas yra ne tik girdimas žodis, bet svarbiausia yra ta mūsų maldos namuose vyraujanti įtaka, kuri ateina iš mūsų Dangiškojo Tėvo. Namuose mes galime turėti radijo imtuvą, tačiau negausime iš jo dvasinės naudos tiek, kiek gautume Jo šventą dieną eidami į Viešpaties namus, kur galime priimti sakramentą ir kur meldžiamės ir šaukiamės mūsų Dangiškojo Tėvo palaimų, ir gauname liudijimą apie žmonijai išgelbėti skirtą tiesą.¹² (Žr. 3 pasiūlymą 166 puslapyje.)

Šabo dieną priimti sakramentą yra šventa privilegija

Manau, jog galbūt dauguma iš mūsų suvokiame, kokią dovaną gauname, kai mums leidžiama taikiai ir ramiai susirinkti kartu ir priimti Mokytojo sudarkyto kūno ir pralieto kraujo simbolius. Kiekvieno iš mūsų protuose tai turėtų būti ir, manau, yra švenčiausia ir pagarbiausia proga suvokti, kad atnaujiname savo sandoras su Tuo, kuris atidavė Savo gyvybę, kad galėtume būti prikelti ir išaukštinti. Esu tikras, jog priimdami tuos simbolius, visi suvokiame, kad sakramentas, kurį Jis įsteigė prieš Savo mirtį, mums turi būti pakylėjimas, įkvėpimas ir palaiminimas visą amžinybę.¹³

Sakramentas yra labai svarbus. Pats Viešpats nustatė, kad priimtume tuos simbolius. Yra daugybė žmonių, tikinčių, kad būtina pasikrikštyti ir kad už juos turi būti atliktos kitos Evangelijos apeigos, tačiau Viešpaties vakarienės sakramento atžvilgiu jie tampa abejingi ir nerūpestingi. Sakramentas buvo toks svarbus mūsų Dangiškajam Tėvui, kad per Savo mylimą Sūnų, apaštalus ir pranašus, kaip užrašyta Raštuose, šventiesiems buvo primenama reguliariai jį priimti. Trys evangelistai [Evangelijų autoriai] užsimena apie jį [žr. Mato 26:26–28; Morkaus 14:22–24; Luko 22:19–20], ir mes matome, jog Raštuose daugelyje vietų mokoma apie jo svarbą, kaip kad mokė Pats Viešpats gyvendamas žemėje. Mūsų Tėvas danguje neduoda mums įsakymų ar patarimų, kurie būtų nesvarbūs. Jis moko mus, kad būtume pakylėti, augtume ir vystytumės, ir jei seksime Jo patarimu, jis paruoš mus grįžti Jo akivaizdon. [...] Kiekvieną šabo dieną turime rinktis drauge ir priimti mūsų prisikėlusio Išpirkėjo kūno ir kraujo simbolius. [...]

Nuorodą į tai taip pat randame Trečio Nefio knygoje, 18 skyriuje, kur Gelbėtojas šio žemyno [Amerikos] žmones moko atminti

„Sakramentas, kurį [Mokytojas] įsteigė prieš savo mirtį, mums turi būti pakylėjimas, įkvėpimas ir palaiminimas visą amžinybę“

sakramentą, lygiai kaip mokė Savo mokinius senajame pasaulyje. Ten rašoma taip:

„Ir kai minia suvalgė ir prisipildė, jis tarė mokiniams: Štai, vienas iš jūsų bus paskirtas, ir jam aš duosiu galią, tad jis laužys duoną, laimins ją ir duos mano bažnyčios žmonėms, visiems tiems, kurie įtikės ir bus pakrikštyti mano vardu.

Ir tai jūs visuomet stengsitės daryti taip, kaip aš dariau, būtent taip, kaip aš laužiau duoną, ją palaiminau ir daviau jums.“

... Kitoje eilutėje skaitome:

„Ir tai darysite mano kūnui, kurį jums parodžiau, atminti. Ir tai bus liudijimas Tėvui, kad visuomet prisimenate mane. Ir jeigu jūs visuomet mane prisiminsite, mano Dvasia bus su jumis.“ [3 Nefio 18:5–7.]

[...] Be to, sužinome, kad mūsų dienomis Viešpats davė apreiškimą ta tema. Doktrinos ir Sandorų 20 skyriuje Viešpats duoda

mums nurodymus apie tai. Tame apreiškime, pradedant 75 eilute, Jis sako:

„Reikalinga, kad bažnyčia dažnai susirinktų valgyti duonos ir gerti vyno Viešpačiui Jėzui atminti;

ir tai pateiks vyresnysis arba kunigas; ir štai kaip jis tai pateiks: jis atsiklaups kartu su bažnyčia ir šauksis Tėvo iškilmingoje maldoje, sakydamas:“

Atkreipkite dėmesį į tą nuostabią maldą:

„O Dieve, Amžinasis Tėve, mes prašome tavęs tavo Sūnaus, Jėzaus Kristaus, vardu palaiminti ir pašventinti šią duoną sieloms visų tų, kurie jos valgo, kad valgytų tavo Sūnaus kūnui atminti ir liudytų tau, o Dieve, Amžinasis Tėve, kad jie pasiryžę priimti tavo Sūnaus vardą, visuomet jį atminti ir laikytis jo įsakymų, kuriuos jis davė jiems, kad jo Dvasia visuomet būtų su jais. Amen.“ [DS 20:75–77.]

Vandens laiminimas ir malda yra šiek tiek panaši [žr. DS 20:78–79].

Kokios šventos, kokios giliai šventos yra mintys, išreikštos sakramento maldoje. Raginu jus, mano broliai, kad, patarnaudami prie sakramento, kartotume ... tikslus per apreiškimą nurodytus žodžius ir kad tai darytume su Viešpaties Dvasia. Kartodami tas maldas turėtume jausti, ką perteikia mūsų tariami žodžiai.¹⁴

Baiminuosi, jog kartais, kai kuriuose mūsų susirinkimuose, kur pateikiame sakramentą, nėra tos pagarbios atmosferos, kokia turėtų ten būti. Tai yra tokia šventa privilegija. [...] Priimantys sakramentą mintyse turėtų apmąstyti maldoje nurodytą išipareigojimą.¹⁵ (Žr. 4 pasiūlymą 166 puslapyje.)

Vertai priimant sakramentą, atnaujinama mūsų dvasinė stiprybė

Mes valgome fizinį maistą – tai yra valgome duoną, geriame vandenį ir t. t., kad maitintume fizinį kūną. Lygiai taip pat būtina, kad savo dvasinėms jėgoms stiprinti priimtume mūsų prisikėlusio Viešpaties kūno ir kraujo simbolius. Pastebima, kad metai iš metų Viešpaties vakarienės nepriimantys vyrai ir moterys palaipsniui netenka mūsų Dangiškojo Tėvo Dvasios; jie netenka Jos bendrystės, nors turėjo galimybę gauti tą palaiminimą, tačiau tuo nepasinaudojo. [...]

Atsiverčiau Raštų ištrauką iš Pirmojo laiško Korintiečiams 11 skyriaus, prasidedančią 23 eilute, kurioje parašyta:

„Aš gavau iš Viešpaties ir perdaviau jums, kad Viešpats Jėzus tą naktį, kurią buvo išduotas, paėmė duoną,

padėkojęs laužė ir tarė: „Tai yra mano kūnas už jus. Tai darykite mano atminimui.

Taip pat po vakarienės jis paėmė taurę ir tarė: „Ši taurė yra Naujoji Sandora mano kraujuje. Kiek kartų gersite, darykite tai mano atminimui.

Taigi, kada tik valgote šitą duoną ir geriate iš šitos taurės, jūs skelbiate Viešpaties mirtį, kol jis ateis.

Todėl kas nevertai valgo tos duonos ar geria iš Viešpaties taurės, tas nusikals Viešpaties Kūnui ir Kraujui.

Teištiria žmogus pats save ir tada tevalgo tos duonos ir tegeria iš tos taurės.

Kas valgo ir geria to Kūno nepaisydamas, tas valgo ir geria sau pasmerkimą.

Todėl tarp jūsų daug silpnų bei ligotų ir nemaža užmigusių.“
[1 Korintiečiams 11:23–30.]

[...] Noriu atkreipti jūsų dėmesį į tai, kad tyko pavojus, kai tai darome [priimame sakramentą] nevertai. Prieš priimant sakramentą mūsų širdys turi būti tyros; mūsų rankos turi būti švarios; turime atsikratyti bet kokio priešiško pažįstamiesiems; turime susitaikyti su aplinkiniais ir savo širdyse turėti troškimą vykdyti savo Tėvo valią, ir laikytis visų Jo įsakymų. Jei tai darysime, sakramento priėmimas bus palaiminimas mums ir atnaujins mūsų dvasines jėgas. [...]

[...] Turėtume rimtai apmąstyti sandoras, kurias sudarome su savo Tėvu. Skirkime didelį dėmesį toms sandoroms ir stebėkime, kad jį valgytume ir gertume vertai, kad mūsų sielos būtų palaimintos ir mūsų dvasinė stiprybė augtų. Tie palaiminimai skirti jums, mano broliai ir seserys, kurie esate tikėjimo namiškiai. Vertinkime juos ir būkime jų verti, kad savo gyvenimu galėtume rodyti tikėjimą. Tegu nei vienas iš mūsų neužsitraukia pasmerkimo, priimdamas sakramentą nevertai ir taip prarasdamas mūsų Tėvo Dvasios bendrystę.¹⁶

Jį [sakramentą] turėtume priimti nuolankiai, pasiruošę, švariamomis rankomis bei tyra širdimi ir su troškimu būti Tėvo priimti; tada jį priimsime vertai ir džiūgausime mus užliesiančia palaima.¹⁷

Telaimina mus Viešpats; tegul ir toliau ant mūsų būna išliejama Jo Dvasia. Mylėkime vieni kitus, kaip mūsų Tėvas mums įsakė daryti. Jeigu galime vertai priimti sakramentą, galime mylėti vieni kitus, netgi kaip nurodė mūsų Tėvas; atmindami, jog Jis pasakė mums: „Jei nesate viena, jūs – ne mano.“ [DS 38:27.]¹⁸ (Žr. žemiau esantį 5 pasiūlymą.)

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokytis

Studijuodami šį skyrių arba ruošdamiesi mokytis, peržvelkite šias idėjas. Daugiau pagalbos ieškokite (V–VII) puslapiuose.

1. Perskaitykite paskutinę 159 puslapio pastraipą. Jeigu Bažnyčios prezidentas apsilankytų jūsų sakramento susirinkime, kokius įspūdžius, jūsų manymų, jis patirtų? Ką galite daryti asmeniškai, kad parodytumėte daugiau pagarbumo Viešpačiui ir sakramentui?
2. Apmąstykite Prezidento Smito žodžius, esančius antroje ir trečioje 160 puslapio pastraipoje. Kokią naudą galėtų patirti visa visuomenė, jeigu daugiau žmonių gerbtų šabo dieną? Kokius žinote tinkamus būdus, kaip galėtume padėti mūsų šeimoms bei kitiems žmonėms į šabo dienos šventimą žiūrėti kaip į palaiminimą, o ne kaip į naštą?
3. Kokius žinote garbinimo drauge sekmadienį palaimas, kurių negauname tiesiog studijuodami Evangeliją savo namuose? (Pavyzdžių ieškokite 161–162 puslapiuose); taip pat žr. DS 59:9–12.)
4. Skaitydami 162 puslapyje prasidedantį skyrių, apmąstykite, kaip galite sakramento apeigas paversti prasmingesne jūsų gyvenimo dalimi. Kokius žinote veiksmingus būdus, kaip padėti vaikams pasiruošti sakramentui ir gerbti jį?

5. Skaitydami paskutinę mokymų pastraipą (p. 166), ieškokite, kas, pagal Prezidentą Smitą, paruošia mus vertai priimti sakramentą. Kodėl, jūsų manymu, jei vertai priimsime sakramentą, būsime sustiprinti dvasiškai?

Susijusios Raštų ištraukos: Išėjimo 20:8–11; Izaijo 58:13–14; Mato 18:20; 3 Nefio 18:1–12, 20:8–9; Moronio 6:5–6

Pagalba mokytojui: „Įgudęs mokytojas negalvoja: „Ką šiandien darysiu pamokoje?“, bet klausia: „Ką mano mokiniai šiandien darys pamokoje?“, ne „Ko šiandien mokysiu?“, bet „Kaip padėsiu savo mokiniams atrasti tai, ką jiems reikia žinoti?“ (Virginia H. Pearce, iš *Teaching, No Greater Call*, p. 61.)

Išnašos

1. Iš Conference Report, Oct. 1948, p. 188.	10. Iš Conference Report, Oct. 1932, p. 23.
2. Iš Conference Report, Apr. 1908, p. 34–35.	11. Iš Conference Report, Oct. 1932, p. 23.
3. Iš Conference Report, Oct. 1937, p. 50.	12. Iš <i>Deseret News</i> , Jan. 31, 1925, 3 skyrius, p. 4.
4. „A Faith Founded upon Truth“, <i>Deseret News</i> , June 17, 1944, Church section, p. 4.	13. „The Sacredness of the Sacrament“, <i>Improvement Era</i> , Apr. 1946, p. 206.
5. Iš Conference Report, Oct. 1935, p. 120.	14. Iš Conference Report, Apr. 1908, p. 35–37.
6. Iš Conference Report, Apr. 1948, p. 13–14.	15. „The Sacredness of the Sacrament“, p. 206.
7. „Tribute to Richard Ballantyne“, <i>Instructor</i> , Nov. 1946, p. 505.	16. Iš Conference Report, Apr. 1908, p. 34–35, 37.
8. „Faith—and Life“, <i>Improvement Era</i> , Apr. 1949, p. 252.	17. Iš Conference Report, Apr. 1908, p. 36.
9. Iš Conference Report, Oct. 1948, p. 188.	18. Iš Conference Report, Apr. 1908, p. 37.

*„Raštuose apstu tikėjimo galios įrodymų. [...] Tikėjimu pranašas
Elija iš dangaus iššaukė ugnį, kad sudegintų jo atnašas“*

Stiprinanti tikėjimo galia

*Tikėjimas – tai Viešpaties dovana,
per kurią teisieji igyja galią daryti
nepaprastus dalykus.*

Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo

1919 m. Džordžas Albertas Smitas, tuometinis Dvylikos Apaštalu Kvorumo narys, buvo pašauktas Europos misijos prezidentu. Netrukus po atvykimo, kreipdamasis į vietinius šventuosius, Prezidentas Smitas paminėjo sunkias sąlygas Europoje, kuri vis dar kentė Pirmojo pasaulinio karo padarinius: „Suprantu, kad gyvename svarbiu pasaulio istorijos laikotarpiu. Kai valstybės susiduria su naujomis, įtemptomis sąlygomis ir beveik visur tarp žmonių vaikų yra paplitusi neramumų dvasia, jaučiu, kad susitikti su jais nepaprastai svarbu ir vykdydamas savo pareigas labai smarkiai trokštu dieviško vadovavimo.“ Prezidentas Smitas tikėjo, kad nepaisant išbandymų laikotarpio, su kuriuo jie susidūrė, narių ir misionierių pastangos bus apvainikuotos sėkme: „Gerų, gabių bendradarbių [misijos] valdyboje ir ištikimų vyrų ir moterų misijoje padedamas, maloniai nekantraudamas laukiu gausaus sąžiningų sielų derliaus.“¹

Vienas iš labiausiai neatidėliotinių prezidento Smito, kaip misijos prezidento, uždavinių buvo padidinti misionierių skaičių Europoje. Per karą Bažnyčia į Europą siuntė labai nedaug misionierių, o dėl maisto stokos ir kitų ekonominių problemų Europos šalių valdžios atstovai nenoriai išduodavo vizas užsieniečiams. Prezidentui Smitui teko sunki užduotis įtikinti tuos valdininkus įsileisti misionierius į savo šalis. Savo laiške dukrai Emilei Prezidentas Smitas papasakojo apie su tuo susijusią kelionę į Londoną.

„Mūsų ambasadorius iš Amerikos buvo labai malonus ir mūsų vardu susitarė dėl pokalbio su seru Robertu Hornu, Didžiosios Britanijos darbo ministru. Atvykę į jo biurą, ambasadoriaus laišką padavėme sero Roberto sekretoriui, kuris mūsų pasiteiravo, ar galėtų mūsų susitikimą perkelti, nes jo viršininkas po kelių minučių trims savaitėms išvyksta į Škotiją. Patikinau jį, kad būtume didžiai dėkingi galėdami jį sutrukdyti penkioms minutėms dabar, kadangi negyvenome Londone, o mūsų reikalas buvo skubus. Sekretorius užėjo pas serą Robertą ir greitai grįžo pranešdamas, jog jis atidės savo kelionę ir susitiks su mumis tą dieną, ketvirtą valandą. Tą rytą kuo širdingiausiai meldžiausi, kad mums būtų atvertas kelias, ir kai buvome pakviesti sugrįžti vėliau, jaučiausi be galo dėkingas mūsų Dangiškajam Tėvui.“

Paskirtu laiku prezidentas Smitas ir jo bendražygiai buvo pakviesti į asmeninį sero Roberto Horno kabinetą. „Bandėme jam pasakyti, ko mums reikia, ir patikinome jį, kad Didžiajai Britanijai reikia to, ko prašėme. Beveik pusantros valandos jis kuo įdėmiausiai klausėsi pasakojimo apie Bažnyčios istoriją, mūsų tikėjimą ir t. t.

Kai baigiau, jis vėl paklausė, ko iš jo norėjome, ir kai pasakėme, kad norėjome privilegijos padidinti misionierių skaičių iki dviejų šimtų penkiasdešimties – tiek pat, kiek buvo prieš karą, jis pasakė, kad jam bus malonu nurodyti savo departamentui, kad tokiam skaičiui misionierių būtų leista atvykti kiek įmanomai greičiau. Žinoma, buvome labai patenkinti ir išvykome patikinę, kad jis nuo mūsų pečių nuėmė didelę naštą.

Tikrai jaučiu, kad susidraugavome su vienu iš įtakingiausių Anglijos vyrų, ir nedvejodamas kreipčiausi į jį bet kuriuo metu, jei tik prireiktų.“²

Džeimsas Ganas Makėjus, vienas iš tame susitikime su seru Robertu Hornu dalyvavusių Prezidento Smito misionierių, vėliau pasakojo: „Tik pažiūrėkit, kokį nuostabų darbą jis nuveikė. Ten [misijoje] buvo vos keli vyresnieji. Atrodė, kad kelias užvertas, tačiau jis atvyko kupinas Viešpaties įkvėpimo ir sugebėjo pasibelsti į valdininkų duris, įgyti jų pasitikėjimą, ir galiausiai mums buvo suteiktos norimos privilegijos, kad vyresnieji galėtų atvykti darbuotis ir vykdyti savo misiją, remdami Dievo reikalą ir vykdydami Jo darbą, ir tokiu būdu jis mums padėjo įgyti liudijimą, jog šiam darbui vadovauja Dievas.“³

Vyresnysis Makėjus Prezidento Smito sėkmę priskyrė jo „tikėjimui, pasišventimui ir tikrajai meilei visiems, su kuriais jis bendravo“. Jis sakė: „Dirbau su juo; tariausi su juo; meldžiausi su juo ir žinau, kad jo tikėjimas ir ištikimybė yra tokie neaprėpiami, koks yra pats gyvenimas.“⁴ (Žr. 1 pasiūlymą 177 puslapyje.)

Džordžo Alberto Smito mokymai

Raštuose akivaizdi tikėjimo galia

Mums pasakyta, kad be tikėjimo neįmanoma patikti Dievui [žr. Hebrajams 11:6]. Tikėjimas – tai skatinantis bet kokio veiksmo motyvas, ir Raštuose apstu tikėjimo galios įrodymų. Tai tikėjimas įgalino Nojų statyti arką, ir dėl paklusnumo Dievo įsakymams jis su savo šeima buvo išgelbėti, tuo tarpu tuos, kuriems trūko tikėjimo, palaidojo didysis tvanas [žr. Pradžios 6:13–22; 7:1–24].

Tai per tikėjimą Lotas ir jo šeimos nariai buvo apsaugoti, kai ugnis iš dangaus prarijo Sodomos bei Gomoros miestus ir sunaikino neturėjusius tikėjimo gyventojus [žr. Pradžios 19:12–25].⁵

Tikėjimu Mozė vedė Izraelio vaikus iš vergijos per Raudonąją jūrą lyg per sausumą, o tai bandę padaryti persekiojantys egiptiečių pulkai nuskendo. Žmonių minia buvo pamaitinta duona iš dangaus. Kai Mozė Horebe sudavė į uolą, ištryško vanduo, kad numalšintų jų troškulį; ir keliaudami tyrais jie buvo vedami į pažado žemę. [Žr. Išėjimo 14:21–31; 16:14–15; 17:5–6].⁶

Kai Danielius nesiliovė viešai melstis Izraelio Dievui, priešingai įstatymui, kurį jo priešai parengė, kad jį sunaikintų, jis buvo įmestas į duobę su liūtais ir paliktas ten visai nakčiai. Jis žinojo, kad jo Dangiškasis Tėvas gali jį apsaugoti, todėl tvirtai pasitikėjo. Kitą rytą anksti karalius nuėjo prie duobės ir rado Danielių gyvą. Dėl jo tikėjimo laukiniai žvėrys buvo nekenksmingi, ir jis pelnė karaliaus ištikimybę. [Žr. Danieliaus 6:4–28.]

Trys hebrajai – Šadrachas, Mešachas ir Abed Negas – atsisakę garbinti Nebukadnecaro pastatytą aukso statulą, buvo įmesti į ugnimi plieskiančią krosnį, pakurtą septynis kartus smarkiau nei įprastai. Jie pasitikėjo gyvuoju Dievu, ir atlygis už jų tikėjimą buvo išsaugotos jų gyvybės. [Žr. Danieliaus 3:8–28.]

*„Tikėjimu Mozė vedė Izraelio vaikus iš vergijos
per Raudonąją jūrą lyg per sausumą“*

Tikėjimu pranašas Elija iš dangaus iššaukė ugnį, kad sudegintų jo atnašas, o karalius ir žmonės įsitikino, jog Izraelio Dievas buvo Dievas, o Baalas – ne [žr. 1 Karalių 18:36–40].

Tai per tikėjimą Jaredo brolis ir jo pasekėjai išlaikė savo tėvų kalbą, kai prie Babelio bokšto buvo sumaišytos kalbos ir jie buvo atvesti į Vakarinę žemės pusrutulį [žr. Etero 1:33–43]. [...] Tai panašus tikėjimas įgalino Lehį perkelti per jūrą savo šeimą ir pastatyti juos šitoje žemėje – rinktinėje iš visų žemių.

Tai tikėjimas įgalino Jėzaus mokinius išverti juos užgriuvusį persekiojimą ir, nepaisant žydų pasipriešinimo, įtvirtinti Gelbėtojo jiems duotą evangeliją.⁷

Tai per tikėjimą pasaulio Išpirkėjas ir Jo bendradarbiai atliko visus stebuklus. Nuo laiko pradžios iki dabar Dievo galią turėdavo tikėjimo vyras.⁸ (Žr. 2 pasiūlymą 177 puslapyje.)

Tikėjimo galia akivaizdi šio Evangelijos laikotarpio teisių šventųjų gyvenime

Šiame paskutiniame Evangelijos laikotarpyje tik dėl savo besąlygiško tikėjimo Dievu berniukas pranašas [Džozefas Smitas] nuėjo į giraitę, atsiklaupęs meldėsi ir patyrė savo pirmąjį reikšmingą dangišką apsireiškimą, per kurį žmonijai vėl buvo atskleista Dievybės esmė. Tai per tikėjimą jis galėjo nueiti prie Kumoros kalvos ir iš angelo rankų gauti šventus užrašus, kuriuos vėliau išvertė Dievo dovana ir galia. Tai tikėjimu jis vedė savo žmones iš Kirtlando į Misūrį ir atgal į Ilinojų, ir nors ne kartą buvo apiplėšti bei varomi iš savo namų, jų širdyse pasodintas tikėjimas išliko su jais, ir jie žinojo, kad Dievas jais rūpinasi. Tai tikėjimu buvo įkurtas didis Navū miestas vadovaujant pranašui Džozefui Smitui; ir tikėjimu jis gavo Doktrinoje ir Sandorose esančias šlovingas tiesas.

Tai tikėjimu Brigamas Jangas vedė žmones į šias vakarines žemes [Druskos ežero slėnį]; ir kai jis pasiekė kalno viršūnę, ir pažvelgė į slėnį, Dievas davė jam patvirtinimą, jog tai ta vieta, kur turi būti įtvirtintas Izraelis. [...] Tai tikėjimu žmonės padėjo šios didžios šventyklos [Solt Leiko šventyklos] kertinį akmenį, būdami silpni ir skurstantys, tikėdami, jog Dievas paruoš kelią ir parūpins priemones, kad pastatas būtų užbaigtas. Tai per tikėjimą, šiems žmonėms pamačius, jog jų pasėlius ryja skėriai, neturint kaip tam užkirsti kelią, jiems buvo ištiesta mūsų Dangiškojo Tėvo malonė ir dėl Dievo apvaizdos į jų maldas buvo atsakyta, ir tai jiems patvirtino atsikridusios žuvėdros, apsaugojusios jų derlių ir išgelbėjusios juos nuo bado. [...]

[...] Tai per tikėjimą šiam darbui vadovavę vyrai buvo įkvėpti laikas nuo laiko duoti nurodymus, kurių mums reikėjo. Tai per tikėjimą mus ugdo ... tarnaujantieji Viešpaties vardu, ir Guodėjas gaivina jų supratimą, primindamas jiems viską ir parodydamas, kas bus; taip paliudydamas apreiškimo dvasią.⁹

Tai tikėjimu Izraelio vyresnieji iškeliavo, palikdami namus ir artimuosius ir kęsdami pasaulio gėdą, kad liudytų, jog Dievas gyvas ir Jėzus yra Kristus ir jog Džozefas Smitas buvo Viešpaties pranašas. Tikėjimu jūsų ligoniai buvo išgydyti, jūsų mirusieji prikelti į gyvenimą. Jei tik būtų surašyti tarp šių žmonių atlikti stebuklai, ... tai

„Tai tikėjimu Brigamas Jangas vedė žmones į [Druskos ežero slėnį]“

būtų Dievo galios, pasireiškiančios per tikėjimą, liudijimas, neparašytas jokiame pasaulio amžiuje.

Tai šis principas, broliai ir seserys, nukreipia mus į dangų ir teikia vilties gyvenimo mūšyje. Kai sutrinkame ir susiduriame su kliūtimis, kurių, atrodo, negalime įveikti, tikėdami pasaulio Išpirkėju galime kreiptis į Jį ir žinoti, kad mūsų labui į mūsų maldas bus atsakyta.¹⁰ (Žr. 3 pasiūlymą 177 puslapyje.)

Dažnai užduodamas klausimas: ar berniukai ir mergaitės, vaikinai ir merginos, augę šioje Bažnyčios kartoje, būtų pasiryžę kentėti sunkumus, nepriteklių ir išbandymus, kuriuos dėl evangelijos iškentė jų tėvai ir motinos? Ar jie dėl savo tikėjimo paliktų savo patogius namus, kad apgyvendintų naują kraštą?

Sakau jums, kad jeigu jų širdyse yra pasodintas šio darbo dieviškumo pažinimas, kokį turime mes, jeigu laikydamiš Viešpaties įsakymų jiems suteikėme tikėjimą, jeigu jie buvo mokomi, kad žinotų, jog Jėzus yra Kristus ir Džozefas Smitas buvo Viešpaties pranašas,

tuomet sakau jums: taip! Jie darytų tai, ką darė jų tėvai ir motinos, – užimtų savo vietą pastarųjų dienų Izraelio gretose!

Jeigu tai reikštų nepriteklių, jeigu tai reikštų ligas ir sielvartą arba netgi ištrėtimą iš namų, būtų šimtai ir tūkstančiai mūsų sūnų bei dukterų, kurie žinodami, jog tai yra Kristaus evangelija, prirėkus savo liudijimą užantspauduotų savo gyvybę.¹¹ (Žr. 2 pasiūlymą 177 puslapyje.)

**Jeį panaudosime tikėjimą, Viešpats atvers mums
kelią, kad padarytume tai, ko Jis prašo**

Prisimenu, kaip vieną dieną pajutau, jog vienam misionieriui, išvykstančiam į vieną miestą, kur mums nebuvo leidžiama pamokslauti gatvėje, turiu pasakyti:

„Dabar atmink, suteik Viešpačiui progą. Tau teks prašyti malonės. Suteik Viešpačiui progą. Paprašyk, kad Jis atvertų kelią.“

Jaunuolis nuvyko į tą miestą, nuėjo į mero biurą ir paklausė, ar negalėtų su juo susitikti. Jis ketino paklausti, ar jie negalėtų pakeisti tą taisyklę.

Nuėjęs jis sužinojo, kad meras išvykęs iš miesto. Jaunuolis išėjo iš biuro, pažvelgė į koridoriaus gilumą ir jo gale ant durų pamatė užrašą „Policijos viršininko kabinetas“. Jis padvejojo truputį, ir kažkas jam pakuždėjo: „Suteik Viešpačiui progą“. Jis įėjo į policijos viršininko kabinetą ir pasakė jam, ko atėjo. Kai jis baigė, tas vyras pasakė:

„Gerai, kurios gatvių sankryžos norėtumėte?“

Jis sakė: „Nežinau šito miesto taip gerai, kaip žinote jūs. Nepraščiau nepatrauklios sankryžos, ar tokios, kur trukdytume eismui. Ar negalėtumėte nueiti su manimi ir išrinkti tą sankryžą?“

Tik pagalvokite apie misionierių, kuris prašo policijos viršininko, kad šis išrinktų gatvių sankryžą, kur skelbti evangeliją!

Viršininkas pasakė:

„Žinoma, aš eisiu su jumis.“

Po penkiolikos minučių jiems buvo išskirta viena geriausių gatvių sankryžų mieste su leidimu skelbti Jėzaus Kristaus evangeliją ten, kur ji nebuvo skelbiama gatvėse dar prieš karą [Pirmąjį pasaulinį karą]. [...]

Viešpats parūpina būdą, kaip atlikti tai, ko negalime mes, ir niekada mūsų neprašo padaryti ko nors, kam padaryti Jis neparuošia kelio. Tai Jis mums pasakė per Nefį. Jis nieko nereikalaus neparuošdamas kelio.

„Ir buvo taip, kad aš, Nefis, pasakiau savo tėvui: Aš eisiu ir padarysiu tai, ką Viešpats įsakė, nes žinau, kad Viešpats neduoda įsakymų žmonių vaikams, neruošdamas jiems kelio atlikti tai, ką jis jiems įsako.“ [1 Nefio 3:7.]

Jeigu yra kažkas, ką Viešpats jūsų prašo padaryti ar tikisi, kad padarysite, o jūs net nežinote, kaip pradėti, darykite, ką galite. Eikite ta linkme, kur turėtumėte eiti; pasitikėkite Viešpačiu, suteikite Jam progą, ir Jis niekada jūsų neapvils.¹²

Kaip nuostabu žinoti, jog galime, jei norime, laikytis mūsų Dangiškojo Tėvo rankos ir būti Jo vedami. Pasaulyje nėra kitų žmonių, kurie turėtų tokį patikinimą, kokį gavo šita žmonių grupė.¹³ (Žr. 4 pasiūlymą 177 puslapyje.)

Dievas tikėjimą kaip dovaną suteikia teisiesiems

Mūsų tikėjimas priklauso nuo mūsų teisaus gyvenimo. Negalime netinkamai gyventi ir turėti deramą tikėjimą, tačiau laikydamiesi Viešpaties įsakymų galime jį turėti, ir jis augs, ir stiprės augant mūsų teismumui.¹⁴

Jeigu bet kuriam iš mūsų trūksta tikėjimo šiuo darbu, tai yra todėl, kad nesilaikėme Dievo įsakymų. Jeigu yra nežinančių, jog tai Tėvo darbas, tai yra todėl, kad jie neatliko savo pareigos. Žinau, jog tai Viešpaties darbas, lygiai kaip žinau, kad gyvenu, ir tas žinojimas kyla iš Jo įsakymų laikymosi.¹⁵

Žinome, jog tikėjimas yra Dievo dovana, – tai teisaus gyvenimo vaisius. Jo negauname pareikalavę, tačiau jis kyla iš mūsų Dangiškojo Tėvo valios vykdymo. Jeigu mums trūksta tikėjimo, išstirkime save ir pažiūrėkime, ar laikėmės Jo įsakymų, ir nedelsdami atgailaukime, jei nesilaikėme. [...] Lai Viešpats sustiprina mūsų tikėjimą, o mes būkime to verti.¹⁶

Tikiuosi, kad tie, kurie gavo šią nuostabią tikėjimo dovaną, gyvena taip, kad išsaugotų ją.¹⁷ (Žr. 5 pasiūlymą 177 puslapyje.)

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių arba ruošdamiesi mokyti, peržvelkite šias idėjas. Daugiau pagalbos ieškokite V–VII puslapiuose.

1. 169–171 puslapiuose esančiame pasakojime ieškokite Džordžo Alberto Smito tikėjimo įrodymų. Vienas iš prezidento Smito misionierių pasakė, kad jo pasiekimai „mums padėjo įgyti liudijimą, kad šiam darbui vadovauja Dievas“ (p. 170). Kokią įtaką jums padarė kitų žmonių, tokių kaip jūsų šeimos nariai ar artimas draugas, tikėjimas?
2. Peržvelkite 171–171 puslapiuose esančius tikėjimo pavyzdžius. Kokie dar tikėjimo pavyzdžiai yra ypatingai vertingi jums? Kaip galėtumėte panaudoti tuos pavyzdžius ir padėti kam nors, kas naudoja tikėjimą, bet dar negavo trokštamų palaiminimų?
3. Kaip jums tikėjimas suteikė „vilties gyvenimo mūšyje“? Kaip tikėjimas gali padėti mums įveikti baimę arba kitas „[kliūtis], kurių, atrodo, negalime įveikti“? (p. 174).
4. Perskaitykite 175 puslapyje prasidedantį pasakojimą ir palyginkite su pasakojimu „Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo“. Kokie jūsų patyrimai buvo panašūs į tuos? Ką, jūsų manymu, reiškia „suteikti progą Viešpačiui“?
5. Prezidentas Smitas mokė, kad „tikėjimas yra Dievo dovana“ ir kad jo „negauname pareikalavę“ (p. 176). Kaip šis principas veikia jūsų pastangas stiprinti savo tikėjimą ir įžiebtį tikėjimą kitiems žmonėms? Ką konkrečiai galime daryti, kad „išsaugotume“ tikėjimo dovaną? (Žr. Almos 32:35–43).

Susijusios Raštų ištraukos: Hebrajams 11:1–11, 17–34; Jokūbo laiškas 2:17–24; Almos 32:26–43; Etero 12:6–22; Moronio 7:27–39; Doktrinų ir Sandorų 136:42

Pagalba mokytojui: „Norėdami padėti mokiniams pasiruošti atsakyti į klausimus, galite, prieš kažką skaitydami ar mokydami, pasakyti jiems, jog prašysite jų atsakymų... Pavyzdžiui, galite pasakyti: „Kai skaitysiu šią pastraipą, klausykitės, kad galėtumėte papasakoti, kas joje jus domina labiausiai“ arba „kai bus skaitoma ši Raštų ištrauka,

pagalvokite, kaip suprantate, ką Viešpats mums sako apie tikėjimą“ (*Teaching, No Greater Call*, p. 69).“

Išnašos

1. „Greeting“, *Millennial Star*, July 10, 1919, p. 440–441.
2. Iš Glenn R. Stubbs „A Biography of George Albert Smith, 1870 to 1951“, (Mokslų daktaro disertacija, Brigham Jango universitetas, 1974 m.), p. 142–143.
3. Džeimsas Ganas Makėjus, iš Conference Report, Oct. 1921, p. 156.
4. Džeimsas Ganas Makėjus, iš „A Biography of George Albert Smith“, p. 160.
5. Iš Conference Report, Apr. 1923, p. 75–76.
6. Iš Conference Report, Oct. 1913, p. 102.
7. Iš Conference Report, Apr. 1923, p. 75–76.
8. Iš Conference Report, Oct. 1913, p. 102.
9. Iš Conference Report, Oct. 1913, p. 102–103.
10. Iš Conference Report, Oct. 1913, p. 102–103.
11. „As to This Generation“, *Improvement Era*, Feb. 1949, p. 73.
12. „Give the Lord a Chance“, *Improvement Era*, July 1946, p. 427.
13. Iš Conference Report, Apr. 1947, p. 164.
14. Iš Conference Report, Oct. 1950, p. 6.
15. Iš Conference Report, Oct. 1915, p. 27–28.
16. Iš Conference Report, Oct. 1913, p. 103.
17. Iš Conference Report, Apr. 1923, p. 77.

Pasilikite Viešpaties pusėje

*Viešpats mums davė įsakymus, kad galėtume
atsisipirti blogiui ir rasti laimę.*

Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo

Džordžo Alberto Smito senelis Džordžas A. Smitas daug metų tarnavo Dvylikos Apaštalų Kворume bei Pirmojoje prezidentūroje kaip Brigamo Jango patarėjas. Džordžas Albertas Smitas dažnai kartojo patarimą, kurį jo senelis davė savo šeimai: „Egzistuoja aiškiai pažymėta demarkacinė linija tarp Viešpaties ir velnio valdų. Jei liksite Viešpaties pusėje, būsite Jo įtakoje ir nenorėsite elgtis neteisingai; bet jei bent per colį peržengsite į velnio valdas, būsite gundytojo valdžioje, ir jeigu jam pavyks, jūs nepajėgsite tinkamai mąstyti ar net protauti, kadangi būsite praradę Viešpaties Dvasią.“

Džordžas Albertas Smitas sakė, kad rinkdamasis visą savo gyvenimą naudojosi tuo patarimu: „Kai kartais esu gundomas kažką padaryti, klausiu savęs: „Kurioje linijos pusėje aš esu?“ Jei nusprendžiau būti saugioje pusėje, Viešpaties pusėje, tai kaskart turiu elgtis teisingai. Taigi, atėjus pagundai, su malda apsvarstykite savo problemą, ir Viešpaties įtaka padės jums išmintingai nuspręsti. Mums saugu tik Viešpaties pusėje.“¹ (Žr. 1 pasiūlymą 187 puslapyje.)

Džordžo Alberto Smito mokymai

Kad išliktume Viešpaties pusėje, reikia griežtai paklusti įsakymams

Visas saugumas, visas teisumas, visa laimė yra Viešpaties pusėje. Jei laikotės Dievo įsakymų ir todėl švenčiate šabo dieną, esate Viešpaties pusėje. Jei slapta meldžiatės asmeniškai ir kaip šeima, jūs esate Viešpaties pusėje. Jei esate dėkingi už maistą ir reiškiate dėkingumą Dievui, esate Viešpaties pusėje. Jei mylite artimą kaip

*„Jeigu seksime Viešpaties mums duotais patarimais
ir pamokymais, eisime laimės keliu“*

save patį, esate Viešpaties pusėje. Jei esate sąžiningi su aplinkiniais, esate Viešpaties pusėje. Jei laikotės Išminties Žodžio, esate Viešpaties pusėje. Taip galėčiau tęsti paminėdamas Dešimt įsakymų bei kitus Dievo mums vesti duotus įsakymus ir dar kartą pasakyti, kad visa, kas praturtina mūsų gyvenimus ir daro mus laimingus, ir paruošia mus amžinajam džiaugsmui, yra Viešpaties pusėje. Ieškoti klaidų Dievo mūsų vedimui duotuose dalykuose – reiškia nebūti Viešpaties pusėje.² (Žr. 2 pasiūlymą 187 puslapyje.)

[Viešpats sakė]: „Negaliu žiūrėti į nuodėmę net su mažiausiu nuolaidžiavimu“; net su mažiausiu nuolaidžiavimu [DS 1:31]. Kodėl? Todėl, kad Jis žino, jog nusidėję neteksime palaiminimo, kurį būtume gavę, jei neatsisakytume prie to palaiminimo vedančio kelio.³

Kartas nuo karto girdime ką nors sakant: „Ak, aš tai nebūčiau toks smulkmeniškias. Viešpats juk nebus toks griežtas mums, jeigu tik dalinai laikysimės įsakymų.“ Taip sakantysis jau yra velnio pusėje, ir jūs neturėtumėte jo klausytis, nes jei klausysitės, galite būti suklaidinti. Turintieji Viešpaties Dvasią taip nekalba. Pats Viešpats sakė, jog turime laikytis Jo įsakymų: „Yra įstatymas, neatšaukiamai paskelbtas danguje prieš šio pasaulio įkūrimą, kuriuo pagrįsti visi palaiminimai.“ (DS 130:20.) Jėzaus Kristaus evangelija mus moko, kaip pelnyti tą palaiminimą.⁴

Mūsų mylintis Dangiškasis Tėvas mums padeda rasti laimę duodamas įsakymus

Viešpats iš Savo gerumo, matydamas Savo vaikų požiūrį ir žinodamas, jog jiems reikės vadovavimo, davė Dešimt įsakymų ir kitus įsakymus, kurie laikas nuo laiko buvo duodami, kad padėtų mums rasti laimę. Galite matyti pasaulyje besiblaškančius žmones, ieškančius laimės, tačiau jos nerandančius. Jeigu tik jie stabtelėtų tiek, kad priimtų Viešpaties patarimą, laimė ateitų, o kitaip jie neras jos.⁵

Būdamas vaikas žinojau, ar bent maniau žinąs, kad Viešpaties įsakymai buvo Jo įstatymai ir nurodymai, skirti tam, kad mane vestų. Maniau, jog žinau, kad nepaklusus tiems įstatymams, ištiks bausmė, ir kaip vaikas, manau, jaučiau, jog Viešpats šiame gyvenime taip viską sutvarkė ir nustatė, kad privalau paklusti tam tikriems įstatymams arba kitaip susilauksiu greito atpildo. Tačiau augdamas išmokau

kitokio pobūdžio pamoką, ir dabar man vadinamieji Viešpaties įstatymai, Šventraščiuose esantys patarimai, Viešpaties apreiškimai mums šiais pasaulio laikais yra tiesiog malonus gailastingo Tėvo danguje balso mums skambesys. Jie yra tiesiog patarimai ir pamokymai mylinčio gimdytojo, kuris mūsų gerove susirūpinęs labiau, nei gali būti susirūpinęs žemiškieji gimdytojai, ir todėl tai, kas kadaise vadinosi šurkščiu įstatymo vardu, man dabar yra meilus ir švelnus visažinančio Dangiškojo Tėvo patarimas. Todėl sakau, kad man nesunku tikėti, jog man geriausia laikytis Dievo įsakymų.⁶

Visa mano paties ir mano šeimos patirta laimė kilo iš pastangų laikytis Dievo įsakymų ir gyventi vertai palaiminimų, kuriuos Jis pažadėjo Jį gerbiantiesiems ir Jo įsakymų besilaikantiesiems.⁷

Jeigu seksime Viešpaties mums duotais patarimais ir pamokymais, eisime laimės keliu. Tas kelias galbūt nebus visada lengvas ar patogus, tačiau galiausiai jis nuves mūsų Dangiškojo Tėvo akivaizdon, ir mums teks šlovė, nemirtingumas ir amžinieji gyvenimai.⁸ (Žr. 3 pasiūlymą 187 puslapyje.)

Priešininkas savo apgaule ir klasta bando mus suklaidinti

Pasaulyje šiais laikais yra dvi įtaką darančios jėgos, ir jos buvo nuo pradžios. Viena – konstruktyvi, skleidžianti laimę ir stiprinanti asmenybę. Kita – griauanti, paverčianti žmones demonais, žeminanti ir demoralizuojanti. Mes jautrūs joms abiems. Viena kyla iš mūsų Dangiškojo Tėvo, o kita – iš blogio šaltinio, kuris buvo pasaulyje nuo pradžios, kuris siekia sunaikinti žmonijos šeimą.⁹

Visi mes būsime gundomi; joks žmogus nėra laisvas nuo pagundos. Priešininkas pasinaudos visomis įmanomomis priemonėmis siekdamas mus apgauti; jis tai nesėkmingai bandė padaryti pasaulio Gelbėtoju. Jis tai bandė padaryti daugeliui kitų vyrų, turėjusių dievišką įgaliojimą, ir kartais jis randa silpną vietą, ir tas asmuo netenka to, kas galėjo būti didžia palaima, jeigu tik jis būtų likęs ištikimas.¹⁰

Kartą vienoje vietoje, kur teko pabuvoti, vienas žmogus man pasakė, arba pasidalino, tokia pastaba: „Kodėl čia esantys žmonės mano, kad aš velnių priėdęs, juk aš toks nesu.“ Atsakiau jam: „Mano broli, ar kada pažinojai ką nors, kas būtų velnio apsėstas ir

„Viešpaties apreiškimai mums šiais laikais yra tiesiog malonus gailestingo dangiškojo Tėvo balsas“

tai žinotų?“ Tai yra viena iš velnio gudrybių: užvaldyti tave ir tai nuo tavęs nuslėpti. Todėl tai vienas iš mūsų sunkumų.¹¹

Pranašas Nefis prieš šimtus metų regėjo tai, kas įvyks, – kad žmonės vieni su kitais kovos ir neigs Šventosios Dvasios galią bei Izraelio Šventąjį, ir kaip tikrą doktriną mokys žmonių įsakymų. Šiais laikais pasaulyje yra įtaką daranti jėga, mėginanti priversti žmones tikėti, jog savo pačių supratingumu ir savo pačių galia jie gali įgyti amžinąjį gyvenimą. Leiskite perskaityti iš Nefio knygos:

„Ir taip pat bus daug tokių, kurie sakys: Valgyk, gerk ir linksminis; tačiau bijok Dievo – jis išteisins darant tik nedaug nuodėmių.“

Noriu, kad atkreiptumėte dėmesį į „Jis išteisins darant tik nedaug nuodėmių“. Tas klastingas priešininkas žino, kad jei tik galėtų padaryti, jog vyras ar moteris pasielgtų truputį neteisingai, tai per tiek jie įžengtų į jo valdas, per tiek jie pakliūtų jo įtakon.

„Tačiau bijok Dievo – jis išteisins darant tik nedaug nuodėmių; taip, pameluok truputį, pasinaudok kitu dėl jo žodžių, kask duobę savo artimui; tame nėra nieko blogo; ir daryk visa tai, nes rytoj mirsime; o jei bus taip, kad būsime kalti, Dievas įkirs mums kelis rėžius ir galiausiai būsime išgelbėti Dievo karalystėje.“ [2 Nefio 28:8.]

Ar ne kaip tik tai velnias ir sako žmonių vaikams šiais laikais, lygiai taip aiškiai, kaip kad parašyta čia? Ai, padaryk nedidelę nuodėmę, nieko blogo nenutiks, pameluok truputį, tai visai nepakenks, Viešpats atleis tai ir tau įkirs kelis rėžius, ir galiausiai būsi išgelbėtas Dievo karalystėje. Tai jis ir sako Išminties Žodžio mokytam vyrui ar moteriai, sakydamas: Ai, išgerk truputį arbatos, tai tau nepakenks; pavartok šiek tiek tabako, nieko tokio nenutiks; truputis alkoholio nepadarys žalos. Tai nedideli dalykai; jis visada to siekia po truputį, ne viską iš karto. Norėčiau, jog prisimintume būtent tai. [...] Tai dėl šitų nežymių klastingų šnabždesių, kurie išduoda žmoniją, patenkame velnio įtakon. [...]

O Nefis toliau sako:

„O kitus jis nuramins ir nuliūliuos juos į kūnišką saugumą, kad jie sakys: Viskas gerai Sionėje; taip, Sionė klesti, viskas gerai, – ir taip velnias apgauna jų sielas.“

Dabar noriu, jog atkreiptumėte dėmesį į tai: „Ir taip velnias apgauna jų sielas ir atsargiai nusiveda juos į pragarą.“ [2 Nefio 28:21.] Štai taip jis elgiasi, būtent taip jis ir elgiasi. Jis neateina ir nesugriebia jūsų fiziškai, ir nesitempia į savo teritoriją, tačiau šnibžda: „Padaryk šį nedidelį blogį“, ir kai jam tai pavyksta, tada kitas nedidelis blogis ir dar kitas ir, pagal citatoje esantį apibūdinimą, „jis apgauna jų sielas“. Štai ką jis daro. Jis priverčia jus patikėti, kad kažką gaunate tuomet, kai iš tiesų netenkate. Taigi, kas kart, kai nesilaikome Dievo įstatymo ar įsakymo, esame apgaunami, nes nesilaikant mūsų Dangiškojo Tėvo įstatymo nieko negalima gauti nei šiame, nei ateinančiame pasaulyje.

[...] Tas savotiškas pastebėjimas: „Ir *atsargiai* nusiveda juos į pragarą“ yra svarbus, nes tai jo metodas. Šiandieniniame pasaulyje vyrai bei moterys pasiduoda tai įtakai ir yra tampomi tai šen, tai ten, o tas šnibždėjimas tęsiasi, ir jie nesuvokia, ko Viešpats nori iš jų, tačiau jie ir toliau pasilieka piktojo valdose, pavergti jo galios, kur negali ateiti Viešpaties Dvasia.

Jis toliau sako:

„O štai kitus jis nusiveda meilikaudamas ir sako jiems, kad pragaro nėra; ir sako: Aš ne velnias, nes tokio nėra, – ir taip jis kužda į jų ausis, kol sugriebia juos savo baisiomis grandinėmis, iš kurių nėra išsivadavimo.“ [2 Nefio 28:22.]

Taigi, mano broliai ir seserys, tokios yra šiandieninio pasaulio sąlygos. Nefis nebūtų galėjęs aiškiau pasakyti, net jei dabar būtų čia. Priešininkas darbuojasi, tačiau mūsų Dangišskasis Tėvas, norėdamas apsaugoti Savo vaikus nuo tokio mokymo ir įsitikinimo blogio, į pasaulį pasiuntė berniuką pranašą Džozefą Smitą, suteikė jam dievišką įgaliojimą, įkūrė Savo Bažnyčią ir žmonių vaikus vėl pradėjo mokyti tiesos, kad jie galėtų būti išvesti iš savo klaidingų kelių.¹²

Turime išmokti nugalėti savo geismus, savo blogus polinkius. Turime išmokti atsispirti pagundoms. Todėl ir esame čia, o tam, kad galėtume geriau tai daryti, į žemę buvo sugražinta evangelija ir mes buvome padaryti jos dalininkais, ir turime stiprybę, kurią gauname iš Šventosios Dvasios galios. Mes turime ne tik paprasto žmogaus, turinčio trūkumų, nes jis nežino tiesos, atsparumą – mes turime jo galias atitinkantį atsparumą ir dar atsparumą, kylantį iš tiesos pažinimo ir savo buvimo paskirties žinojimo.¹³ (Žr. 4 pasiūlymą 187–188 puslapiuose.)

Galime atsispirti blogiui pasirinkdami pasiduoti Viešpaties įtakai

Prisimenu vieną gerą žmogų, kuris prieš daug metų buvo Amerikos Universalistų bažnyčios valdybos pirmininkas. Jis atvyko čia [į Solt Leik Sitį] ir apsilankė dviejose iš mūsų Sekmadieninių mokyklų. Viena [vaikų] pamoka jį labai sudomino. Galiausiai pamokai besibaigiant, kuratorius paklausė: „Gal norėtumėte, ką nors pasakyti [mokiniams]?“ [...] Jis tarė: „Norėčiau, kai ką pasakyti. Jeigu tik galėčiau gyventi tokioje atmosferoje, kokią aptikau šioje nedidelėje [...] klasėje, šioje Sekmadieninėje mokykloje, šį rytą, neturėčiau kitos išeities, kaip tik būti geru žmogumi.“ [Žr. 5 pasiūlymą 188 puslapyje.]

Daug kartų galvoju apie tai. Mes kruopščiai renkamės orą, kuriuo kvėpuojame, kad sveikai gyventume. Tačiau kartais iš nerūpestingumo patenkame ten, kur mus veikia amorali įtaka, kuri griaua

„Būdami pastarųjų dienų šventieji kiekvieną savo gyvenimo dieną turime būti labai atsargūs, kad galėtume būti Viešpaties galios veikiami“

mūsų atsparumą blogiui, ir esame vedami daryti tai, ko neturėtume daryti ir nedarytume, jeigu būtume Viešpaties įtakoje. Jei tik būtume nuolankūs, jei tik būtume pamaldūs, jei tik gyventume taip, kad kiekvieną savo gyvenimo valandą galėtume nuoširdžiai pasakyti: „Tėve danguje, noriu ir trokštu daryti tai, ko Tu iš manęs norėtum“, keliaujant šio žemiško patyrimo keliu mūsų gyvenimas kasdien būtų praturtinamas.¹⁴

Mes renkamės, kur būsime. Dievas mums suteikė valios laisvę. Jis jos iš mūsų neatims, bet jei aš imsiu daryti tai, kas neteisinga, ir pateksiu į velnio valdas, padarysiu tai, nes turiu valią ir galią tai padaryti. Negaliu, ko nors kito kaltinti, bet jei nuspręsiu laikytis Dievo įsakymų ir gyventi taip, kaip turėčiau gyventi, ir išliksiu Viešpaties pusėje, darysiu tai, nes turėčiau taip daryti, ir gausiu už tai man priklausančią palaiminimą. Tai nebus kieno nors kito elgesio pasekmė.¹⁵

Būdami pastarųjų dienų šventieji kiekvieną savo gyvenimo dieną turime būti labai atsargūs, kad galėtume būti Viešpaties galios

veikiami ir kad galėtume nusigręžti nuo tų dalykų, kurie gali pakirsti mūsų galią pelnyti celestialinę karalystę.¹⁶

Žiūrėkite, kad jūsų kojos būtų tvirtai pastatytos ant uolos. Žiūrėkite, kad žinotumėte Mokytojo valią jums, o žinodami tą valią, būtinai laikykitės Jo įstatymų ir įsakymų. Būtinai žiūrėkite, kad savo gyvenimo tyrumu užsitikrintumėte Šventosios Dvasios bendrystę, nes jei esate tyri, dori ir sąžiningi, piktasis neturės galios jus sunaikinti.¹⁷

Meldžiu, kad ištirtume save ir nustatytume, kurioje linijos pusėje esame; o jei esame Viešpaties pusėje, likime ten, nes tai reiškia amžinąją laimę geriausių žemėje gyvenusių vyrų ir moterų bendrystėje.

Jei kaip nors paslydome, jei buvome nerūpestingi; jei paklusome gundytojui ir peržengėme liniją, kad išbandytume tai, ką pasaulis mano esant labai trokština, o Viešpats sakė, kad tai nėra gerai mums, kuo skubiausiai grįžkime į kitą pusę, prašykime, kad Viešpats atleistų mums mūsų kvailumą, ir tada su Jo pagalba toliau gyvenkime amžinąją laimę reiškiantį gyvenimą.¹⁸

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių arba ruošdamiesi mokyti, peržvelkite šias idėjas. Daugiau pagalbos ieškokite V–VII puslapiuose.

1. Perskaitykite „Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo“ (p. 179) ir Moronio 7:10–19. Kaip žinote, jog esate „Viešpaties pusėje“? Kaip galime vieni kitiems padėti likti Viešpaties pusėje?
2. Paskutinėje 179 puslapio pastraipoje prezidentas Smitas išvardina kelis įsakymus, kurių turėtume laikytis, kad išliktume Viešpaties pusėje. Kokius dar standartus Viešpats davė mums, kad padėtų likti Jo pusėje?
3. Skaitydami 181 puslapyje prasidedantį poskyrį, pagalvokite, kaip galėtumėte pasinaudoti prezidento Smito mokymais padėdami kam nors, kas mano, jog įsakymai per daug varžo.
4. Peržvelgdami 182–185 puslapius ieškokite prezidento Smito apibūdinamos Šėtono taktikos ir pagalvokite, kada matėte,

kaip naudojama ta taktika. Kaip galime padėti jaunimui ją atpažinti ir nugalėti? Kaip „mūsų buvimo paskirties žinojimas“ (p. 185) padeda mums atsispirti pagundai?

5. Pagalvokite, kaip galite pritaikyti 185 puslapyje esantį pasakojimą. Kokiose vietose ar kokiomis aplinkybėmis jūs nenorite elgtis blogai? Ką galime padaryti, kad sukurtume tokią atmosferą savo namuose? savo darbovietėje? savo bendruomenėje? savo asmeniniame gyvenime?

Susijusios Raštų ištraukos: Mato 4:1–11 (įskaitant ištraukas iš Biblijos Džozefo Smito vertimo); Jokūbo laiškas 4:7; 1 Jono 5:3–4; Almos 13:27–28; Helamano 5:12; Doktrinos ir Sandorų 82:8–10

Pagalba mokytojui: „Ant lentos priešais klasę užrašyti klausimai padės mokiniams galvoti apie temą dar prieš prasidedant pamokai.“ (*Teaching, No Greater Call*, p. 93.)

Išnašos

1. „A Faith Founded upon Truth“, *Deseret News*, June 17, 1944, Church section, p. 9.
2. Iš Conference Report, Oct. 1945, p. 118.
3. *Sharing the Gospel with Others*, sel. Preston Nibley (1948), p. 198; kalba pasakyta 1945 m. lapkričio 4 d. Vašingtone.
4. „Seek Ye First the Kingdom of God“, *Improvement Era*, Oct. 1947, p. 690.
5. Iš Conference Report, Apr. 1941, p. 25.
6. Iš Conference Report, Oct. 1911, p. 43–44.
7. Iš Conference Report, Apr. 1949, p. 87.
8. Iš Conference Report, Apr. 1937, p. 36.
9. „A Faith Founded upon Truth“, p. 9.
10. Iš Conference Report, Oct. 1945, p. 117.
11. Iš Conference Report, Apr. 1948, p. 179.
12. Iš Conference Report, Apr. 1918, p. 39–41.
13. Iš Conference Report, Oct. 1926, p. 102.
14. Iš Conference Report, Oct. 1929, p. 23.
15. Iš Conference Report, Oct. 1932, p. 27.
16. Iš Conference Report, Oct. 1926, p. 103.
17. Iš Conference Report, Oct. 1906, p. 48.
18. „Seek Ye First the Kingdom of God“, p. 691.

Laikinieji ir dvasiniai Išminties Žodžio palaiminimai

*Mūsų Dangiškasis Tėvas davė mums Išminties
Žodį, kad palaimintų mus fizine sveikata
ir paruoštų amžinajam gyvenimui.*

Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo

Džordžas Albertas Smitas, būdamas vaikas, susirgo vidurių šiltine. Tai nustatęs gydytojas jo motinai pasakė, kad jis turi gulėti lovoje tris savaites, nevalgyti kieto maisto ir gerti kavą. Prezidentas Smitas vėliau pasakojo:

„Jam išėjus pasakiau mamai, kad nenoriu kavos. Mane mokė, jog Džozefui Smitui Viešpaties duotame Išminties Žodyje mums patariama negerti kavos.

Mama į pasaulį pagimdė tris vaikus, ir du iš jų mirė. Ji nepaprastai rūpinosi manimi.“

Jaunasis Džordžas Albertas Smitas atsisakė kavos ir paprašė kunigystės palaiminimo, kurį jam suteikė namų mokytojas.

„Kitą rytą, kai atėjo gydytojas, aš žaidžiau lauke su kitais vaikais. Jis nustebo. Apžiūrėjęs mane jis nustatė, jog mano šiltinė praėjo ir aš atrodžiau sveikas.

Buvau dėkingas Viešpačiui už savo išgijimą. Buvau tikras, jog Jis mane išgydė.“¹

Prezidentas Smitas norėjo, kad šventieji suprastų, jog paklusnumas Išminties Žodžiui atneša ne vien fizinę sveikatą, bet ir dvasinius palaiminimus. Visuotinės konferencijos kunigijos sesijoje jis papasakojo istoriją apie Senojo Testamento pranašą Danielių, kuris buvo paimtas nelaisvėn į Babiloną ir turėjo valgyti karaliaus valgomą mėsą bei gerti karaliaus vyną:

Prezidentas Smitas mokė, kad dėl to, jog pakluso savo laikų Viešpaties duotam sveikatos įstatymui, Danielius buvo vertas „Aukščiausiojo įkvėpimo“

„Danielius buvo Dievo pranašas, o pranašas jis buvo todėl, kad laikėsi Dievo įsakymų. Norėčiau, jog [...] įsidėmėtumėte tai. Danielius su bendrais laikėsi Dievo mokymų, susijusių su tuo, ką jie turi valgyti ir gerti, ir atsisakė priimti ant karaliaus stalo pateikiamą maistą. [Žr. Danieliaus 1:3–16.]“

Prezidentas Smitas toliau paaiškino, kad dėl paklusnumo tų laikų Viešpaties duotam sveikatos įstatymui ne tik buvo išsaugota Danieliaus gyvybė, bet jis gavo ir didžią dvasinę dovaną: „Visagalio įkvėpimą“. ² (Žr. 1 pasiūlymą 197 puslapyje.)

Džordžo Alberto Smito mokymai

Išminties Žodis yra meilus viską žinančio mūsų Tėvo patarimas

Perskaitysiu jums dalį to, ką Viešpats 1833 m. vasario 27 d. pasakė Bažnyčiai.

„Išminties žodis aukštųjų kunigų tarybos, susirinkusios Kirtlande, bažnyčios ir taip pat Sionės šventųjų labui –

siunčiamas kaip sveikinimas; ne įsakymu ar prievarta, bet apreiškimu ir išminties žodžiu, parodantis Dievo tvarką ir valią dėl visų šventųjų laikinojo išgelbėjimo paskutinėmis dienomis.“

Tiesiog pagalvokite akimirką apie tai – „dėl visų šventųjų laikinojo išgelbėjimo paskutinėmis dienomis“.

„Duotas kaip principas su pažadu, pritaikytas silpnų ir silpniausių iš visų šventųjų, kurie tik yra ar gali būti vadinami šventaisiais, galimybės.“ [Žr. DS 89:1–3.]

Tada Viešpats toliau nurodo tai, kas mums tinkama, paaiškina, kokį maistą turėtume vartoti, ir po to perspėja dėl kai kurių dalykų, kurie labiausiai žalingi ir kenksmingi [žr. DS 89:5–17].

Man atrodo, kad, kaip žmonės, buvome nuostabiai palaiminti. [...] Viešpats buvo mums gailėstingas, kad įspėjo mus, patarė mums ir perspėjo dėl daugelio dalykų.³

Į Išminties Žodį žiūriu kaip į gerą Dangiškojo Tėvo, trokštančio matyti, kaip Jo vaikai tampa panašūs į Jį, patarimą. [...] Priimu jį kaip tėvišką patarimą, kurį davė žinantysis, ko man reikia, ir man

sakantis: „Mano sūnau, tie dalykai tau netinkami, ir jeigu vengsi jų, tuomet duosiu tau Savo Šventosios Dvasios bendrystę ir džiaugsmą, kol gyvensi pasaulyje, ir galiausiai amžinąjį gyvenimą.“ Tuomet koks kvailas būčiau, jei vartočiau tai, kas uždrausta, turėdamas įsitikinimą, jog Viešpats patarė nuo to susilaikyti. Jausčiausi pasmerktas, jeigu juos vartočiau, kai geriau už bet ką kitą Žinantysis sako, jog jie kenksmingi, ir mane dėl jų perspėjo. [...]

[...] Jis manė, kad tai pakankamai svarbu, kad duotų mums ir perspėtų mus, o jeigu Jis, žinantis viską, manė, jog būtina dėl šių laikinų dalykų duoti patarimus ir pamokymus, kaip rūpestingai mes, nežinantieji, ką rytojus mums pasiūlys, turėtume laikytis tų dieviškų pamokymų. Jaučiu, kad pastarųjų dienų šventieji Išminties Žodžiu gavo įstatymą, kuris juos išaukštins ir pakels virš jo nesilaikančiųjų.⁴

Jėzaus Kristaus evangelija skirta amžinai laimei išsaugoti sielas, kurioms kūnai yra palapinės. Kokie kvaili esame, jeigu pasiduo-dame pasaulio papročiams ir įpročiams! [...] Mūsų Dangišskasis Tėvas maloniai ir su meile [įspėjo]: „Dėl piktenybių ir kėslų, kurie yra ir bus suokalbininkų širdyse paskutinėmis dienomis, aš jus įspėju ir iš anksto perspėju, duodamas jums šį išminties žodį apreiškimu.“ (DS 89:4.) [...] Jėzaus Kristaus evangelijos tikslas – paruošti mus, kad suprastume gyvenimo, kokį mums nurodė gyventi Viešpats, pasakydamas, kaip galime išvengti to, kas griaua pasaulį, grožį.⁵

Ar tikite, kad Išminties Žodį mums davė Viešpats? Ar tikrai manote, jog Jis žino, kas mums yra tinkama? Ar manote, kad Jam patiktų, jeigu laikytumėmės to įstatymo? Jis sako, kad jam patiktų. Kaip manote, ar Jis rimtai to nori?⁶

Broliai ir seserys, negalime nebaudžiamai nepaisyti Išminties Žodžio. Jis buvo duotas kaip patarimas, ne įsakymu ar prievarta, bet išminties žodžiu nuo mūsų Tėvo dėl mūsų kūnų laikinojo išgelbėjimo ir mūsų sielų paruošimo amžinajam gyvenimui.⁷ (Žr. 2 pasiūlymą 197 puslapyje.)

Paklūstantiems Išminties žodžiui Viešpats pažada protinę ir fizinę sveikatą

Esu dėkingas už tą nuostabų Išminties Žodį, kad ir tokį paprastą, ir kaip sako Viešpats, „pritaikytą silpnų ir silpniausių iš visų

šventųjų, kurie tik yra ar gali būti vadinami šventaisiais, galimybėms“. Stabtelėsiu ir paklausiu [...], ar esame verti vadintis šventaisiais? Visi, kurie viliasi, jog gali vadintis šventaisiais, tikrai turėtų laikytis Išminties Žodžio. Ir ką gi jis mums reiškia? Jis suteikia mūsų gyvenimui saldumo, jis nuo mūsų patraukia nuodingus dūmus, kuriuos žmonės įkvepia rūkydami tabaką. Jis mums padeda išvengti tos pykinančios būklės, kylančios dėl tabako kramtymo. Jei jo laikomės, jis apsaugo mus nuo negalių, kylančių dėl arbatoje ir kavoje esančių [narkotikų] vartojimo ir nuo griauinančių alkoholio pasekmių. [...]

Mūsų Dangiškasis Tėvas ne tik nurodo, ko turėtume vengti, bet ir tai, ką naudingai galime vartoti. Jis pasakė mums, kad visi grūdai, visos sveikos žolės, vynuoginio vaisiai ir kita yra tinkama žmogui. Gyvulių bei padangių paukščių mėsa ir tai, ką Jis nurodė, turime vartoti protingai ir su dėkojimu; ir aš noriu pabrėžti „su dėkojimu“.⁸

Pastebime, kad gyvenimas pagal sveikatos įstatymus teikia protinės ir fizinės stiprybės, ir pastebime, kad jo nesilaikant, ateina protinis ir fizinis gedimas. Tai mūsų Kūrėjas, mūsų dvasių Tėvas, suteikė mums galimybę gyventi šioje žemėje ir pasakė, kad tam tikri dalykai, paminėti tame apreiškime, nėra mums tinkami. Jis mums davė vertingus pažadus, jeigu laikysimės to įstatymo, – išminties, sveikatos ir stiprybės pažadus, ir kad naikinantis angelas praeis pro mus ir nepakenks, kaip kad praėjo pro Izraelio vaikus [žr. DS 89:18–21].⁹ (Žr. 3 pasiūlymą 197 puslapyje.)

Paklusimas Išminties Žodžiui stiprina mūsų tikėjimą ir dvasingumą

Esu visiškai įsitikinęs, kad, Viešpats iš Savo gailestingumo duodamas mums Išminties Žodį, davė jį mums ne tik, kad gyvendami žemėje galėtume būti sveiki, bet kad sustiprėtų mūsų tikėjimas, kad sustiprėtų mūsų liudijimas apie mūsų Viešpaties ir Mokytojo pavedimo dieviškumą, kad tokiu būdu būtume geriau pasiruošę grįžti Jo akivaizdon, kai čia baigsime savo darbus. Bijau, kad, kaip Sionės sūnūs ir dukros, kartais nesugebame suvokti šios didžios žinios pasauliui svarbos.¹⁰

„Mūsų Dangiškasis Tėvas ne tik nurodo mums, ko turėtume vengti, bet ir tai, ką naudingai galime vartoti“

Noriu jums pasakyti, kad, mano supratimu, tabako vartojimas, kad ir koks nežymus galėtų atrodyti kai kuriems žmonėms, buvo būdas griauti jų dvasinį gyvenimą, būdas nuvyti nuo jų mūsų Tėvo Dvasios bendrystę, ir nutolino juos nuo gerų vyrų ir moterų bendrijos, ir užtraukė jiems gimusių vaikų nepagarbą ir priekaištus, ir visgi velnias žmogui sakys: „Ak, tai tik smulkmena!“¹¹

Gyvename laikais, kada Viešpats vėl prakalbo Savo žmonėms. Mes, Bažnyčios nariai, kurie laikomės mūsų Dangiškojo Tėvo reikalavimų, tobulai suprantme, kad Dievas gyvas ir kad Jis atlygina tiems, kurie Jam uoliai tarnauja. Suprantame, kad Jis davė tam tikras taisykles ir nurodymus, jog valdytų mus šiame gyvenime, ir paklusnumas Jo reikalavimams užtikrina mums Jo malonę, o dėl mūsų paklusnumo ateis pažadėti palaiminimai; tačiau, jeigu nepaklūstame Jo mokymams, jeigu ignoruojame Jo išmintingus patarimus, tuomet netenkame Jo pažado ir švaistome galimybes, kurios mums nebebus pasikartos. Jaučiu, kad pastarųjų dienų šventiesiems svarbu laikytis

šio konkretaus [Išminties Žodžio] įstatymo. Tikiu, kad paklusdami jam pastarųjų dienų šventieji galės turėti daug daugiau tikėjimo. Mormono mokymuose skaitome, kad jeigu tarp tų žmonių vaikų nebuvo atliekami stebuklai, tai todėl, kad jie neturėjo tikėjimo; ir toliau jis pasakė, kad be tikėjimo „žmogaus padėtis yra siaubinga“. [Žr. Moronio 7:37–38.] Jeigu nusižengiame žinodami Viešpaties valią, tai natūralu, kad mūsų tikėjimas nyksta, nes Dvasia ne visuomet plūksis su mumis. [...]

[...] Tvirtai tikiu, kad dėl šio paprasto reikalavimo nepaisymo kai kurių mūsų žmonių širdyse sumažėjo tikėjimo, kad, labiau laikantis Išminties Žodžio, tarp pastarųjų dienų šventųjų sustiprės tikėjimas ir dėl to liesis didesnis pažinimas; nes dėl paklusimo jam ateis nu-siteikimas paklusti kitiems mūsų Tėvo įstatymams, o kiekvieno iš jų laikymasis užtikrina palaiminimą.¹² (Žr. 3 ir 4 pasiūlymus 197 puslapyje.)

Paklusdami Išminties Žodžiui ruošiamės amžinajam gyvenimui

Kartais aš savęs klausiu, ar pastarųjų dienų šventieji suvokia, kad [Išminties Žodis] mums buvo duotas išaukštinimui; ne tik mūsų fiziniam palaiminimui, bet kad paruoštų mus dvasiniam gyvenimui. [...]

Mums pasakyta, jog Dievo šlovė yra sąmonė [žr. DS 93:36], ir visi žavimės protingais vyrais ir moterimis, todėl turėtume trokšti kloti pamatą stipresnei protinei galiai ir nieko nedaryti, kas ją silpnintų. Kai kurių žmonių gyvenimuose akivaizdu, jog jie netenka smegenų galios, kuria galėtų džiaugtis, nes nuolat vartoja tai, ką mūsų Dangiškasis Tėvas nurodė kaip netinkamą; dėl to jie tampa mažiau protingi ir nesugeba pasiruošti amžinajam gyvenimui, kuris turėtų būti jų tikslas.¹³

Jeigu tikime, kaip skelbiame, jog Jėzus yra Kristus, o mes esame mūsų Dangiškojo Tėvo vaikai, tuomet kaip rūpestingai turėtume elgtis, kad galėtume būti verti mūsų užimamų šventyklų, kurios buvo sukurtos pagal Dievo atvaizdą. Kiek iš mūsų suvokia, kad į savo kūną priimdami tai, ką mūsų Dangiškasis Tėvas uždraudė, suteršiamo mūsų dvasios šventyklą? Kiek iš mūsų stabteli ir susimąsto, jog, pasiduodami kūno silpnumui, netenkame ateityje mūsų

laukiančių galimybių ir atkertame save nuo palaiminimų, kuriuos Viešpats laiko ištikimiesiems?¹⁴

Jeigu šiam įstatymui, pritaikytam silpniausiems iš mūsų, paklūstama, tai jis bus pamatas, ant kurio galės būti pridėta daug didžiųjų palaimų, kurių mūsų Tėvas su malonumu suteiks ir kurių kitokių būdu mes nenusipelnytume ir negalėtume gauti. Kaip bet kuris iš mūsų galėtų jaustis pateisintas ignoruodamas paprastą Dievo įstatymą, kurį Jis Savo Paties balsu patvirtino kaip įstatymą, kuriam bet kuris iš mūsų gali paklusti? Ar galime tikėtis, jog pajėgsime laikytis aukštesnio įstatymo ir pasiekti didį išaukštinimą, jei nesugebame laikytis šio paprasto reikalavimo?¹⁵ (Žr. 3 pasiūlymą 197 puslapyje.)

Geriausias būdas savo šeimas mokyti laikytis Išminties Žodžio – tai patiems jo laikytis

Jeigu tėvai ir motinos laikysis Išminties Žodžio, jie galės perduoti savo atžaloms vertybes ir stiprybę, kurių kitaip negalėtų jiems perduoti. Tikiu, kad mūsų Tėvo Dvasios bendrystė bus širdyse ir namuose tų, kurie laikosi šio įstatymo, o jų troškimas paklusti bus perduotas jų vaikams. [...] Yra gerai žinomas faktas, jog tabako poveikis vaiko smegenims yra kenksmingiausias, griauantis atmintį ir slopinantis subtiliausius pojūčius; taip pat žinoma, jog alkoholio poveikis jaunatviškoms smegenims yra labai žalingas: jis griauja troškimą būti sąžiningam bei doram ir veda prie blogio ir nusikaltimų. [...] Viešpats mums davė šį įstatymą iš malonės ir su meile, pažadėdamas tam tikrus palaiminimus, jeigu paklusime Jo patarimui. Jaučiu turįs paraginti jus, mano broliai ir seserys, kad jo mokytumėte savo namuose. Atkreipkite savo augančių vaikų dėmesį į jį ir į jo laikymusi pagrįstą atlygį.

Leiskite pasakyti jums, kad geriausias mūsų tikėjimo tuo įstatymu, kurį tikime atėjus iš Dievo, įrodymas yra pastovus jo laikymasis savo gyvenime. Galime kiaurą dieną jį skelbti, tačiau jeigu praktiškai jam nusižengiame, mūsų pavyzdys gali būti pražūtingas tiems, kuriuos mylime labiau už gyvenimą, nes jie manys, jog saugiai gali eiti ten, kur juos vedame.¹⁶

Meldžiu jūsų su malda iširti Išminties Žodį. Ne tik skaitykite jį; pamaldžiai jį išstirkite. Atraskite, kodėl mūsų Dangiškasis Tėvas jį davė. Jis davė jį mums pažadėdamas ilgesnį gyvenimą ir laimę, ne tada, kai nesugebėsime jo laikytis, bet kai paklusime jam. Skaitykite Išminties Žodį savo šeimos akivaizdoje ir rodykite pavyzdį. Jeigu tai darysime, Sionė toliau augs. Jei tai darysime, Dievo Avinėlio Bažnyčia toliau taps pasauliui gerą įtaką darančia galia.¹⁷ (Žr. 5 pasiūlymą, esantį žemiau.)

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių arba ruošdamiesi mokyti, peržvelkite šias idėjas. Daugiau pagalbos ieškokite V–VII puslapiuose.

1. 191 puslapyje prezidentas Smitas pamini pasakojimą, kaip Danielius atsisako vartoti karaliui pateikiamų mėsos ir vyno. Perskaitykite Danieliaus 1 skyrių ir pagalvokite, gal patys patyrėte, kada iš jūsų buvo tikimasi, jog vartosite kažką, ką draudžia Išminties Žodis. Kokius žinote tinkamus būdus, kaip tokiomis aplinkybėmis paklusti Išminties Žodžiui, bet likti pagarbiems kitų atžvilgiu?
2. Peržvelkite pirmąjį mokymų poskyrį (p. 191–192). Kaip pasinaudotumėte šiais mokymais padėdami kam nors, kas patiria sunkumų laikydamasis Išminties Žodžio?
3. Trumpai peržvelkite 193 puslapį, kuriame prezidentas Smitas aptaria kai kuriuos palaiminimus, pažadėtus besilaikantiems Išminties Žodžio (taip pat žr. DS 89:18–21). Kaip tie pažadai pildėsi jūsų gyvenime? Kokius dar palaiminimus gavote gyvendami pagal šį įstatymą?
4. 195 puslapyje prezidentas Smitas pažada, kad paklusnumas Išminties Žodžiui atneša „nusiteikimą paklusti“. Ką ta frazė reiškia jums?
5. Kaip, jūsų manymu, paklusimas Išminties Žodžiui padeda Bažnyčiai tapti „pasauliui gerą įtaką darančia galia“ (p. 197)? Su malda išstudijuokite Doktrinos ir Sandorų 89 skyrių, kaip pataria prezidentas Smitas, ir apmąstykite, kaip galite geriau laikytis Išminties Žodžio.

Susijusios Raštų ištraukos: 1 Korintiečiams 6:19–20; Almos 34:36; Doktrinos ir Sandorų 29:34; 130:20–21

Pagalba mokytojui: „Savo meilę tiems, kuriuos mokote, galite išreikšti atidžiai klausydamiesi jų ir nuoširdžiai domėdamiesi jų gyvenimu. Į Kristaus meilę panaši jūsų meilė turi galią suminkštinti širdis ir padėti žmonėms būti jautriems Dvasios šnabždesiams.“ (*Teaching, No Greater Call*, 46 p..)

Išnašos

1. „Boyhood Experiences“, *Instructor*, Feb. 1943, p. 73.
2. Iš Conference Report, Oct. 1943, p. 44.
3. „Saints Blessed“, *Deseret News*, Nov. 12, 1932, Church section, p. 5.
4. Iš Conference Report, Apr. 1907, p. 19–21.
5. „Seek Ye First the Kingdom of God“, *Improvement Era*, Oct. 1947, p. 688.
6. Iš Conference Report, Oct. 1935, p. 121.
7. Iš Conference Report, Apr. 1907, p. 21.
8. Iš Conference Report, Oct. 1923, p. 72–73.
9. Iš Conference Report, Apr. 1907, p. 19.
10. Iš Conference Report, Apr. 1907, p. 19.
11. Iš Conference Report, Apr. 1918, p. 40.
12. Iš Conference Report, Oct. 1908, p. 83–84.
13. Iš Conference Report, Apr. 1907, p. 19.
14. Iš Conference Report, Apr. 1905, p. 62.
15. Iš Conference Report, Oct. 1908, p. 84.
16. Iš Conference Report, Apr. 1907, p. 21.
17. Iš Conference Report, Apr. 1949, p. 191.

Fizinis mūsų ir kitų žmonių išgelbėjimas

Jeigu laikomės Viešpaties patarimu, galime geriau tenkinti savo fizinius poreikius ir padėti aplinkiniams, kurie skursta.

Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo

Džordžas Albertas Smitas Bažnyčios prezidentu tapo baigiantis Ant-
rajam pasauliniam karui. Po karo daug šalių buvo nuniokotos, ir tūks-
tančiams žmonių trūko maisto bei kitų būtiniausių dalykų. Visuotinės
konferencijos kalboje Prezidentas Smitas nusakė sunkią jų padėtį ir
paragino šventuosius prisidėti prie jų kančių palengvinimo: „Visi jie
yra [Dievo] vaikai. Jiems reikia mūsų; jiems reikia ne tik mūsų mora-
linio palaikymo ir religinio mokymo, bet taip pat ir maisto, drabužių,
patalynės bei visokeriopos pagalbos, nes daugeliu atvejų jiems neliko
nieko. Jei tik pamatytumėte kai kuriuos iš mūsų biurą pasiekusių
laiškų, parašytų ten esančių vargstančių žmonių, jums suspaustų širdį.
Žmonės buvo išvesti iš namų su mintimi, kad galės įsikurti kitur, bet
staiga buvo apleisti, o grįžę į savo namus rado juos apiplėštus, o vis-
kas, ką turėjo, buvo pavogta, o jie palikti bejėgiai, neturintys kur eiti.“¹

Kadangi Bažnyčia jau daugelį metų kaupė maisto atsargas, ji buvo
pasiruošusi padėti tokiomis aplinkybėmis. Bandymai suteikti tokią
pagalbą prasidėjo 1945 metų pabaigoje, kada Prezidentas Smitas
nuvyko į Vašingtoną ir tarėsi su Jungtinių Valstijų Prezidentu Hariu
S. Trumanu dėl maisto ir drabužių siuntimo į Europą. Jų susitikime
Prezidentas Trumanas sakė: „Mes maloniai jums padėsime kuo ga-
lėdimi. [...] Kiek jums reikia laiko pasiruošti tam?“

Prezidentas Smitas nustebino jį, atsakydamas: „Viskas jau pa-
ruošta. [...] Mes statėme grūdų saugyklas, pripildėme jas grūdais,
gausinome savo kaimenes ir bandas, o dabar visa, ko mums reikia,

Džordžas Albertas Smitas kartu su kitais Bažnyčios vadovais lankosi vyskupo sandėlyje. Ilgus metus kaupusi maistą, Bažnyčia buvo pasiruošusi padėti stokojantiems, kenčiantiems nuo Antrojo pasaulinio karo padarinių

tai vagonų ir laivų, kad galėtume pakankamai maisto, drabužių ir patalynės nusiųsti vargstantiems Europos žmonėms. Bažnyčioje turime organizaciją [Paramos bendriją], kuri yra paruošusi daugiau nei du tūkstančius rankų darbo antklodžių.“

Prezidentas Smitas šventiesiems raportavo, kad dėl tų siuntų „daug žmonių, be jokios gaišaties, gavo šiltų drabužių, patalynės ir maisto. Vos tik galėjome gauti vagonus ir laivus, turėjome tai, ką reikėjo siųsti į Europą.“²

Beveik 15 metų anksčiau vyresnysis Smitas, būdamas Dvylikos Apaštalų Kvorumo nariu, kreipėsi į Paramos bendriją dėl kito žutbūtinio poreikio – Didžiosios depresijos. Jis mokė, kad pagalba vargstantiems apima daugiau negu tik fizinių poreikių tenkinimą; tam taip pat reikia nuoširdaus gerumo ir tikrosios meilės:

„Mano supratimu, dar niekada nebuvo tokio meto, kada gerumo būtų reikėję daugiau, negu jo reikia dabar. Dabar yra dienos, kai išbandomos žmonių sielos ir kai spaudžiamos jų širdys. Tai dienos, kai daugelis, netgi tarp pastarųjų dienų šventųjų, susiduria su alkiu ir sielvartu. [...]

[...] Tikiu, kad mūsų Dangiškasis Tėvas suteikia mums proąą tobulėti. [...] Dabar išsiaiškinsime, ar turime tą meilę, kuri, pasak Gelbėtojo, turi būti mūsų širdyse.“³ (Žr. 1 pasiūlymą 208 puslapyje.)

Džordžo Alberto Smito mokymai

Jeigu išmintingai nauduosime savo išteklius, būsime pasiruošę sunkiems laikams

Prezidentas [Brigamas] Jangas ankstyviesiems pionieriams patarė kaupti maisto atsargas metams, kad, jei kuris netektų savo pasėlių, galėtų ištvirti iki kito sezono. [...]

Broliai ir seserys, mes galime patirti sunkius laikus, bet galime būti jiems pasiruošę, jeigu prisiminsime septynerius pertekliaus ir septynerius bado metus faraono dienomis ir planuosime, kaip jie planavo [žr. Pradžios 41]. Tokios sąlygos gali vėl pasikartoti. To nežinome, tačiau žinome, kad akstyvosiomis Bažnyčios dienomis Bažnyčios prezidentūra ir vadovybė patarė žmonėms sukaupti pakankamai maisto netikėtam atvejui. Dėl to nuo tada, kai žmonės

*„Broliai ir seserys, mes galime patirti sunkius laikus,
tačiau galime būti jiems pasiruošę“*

čia tvirtai įsikūrė, o ūkiai pradėjo gaminti žemės ūkio produktus ir gausėjo kaimenės bei bandos, nebuvo rimtos priežasties kam nors alkti.⁴

Gyvename pavojingais laikais. Raštai pildosi ir, man regis, dabar yra tas metas, kada, jei tai bus įmanoma, net išrinktieji bus suklaidinti. Negaliu atsistebėti, kaip lengvai žmonės, trokštantys pasirūpinti savo finansiniais interesais pasaulyje, randa pasiteisinimą, kodėl atideda į šalį su mūsų gyvenimu susijusius Viešpaties mokymus. Ir man atrodo keista, kad tiek daug žmonių įpranta klausytis kalbančių priešingai tam, ką apreiškė mūsų Dangiškasis Tėvas. [...]

[...] Šiems žmonėms buvo patariama taupyti savo jėgas ir išteklius. Vyrų, kuriuos Viešpaties pakėlė duoti nurodymus mums, buvome mokomi, kad turime gyventi pagal pajamas, kad nederėtų vaikytis pasaulio madų ir į mūsų rankas įplaukiančius pinigus, kuriais turėtume pasirūpinti savimi ir savo šeimomis, išleisti vos juos uždirbę ar net dar neuždirbę.

Bijau, kad pastarųjų dienų šventieji daugeliu atvejų yra apakinti savo pačių tuštybės, savo troškimo būti tokie kaip pasaulis; o mūsų Dangiškasis Tėvas mums taip aiškiai sako, kad negalime gyventi, kaip gyvena pasaulis, ir mėgautis Jo Dvasia.⁵

Kai kurie asmenys ... švaisto savo turtą ir leidžia pinigus nereikalingiems dalykams, ir jei ateis sunkūs laikai, jie gali nebesugebėti vykdyti savo įsipareigojimų.

Galime pasimokyti iš skruzdės. Ji renka atsargas, kol jų yra, ir kaupia jas tai dienai, kai jų nebus galima gauti. Todėl jos sandėliuke dažniausiai daug atsargų. Žiogas, daug didesnis vabzdys, taip nesielgia. Jis nieko nekaupia sunkiems laikams, bet tikisi, kad apvaizda parūpins jam ko reikės, ir dėl to dauguma žiogų miršta badu.

Bijau, kad kai kurie žmonės yra tarytum žiogai ir tinkamai nepasinaudoja jiems pasitaikančiomis galimybėmis. Jeigu pasimokytų iš skruzdės, jie atidėtų maisto, kurio jiems reikia, ir visuomet turėtų ką nors po ranka.⁶ (Žr. 2 pasiūlymą 208 puslapyje.)

Viešpats mums nurodė dirbti, kad užsidirbtume pragyvenimui

Vien dėl to fakto, kad nemažai žmonių gauna didelius pinigus, jaunimui kartais atrodo, kad jei pinigai gaunami palyginti lengvai, tai sąžiningas darbas nereikalingas arba nepageidaujamas. Ir vis dėl to esu patenkintas, kad žemėje nebuvo tokių žmonių, kurie, atmetę galimybę pragyvenimui užsidirbti sąžiningu ir stropiu darbu, nebūtų nusiritę į sugedimą.

Jeigu mūsų vaikai auga tinginiaudami, žinome, kad tai Viešpačiui nepatinka.⁷

Mums yra daug geriau, kai užsiimame koku nors prasmingu darbu.⁸

Mūsų Dangiškasis Tėvas... labai seniai yra minėjęs, kad Sionėje būta tinginių, ... ir Jis pasakė: „Tinginys nevalgys darbininko duonos ir nedėvės darbininko apdaro.“ [DS 42:42.] Manau, Jis neturėjo omenyje tų, kurie negali rasti darbo, ir tų, kurie bando savimi pasirūpinti teisingais būdais. Manau, Jis turėjo omenyje kai kurių žmonių įprotį remtis į savo kaimyną. [...] Manau, kad nėra jokio

pateisinimo jokiai žmogui šiame pasaulyje, manančiam, kad jis gali būti kito žmogaus išlaikomas. Būdamas vaikas nejaučiau, kad kažkas privalo rūpintis mano pragyvenimu. Viešpats man suteikė proto. Jis nurodė, kad turiu dirbti, ir aš pradėjau dirbti būdamas dvylikos metų, ir tame radau džiaugsmą, ir daugiau nei penkiasdešimt metų užsidirbdavau pragyvenimui ir padėdavau kitiems.

Dėkoju Dievui už tą džiaugsmą, kuris kyla pasaulyje kažką darant. Neišskyriu jokio konkretaus pobūdžio darbo, svarbu tik, kad jis būtų garbingas. Tačiau Viešpats nurodė, kad turime būti darbtūs. Senovėje Jis sakė, kad veido prakaitu turime užsidirbti pragyvenimui [žr. Pradžios 3:19].⁹ (Žr. 3 pasiūlymą 208 puslapyje.)

Nei turtingieji, nei vargšai neturėtų nukreipti širdžių į turtus

„Vargas jums turtingieji, kurie neduodate savo turto vargšui, nes jūsų turtai sugadins jūsų sielas; ir tokia bus jūsų rauda aplankymo, teismo ir pasipiktinimo diena: pjūtis praėjo, vasara pasibaigė, o mano siela neišgelbėta!“ (DS 56:16.)

Būtent tai Viešpats sako apie turtinguosius, kurie atsisako duoti savo turto vargšams. Tačiau vargšams, kurie nesistengia, Jis kalba taip pat griežtai. Jis sako:

„Vargas jums vargšai, kurių širdys nesudužusios, kurių dvasios neatgailaujančios ir kurių pilvai nepatenkinti, ir kurių rankos nesu-silaiko nuo kitų žmonių gėrybių, kurių akys pilnos godumo, ir kurie nedirbate savo pačių rankomis!“ (DS 56:17.) [...]

[...] Toliau Jis sako: „Bet palaiminti tyraširdžiai vargšai.“ Čia jau kitokia kalba: „Palaiminti tyraširdžiai vargšai, kurių širdys sudužusios ir kurių dvasios atgailaujančios, nes jie matys Dievo karalystę, ateinančią su galia ir didžia šlove jų išvadavimui; nes žemės riebumas bus jų.“ (DS 56:18.)

Tai tie, kurie neturi pasaulio turtų, bet vistiek gyvena, egzistuoja ir turi protą, ir tie, kurie trokšta daryti tai, ko Viešpats iš jų nori. [...]

Taigi, mano broliai ir seserys, mūsų organizacijose yra tiek turtingų, tiek ir vargšų. Jeigu esame vargšai, galime būti verti, kaip Viešpats čia nurodo. Galime būti tyraširdžiai ir iš visų jėgų stengtis, ir Jis neleis, kad žmonėms, priklausantiems Pastarųjų Dienų

Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčiai ir darantiems viską, ką gali, truktų būtiniausių dalykų. [...]

Tikiuosi nepasipiktinsime, kad kai kurie vyrai ir moterys yra turtingi. Jeigu esame pasiturintys, tikiuosi nebūsime savanaudžiai ir nejautrūs kitų mūsų Tėvo vaikų poreikiams. Jeigu mums sekasi geriau nei jiems, turime būti tikri broliai ir seserys, ne apsimetėliai. Turėtume trokšti šiame pasaulyje išvystyti tokią organizaciją, kad kiti, matydami mūsų gerus darbus, būtų paskatinti šlovinti mūsų Dangiškojo Tėvo vardą. [...]

Neturime pasiduoti blogiems kitų žmonių įpročiams. Negalime pasiduoti mąstysenai, kad paimsime tai, ką turi kitas žmogus. Prisiminkite Dešimt įsakymų ir rasite vieną trumpą žodį: „Negeisi“. [Išėjimo 20:17.] [...]

Negalime pasiduoti tokiai mąstysenai. Kiti gali tai daryti, bet jei mūsų širdyse yra Jėzaus Kristaus evangelija, tuo klausimu neapsigausime.

Mums pasakyta, kad negalime tarnauti Dievui ir kokiam nors kitam šeimininkui [žr. Mato 6:24]. Turime rinktis ir, jei norime būti Dievo tarnai bei mūsų Dangiškojo Tėvo vaikai ir pelnyti Jo palaiminimus, turime gerbti Jį, ir laikytis Jo įsakymų. Mūsų jausmai ir mūsų meilė, jei tik galiu taip išsireikšti, turi pasiekti visą pasaulį, visur, kur ją priims.¹⁰ (Žr. 4 pasiūlymą 209 puslapyje.)

Per dešimtinę ir kitas atnašas prisidedame prie Bažnyčios darbo ir laiminame stokojančius

Viešpats mums suteikė privilegiją aukoti dešimtąją savo pajamų dalį Jo Bažnyčiai, Jo darbui pasaulyje remti. Mokantieji dešimtinę gauna jiems priklausančią palaimą. [...] Negalime tikėtis, kad pelnysime palaimas, nedėdami nuoširdžiausių pastangų. Mums reikės daryti tai, ką kiti pavadintų aukojimu. Manau, žmonės galvoja, kad mokėdami dešimtinę jie aukoja, bet taip nėra; jie investuoja į tai, kas atneš amžinus dividendus. Viską, ką turime, mums davė mūsų Dangiškasis Tėvas. Jis mums duoda viską, leisdamas pasilikti sau devynias dešimtąsias viso to, ir tuomet prašo, kad Jo dešimtąją dalį panaudotume ten, kur Jis nurodo, kur Jis žino, kad ji bus naudingiausia Jo Bažnyčios augimui.

„Viešpats mums suteikė privilegiją aukoti dešimtąją savo pajamų dalį Jo Bažnyčiai, Jo darbui... remti“

Kai šįryt klausėmės šios didžios Bažnyčios ataskaitų [visuotinės konferencijos sesijoje], man didelį įspūdį padarė finansinė ataskaita – žinojimas, kad tokia didžiulė organizacija, kaip ši, turinti tiek daug žmonių, veikianti skirtingose kryptyse, pasaulio sumaišties ir nelaimių metu yra tokios būklės, kad žmogus iš Bažnyčios prezidentūros gali čia stovėti ir nemeluodamas sakyti mums, kad ši Bažnyčia neturi skolų. Kai valstybės ir dauguma žmonių gyvena skoloje, Bažnyčia yra valdoma taip, kad neturi įsiskolinimų. Pagalvokime apie tai. Palaikykime Bažnyčią. Sekime aktyvia Bažnyčios vadovybe. Gyvenkime taip, kad Viešpats galėtų mus taip laiminti, kaip Jis laimina Bažnyčią.¹¹

Jeigu sąžiningai mokate dešimtinę, nedvejojdamas galiu pasakyti, kad ją mokantiems devynios dešimtosios yra didesnė palaima nei šimtas procentų nemokantiems. Tai Viešpaties darbas. [...] Žmonės

to nebūtų galėję padaryti. Turint omenyje visą jūsų dosnumą ir visus paaukojimus, visą jūsų atliekamą misionierišką darbą, visą rūpinimąsi vargšais [...], viską, ką duodate kaip paprasti žmonės, liudiju, kad tai, kas liko, jums teikia daugiau laimės, daugiau ramybės, daugiau komforto ir daugiau amžinojo gyvenimo patikinimo, nei šiais laikais turi bet kokia kita liaudis žemėje.¹²

Esu tikras, kad Viešpats myli tas nuolankias, ištikimas sielas, kurios pasiryžusios ištiesti pagalbos ranką ir paliesti tuos, kurie stokoja tiek maisto, tiek drabužių, tiek patalynės, tiek gerumo, nes tai yra Jėzaus Kristaus evangelijos dalis.¹³ (Žr. 5 pasiūlymą 209 puslapyje.)

Jei būsime dosnūs savo turtu, nebereikės niekam stokoti

Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčioje jokiam vyrui, moteriai ar vaikui nereikia stokoti, nes Bažnyčia įkurta tam, kad padėtų tiems, kurie stokoja būtiniausių dalykų pragyvenimui. Yra užtektinai visiems ir daugiau. [...] Dievas leido žmonėms įsigyti turtą, ir, jeigu jie tinkamai juos įsigijo, jie priklauso jiems, ir Jis palaimins juos naudojant tuos turtus, jeigu naudos juos tinkamai.¹⁴

Mes taip pasineriame į pasaulį, kad pamirštame kenčiančius žmones, kuriems daugeliu atvejų galėtume padėti.¹⁵

Pagalvokite apie darbo netekusius vyrus ir taip pat apie moteris. [...] Pagalvokite apie gausybę mūsų Tėvo vaikų, kuriuos Jis myli lygiai tiek pat, kiek ir mus, kuriems gali nutikti bėda. Pagalvokite apie galimas kančias, jeigu mes, kuriems pasisekė labiau, dosniai neduosime savo turtą, kuriuos Dievas įdėjo į mūsų rankas, – ne vien tik turtą, jeigu mes nuo Jo vaikų sulaikysime padaršinimo žodį ir pagalbą ir nesilankysime namuose, kuriuose tiek daug stokojančių, ir nesuteiksime to, ką kiekvienas iš mūsų galime suteikti. Broliai ir seserys, visos tos galimybės suteiktos mums, kad praturtintume save ir ugdytume charakterį, ir kauptume sau turtus danguje, kur nei kandis, nei rūdys neėda, kur vagys neįsilaužia ir nevagia [žr. Mato 6:20]. Tas galimybes mums suteikė visažinantis Tėvas, kuris, žinodamas viską nuo pradžios iki galo, pasakė: „Štai kelias, eikite juo.“

Apsidairykime savo kaimynystėje – nepalikime to vyskupui ir Paramos bendrijai, bet tegul kiekvienas iš mūsų maloningai tarnauja tiems, kuriems mūsų labai reikia. Kad ir ką darytume, neverskime tų,

kuriems reikia mūsų pagalbos, jaustis skurdžiais. Tai, ką duodame, duokime tarytum tai priklausytų jiems. Dievas mums tai paskolino. Kartais mes, prikaupe turtų, [elgiamės] tarytum manytume, kad tai priklausu mums. Viskas, ką turime – mūsų maistas, drabužiai, pastogė, namai ir galimybės – viskas duota mums kaip prievaizdams Bažnyčioje ir mūsų Dangiškojo Tėvo karalystėje, ir jei... suteiksime savo turtų, netgi jei tai būtų našlės skatikas, mes gausime iš To, kuris gyvena aukštybėse, palaiminimus, kurių reikia dabar žemėje, ir, atėjus laikui mums keliauti iš čia, rasime mus laukiančią mylinčią Tėvo, kuris dėkingas už mūsų įdėtas pastangas, palaimą.¹⁶

Jeigu trokštame būti susieti su mūsų Viešpaties karalyste, celestiline karalyste, tai yra mūsų galimybė pasiruošti – nevaidmainiška meile, darbštumu, taupumu, ištvermingumu, troškimu daryti viską, kas mūsų galioje, kad laimintume kitus, duoti, o ne visuomet galvoti, kad turime gauti, bet troškiti duoti, nes sakau jums: „Palaimingiau duoti negu imti.“ [ApD 20:35.] Jėzaus Kristaus Evangelija yra davimo evangelija, ne tik savo turtų, bet ir savęs, ir aš dėkoju savo Dangiškajam Tėvui, kad priklausau tokiai organizacijai, kuriai taip nurodyta.¹⁷ (Žr. 6 pasiūlymą 209 puslapyje.)

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių arba ruošdamiesi mokyti, peržvelkite šias idėjas. Papildomos pagalbos ieškokite V–VII puslapyuose.

1. Džordžas Albertas Smitas Didžiosios depresijos metu šventiesiems pasakė: „Tikiu, kad mūsų Dangiškasis Tėvas suteikia mums progą tobulėti“ (p. 201). Ką tai reiškia jums? Kokiais būdais „tobulėjame“, jei tarnaujame stokingiems?
2. Skaitydami pirmąjį mokymų poskyrį (p. 201–203), pagalvokite apie tai, ką galite padaryti, kad pradėtumėte kaupti ar toliau pildytumėte savąsias maisto ir išteklių atsargas. Kokius žinote nenumatytų situacijų ar sąlygų, kurioms turėtumėte pasiruošti, pavyzdžius? Kaip kunigystės kvorumai ir Paramos bendrija gali padėti nariams pasiruošti tiems nenumatytiems atvejams?
3. Peržvelkite 203 puslapyje prasidedantį poskyrį ir perskaitykite Doktrinos ir Sandorų 68:31. Kodėl, jūsų manymu, Viešpats

reikalauja, kad dirbtume savo pragyvenimui? Kokius žinote veiksmingus būdus, kaip mokyti vaikus darbo svarbos?

4. Perskaitykite 204–205 puslapiuose esančius Prezidento Smito perspėjimus turtuoliams ir vargšams. Kokios būna pasekmės, jei savo širdis nukreipiame į turtus? Ką galime padaryti siekdami to išvengti?
5. Perskaitykite 205 puslapyje prasidedantį poskyrį, kuriame Prezidentas Smitas aptaria dešimtinės ir kitų atnašų mokėjimo palaiminimus. Kokius žinote veiksmingus būdus, kaip apie tuos palaiminimus galima mokyti jaunimą arba naujus narius?
6. Studijuodami paskutinį mokymų poskyrį (p. 207–208), pamąstykite apie tai, ką konkrečiai galite daryti, kad padėtumėte vyskupui ir kitiems apylinkės vadovams tenkinti jūsų apylinkės ar bendruomenės žmonių poreikius. Ką jums reiškia duoti „ne tik savo turtą, bet ir savęs“?

Susijusios Raštų ištraukos: Efeziečiams 4:28; Jokūbo 1:27; 2 Nefio 5:17; Jokūbo kn 2:17–19; Mozijo 4:22–25; Doktrinos ir Sandorų 104:13–18

Pagalba mokytojui: „Netgi vienu metu mokydami daug žmonių galite padėti kiekvienam asmeniškai. Pavyzdžiui, padedate kiekvienam asmeniškai, kai pamokai prasidedant kiekvieną žmogų nuoširdžiai pasveikinate... Taip pat padedate asmeniškai kiekvienam, kai padarote, kad dalyvavimas būtų patrauklus ir saugus.“ (*Teaching, No Greater Call*, p. 35.)

Išnašos

1. Iš Conference Report, Apr. 1948, p. 181.
2. Iš Conference Report, Oct. 1947, p. 6.
3. „To the Relief Society“, *Relief Society Magazine*, Dec. 1932, p. 706.
4. Iš Conference Report, Apr. 1947, p. 162, 165.
5. Iš Conference Report, Apr. 1929, p. 30.
6. Iš *Improvement Era*, Aug. 1946, p. 521.
7. „Some Warning Signs“, *Improvement Era*, July 1948, p. 425.
8. Iš Conference Report, Oct. 1949, p. 171.
9. Iš Conference Report, Oct. 1934, p. 49–50.
10. Iš Conference Report, Oct. 1949, p. 170–172.
11. Iš Conference Report, Apr. 1941, p. 25, 28.
12. Iš Conference Report, Apr. 1948, p. 16–17.
13. Iš Conference Report, Apr. 1947, p. 162.
14. Iš Conference Report, Oct. 1949, p. 169, 171.
15. Iš Conference Report, Apr. 1948, p. 181.
16. „Saints Blessed“, *Deseret News*, Nov. 12, 1932, Church section, p. 8.
17. Iš Conference Report, Oct. 1934, p. 52.

„Senelis tyliai paruošė šiek tiek limonado ir, ant padėklo padėjęs keletą stiklinių su asočiu, nunešė jį vargstantiems vyrams“

Gerumo galia

Būdami malonūs ir kantrūs galime suminkštinti širdis ir padrašinoti kitus žmones gyventi teisiai.

Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo

Džordžas Albertas Smitas tvirtai tikėjo gerumo galia suminkštinti širdis. Jis mokė, kad turime „pasitikti savo problemas meilės ir gerumo visiems žmonėms dvasia“.¹ Jo anūkė papasakojo apie tai, kaip kartą jo gerumas ir rūpestingumas kitiems žmonėms nuramino aistras įtemptoje situacijoje:

„Vieną karštą vasaros dieną gatvėje, netoli nuo senelio namų Solt Leik Sityje, nutiko kažkokia problema, ir miesto darbininkai turėjo atvykti ją sutvarkyti. Lauke buvo karšta, saulė baisiai plieskė, o darbas buvo susijęs su sunkiu kasimu, ir vyrams kasant kelią per jų veidus ir nugaras žliaugė prakaitas. Darbininkai nerinko žodžių, o galbūt jų motinos jų tinkamai ir nemokė, tačiau jie keikėsi ir negražiai kalbėjo. Netrukus jų kalba pasidarė įžeidžianti daugeliui kaimynų, kurių langai buvo praverti, kad bent koks vėjelis padėtų jiems šiek tiek atvėsti.

Kažkas nuėjo ir paprašė vyrų, kad liautųsi nešvankiai kalbėję, ir kartu parodė pirštu, kad štai čia gyvena brolis Smitas, – ar negalėtų jie parodyti šiek tiek pagarbumo ir būti tylėsniai? Tai išgirdę vyrai paleido seriją naujų blogų žodžių. Senelis tyliai paruošė šiek tiek limonado ir, ant padėklo padėjęs keletą stiklinių su ąsočiu, nunešė jį vargstantiems vyrams, sakydamas: „Mano draugai, atrodo labai sukaitę ir pavargę. Gal ateikite ir prisėskite čia po mano medžiais ir atsigerkite šalto gėrimo?“ Jų pyktis atlėgo, į gerumą vyrai atsakė romumu ir dėkingumu. Maloniai truputį pailsėję jie grįžo prie darbo ir kruopščiai bei tyliai jį užbaigė.“² (Žr. 1 pasiūlymą 217 puslapyje.)

Viena iš priežasčių, kodėl Prezidentas Smitas taip maloniai elgėsi su žmonėmis, buvo ta, kad jis buvo ištikinęs, jog kiekviename žmoguje yra igimtas gerumas. Vos keletas savaičių prieš Prezidento Smito mirtį vyresnysis Metju Kaulis, Dvylikos Apaštalų Kvorumo narys, aplankė jį ligoninėje. Jis sakė: „Priėjau prie jo lovos, ir jis ištiesė ranką, paėmė manąją ir tvirtai ją spausdamas tarė: „Jaunuoli, visas savo gyvenimo dienas atmink, kad kiekviename gali rasti gėrį, jeigu tik jo ieškosi.“

Tada vyresnysis Kaulis apie Prezidentą Smitą pasakė:

„Jis mylėjo kiekvieną, nes galėjo jame matyti gėrį. Jis nežiūrėjo į nuodėmę net su mažiausiu nuolaidžiavimu, bet mylėjo nusidėjėlį, nes žinojo, kad Dievas yra meilė [žr. 1 Jono 4:16] ir kad tai Dievo meilė atgaivina žmogaus sielą ir taip nusidėjėlį gali paversti šventuoju.

Gal būt buvo nusidėjėlių, kurie jo meilę palaikė pagarba. Jis negerbė nusidėjėlių, bet juos mylėjo. Esu tikras, kad jo meilė rado atgarsį jo mylimų žmonių širdyse.“³

Džordžo Alberto Smito mokymai

Viešpaties Dvasia yra gerumo, o ne grubumo ar kritikos dvasia

Kartais mane liūdina, kai girdžiu sakomus nemalonius dalykus, ne tik apie žmones mūsų Bažnyčioje, bet ir apie žmones pasaulyje. Nemalonūs dalykai paprastai nėra sakomi Viešpaties įkvėpimu. Viešpaties Dvasia yra gerumo dvasia; Ji yra kantrybės dvasia; Ji yra maloningumo, meilės, susilaikymo ir didžio kantrumo dvasia; o tarp mūsų nėra nė vieno, kuriam nereiktų visų šių dorybių, kurios kyla, jei su mumis yra mūsų Dangiškojo Tėvo Dvasia.⁴

Kiekviena taiką skatinanti įtaka turi būti panaudojama. Liuciferis naudoja visas priemones, siekdamas pražudyti žmonių šeimos sielas. Dabar jis aktyvesnis nei bet kada anksčiau ir darbuojasi labai klastingai. Negaišiu laiko vardindamas daugybę jo naudojamų būdų, tačiau yra vienas būdas, kuriuo jis veikia ir veikė nuo pasaulio pradžios, ir tas būdas – gundyti vieną žmogų sugriauti kitų žmonių reputaciją sakant apie juos nemalonius dalykus.⁵

Yra taip lengva kritikuoti kitą žmogų, taip lengva rasti ydų, ir kartais mes šiurkščiai kalbame apie savo kaimynus ir draugus. Tačiau mūsų Dangiškasis Tėvas mums davė štai ką: ...

„Neteiskite, kad nebūtumėte teisiami.

Kokiu teismu teisiate, tokiu ir patys būsite teisiami, ir kokiu saiku seikite, tokiu ir jums bus atseikėta.

Kodėl gi matai krislą savo brolio akyje, o nepastebi rąsto savojoje?!

Arba kaip gali sakyti broliui: „Leisk, išimsiu krislą iš tavo akies“, – kai tavo akyje rąstas?“ [Mato 7:1–4.]

Mums, kaip žmonių grupei, patariama nekritikuoti, nebūti nemaloniems, nekalbėti grubiai apie žmones, su kuriais bendraujame. Turėtume būti didžiausi tokio elgesio pavyzdžiai visame pasaulyje. Pagalvokite apie šių laikų kritiką. Paimkite laikraščius ir pamatysite nemalonių dalykus, kuriuos vieni žmonės sako apie kitus. Tačiau daug kartų kritikuojančio asmens akyje yra rąstas, ir jis nemato visko aiškiai, tačiau mano, kad jo brolio akyje yra krislas.⁶ (Žr. 2 pasiūlymą 217 puslapyje.)

Ar kartais nesame linkę labiau pastebėti savo aplinkinių trūkumus ir silpnybes? Tačiau tai prieštarauja Jėzaus Kristaus Evangelijos mokymams. Yra tokių žmonių, kurie visada destruktiviai kaltina ir kritikuoja. Yra skirtingų rūšių kritika. Jeigu galime kritikuoti konstruktyviai, būdami Viešpaties Dvasios veikiami, galime naudingai ir tinkamai pakeisti kai ką, kas yra daroma. Bet jei esame kaltės ieškojimo, destruktivaus kitų žmonių silpnybių, trūkumų ir nesėkmių nurodinėjimo dvasioje, [prisiminkime], jog tai niekada nenutinka, kai su mumis yra mūsų Dangiškojo Tėvo Dvasia, ir tai visada kenkia.⁷

Turime kituose žmonėse ieškoti dorybių ir juos nuoširdžiai pagirti

Šįvakar stoviu prieš jus, kad kalbėčiau apie vyrą, kuris prieš ketelį metų grįžo namo. [...] Kalbu apie Frencį M. Laimaną [iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo] ir noriu jums pasakyti, kad tas didis žmogus buvo švelnus kaip kūdikis, toks švelnus kaip mažas vaikas, ir jo troškimas padėti bei padrašinti buvo nuostabus. Daug kartų girdėjau,

kaip jis gyrė savo brolius, padariusius kažką pagirtino – vienas pasakė gerą kalbą, kitas išsakė įtikinantį liudijimą, o dar kitas padarė dar kažką pagirtino. Mačiau jį apkabinant juos ir sakant: „Didžiujosi jums ir tuo geru, ką padarėte.“ Argi tai ne pagirtinas elgesys? Taip galime tapti laimingi. Jeigu užuot pavydėję, galėtume pastebėti, padėkoti ir pagirti mūsų aplinkinių dorybes ir sugebėjimus, jeigu matytume gėrio galią [kituose], būtų daug geriau.

Daugelis mūsų gyvename tokioje aplinkoje, kad esame beveik nebyliai, kai reikia ką nors kitą pagirti. Atrodo, kad negalime pasakyti, ką turėtume pasakyti... kad palaimintume kitus. Ieškokime savo pažįstamuose dorybių ir jas pastebėję pagirdami pradžiuginame juos.⁸

Meldžiu jūsų, mano broliai ir seserys, būkime dosnūs vieni kitiems. Būkite vieni kitiems tokie kantrūs, kokie norėtume, kad kiti būtų kantrūs mums. Pastebėkime savo kaimynų ir draugų dorybes ir kalbėkime apie jas, neieškokime ydų ir nekritikuokime. Jei taip darysime, spinduliuosime šviesą, ir tie, kas geriausiai mus pažįsta, mylės mus.⁹ (Žr. 3 pasiūlymą 218 puslapyje.)

Gerumas turi galią atitraukti žmones nuo klaidų

Yra tokių, kurie daro klaidų. Šiandien tarp mūsų yra tokių, kurie nuklydo, bet jie yra mūsų Viešpaties vaikai ir Jis myli juos. Jis jums ir man suteikė teisę eiti pas juos su gerumu ir meile, su kantrumu ir noru palaiminti, stengtis perkalbėti juos, kad paliktų daromas klaidas. Ne man teisti tuos, kurie darė ir vis dar daro klaidų, nebent tai daryti mane šauktų man suteiktas įgaliojimas. Tačiau, jeigu juos matau elgiantis neteisingai, mano privilegija tam tikru būdu, jei įmanoma, sugrąžinti juos į kelią, vedantį į amžinąjį gyvenimą Celestialinėje karalystėje.¹⁰

Nepriekaištaukime savo draugams ir kaimynams, jeigu jie nedaro to, ką norėtume, kad jie darytų. Verčiau mylėkime juos taip, kad jie darytų tai, ko iš jų nori mūsų Dangišskasis Tėvas. Mes tai galime padaryti ir niekaip kitaip negalime pelnyti jų pasitikėjimo ar meilės.¹¹

Kiek džiaugsmo, kiek paguodos, kiek pasitenkinimo gali būti pridėta mūsų kaimynų ir draugų gyvenimuose per gerumą. Kaip norėčiau tą žodį parašyti didžiosiomis raidėmis ir aukštai jį iškelti.

Gerumas tai Dievo duota mums galia atverti kietas širdis ir sutramdyti užsispyrusias sielas, ir padėti jiems suprasti Jo tikslus.¹² (Žr. 4 pasiūlymą 218 puslapyje.)

Meilė ir gerumas mūsų namuose gali paskatinti mūsų vaikus klausytis mūsų patarimų

Tai yra mūsų pareiga – sakyčiau, tai mūsų privilegija ir pareiga – skirti pakankamai laiko, kad apsuptume savo vaikus saugumu ir taip juos mylėtume, ir pelnytume jų meilę, kad jie maloniai klausytųsi mūsų patarimų ir pamokymų.¹³

Gyvenkite meilėje ir gerume taip, kad ramybė, malda ir dėkingumas kartu būtų jūsų namuose. Neleiskite, kad jūsų namai būtų tik vieta, kur vakare pakabinate savo skrybėles ir pavalgote, o tada bėgate kažkur kitur, bet tegul jūsų namai būna Viešpaties Dvasios buveinė.¹⁴

Meldžiuosi, kad galėtume prisipildyti tos dvasios, kuri ateina iš [Viešpaties], kuri yra meilės, gerumo, paslaugumo, kantrybės ir pakantumo dvasia. Tuomet, jeigu išlaikysime tą dvasią savo namuose, mūsų berniukai ir mergaitės užaugs ir bus tokie, kokie norėtume, kad jie būtų.¹⁵

Prisimenu, kaip prieš kelerius metus važiauvau traukiniu, vykstančiu į šiaurę. To traukinio sėdimajame vagonė pamačiau sėdinčią pažįstamą moterį. [...] Man einant tarp vagono eilių, ji atpažino ir užkalbino mane, ir aš jos paklausiau: „Kur važiuojate?“ Ji atsakė: „Vykstu į Portlandą [Oregon]“. Žinojau, kad jos šeima nebuvo iš pasiturinčiųjų. Žinojau, kad ta moteris turėjo daug sūnų, todėl pasiteiravau: „Kokie reikalai jūsų laukia Portlande?“ Ji atsakė: „Vienas mano sūnus tenai yra ligoninėje.“

Nežinojau, kad kuris iš jos vaikų būtų išsikėlęs, todėl paklausinėčiau truputį daugiau, ir tada ji man atvėrė širdį. Ji pasakė: „Mano jauniausias berniukas prieš kelias savaites išėjo iš namų ir nepasakė, kur keliauja. Iš jo negavom jokios žinutės, tačiau be abejonės jis sugalvojo eiti į pasaulį ir būti savarankiškas, ir pirmas pranešimas apie jo buvimą vietą buvo telegrama iš Portlando Gailestingumo ligoninės, kurioje buvo pranešama, kad mūsų berniukas serga ir guli toje ligoninėje.“ Ji tęsė: „Žinoma, ta žinia mus labai pribloškė. Beliko tik viena išeitis – surinkti lėšas ir iškart vykti pas mūsų berniuką.“

*„Gyvenkite meilėje ir gerume taip, kad ramybė, malda
ir dėkingumas ... būtų jūsų namuose“*

[...] Ji buvo nusiteikusi sėdomis iškęsti tą ilgą kelionę, dieną ir naktį, nesipiktindama dėl savo berniuko negeranoriškumo ir nerūpestingumo, bet tik galvodama, kad jis buvo jos, kad jis priklausė jai, kad Dievas jį davė jai ir kad mūsų Dangiškasis Tėvas tikisi, kad ji visomis įmanomomis priemonėmis praturtins jo gyvenimą ir paruoš jį toms jo laukiančioms galimybėms. Taigi ilgas tos nakties valandas, traukiniui riedant bėgiais, ta geroji moteris ten sėdėjo, išgyveno dėl savo berniuko, su kiekviena mylia po truputį vis artėdama prie to magneto, kuris traukė jos širdį. Galiausiai atvykusi ji kiek galėdama greičiau nuskubėjo į ligoninę. Taip jau buvo, kad ta vieta, kur turėjau būti, buvo visai netoli tos ligoninės, taigi nuvykau ten pasižiūrėti, kas nutiko.

Ten šalia lovos skausmuose gulinčio savo berniuko, kurį ištiko ūmus plaučių uždegimas, sėdėjo ta miela moteris. Ji nebarė jo už tai, kad negalvojo apie ją; ji neišsižeidė dėl jo nerūpestingumo ir nedėmesingumo, ji tiesiog buvo dėkinga, kad gali būti su savo berniuku,

kuri jai davė Dievas. Ji dabar bandė susigrąžinti vaiką, dėl kurio gimimo šiame pasaulyje ji su Dangiškuoju Tėvu sudarė partnerystę. Jam, tarp kitko, buvo maždaug 16 metų, bet jis buvo jos jauniausias. Ji stengėsi padrąsinti jį, pasakodama apie tai, kas padės jam būti laimingam ir patenkintam, pabrėždama kokios galimybės jo laukia, kai jis pasveiks. Vietoje sielvarto ir kančios, kuri tvyrojo toje palatoje iki jai ten ateinant, dabar ten buvo šviesos, ramybės ir laimės spindesys, sklindantis nuo to berniuko veido, kai jis žiūrėjo į tą, kuri rizikavo savo gyvybe, kad jis galėtų būti, ir kuri tą kartą nuvažiavo tokį ilgą atstumą, kad sėdėtų šalia ir padėtų jam grįžti į gyvenimą.

Kartais galvoju, ar tos motinos suvokia, kokios jos nuostabios savo vaikų akyse panašiose situacijose. Tas berniukas, dar mamai nepabuvus ten nė kelių valandų, pasižadėjo, kad daugiau niekada jos neišduos, daugiau niekada nenuvertins to, ką ji jam davė, ir nutarė, kad tą jos jam kilniai suteiktą vardą jis garbingai saugos, kol bus gyvas.¹⁶ (Žr. 5 pasiūlymą 218 puslapyje.)

Meldžiuosi, kad mūsų Viešpaties evangelijos meilė degtų mūsų sielose ir praturtintų mūsų gyvenimus, kad padėtų vyrams būti malonesniems žmonoms, o žmonoms būti malonesnėms vyrams, gimdytojams – vaikams, o vaikams – gimdytojams, dėl Jėzaus Kristaus evangelijos, kuri yra meilės ir gerumo evangelija.¹⁷

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių arba ruošdamiesi mokyti, peržvelkite šias idėjas. Papildomos pagalbos ieškokite V–VII puslapiuose.

1. Perskaitykite pasakojimą, kaip Džordžas Albertas Smitas pavar-gusiems darbininkams paruošė limonado (p. 211). Kokį matėte gerą poelgį, suminkštinusį kieno nors širdį? Kokius žinote sunkumus, kuriuos galima išspręsti su „meilės ir gerumo visiems žmonėms dvasia“?
2. Prezidentas Smitas mokė, kad „turėtume būti... didžiausi pavyzdžiai visame pasaulyje“, kaip vengti griežtos kritikos (p. 213). Kokias žinote situacijas, kuriose galime parodyti tokį pavyzdį? Kodėl, jūsų manymu, griežta kritika ir ydų ieškojimas yra tokie žalingi?

3. 213–214 puslapiuose skaitome, kaip Prezidentas Smitas pasakoja apie tai, kaip vyresnysis Frencis M. Laimanas giria savo brolius. Kaip jus yra paveikęs kieno nors jums išsakytas nuoširdus pagyrimas? Pagalvokite truputį, kokį žmogų galėtumėte pagirti.
4. Prezidentas Smitas mokė, kad „gerumas – tai Dievo mums duota galia atverti kietas širdis“ (p. 215). Kokius žinote pasakojimus Raštuose, kurie iliustruotų tą principą? (Pavyzdžiui, žr. Mato 9:10–13; Almos 20:1–27.)
5. Peržvelkite pasakojimą apie motiną, ligoninėje lankančią savo sūnų (p. 215–217). Kodėl vaikui nuėjus klaidingu keliu kartais sunku elgtis taip, kaip šiame pasakojime pasiūlyta toji motina? Su malda apmąstykite, kaip gerumo ir kantrumo dvasia galėtų pagerinti jūsų santykius su jūsų šeimos nariais.

Susijusios Raštų ištraukos: Patarlių 15:1; Mato 18:15; Jono 8:2–11; Efeziečiams 4:29–32; 3 Nefio 12:22–24; Doktrinos ir Sendorų 121:41–46

Pagalba mokytojui: Diskusijos mažose grupelėse „suteikia galimybę dideliame skaičiui žmonių dalyvauti pamokoje. Žmonės, kurie paprastai nėra linkę dalyvauti, mažose grupelėse gali dalintis mintimis, kurių nereikštų prieš visą grupę“ (*Teaching, No Greater Call*, p. 161).

Išnašos

1. Iš Conference Report, Apr. 1941, p. 28.
2. Martha Stewart Hatch, iš Susan Arrington Madsen, *The Lord Needed a Prophet* (1990), p. 130–131.
3. Matthew Cowley, iš Conference Report, Apr. 1951, p. 166–167.
4. Iš Conference Report, Apr. 1937, p. 34.
5. „To the Relief Society“, *Relief Society Magazine*, Dec. 1932, p. 704.
6. Iš Conference Report, Oct. 1949, p. 168–169.
7. Iš Conference Report, Oct. 1934, p. 50.
8. „To the Relief Society“, p. 707.
9. Iš Conference Report, Oct. 1934, p. 50.
10. Iš Conference Report, Apr. 1937, p. 34.
11. Iš Conference Report, Oct. 1945, p. 174.
12. „To the Relief Society“, p. 709.
13. Iš Conference Report, Apr. 1929, p. 33.
14. Iš Conference Report, Apr. 1948, p. 183.
15. Iš Conference Report, Oct. 1950, p. 9.
16. Iš *Deseret News*, May 15, 1926, section four, p. 6.
17. Iš Conference Report, Oct. 1948, p. 167.

Vaikų auginimas šviesoje ir tiesoje

*Viešpats gimdytojams suteikė
atsakomybę mokyti savo vaikus
Evangelijos žodžiais ir pavyzdžiu.*

Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo

Gyvenimui artėjant prie pabaigos Prezidentas Džordžas Albertas Smitas prisiminė, kaip jį augino ir mokė jo tėvai:

„Gimiau kukliuose namuose. [...] Mano tėvai gyveno labai kukliai, bet aš šloviniu savo Kūrėją ir iš visos širdies Jam dėkoju, kad mane atsiuntė į jų namus.

Augau Solt Leik Sityje. Kai man sukako aštuoneri, buvau pakrikštytas Siti Kryke. Bažnyčios nariu mane patvirtino Septynioliktos apylinkės pasninko susirinkime, ir dar būdamas berniukas sužinojau, kad tai yra Viešpaties darbas. Sužinojau, kad žemėje gyvena pranašai. Sužinojau, kad Visagalio įkvėpimas paveiks tuos, kurie gyveno taip, kad galėtų tuo džiaugtis. [...]

Nežinau jokio kito žmogaus visame pasaulyje, kuris turėtų didesnę, nei turėjau aš, priežastį būti dėkingas. Esu dėkingas už savo prigimtines teises, esu dėkingas už gimdytojus, kurie savo namuose mokė mane Jėzaus Kristaus evangelijos ir rodė pavyzdį. Jei savo gyvenime padariau ką nors, ko neturėjau padaryti, tai buvo kažkas, ko negalėjau išmokti savo motinos namuose. Šeimoje, kurioje buvo daug vaikų, reikėjo labai kantrios mamos, ir ji visuomet buvo kantri mums. Ten visada vyravo švelnumas, gerumas ir meilė.“¹

Savo paties namuose Džordžas Albertas Smitas stengėsi sekti savo gimdytojų pavyzdžiu, mokydamas su kantrybe ir meile. Jo dukra Edita prisiminė nutikimą iš vaikystės:

*Džordžo Alberto Smito žmona Liusė ir jų dukros,
Edita (iš kairės) ir Emilė (iš dešinės)*

„Jis nuolat mokė mus, kaip turime elgtis, pabrėždamas sąžiningumą ir dorumą. Prisimenu, kaip vieną dieną pakeliui namo iš pianino pamokos tramvajaus konduktorius per klaidą nepaėmė iš manęs pinigų. [...] Jis kažkaip praėjo pro mane, ir aš atvykau vis dar rankoje laikydama penkių centų monetą, ir, atvirai sakant, džiaugiausi, kad pavyko atvažiuoti už dyką.

[...] Džiūgaudama atbėgau pas tėvą, kad papasakočiau, kaip mane aplankė sėkmė. Jis kantriai išklausė mano pasakojimą. Jau pradėjau galvoti, kad man labai pasisekė. [...] Buvau įsitikinusi, kad konduktorius nežinojo, kad nesumokėjau, ir todėl viskas buvo gerai.

Kai baigiau pasakoti, tėvas pasakė: „Bet, brangioji, net jei konduktorius ir nežinojo apie tai, tu žinai, aš žinau ir Dangiškasis Tėvas žino. Taigi, tebesame mes trys, kurie turi būti patenkinti matydami, kad tu sumokėjai viską už tai, ką gavai.“

Edita sugrįžo į tą sankryžą ir tramvajui grįžus sumokėjo mokesį. Ji vėliau išreiškė dėkingumą už tai, kaip jos tėvas pasielgė toje situacijoje: „Esu iš ties dėkinga, kad tėvas buvo pakankamai išmintingas, kad švelniai parodytų mano klaidą, nes jeigu ji būtų nepastebėta, galėjau pamanyti, kad jis pritaria, ir gal būt kitą kartą būčiau pabandžiusi ką nors panašaus.“² (Žr. 1 pasiūlymą 229 puslapyje.)

Džordžo Alberto Smito mokymai

Svarbiausia tėvų pareiga – mokyti savo vaikus Evangelijos

Vienas didžiausių ir vertingiausių jūsų palaiminimų bus tas, kuris ateis, jeigu tas rinktines dvasias, kurias mūsų Dangiškasis Tėvas siunčia į pasaulį šiomis pastarosiomis dienomis, mokysite taip, kaip turėtumėte, ir lavinsite taip, kaip turėtumėte. [...] Savo vaikų mokymo nepalikite viešosioms mokykloms. Jų mokymo nepalikite Pradinukų organizacijai, Sekmadieninei mokyklai, [Bažnyčios jaunimo organizacijoms]. Jos padės jums ir ženkliai prisidės, bet atminkite, kad pats Dievas pasakė, kad gimdytojai, kurie nemoko savo vaikų tikėjimo Dievu, atgailos, krikšto ir rankų uždėjimo, sulaukus aštuonerių metų, tai nuodėmė bus ant jų galvų [žr. DS 68:25–28]. Mano broliai ir seserys, tai ne grasinimas, tai mūsų mylinčio Dangiškojo Tėvo, kuris viską žino, supranta ir suvokia, ką reiškia, kai vaikams leidžiama augti be tokio mokymo, švelnus ir meilus patarimas.³

Labai noriu, kad tai, ką tuoj pasakysiu, įsismelktų į kiekvieno gimdytojo Sionėje protą: kad nors Viešpats parūpino visas tas nuostabias lavinimo institucijas, nors mokslas tiek daug prisidėjo prie mūsų komforto ir laiminimo, nors Bažnyčia paruošė vietas, į kurias galime siųsti savo vaikus, kad jie būtų mokomi Kristaus evangelijos, tai neatleidžia jūsų ar manęs nuo pareigos ir priedermės, kurią mums davė mūsų Dangišskasis Tėvas, mokyti savo vaikus. [...] Nepakanka, kad mano vaikai pagalbinėse organizacijose yra mokomi tikėjimo, atgailos ir krikšto, ir rankų uždėjimo Šventosios Dvasios dovanai. Mano Tėvas danguje įsakė, kad aš pats to mokyčiau.⁴

Niekas negali atlikti tos dalies, kurią Dievas paskyrė mums, kaip gimdytojams. Mes tą įsipareigojimą priėmėme, kai padėjome vaikams ateiti į pasaulį. Negalime tos pareigos užkrauti jokiai organizacijai. Ji priklauso mums. [...] Pirmoji ir pati svarbiausia jūsų ir mano pareiga – ne tik patarti ir pamokyti, bet ir lavinti rodant pavyzdį, pakankamai laiko praleidžiant su tais mūsų mylimais berniukais ir mergaitėmis, kad jie nebūtų vedami ... į uždraustus kelius.⁵

Sukvieskite aplink save savo šeimas, ir jeigu jums anksčiau nesisėkė suteikti jiems gyvenimo tikslo supratimo ir mūsų Viešpaties Evangelijos pažinimo, darykite tai dabar, nes sakau jums kaip Viešpaties tarnas, jiems to reikia dabar ir jiems to reikės ateityje.⁶ (Žr. 2 pasiūlymą 229 puslapyje.)

Kiti pomėgiai neturi atitraukti mūsų dėmesio nuo pareigos mokyti savo vaikus

Evangelijoje pagal Luką skaitome, kad ateis laikai, kada žmonės bus nusmelkti rūpesčių, turtų ir gyvenimo malonumų [žr. Luko 8:14]. Netgi dabar... galvoju apie vyrus ir moteris, kuriuos myliu, kurių dvasingumą nusmelkė būtent tie dalykai, ir priešininkas veda juos tuo lengvu malonumų keliu, ir jie, kaip gimdytojai ir kaip Jėzaus Kristaus Bažnyčios nariai, nepaiso savo pareigos.

[...] Taigi, vidur sumaišties, susijaudinimo ir visų gyvenimo malonumų ... nepameskime iš akiračio pareigos, kurią privalome vykdyti tiems berniukams ir mergaitėms, sukurtiems pagal Dievo atvaizdą. Jis yra jų dvasių Tėvas, ir Jis laikys mus atsakingus už jų gaunamą mokymą. Tikiuosi ir meldžiuosi, kad mes taip juos mokysime,

kad pabaigai atėjus iš Jo galėtume gauti tą palaiminimą: „Gerai, šaunusis ir ištikimasis tarne, eikš į savo šeimininko džiaugsmą“, ir kad galėtume per amžius būti kartu su savo artimaisiais.⁷

Manau, noriu papasakoti jums istoriją. Prieš daug metų Indianoje gyveno du berniukai, du jaunuoliai, kurie dirbo ūkiuose – ūkiuose, kuriuos skyrė aštuoni – dešimt kilometrų. Jie kasdien sunkiai dirbo, atlikdami namų ruošos darbus, melždami karves ir t. t. Vieną dieną pirmasis berniukas, kai jam buvo 13 ar 14 metų, nuėjo pas savo tėvą ir tarė: „Tėve, norėčiau nuvykti į miestą. Norėčiau pamatyti ryškias šviesas. Ar negalėčiau vieną vakarą anksti išvykti, jeigu sunkiai dirbčiau ir atlikčiau visus darbus?“ Tėvas atsakė: „Negali to padaryti, nes neatliksi savo darbų.“ – „Jeigu atsikelčiau auštant ir visą dieną dirbčiau, ar galėčiau nuvykti į miestą? Tai juk netoli, aš galėčiau ten pabūti valandą ar dvi, o tuomet grįžčiau namo anksti.“ Tėvas atsakė: „Gerai, žinoma, jeigu atliksi visus darbus, tada galėsi keliauti.“ Tėvai, supraskite tai. Viso to rezultatas buvo toks: jis iškeliavo. Į miestą jis atvyko jau beveik temstant. Parduotuvės ir bankai buvo uždaryti. Buvo pilna atidarytų biliardinių ir lošimo vietų. Visi geri žmonės buvo išsivaikščioję, dauguma jų buvo savo namuose. Gatvėse ir tose vietose šlaistėsi visokie bastūnai. Jie pamatė užeinantį tą jauną vaikinuką ir pasičiupo jį. Neilgai trukus jie parodė jam ką, ko joks vaikinys neturėtų matyti. Štai ką jis patyrė. Jis pajuto skonį to, kas nebuvo jam į gera.

Antrasis berniukas taip pat nuėjo pas savo tėvą ir paprašė: „Tėve, norėčiau kada nors nuvykti į miestą. Ar nenorėtum, kad nuvykčiau ir pamatyčiau tai, ko niekada nesu matęs? Turėčiau nuvykti dar iki sutemstant, kad ką nors galėčiau pamatyti.“ Tėvas atsakė: „Mano berniuk, manau, tu nusipelnei nuvykti į miestą, ir, manau, nusipelnei, kad tavo tėvas vyktų su tavim. Išsirink dieną, ir aš padėsiu tau atlikti tavo darbus, kad galėtume pakankamai anksti išvykti, kad spėtum susitikti su kai kuriais mano pažįstamais.“

Aš kalbu apie tą pačią valstiją – abu ūkiai buvo netoli vienas kito. Nepraėjus nė savaitei jis išsirinko dieną. Jie atliko darbus ir išvyko į miestą. Atvyko truputį prieš keturias, dar prieš užsidarant bankams. Berniukas buvo apsirengęs geriausiais drabužiais. Tėvas nusivedė jį į banką ir pristatė bankininkui, kuris paėmė jį už rankos ir tarė: „Kai būsi mieste, ateik pas mus ir mes tavimi pasirūpinsime.“

„Nebus vertingiau praleisto laiko ar geresnio būdo panaudoti savo laiką kaip tas, kurį paskyrėte savo berniukų ir mergaičių mokymui būti vertiems mūsų Dangiškojo Tėvo palaimų“

Tėvas nusivedė jį į verslo įstaigas, kur pats tvarkydavo reikalus, kur žmonės jį maloniai pasitiko. Kai jie, dar pažiūrėję spektaklį, kartu grįžo namo, tas berniukas buvo susipažinęs su vienu iš geriausių tos bendruomenės žmonių. Todėl, užaugęs ir nuvykęs į miestą, jis bendravo su geriausiais žmonėmis.⁸ (Žr. 3 pasiūlymą 229 puslapyje.)

Noriu jums pasakyti [...], kad nebūs vertingiau praleisto laiko ar geresnio būdo panaudoti savo laiką kaip tas, kurį paskyrėte savo berniukų ir mergaičių mokymui būti vertiems mūsų Dangiškojo Tėvo palaimų.⁹

Gimdytojo pavyzdys gali vesti vaiką į saugumą, teisumą ir laimę

Savo vaikams būkime teisumo pavyzdžiai. Melskimės kartu šeimoje ir prašykime palaiminti maistą. Tegu mūsų vaikai mato, kad mes, kaip vyrai ir žmonos, mylime vienas kitą. Kol dar yra laiko,

pasinaudokite galimybe, kaip vyrai ir žmonos, laiminti vienas kitą savo meile, gerumu ir pagalba visokiais būdais. Kol dar yra laiko, pasinaudokite galimybe mokyti savo sūnus ir dukras, kaip gyventi, kad būtų laimingi. [...] Tegu mūsų namai būna ramybės, vilties ir meilės šventovės.¹⁰

Vos prieš kelias dienas mačiau laišką, parašytą žmogaus, kuris tikriausiai nugyveno pusę savo gyvenimo. Adresuodamas jį savo tėvui, jis rašė taip: „Tai, kaip rūpinaisi savo artimaisiais, kaip mokei mane, pavyzdys, kurį man rodei, buvo man įkvėpimas daryti tai, ko iš manęs norėtų Viešpats. Jaučiau, kad sekdamas tavo pėdomis būsiu saugus.“ Tai buvo išmintingas tėvas, tai buvo palaimintas tėvas, galėjęs savo sūnui įskiepyti tokį pasitikėjimą. [...] Dėl tėvo elgesio – bent jau už tai savajame laiške jis dėkojo savo tėvui – dėl namuose rodyto pavyzdžio šiandien jis yra vienas iš tvirtų šios Bažnyčios narių. Jis gali gyventi pasaulyje ir laikytis Viešpaties įsakymų. Namų, kuriuose jis gyveno, aplinka įkvėpė jam troškimą daryti gera. Namuose jis rado ne savanaudiškumą, o nesavanaudiškumą. Jo gimdytojai nesiekė gauti viską, ką galėjo, ir savanaudiškai tai laikyti sau, bet ėjo ieškodami tų, kuriems jų reikėjo, padrąsindami ir laimindami juos. Visos pasaulio kalbos nebūtų į to žmogaus širdį įdėję to, ką jis dabar turi. Ir tai padarė jo gimdytojų, jo namuose gyvenusių žmonių parodytas pavyzdys.

Neabejoju, kad pasaulyje ir bendruomenėse, kuriose gyvename, yra šimtai, galbūt tūkstančiai, vyrų ir moterų, kurie apie savo tėvų ir motinų mokymus pasakytų tą patį. Tačiau bijau, kad kai kurie iš mūsų yra veikiami pasaulio papročių ir yra apsėsti minties, kad nepriklausomai nuo to, ką tikime ar ką darome, turime sekti paskui minią. Tokiu atveju mūsų pavyzdys nebus palaiminimas, bet gali sugriauti mūsų vaikų laimę.¹¹

Savo kasdieniuose veiksmuose, taip pat pokalbiuose liudykime, kad tikime, jog tai yra Tėvo darbas, ir mus apims neapsakomas džiaugsmas, o mūsų namuose augančių vaikų tikėjimas ir nuolankumas augs. Jiems bus pridėta ir suteikta galia atmušti į juos nukreiptas priešininko strėles, o vietoj žmonių vaikus dėl nuodėmingumo ištikusio sielvarto bus paguoda, ramybė ir laimė, o... šią žemę apgyvens vyrai ir moterys, kurie pasižymės charakterio stiprybe atstumti gyvenimo blogybes.¹² (Žr. 4 pasiūlymą 229 puslapyje.)

Mylėdami ir mokydami savo jaunimą galime padėti jiems apsisaugoti nuo blogio

Pastarųjų dienų šventieji, mokykite savo vaikus laikytis moralės normų. Apglėbkite juos savo meilės rankomis, kad jie neturėtų jokio troškimo pasiduoti juos iš visų pusių supančioms blogio pagundoms. [...]

Kokia tai privilegija gimdytojams susėsti savo namuose, apsuptiems savo šeimos – tyrų berniukų ir mergaičių, kuriuos jiems davė mūsų Dangišskasis Tėvas, kurių dvasios užgimė mūsų Tėvui danguje! Koks tai džiaugsmas matyti juos kartu bendraujančius, patiriančius mūsų Dangiškojo Tėvo palaimas ir džiūgaujančius Jo Dvasios bendrystėje, ir vaikystėje juos mokyti taip, kad bręsdami jie išlaikytų savo gyvenimus tyrus!

Mano broliai ir seserys, maldauju jūsų, kad uoliau, rūpestingiau ir kančiau nei kada nors anksčiau gintumėte augančią kartą nuo tų spąstų, kuriuos po jų kojomis paspendė priešininkas. Dauguma mūsų [kinofilmų], radijo laidų, žurnalų, knygų ir t. t. yra netinkamos [...], ir jei tų dalykų poveikio nenuslopinsime teisingu mokymu ir aplinka, atnešdami jaunimui gerų vyrų ir moterų gyvenimo pažinimo naudą, mokydami juos pranašų dorybių ir Jėzaus Kristaus Evangelijos prasmės, tai kai kurie iš tų, kuriuos mylime, išslys iš mūsų rankų. [...]

Mokykime savo vaikus, kad gyventų tyrai, būtų dori. Mokykite berniukus saugoti savo seserų ir savo draugių skaiстыbę. Mokykite savo dukras saugoti berniukų, su kuriais bendrauja, skaiстыbę. [...] Specializuokimės, jeigu galima taip išsireikšti, savo berniukų ir mergaičių auklėjime Dievo Dvasios įtakoje, kad priešininkas neturėtų galios jų nuklaidinti.¹³ (Žr. 5 ir 6 pasiūlymus 230 puslapyje.)

Evangelijos studijavimas kartu šeimoje padės mums išlaikyti savo vaikus arti savęs

BroLIAI ir seserys, mūsų privilegija, mūsų pareiga savo namuose draugėn sušaukti savo šeimą, kad džiaugtųsi, stiprintų ir palaikytų vieni kitus, kad būtų mokomi Šventųjų Raštų tiesų. Kiekvienuose namuose vaikai turėtų būti raginami skaityti Viešpaties žodį, kaip jis mums buvo apreikštas visais Evangelijos laikotarpiais. Turėtume

skaityti Bibliją, Mormono Knygą, Doktriną ir Sandoras ir Brangujį Perlą; ne tik skaityti namuose, bet taip pat ir išaiškinti juos savo vaikams, kad jie galėtų suprasti ... Dievo reikalus su žemės žmonėmis.

Pažiūrėkime, ar negalėtume ateityje tai daryti geriau, nei darėme praeityje. Įsipareigokime laikytis šeimos surinkimo aplink save savo namuose principo ir įpročio. Tegu kiekvienas paklausia savęs: „Ar įvykdžiau savo pareigą namuose, susijusią su evangelijos, kaip ji buvo apreikšta per Viešpaties pranašus, skaitymu ir mokymu? Ar laikiau savo vaikus arti savęs ir paverčiau namus malonia vieta, pagarbumo, meilės, supratimo ir pasišventimo vieta?“

Jeigu to nedarėme, atgailaukime dėl aplaidumo ir suburkime savo šeimas aplink save, ir mokykime juos tiesos. [...]

„Ar įvedžiau tvarką savo namuose?“ Toks klausimas turėtų skambėti kiekvienoje širdyje. Ne klausimas „Ar mano kaimynas tai padarė?“, bet „Ar aš padariau tai, ką Viešpats man įsakė?“¹⁴

Mūsų vaikai – tai pati brangiausia dovana, kurią mūsų Tėvas mums duoda. Jeigu sugebėsime nukreipti jų žingsnius išgelbėjimo taku, mes ir jie patirsime amžiną džiaugsmą. [...]

Vienas iš būdų, kaip galime juos laikyti arčiau savęs, tai dažniau kartu rinktis savo namuose. Bažnyčia prašė, kad kiekvieną savaitę būtų išskirtas bent vienas vakaras namuose, kad visa šeima susirinktų kartu ir džiaugstųsi vieni kitų bendrija, džiaugtųsi paprastais šeimos židinio teikiamais malonumais ir kartu aptartų didžios ir amžinos vertės dalykus.

[...] 1915 m. Pirmoji Prezidentūra apie tai rašė „kuolų prezidentams, vyskupams ir gimdytojams Sionėje“, ir aš pacituosiu iš to, ką jie rašė:

„Mes patariame ir skatiname „Namų vakaro“ įsteigimą visoje Bažnyčioje, kurio metu tėvai ir motinos galėtų namuose aplink save suburti savo berniukus ir mergaites ir mokyti juos Viešpaties žodžio. [...] Šis „Namų vakaras“ turėtų būti paskirtas maldai, giesmių giedojimui, dainoms, instrumentinei muzikai, Šventraščių skaitymui, šeimos temoms ir mokymui apie konkrečius evangelijos principus bei etines gyvenimo problemas, taip pat apie vaikų pareigas ir įsipareigojimus gimdytojams, namams, Bažnyčiai, visuomenei ir šaliai.“

„Jeigu tik namų vakaras tarp pastarųjų dienų šventųjų galėtų būti tikrovė, ...kiek daug būtų laimingų namų“

O darantiems tai, kas prašoma, buvo pažadėta:

„Jei šventieji paklus šiam patarimui, pažadame, kad bus išlietos didelės palaimos. Sustiprės meilė namuose ir paklusnumas tėvams. Izraelio jaunimo širdyse augs tikėjimas, ir jie įgis galios atsispirti blogai įtakai ir aplink esančioms pagundoms.“

Tie principai ir pažadai vis dar yra priešais mus.¹⁵

Jeigu tik namų vakaras tarp pastarųjų dienų šventųjų galėtų būti tikrovė, jeigu vieną vakarą per savaitę galėtume praleisti su namiškiais Viešpaties Dvasios įtakoje, prie savo židinių, apsupti tų, kuriuos Viešpats mums patikėjo ir konkrečiai nurodė, kad turime juos mokyti, kiek daug laimingų namų būtų ten, kur šiandien yra liūdesys, nesantaika ir sielvartas. [...]

[...] Kai uždarysime pasaulį ir išorinius dalykus ir maldos ir dėkin-gumo galioje savo sūnums ir dukroms duosime tas brangias tiesas, kurias Viešpats patikėjo mums dėl mūsų ir jų gerovės, vyks tikrasis tikėjimo vystymasis. Tikiuosi, kad, jei nuklydome nuo šito patarimo, galėsime grįžti. Suburkime savo vaikus aplink save ir tegu mūsų namai būna Viešpaties Dvasios buveinė. Jeigu atliksime savo dalį, galime žinoti ir būti tikri, kad mūsų Dangiškasis Tėvas atliks savąją.¹⁶ (Žr. 7 pasiūlymą 230 puslapyje.)

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių arba ruošdamiesi mokyti, peržvelkite šias idėjas. Daugiau pagalbos ieškokite V–VII puslapiuose.

1. Pagalvokite apie 219 ir 221 puslapiuose esantį pasakojimą. Kodėl, jūsų manymu, Džordžas Albertas Smitas galėjo taip sėkmingai mokyti savo dukrą Editą? Pagalvokite apie atvejį iš savo vaikystės, kada gimdytojas mokė jus kažko, kas jūsų gyvenime turėjo lemiamos įtakos. Kodėl ta pamoka buvo tokia veiksminga?
2. Išstudijuokite mokymų pirmąjį poskyrį (p. 221–222) ir Doktrinos ir Sandorų 93:37–40. Kodėl, jūsų manymu, Viešpats patikėjo gimdytojams, o ne kitoms organizacijoms atsakomybę mokyti jų vaikus Evangelijos? Kaip Bažnyčios organizacijos gali padėti gimdytojams vykdyti tą pareigą? Kaip galėtų padėti giminės? Jei neturite vaikų, pagalvokite apie būdus, kaip galėtumėte daryti teisingą įtaką Bažnyčios jaunimui, padėdami jų gimdytojams.
3. Peržvelkite 223–224 puslapiuose esantį pasakojimą. Kokią naudą patiria vaikai, kai jų gimdytojai kartu su jais leidžia laiką? Kokius žinote „rūpesčius“ ir „gyvenimo malonumus“ (p. 222), dėl kurių galime apleisti savo pareigą rūpintis savo šeima? Ką galime daryti, kad nugalėtume tokius trukdžius?
4. Perskaitykite 224 puslapyje prasidedantį poskyrį. Pagalvokite apie savo požiūrį į „pasaulio papročius“ ir kaip tas požiūris gali paveikti jūsų vaikus. Kokius žinote „kasdienes veiksmus“, kurie mūsų vaikams ypač stipriai liudija apie mūsų įsitikinimus?

5. Kokias žinote pagundas, su kuriomis jūsų bendruomenėje susiduria vaikai ir jaunimas? Išstudijuokite 225 puslapyje prasidedantį poskyrį ir ieškokite to, ką gimdytojai, seneliai ir kiti gali padaryti, kad padėtų jaunimui atsisipirti pagundoms.
6. Prezidentas Smitas patarė, kad mes turėtume „specializuotis“ berniukų ir mergaičių auklėjime Dvasios įtakoje (žr. p. 226). Ką tai reiškia jums? Ką konkrečiai gali daryti gimdytojai, kad specializuotųsi savo vaikų auklėjime teisume?
7. 227–228 puslapiuose Prezidentas Smitas peržvelgia kai kuriuos pažadus, duotus šeimoms, kurios reguliariai rengia šeimoms namų vakarus. Kaip tie pažadai gali išsipildyti jūsų šeimoje? Ką patartumėte šeimai, kuri niekada iki šiol nerengė šeimoms namų vakaro, bet norėtų pradėti juos rengti?

Susijusios Raštų ištraukos: Patarlių 22:6; Izaijo 54:13; Enoso 1:1–3; Mozijo 4:14–15; Almos 56:45–48; Doktrinos ir Sandorų 68:25–31; taip pat žr. „Šeima. Pareiškimas pasauliui“, 35602 156.

Pagalba mokytojui: „Būkite atsargūs ir, stengdamiesi pateikti visą jūsų paruoštą medžiagą, per greitai nebaikite gerų diskusijų. Nors ir yra svarbu pateikti medžiagą, dar svarbiau padėti mokiniams jausti Dvasios įtaką, išnarplioti jų klausimus, praplėsti jų Evangelijos supratimą ir sustiprinti jų pasiryžimą laikytis įsakymų.“ (*Teaching, No Greater Call*, p. 64.)

Išnašos

1. „After Eighty Years“, *Improvement Era*, Apr. 1950, p. 263.
2. Edith Smith Elliott, „No Wonder We Love Him“, *Relief Society Magazine*, June 1953, p. 367.
3. „To the Relief Society“, *Relief Society Magazine*, Dec. 1932, p. 708–709.
4. Iš Conference Report, Apr. 1926, p. 145.
5. Iš Conference Report, Apr. 1933, p. 72.
6. Iš Conference Report, Apr. 1937, p. 36.
7. Iš Conference Report, Apr. 1926, p. 146–147.
8. „President Smith Gives Scouting Address“, *Deseret News*, Feb. 22, 1947, Church section, p. 8.
9. Iš Conference Report, Oct. 1948, p. 181.
10. Iš Conference Report, Oct. 1941, p. 101.
11. Iš Conference Report, Apr. 1937, p. 35.
12. Iš Conference Report, Apr. 1913, p. 29.
13. Iš Conference Report, Oct. 1932, p. 24–25.
14. „The Family Hour“, *Improvement Era*, Apr. 1948, p. 248.
15. „The Family Hour“, p. 201.
16. Iš Conference Report, Apr. 1926, p. 145–146.

„Iš jūsų reikalaujama atleisti“

*Atleisdami kitiems išsilaisviname
iš neapykantos naštos ir pasiruošiame
amžinajam gyvenimui.*

Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo

1897 m., dar būdamas jaunas vyras, Džordžas Albertas Smitas užsirašė į Jutos Nacionalinę gvardiją. Kai kurių tarnybos draugų paskatintas, jis išstatė savo kandidatūrą į renkamą Gvardijos postą, tačiau priešrinkiminių savaitių metu jo konkurentas gvardietis pradėjo skleisti melagingus gandus, kaltinančius Džordžą Albertą Smitą netišku elgesiu. Dėl to seržantas Smitas pralaimėjo rinkimus, kuriuos, jo nuomone, turėjo laimėti. Situaciją dar labiau sunkino tai, kad tas melagingus gandus skleidęs vyras kadaise buvo draugas.

Nors Džordžas Albertas Smitas ir bandė tai pamiršti, ta skriauda pripildė jo širdį kartėlio. Kitą sekmadienį jis nuėjo į Bažnyčią, bet neįjutė, kad galėtų priimti sakramentą. Jis meldėsi prašydamas pagalbos ir suvokė, kad turi atgailauti dėl jaučiamo įsižeidimo. Jis nusprendė susirasti savo draugą ir su juo susitaikyti.

Džordžas Albertas Smitas nuėjo tiesiai į to vyro kabinetą ir švelniu balsu pasakė: „Mano broli, noriu, kad atleistum man už tai, jog pastarąsias kelias savaites taip nekenčiau tavęs.“

Draugo širdis kaip mat atsileido. Jis pasakė: „Broli Smitai, tau nereikia atleidimo. Tai man reikia tavo atleidimo.“ Jie paspaudė rankas ir nuo to laiko liko geri draugai.¹ (Žr. 1 pasiūlymą 238 puslapyje.)

Po kelių metų Džordžas Albertas Smitas, rašydamas savo asmeninį tikėjimo išpažinimą, išsikėlė gyvenimo tikslą atleisti kitiems: „Neužgausiu jokio žmogaus jausmų tyčia, netgi to žmogaus, kuris

„Atminkite Dieviško Mokytojo pavyzdį, kuris, pakabintas ant žiauraus medžio, sakė: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą“

gal būt įskaudino mane, bet sieksiu su juo elgtis gerai ir padaryti jį savo draugu.“²

Artimas Prezidento Smito pažįstamas pastebėjo, kad gebėjimas atleisti buvo išties viena iš jo charakterio savybių: „Jis iš tiesų atleido visiems žmonėms. Visą savo gyvenimą jis suprato Dievo įsakymą: Dievas atleidžia tam, kuriam atleidžia. O mes turime atleisti visiems žmonėms. Jis tai sugebėdavo padaryti ir tada viską palikdavo Dievui. Esu tikras, kad atleisdamas jis pamiršdavo. Kai atleidžiantysis gali pamiršti, tada tas žmogus tikrai yra nepaprastas žmogus, išties Dievo žmogus!“³

Džordžo Alberto Smito mokymai

Jeigu suprantame Jėzaus Kristaus Evangeliją, esame labiau linkę atleisti kitiems

Yra vienas dalykas, kurį turėtume labai puoselėti, ir tai yra polinkis atleisti vieni kitiems mūsų nusižengimus. Atlaidumo dvasia yra dorybė, be kurios niekada pilnai nesuvoksime palaiminimų, kuriuos tikimės gauti.⁴

Pasaulio žmonės nesupranta... kaip jautėsi Gelbėtoas, kai sielos agonijoje sušuko savo Dangiškajam Tėvui, ne kad pasmerktų ir sunaikintų tuos, kurie buvo beatimą jo gyvybę, bet sakydamas:

„Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą.“ (Luko 23:34.)

Taip turėtų būti nusiteikę visi Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios nariai. Taip turėtų būti nusiteikę visi Dievo sūnūs ir dukros ir, man atrodo, būtų taip nusiteikę, jeigu pilnai suvoktų išgelbėjimo planą. [...] Pyktis ir neapykanta mūsų širdyse neatneš mums ramybės ir laimės.⁵

Viešpats mums patikėjo daug informacijos, Jis mums apreiškė Savo mintį ir valią, mokė mus to, ko pasaulis nežino, ir Jis laiko mus atsakingais pagal tą mūsų gautą informaciją, ir tikisi, kad gyvensime kilniau, laikysimės idealų labiau nei tie, kurie nesupranta Evangelijos taip pilnai, kaip mes. Atlaidumo dvasia yra kažkas, ką pastarųjų dienų šventieji turi prasmingiau tarp savęs demonstruoti. [...] Turime pasiekti būseną, kurioje galėtume atleisti savo broliams.⁶ (Žr. 2 pasiūlymą 238 puslapyje.)

Kai atleidžiame kitiems, rodome dėkingumą už Dangiškojo Tėvo mums suteiktą atleidimą

Apie tai [atleidimą kitiems] aš perskaitysiu keletą eilučių iš Mato aštuonioliktojo skyriaus, pradėdamas dvidešimt pirmąją eilutę. Panašu, kad tą kartą apaštalai buvo su Mokytoju, ir Petras priėjęs paklausė:

„Viešpatie, kiek kartų turiu atleisti savo broliui, kai jis man nusi-
kalsta? Ar iki septynių kartų?

Jėzus jam atsakė: „Aš nesakau tau – iki septynių, bet iki septy-
niasdešimt septynių kartų.“ [Mato 18:21–22.]

Tada Gelbėtojas pateikė palyginimą... apie du žmones. Vienas žmogus savo valdovui buvo skolingas didelę sumą pinigų. Atėjęs pas jį pasakė, kad negali grąžinti skolos, ir paprašė, kad skola jam būtų dovanota. Tarno valdovą užliejo gailėstingumo banga, ir jis dovanavo skolą. Vos išėjęs žmogus, kuriam buvo atleista, susirado savo tarnybos draugą, kuris buvo jam skolingas nedidelę sumą, ir pareikalavo sumokėti. Vargšas žmogus negalėjo sumokėti savo įsiskolinimo ir taip pat paprašė, kad skola jam būtų dovanota. Tačiau jam nebuvo atleista; priešingai, jį įmetė į kalėjimą tas, kuriam valdovas buvo dovanojęs. Kai kiti tarnybos draugai pamatė, kas buvo padaryta, jie nuėjo pas to žmogaus valdovą ir papasakojo jam, šis supyko ir atidavė jį budeliams iki atiduos visą skolą. Jo siela nebuvo pakankamai kilni, kad būtų dėkinga už jam parodytą gailėstingumą, ir dėl tikrosios meilės stokos jis prarado viską. [Žr. Mato 18:23–35.]

Kartais pastebime tarp mūsų kylančius nedidelius sunkumus ir pamirštame mūsų Tėvo danguje mums rodomą kantrybę, ir savo širdyse išpučiame kai kuriuos nežymius dalykus, kuriuos mūsų broliai ar seserys gal būt padarė ar pasakė mums. Ne visada gyvename pagal tą įstatymą, kurio Viešpats nori, kad laikytumėmės tokiose situacijose. Mes pamirštame Jo maldos žodžiuose apaštalams duotą įsakymą, kuriame jiems buvo liepta melstis, kad būtų atleistos jų kaltės, kaip ir jie atleidžia savo kaltininkams [žr. Mato 6:12]. Jaučiu, kad šiuo klausimu turime daug ko pasimokyti. Mes nesilaikėme mūsų Dangiškojo Tėvo reikalavimų taip uoliai, kaip turėtume.⁷ (Žr. 3 pasiūlymą 238 puslapyje.)

Pasirinkdami neįsižeisti, galime iš savo širdžių išvalyti negerus jausmus

Mes esame mokomi mylėti savo priešus ir melstis už tuos, kurie nesiskaitydami mus išnaudoja ir šmeižia [žr. Mato 5:44]. [...] Kai jus užgaulioja, neatsakykite užgauliojimu. Kai kiti jus šmeižia, gailėkitės jų ir melskitės už juos. Atminkite Dieviško Mokytojo pavyzdį, kuris, pakabintas ant žiauraus medžio, sakė: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą.“⁸

Kartais įgaliojimą turintis brolis kaip nors įžeidžia vieną iš Bažnyčios narių, gal būt to nežinodamas, ir tas mūsų Tėvo vaikas ir toliau paslapčia jaučiasi įžeistas, užuot padaręs, kaip Viešpats įsakė, – nuėjęs pas jį įžeidusį vyrą ir švelniai atskleidęs jam savo širdies jausmus, ir suteikęs tam broliui galimybę jam pasakyti: „Aš atsiprašau, kad įžeidžiau jus, ir trokštu jūsų atleidimo.“ Todėl kai kuriais atvejais mes aptinkame Šėtono kurstomą apmaudo jausmą.⁹ (Žr. 4 pasiūlymą 238 puslapyje.)

Mes nejučiaiame blogų jausmų nė vienam iš savo aplinkinių; neturime tam priežasties. Jeigu jie mūsų nesupranta, neteisingai supranta mūsų žodžius ir mus persekioja, turėtume atminti, kad jie yra Viešpaties rankose. [...] Todėl priimdami Viešpaties vakarienės sakramentą, ...iš savo širdžių išvalykime visus nemalonius jausmus vieni kitiems ir mūsų broliams bei seserims, nepriklausantiems mūsų tikėjimui.¹⁰

Atleisdami kitiems, prasiruošiame celestialinei karalystei

Tegu kiekvienas iš mūsų gyvena taip, kad priešininkas neturėtų mums galios. Jeigu tarp jūsų yra skirtumų, jeigu tarp jūsų ir jūsų kaimynų buvo nesutarimų, išspręskite juos kiek galite greičiau Viešpaties Dvasios įtakoje, kad atėjus laikui tiek jūs, tiek jūsų palikuonys, kurie galbūt seks jumis, būtų pasiruošę gauti paveldą celestialinėje karalystėje.¹¹

Doktrinos ir Sandorų knygoje randame nuorodą dėl atleidimo, kur Viešpats duoda įsakymą; jis yra šešiasdešimt ketvirtajame skyriuje ir skirtas mums šiais laikais. Jame taip parašyta:

„Jeigu tarp jūsų yra skirtumų, jeigu tarp jūsų ir jūsų kaimynų buvo nesutarimų, išspręskite juos kiek galite greičiau Viešpaties Dvasios įtakoje“

„...Iš tiesų sakau jums: aš, Viešpats, atleidžiu nuodėmes tiems, kurie išpažįsta savo nuodėmes prieš mane ir prašo atleidimo, kurie nusidėjo ne iki mirčiai.

Mano mokiniai senovės dienomis ieškodavo dingsties vienas prieš kitą ir neatleisdavo vienas kitam savo širdyse; ir dėl šio blogio jie būdavo spaudžiami ir skaudžiai drausminami.

Todėl sakau jums, kad jūs turite vienas kitam atleisti; nes tas, kuris neatleidžia savo broliui jo prasižengimų, stovi pasmerktas priešais Viešpatį; nes jame pasilieka didesnė nuodėmė.“

Norėčiau pabrėžti paskutinę perskaitytą eilutę.

„Aš, Viešpats, atleisiu tam, kuriam atleisiu, bet iš jūsų reikalaujama atleisti visiems žmonėms.

Ir jūs turėtumėte sakyti savo širdyse: tegul Dievas teisia mane ir tave ir atlygina tau pagal tavo darbus.“ [DS 64:7–11.]

Jeigu gyventume taip, kad, nesutardami su kaimynais, užuot emėsi vieni kitus teisti, mes galėtume sąžiningai ir dorai kreiptis į mūsų Tėvą danguje ir sakyti: „Viešpatie, teisk tarp manęs ir mano brolio; Tu žinai mano širdį; Tu žinai, kad nejaučiu jam pykčio; padėk mums vienodai matyti ir suteik mums išminties, kad galėtume teisiai vienas su kitu pasielgti“, kiek mažiau būtų skirtumų ir koks džiaugsmas ir palaimos mus užlietų! Tačiau kartas nuo karto iškyla nedideli sunkumai, kurie sugriauna mūsų kasdienio gyvenimo pušiausvyrą, ir mes liekame nelaimingi, nes puoselėjame netinkamą įtaką ir neturime tikrosios meilės. [...]

[...] „Dabar aš kalbu jums dėl jūsų šeimų – jei žmonės sumuš jus ar jūsų šeimas kartą, ir jūs kantriai tai iškęsite ir neburnosite prieš juos bei nesieksite atkeršyti, jums bus atlyginta;

Bet jeigu to kantriai neiškęsite, tai jums bus užskaityta kaip atseikėtas jums deramas saikas.“ [DS 98:23–24.]

Tai taip pat yra Mokytojo žodžiai mums. Jeigu gyvensime pagal šį įstatymą, diena iš dienos augsime malonėje, stiprybėje ir mūsų Dangiškojo Tėvo palankume. Mūsų vaikų širdyse sustiprės tikėjimas. Jie mylės mus už mūsų gyvenimo dorumą ir sąžiningumą, ir jie džiūgaus, kad gimė tokiems gimdytojams. Sakau jums, kad šitas įsakymas duotas ne tuščiai; nes Viešpats pareiškė, kad neduoda nesvarbių įstatymų, bet kiekvienas įstatymas duodamas, kad jo laikytumėmės ir pagal jį gyventume.

Šiame pasaulyje būsime tik trumpą laiką. Jauniausi ir stipriausi iš mūsų tiesiog ruošiasi kitam gyvenimui, ir prieš mums patenkant į Tėvo šlovę ir džiaugiantis palaiminimais, kurių tikimės gauti per ištikimybę, turime laikytis kantrybės įstatymų ir rodyti atlidumą nusižengiantiesiems prieš mus, ir iš savo širdžių pašalinti visus nepykantuos jiems jausmus.

„Ir dar, jeigu jūsų priešas sumuš jus antrą kartą, ir jūs neburnosite prieš savo priešą, ir kantriai tai iškęsite, jūsų atlygis bus šimteriopas.

Ir dar, jeigu jis sumuš jus trečią kartą, ir jūs kantriai tai iškęsite, jūsų atlygis bus jums padaugintas keturgubai.“ [DS 98:25–26.] [...]

Tegu Mokytojo Dvasia būna su mumis, kad galėtume atleisti visiems žmonėms, kaip Jis įsakė, atleisti ne tik lūpomis, bet ir širdžių

gilumoje, atleisti kiekvieną nusižengimą, kuris būtų padarytas prieš mus. Jeigu visą gyvenimą taip darysime, Viešpaties palaimos bus mūsų širdyse ir namuose.¹² (Žr. 5 pasiūlymą, esantį žemiau.)

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių ar ruošdamiesi mokyti, apsvarstykite šias idėjas. Papildomos pagalbos ieškokite V–VII puslapiuose.

1. Apmąstykite 231 puslapyje esantį pasakojimą ir perskaitykite 3 Nefio 12:22–24. Kodėl, jūsų manymu, Viešpats reikalauja, kad prieš ateidami pas Jį susitaikytume su savo broliais ir seserimis?
2. 233 puslapyje Prezidentas Smitas paaiškina, kad mūsų išgelbėjimo plano pažinimas turėtų mums padėti būti atlaidesniems. Kodėl, jūsų manymu, taip yra? Kaip mes „pasiekiame būseną“, kurioje galime atleisti kitiems?
3. Studijuodami 234 puslapyje prasidedantį poskyrį, prisiminkite laiką, kada Dangiškasis Tėvas atleido jums. Kodėl, jūsų manymu, nesugebėjimas atleisti kitiems padarys mus nevertus mūsų siekiamo atleidimo?
4. Perskaitykite visą antrą pastraipą 235 puslapyje. Kas mums neleidžia susitaikyti su Bažnyčios vadovu ar kuo kitu, kuris suvokdamas ar nesuvokdamas mus įžeidė? Ką galime padaryti, kad įveiktume tokius sunkumus?
5. Peržvelkite paskutinį mokymų poskyrį (p. 235–238). Kaip mūsų pasiryžimas atleisti ruošia mus celestalinei karalystei? Kokiais būdais yra laiminamos mūsų šeimos, kai mes atleidžiame kitiems?

Susijusios Raštų ištraukos: Mato 5:23–24, 38–48; 6:12, 14–15; 7:1–5; 18:15; 1 Nefio 7:16–21; Doktrinos ir Sandorų 42:88

Pagalba mokytojui: „Kai asmuo užduoda klausimą, galite pakviesti kitus atsakyti, užuot atsakęs pats. Pavyzdžiui, galite pasakyti: „Tai įdomus klausimas. Ką galvoja likusieji?“ arba „Gal kas nors galite padėti atsakyti į šitą klausimą?“ (*Teaching, No Greater Call*, p. 64.)

Išnašos

1. Žr. Merlo J. Pusey, „The Inner Strength of a Leader“, *Instructor*, June 1965, p. 232.
2. „President George Albert Smith’s Creed“, *Improvement Era*, Apr. 1950, p. 262.
3. Matthew Cowley, iš Conference Report, Apr. 1951, p. 167.
4. „The Spirit of Forgiveness“, *Improvement Era*, Aug. 1945, p. 443.
5. Iš Conference Report, Oct. 1945, p. 169.
6. Iš Conference Report, Oct. 1905, p. 27.
7. Iš Conference Report, Oct. 1905, p. 27.
8. Iš Conference Report, Oct. 1904, p. 65–66.
9. Iš Conference Report, Oct. 1905, p. 27.
10. Iš Conference Report, Oct. 1906, p. 50.
11. Kalba pasakyta Meksikos misijos konferencijoje, 1946 m. gegužės 26 d., George Albert Smith Family Papers, University of Utah, box 121, p. 288.
12. Iš Conference Report, Oct. 1905, p. 27–28, 30.

„Aš jums palieku ramybę, duodu jums savo ramybę. Ne taip aš ją duodu, kaip duoda pasaulis. Tenebūgštauja jūsų širdys ir teneliūdi“ (Jono 14:27)

Teisus gyvenimas pavojingais laikais

*Per ištikimybę Evangelijai galime
rasti saugumą nuo mūsų laikų pavojų
ir pasaulyje daryti gerą įtaką.*

Iš Džordžo Alberto Smito gyvenimo

Džordžo Alberto Smito tarnystė visuotiniu įgaliotiniu truko beveik pusę dvidešimtojo amžiaus. Per tą laikotarpį pasaulis patyrė daug niokojančių ir audringų įvykių, įskaitant Didžiąją depresiją ir abu pasaulinius karus. Dėl tų negandų ir dėl to, ką laikė visuotiniu moraliniu visuomenės nuosmukiu, Prezidentas Smitas ne kartą sakė: „Šitas pasaulis yra kritiškos būklės.“¹ Pasaulio įvykiuose jis matė pranašystės apie paskutiniąsias dienas išsipildymą ir buvo įsitikinęs, kad pasaulyje vienintelę ramybės viltį gali suteikti paklusnumas Dievo įstatymams. Pirmojo pasaulinio karo įkarštyje jis perspėjo: „Karas nesiliaus ir kovos šiame pasaulyje nesibaigs, kol žmonių vaikai neatgailaus už savo nuodėmes ir neatsigręš į Dievą, ir netarnaus Jam, ir nesilaikys Jo įsakymų.“²

Tais sunkiais laikais Prezidentas Smitas pastebėjo, kad daug žmonių neteko drąsos. Jis pranešė: „Man teko privilegija būti skirtingose [Jungtinių Valstijų] vietose, ir retai kur galima rasti žmonių, kurie dėl sąlygų, kurių, panašu, negalime kontroliuoti, nebūtų be galo pesimistiški.“³ Nors Prezidentas Smitas ir pripažino, kad karas, gamtos stichijos ir dvasiniai pavojai yra gyvenimo pastarosiomis dienomis dalis, jis mokė šventuosius, kad laikydamiesi Evangelijos ir atsispirdami pagundai, jie gali išvengti daugumos šių neramių laikų nelaimių.

Pagrindo jo optimizmui taip pat duodavo įsitikinimas, kad teisūs pastarųjų dienų šventieji gali daryti galingą įtaką juos supančiam pasauliui. Jis mokė, kad šventieji neturi vien susitaikyti su pasaulio

sąlygomis, bet turi būti aktyvūs savo bendruomenėse ir stengtis, kad jų įtaka būtų juntama, nepaisant bet kokio galimo pasipriešinimo. Jis sakė: „Visi mes savo buvimu čia privalome šį pasaulį paversti laimingesne vieta.“⁴

Sesuo Belė S. Spaford, visuotinė Paramos bendrijos prezidentė, pasakojo, kaip Prezidentas Smitas mokė ją šio principo. Netrukus po pašaukimo užimti tas pareigas seseriai Spaford buvo pranešta apie Niujorke vyksiantį Nacionalinės moterų tarybos susirinkimą. Paramos bendrija jau daug metų priklausė tai tarybai, tačiau pastaruoju metu kelios tos tarybos narės buvo priešišškai nusiteikusios Bažnyčios atžvilgiu ir tarybos susirinkimuose trikdė pastarųjų dienų šventųjų atstoves. Dėl to sesuo Spaford ir jos patarėjos jautė, kad Paramos bendrija turėtų nutraukti savo narystę toje taryboje, ir paruošė rekomendaciją su savo nuomone. Vėliau sesuo Spaford prisiminė:

„Vieną rytą susitarusi viena nuėjau susitikti su Prezidentu Džordžu Albertu Smitu ir pasiėmiau su savimi rekomendaciją ir sąrašą priežasčių, kodėl ji buvo paruošta. Prezidentas atidžiai perskaitė atspausdintą medžiagą. Tada jis paklausė: „Ar tai ta organizacija, prie kurios seserys prisijungė dar prieš šio šimtmečio pradžią?“

„Taip, pone“, – atsakiau.

Jis pasakė: „Ar turėčiau suprasti, kad jūs dabar norite nutraukti tą narystę?“

Atsakiau: „Taip, pone.“ Tuomet pridūriau: „Prezidente Smitai, jūs žinote, kad nieko iš tos tarybos negauname.“

Prezidentas nustebeęs pažvelgė į mane ir tarė: „Sese Spaford, ar visada galvojate tik apie tai, ką gaunate? Ar nemanote, kad kartais gerai pagalvoti ir apie tai, ką turite duoti?“ Jis tęsė: „Tikiu, kad moterys mormonės gali kai ką duoti pasaulio moterims ir kad taip pat gali iš jų pasimokyti. Užuot nutraukus savo narystę, siūlau jums pasiimti keletą pačių gambiausių savo tarybos narių ir vykti į tą susirinkimą.“

Tada pabrėždamas tarė: „Tegu jūsų įtaka būna juntama.“⁵

Sesuo Spaford pakluso jo patarimui ir vėliau buvo išrenkama į įvairias vadovaujančias pareigas Nacionalinėje moterų taryboje, o galiausiai ir jos prezidentė. (Žr. 1 pasiūlymą 248 puslapyje.)

Džordžo Alberto Smito mokymai

Pastarosioms dienoms buvo išpranašauti rimti sunkumai

Mums pasakyta, kad paskutiniuosiomis dienomis kils rimtų sunkumų. [...] Mus ne tik įspėjo Raštuose, duotuose Gelbėtojo laikais, iki Jo laikų ir vėliau, bet ir mūsų laikais Viešpats kalbėjo ir mūsų Dangiškojo Tėvo apreiškimai yra Doktrinoje ir Sandoroje. Jeigu skaitysime tuos apreiškimus, sužinosime, kad tai, ką dabar patiriame, buvo išpranašauta. [...]

[...] Dienraščiai praneša apie visur vykstančias katastrofas – kaip šėlsta jūra ir joje žūsta žmonės, apie žemės drebėjimus, didelius viesulus, taip, kaip mums ir buvo pasakyta, jog įvyks paskutinėmis dienomis, – ir man atrodo, broliai ir seserys, jeigu žmonės rimtai galvoja, jeigu jie skaito Raštus, jie turi žinoti, kad vyksta tai, ką Viešpats sakė vyksiant paskutiniuosiomis dienomis. Figmedis tikrai leidžia lapus [žr. Džozefas Smitas–Mato 1:38–39], ir dėmesingieji turi žinoti, kad artėja vasara, kad dabar vyksta tai, ką Viešpats išpranašavo vyksiant prieš antrąjį Jo atėjimą.⁶

Mums vis dar gręsia pavojus. Šis pasaulis bus išvalytas, jei mūsų Dangiškojo Tėvo sūnūs ir dukros neatgailaus už savo nuodėmes ir neatsisuks į Jį. O tai reiškia, kad kartu su visais ir pastarųjų dienų šventuosius, arba Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios narius, tačiau mes pirmiau visų turėtume rodyti pavyzdį.⁷ (Žr. 2 pasiūlymą 248 puslapyje.)

Vienintelis kelias į ramybę yra Jėzaus Kristaus Evangelija

Yra tik vienas vaistas nuo visuotinio sielvarto, panacėja nuo pasaulio ligos. Tai yra Jėzaus Kristaus evangelija; tobulas gyvenimo ir laisvės įstatymas, kuris buvo sugrąžintas pagal Raštuose duotą pažadą.⁸

„Aš jums palieku ramybę, duodu jums savo ramybę. Ne taip aš ją duodu, kaip duoda pasaulis. Tenebūgštauja jūsų širdys ir teneliūdi.“ (Jono 14:27.)

Tai yra raminantys Ramybės Kunigaikščio žodžiai Jo ištikimiems pasekėjams. Iš tikrųjų žmonėms nereikia nieko daugiau – tik

ramybės ir laimės palaimų, ir nuo baimės išlaisvintų širdžių. O tai yra siūloma visiems mums, jeigu tik priimsime tai.

Kai evangelija buvo sugrąžinta į žemę šiame Evangelijos laikotarpyje, Viešpats pakartojo tai, ką daug kartų buvo sakęs Senojo ir Naujojo Testamentų laikais: kad teisumas yra ramybės ir laimės kaina. Nepaisant to pažinimo, yra daug manančiųjų, kad galime kaip nors kitaip pasiekti laimę, bet visi jau turėtume žinoti, kad nėra kito būdo. Tačiau Šėtonas savo gudrumu ir klasta didesnę žmonijos dalį įkalbėjo, kad nevaikščiotų laimę užtikrinančiu keliu, ir toliau tai daro. Teisumo priešininkas niekada nesnaudžia.

Bet sekdami Viešpaties mokymais, atsigręždami į Jį ir atgailaudami už nuodėmes, eidami ir darydami gera, galime patirti ramybę, laimę ir klestėjimą. Jeigu žmonija vieni kitus mylės, pranyks pasaulyje taip plačiai paplitę neapykanta ir negerumas.⁹

Šiomis nežinomybės dienomis, kai žmonės blaškosi šen bei ten, ieškodami kažkokio naujo plano, kuriuo į pasaulį būtų atnešta ramybė, žinokite štai ką: vienintelis kelias, kaip šį pasaulį gali pasiekti ramybė, tai mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Evangelijos kelias. Jokio kito nėra. [...] Tiesos pažinimas vertas visų pasaulio turtų. Žinoti, kad, eidami mūsų Dangiškojo Tėvo apibrėžtu pareigos keliu, esame saugiamie kelyje, žinoti, kad, jei norime, galime toliau juo eiti, nepriklausomai nuo žmonių, nepaskirtų būti mūsų vadovais, mums primetamos įtakos ir paskatų, yra neįkainojama palaima.¹⁰

Gyvename laikais, kada pasaulio tautosose pildosi Raštai, kuriuose per vieną iš Savo pranašų Viešpats pasakė, kad paskutiniuosiomis dienomis „...išminčių išmintis nueis niekais, ir protingųjų išvalgumas pradings“. (Izaijo 29:14.) Su visa pasaulio išmintim jokia grupė dar nesugebėjo užtikrintai nurodyti, kad štai tas kelias į ramybę. Mums... pasisekė, jog žinome, kad yra kelias į ramybę, vienintelis veiksmingas kelias, ir kad tas kelias – tai laikytis Dievo įsakymų, kaip jie buvo senovėje ir mūsų dienomis apreikšti žmonių vaikams. Jeigu būtų sekama tuo keliu, tai visos rimtos problemos pasaulyje būtų išspręstos ir į šią nelaimingą žemę ateitų ramybė.¹¹

Nors pasaulis prisipildytų sielvarto ir dangūs sutelktų juodumą, ir ryškiai žaibuotų, ir žemė drebėtų nuo centro iki pakraščių, jeigu žinosime, kad Dievas gyvas, ir gyvensime teisiai, būsime laimingi,

ramybė bus neapsakoma, nes žinosime, kad mūsų Tėvas pritaria mūsų gyvenimams.¹² (Žr. 3 pasiūlymą 248 puslapyje.)

Jeigu darome, ką Viešpats mūsų prašo, neturime bijoti

Jeigu darome, ką Viešpats mūsų prašo, neturime bijoti. Tai Jo pasaulis. Visi vyrai ir moterys pavaldūs Jam. Visos blogio jėgos bus suvaldytos Jo žmonių labui, jeigu jie gerbs Jį ir laikysis Jo įsakymų.¹³

Jeigu mūsų Dangiškasis Tėvas pasitiki mumis, jeigu jaučiame Jo meilę, jeigu esame verti Jo palaiminimų, visos pasaulio armijos negalės mūsų sunaikinti, negalės palaužti mūsų tikėjimo ir negalės pergalėti Bažnyčios, pavadintos Dievo Sūnaus vardu.

Antros Karalių knygos 19 skyriuje perskaitykite apie tai, kaip Asirijos karalius Sanheribas siekė nugalėti Jeruzalę. Ezekijas, Izraeliui atstovavęs karalius, meldė Viešpaties išvadavimo, o Sanheribas iš jo tyčiojosi, sakydamas: „Nemanyk, kad jūsų maldos jūsų Dievui jums padės. Žmonės meldėsi visose vietose, kur pabuvojau ir kurias užgrobiau. Jūs esate bejėgiai.“ Kitą rytą didžiulė asirų armijos dalis buvo rasti negyvi gulintys ant žemės, ir Viešpats apsaugojo Jeruzalę. [Žr. 2 Karalių 19:10–20, 35.] Jis yra mūsų stiprybė, ... jūsų ir mano Tėvas, visų Tėvas; jeigu tik būsime verti, Jis apsaugos mus, kaip apsaugojo Helamano sūnus [žr. Almos 57:24–27], kaip apsaugojo Danielių nuo liūtų [žr. Danieliaus 6] ir tris hebrajų vaikus nuo ugnimi plieskiančios krosnies [žr. Danieliaus 3], ir šešis šimtus tūkstančių Abraomo palikuonių, kai juos, vadovaujamus Mozės, išvedė iš Egipto ir nuskandino faraono armiją Raudonojoje jūroje [žr. Išėjimo 14:21–30]. Jis yra šios visatos Dievas. Jis yra visų mūsų Tėvas. Jis yra visagalis ir Jis pažadėjo mus saugoti, jeigu būsime to verti.¹⁴

Nepaisant to, ar susikaups debesys, nepaisant to, kaip muš karo būgnai, nepaisant to, kokios pasaulyje susidarys sąlygos, jeigu gerbsime ir laikysimės Dievo įsakymų, čia, Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčioje, bus apsauga nuo blogio galių ir vyrams bei moterims bus leista gyventi žemėje, kol jų gyvenimai pasibaigs garbingai ir šlovingai, jeigu jie laikysis mūsų Dangiškojo Tėvo įsakymų.¹⁵ (Žr. 4 pasiūlymą 248 puslapyje.)

Mūsų namai gali būti ramios, šventos vietos netgi vidur didžiulių nelaimių

Manau, kad visur esant sielvartui ir Viešpačiui išpranašavus tai, kas užrašyta pirmajame Doktrinos ir Sandorų skyriuje, kad „taika bus paimta nuo žemės“ [DS 1:35], mes turime jausti, kad tas laikas atėjo. Iš tikrųjų turime įvertinti save, ir mūsų namai turi būti maldos, dėkingumo ir dėkojimo buveinės. Vyrai turi būti malonūs savo žmonoms, o žmonos – dėmesingos savo vyrams. Gimdytojai, teisiai gyvendami, turi puoselėti meilę savo vaikams. Tuomet mūsų namai būtų ne tik maldos ir dėkojimo buveinės, bet ir vieta, kur dėl mūsų vertumo mūsų Tėvas galėtų suteikti savo rinktines palaimas.¹⁶

Meldžiuosi, kad mūsų namai būtų pašventinti mūsų gyvenimo teismu, kad priešininkas neturėtų galios ateiti ten ir sunaikinti mūsų namų, vaikų arba tų, kurie gyvena po mūsų stogu. Jeigu gerbsime Dievą ir laikysimės Jo įsakymų, mūsų namai bus pašventinti, priešininkas neturės jokios įtakos, ir mes laimingai ir taikiai gyvensime iki baigiamosios mirtingumo scenos, kada keliausime atsiimti savo atlygio nemirtingume.¹⁷

Priderinkite savo gyvenimus prie Jėzaus Kristaus evangelijos mokymų, ir, kai negandos jums grasins, jausite Jo visagalės rankos paramą. Savo namus paverskite Viešpaties Dvasios buveine; tegu jie būna šventos vietos, kur priešininkas negalėtų ateiti; klausykitės ramaus tylaus balso, skatinančio jus daryti teismo darbus. Meldžiuosi už kiekvieną, kad nebūtumėte atitraukti nuo kelio, vedančio prie Dievo pažinimo ir galios, ištikimųjų paveldo, netgi amžinojo gyvenimo.¹⁸

Meldžiuosi, kad mūsų širdyse ir namuose apsigyventų meilės, kantrybės, gerumo, tikrosios meilės, pasitaravimo dvasia, kuri prarturtina mūsų gyvenimus ir pasaulį padaro šviesesnį ir geresnį.¹⁹ (Žr. 5 pasiūlymą 248 puslapyje.)

Mes galime daryti gerą įtaką pasauliui

Noriu jūsų paprašyti, ...būkite tarytum inkarai bendruomenėje, kurioje gyvenate, kad kitus trauktų prie jūsų ir jie saugiai jaustųsi. Taip tešviečia jūsų šviesa, kad kiti matydami jūsų gerus darbus širdyje norėtų būti panašūs į jus.²⁰

*„Savo namus paverskite Viešpaties Dvasios
buveine; tegu jie būna šventos vietos“*

Mūsų pareiga rodyti pavyzdį; mūsų pareiga aukštai iškelti tiesos vėliavą. Mūsų pareiga padrąsinti kitus Tėvo vaikus klausytis Jo patarimų ir pamokymų taip viską suderinti, kad kur bebūtume, mūsų sielose degtų Dievo Dvasia ir mūsų įtaka būtų gera.²¹

Viešpats nepareikalavo nieko neįmanomo. Priešingai, Jis davė mums įsakymus, patarimus ir pamokymus, kurių šiais mūsų gyvenamais laikais galime laikytis visi. [...]

[...] Broliai ir seserys, privalome būti ištikimi. Žemė, kurioje gyvename, turi būti pašventinta mūsų gyvenimo teisumu. [...] Visa, ką turime daryti, tai atgailauti dėl savo nuodėmių, nusigręžti nuo savo klaidingų kelių, išvalyti savo gyvenimus nuo nešvarumo ir tada eiti ir daryti gera. Tam nereikia, kad būtume paskirti. Kiekvienas vyras, moteris ir vaikas Jėzaus Kristaus Bažnyčioje gali eiti ir daryti gera, ir gauti iš to kylančias palaimas. [Žr. 6 pasiūlymą 249 puslapyje.]

[...] Kibkime į darbą, kurį Jis patikėjo mums, laiminkime mūsų Tėvo vaikus, kad ir kur jie būtų, ir mūsų gyvenimai bus praturtinti

ir šitas pasaulis bus laimingesnis. Tokia misija uždėta ant mūsų pečių. Mūsų Dangiškasis Tėvas laikys mus atsakingais už tai, kaip tai vykdėme. Teduoda Dievas, kad savo sielų nuolankume eitume su troškimu širdyse daryti gera visiems žmonėms, kad ir kur jie būtų, ir atneštume jiems džiaugsmą, kuris gali ateiti tik per Jo įstatymų ir įsakymų laikymąsi. Nuolankiai meldžiuosi, kad ta ramybė apsigyventų mūsų širdyse ir namuose, kad kur tik beeidami spinduliuotume šviesą ir džiūgautume, kad savo gyvenimu įrodytume pasauliui, kad žinome, jog Dievas gyvas, ir už tai gautume Jo palaimas.²²

Pasiūlymai, kaip studijuoti ir mokyti

Studijuodami šį skyrių arba ruošdamiesi mokyti, peržvelkite šias idėjas. Daugiau pagalbos ieškokite V–VII puslapiuose.

1. Perskaitykite pasakojimą apie tai, kaip Belė S. Spaford gavo patarimą iš Prezidento Smito (p. 242). Kaip galite padaryti, kad „jūsų įtaka būtų juntama“?
2. Pirmajame mokymų poskyryje (p. 243) Prezidentas Smitas pasakoja apie išpranašautus sunkumus, kurie vyks prieš antrąjį atėjimą (taip pat žr. 2 Timotiejui 3:1–7; DS 45:26–35). Kodėl, jūsų manymu, svarbu žinoti, kad tie sunkumai buvo išpranašauti Raštuose?
3. Peržvelkite 243 puslapio apačioje prasidedantį poskyrį. Kokias pasaulyje žinote problemas, kurias būtų galima išspręsti per paklusnumą sugrąžintajai Jėzaus Kristaus Evangelijai? Kaip Evangelija atnešė ramybę jūsų asmeniniame gyvenime? Jūsų šeimoje? Jūsų santykiuose su kitais?
4. 245 puslapyje Prezidentas Smitas pateikia pavyzdžius iš Raštų, kaip Viešpats apsaugo Savo žmones. Kaip Jis apsaugojo jus ir jūsų šeimą? Kaip paklusnumas padeda mums nugalėti baime?
5. Kokius žinote pavojus, kurie šiais laikais kėsina į dvasinį saugumą mūsų namuose? Kaip galime paversti savo namus „šventomis vietomis, kur priešininkas negalėtų ateiti“? (Kai kurių idėjų galima rasti 246 puslapio apačioje prasidedančiame poskyryje.)

6. Perskaitykite ketvirtą ir penktą 247 puslapio pastraipas. Kuo ištikimi šventieji panašūs į „inkarus“ savo bendruomenėse? Kodėl „išvalydami savo gyvenimus nuo nešvarumo“ geriau sugebėtume „eiti ir daryti gera“? Su malda apsvarstykite, ką darydami galėtumėte išvalyti savo gyvenimus nuo nešvarumo.

Susijusios Raštų ištraukos: Izaijo 54:13–17; Mato 5:13–16; Jono 16:33; 2 Nefio 14:5–6; Doktrinos ir Sandorų 87:6–8; 97:24–25; Džozefas Smitas–Mato 1:22–23, 29–30

Pagalba mokytojui: Galite pakviesti mokinius perskaityti dalies „Džordžo Alberto Smito mokymai“ antraštes ir pasirinkti poskyrį, kuris būtų svarbus jiems ar jų šeimai. Pakvieskite juos studijuoti Prezidento Smito mokymus, esančius tame poskyryje, įskaitant visus susijusius klausimus skyriaus pabaigoje. Tuomet paprašykite, kad mokiniai pasidalintų tuo, ką sužinojo.

Išnašos

1. Iš Conference Report, Apr. 1948, p. 162.
2. Iš Conference Report, Apr. 1918, p. 41.
3. Iš Conference Report, Apr. 1932, p. 41.
4. „Some Thoughts on War, and Sorrow, and Peace“, *Improvement Era*, Sept. 1945, p. 501.
5. Belle S. Spafford, *A Woman's Reach* (1974), p. 96–97.
6. Iš Conference Report, Apr. 1932, p. 42–44.
7. Iš Conference Report, Oct. 1946, p. 153.
8. „New Year's Greeting“, *Millennial Star*, Jan. 1, 1920, p. 2.
9. „At This Season“, *Improvement Era*, Dec. 1949, p. 801.
10. Iš Conference Report, Oct. 1937, p. 53.
11. Iš Conference Report, Apr. 1946, p. 4.
12. Iš Conference Report, Oct. 1915, p. 28.
13. Iš Conference Report, Apr. 1942, p. 15.
14. Iš Conference Report, Apr. 1943, p. 92.
15. Iš Conference Report, Apr. 1942, p. 15.
16. Iš Conference Report, Apr. 1941, p. 27.
17. Iš Conference Report, Oct. 1946, p. 8.
18. „New Year's Greeting“, *Millennial Star*, Jan. 6, 1921, p. 3.
19. Iš Conference Report, Oct. 1946, p. 7.
20. Iš Conference Report, Oct. 1945, p. 117–118.
21. Iš Conference Report, Oct. 1947, p. 166.
22. Iš Conference Report, Apr. 1932, p. 43–45.

Iliustracijų sąrašas

- Viršelyje: *Džordžas Albertas Smitas*, aut. Ly Gryn Ričards, © IRI.
- 4 puslapyje: *Kalno pamokslas*, aut. Karlas Heinrichas Blochas, panaudota Frederiksborgo Nacionaliniam istorijos muziejui Hilerode, Danijoje, leidus.
- 10 puslapyje: *Kristus gydo akląjį*, aut. Delas Parsonas, © 1983 IRI.
- 20 puslapyje: *Kristaus paveikslas*, aut. Heinrichas Hofmanas, spausdinama gavus C. Harrison Conroy Co. Inc. leidimą.
- 25 puslapyje: *Pasižiūrėkite į mano rankas ir kojas*, aut. Haris Andersonas, © IRI.
- 27 puslapyje: *Pažiūrėkite į savo matutėlius*, aut. Robertas T. Baretas, © 1996 IRI.
- 35 puslapyje: *Pirmasis Džozefo Smito regėjimas*, © Greg K. Olsen, 1988, nekopijuoti.
- 38 puslapyje: *Džozefas Smitas*, spausdinama Community of Christ Archives Independense, Misūryje, leidus.
- 47 puslapyje: *Melchizedeko kunigystės sugrąžinimas*, aut. Volteris Rein, © 2010 IRI.
- 52 puslapyje: nuotrauka spausdinama Bažnyčios istorijos bibliotekai ir archyvui leidus.
- 57 puslapyje: *Vienas priešais Dievą*, aut. Džozefas Brikis, © 2010 IRI.
- 60 puslapyje: nuotrauka © Steve Bunderson, 2000.
- 64 puslapyje: nuotrauka © Robert Casey, 2006.
- 71 puslapyje: *Jėzus jai sako: „Marija!“* aut. Viljamas Vitakeris, © 1999 IRI.
- 121 puslapyje: *Tad eikite ir padarykite mano mokiniams visų tautų žmones*, aut. Haris Andersonas, © IRI
- 145 puslapyje: nuotrauka © Steve Bunderson, 2000.
- 168 puslapyje: *Elija kovoja su Baalo kunigais*, aut. Džeris Harstonas, © 1978 IRI.
- 172 puslapyje: *Mozė perskiria Raudonąją jūrą*, aut. Robertas Baretas, © 1983 IRI.
- 174 puslapyje: *Brigamo Jango atvykimas*, © VaLoy Eaton, 1986, spausdinama Zions Bank leidus, nekopijuoti.
- 180 puslapyje: *Kristus ir turtingas jaunas didikas*, aut. Heinrichas Hofmanas, spausdinama C. Harrison Conroy Co. Inc. leidus.
- 190 puslapyje: *Danielius atsisako karaliui tiekiamos mėsos ir vyno*, aut. Delas Parsonas, © 1983 IRI.
- 210 puslapyje: *Limonadas karštą dieną*, aut. Maiklas Malmas, © 2010 IRI.
- 232 puslapyje: *Nukryžiuavimas*, aut. Haris Andersonas, © IRI.
- 240 puslapyje: *Aš jums palieku ramybę*, © Walter Rane, 2004, spausdinama Bažnyčios istorijos muziejui leidus.

Abėcėlinė rodyklė

A

Aarono kunigystė. *Žr.* Kunigystė

Amžinasis gyvenimas

mirtingojo gyvenimo paskirtis –
pasiruošti jam, 66–67

Apeigos

būtinis išgelbėjimui, 47–48
už mirusiųjų, 79–82

Apmokėjimas. *Žr.* Jėzus Kristus;
Prisikėlimas

Apreiškimas

asmeninis, 108, 110–113
būtinis šiais laikais, 108–109
pranašui, 107, 108–110

Atlaidumas kitiems

padeda mums pasiruošti celestiali-
nei karalystei, 235–238
parodo mūsų dėkingumą už
Dievo atlaidumą, 234
turėtų būti Bažnyčios narių nuo-
stata, 233

Atsimetimas

dėl to Dangiškasis Tėvas sugrą-
žino Evangeliją, 37
jo metu prarastas kunigystės įga-
lijimas, 45
laiko viduryje, 44

B

Bažnyčios Prezidentas

gauna stiprybės ir išminties iš
Dievo, 56
jį stiprina narių palaikymas, 59–60
Viešpats veda Savo žmones per jį,
109–110

Taip pat žr. Bažnyčios vadovai

Bažnyčios vadovai

neturėtume jų kritikuoti, 58–59
saugu jais sekti, 56
Viešpaties pasirenkami, 54–55
Viešpats per juos veda Savo žmo-
nes, 55–56, 109–110
Taip pat žr. Bažnyčios Prezidentas

Bažnyčios vadovų palaikymas,
56–58

Biblija

liudijimas apie Jėzų Kristų, 23–24
Taip pat žr. Raštai

D

Dalinimasis Evangelija

atlygis už jį, 123–124
būdai, kaip jame dalyvauti,
132–137
entuziazmas ir uolumas jame,
119–121, 142–143
jo poreikis, 117–118
mūsų atsakomybė, 26, 120,
121–123, 129–131
padidina kitų laimę ir gerumą,
139–140, 143–144
pavyzdžio svarba jame, 131–132
su meile ir gerumu, 141–142
Šventosios Dvasios svarba jame,
144–146

Dangiškasis Tėvas. *Žr.* Dievas Tėvas

Danielius

jo tikėjimas, 171
pakluso savo laikų Viešpaties
sveikatos įstatymui, 189–191

Darbas, 203–204

Dešimtinė

per ją galime prisidėti prie Bažnyčios darbo, 205–207

Dievas Tėvas

duoda įsakymus, nes myli mus, 181–182

galime tapti panašūs į Jį, 67

kalba su žmogumi, 108–109

turi kūną, 33–34

visi vyrai ir moterys yra Jo vaikai, 12–13

E

Elija

jo tikėjimas, 172

sugrąžino darbo už mirusiuosius raktus, 75, 77

F

Faras, Lorinas (senelis), XII

G

Gerumas

ateina iš Viešpaties Dvasios, 212–213

gali suminkštinti širdis, 211, 214–215

mūsų namuose, 215–217

turime būti jo pavyzdžiai, 213

Taip pat žr. Meilė

Gimdytojai

jų pareiga mokyti vaikus Evangelijos, 221–222

jų pavyzdys, 196–197, 224–225

turi mylėti savo vaikus ir būti jiems geri, 215–217, 225–226

Taip pat žr. Šeima

Gyvenimas

yra amžinas, 65–66

jo paskirtis, 66–69

Godumas

perspėjimas dėl jo, 204

I

Ikimirtingasis gyvenimas, 65, 66–67

Įsakymai

Dievas juos duoda, nes mus myli, 181–182

išlaiko mus Viešpaties pusėje, 179

laikydami jį esame saugūs, 245

Išminties Žodis

yra meilus Dangiškojo Tėvo patarimas, 191–192

palaiminimai jo laikantis, 193–196

savo šeimų mokymas apie jį, 196–197

J

Jėzaus Kristaus Bažnyčia

jis pažanga, 39, 149–150, 153–156

turi dievišką įgaliojimą, 46–47

vadovaujama Jėzaus Kristaus, 55, 109–110

Jėzaus Kristaus Evangelija

atneša laimę, 27, 36, 70–72

jis reikia pasauliui, 117–118

moko mus mylėti vienas kitą, 13–14

turėtų mus padaryti geresniais žmonėmis, 6

vienintelis kelias į ramybę, 243–244

Jėzus Kristus

atleido Jį nukryžiuosiuosius, 233

Dievo Sūnus, 21–22

gyvas šiandien, 22

Jo krikštas, 23

Jo pasirodymas Džozefui Smitui, 24–25

Jo pasirodymas nefitams, 23–24

Jo prisikėlimas, 22–23

liudijimas apie Jį Biblijoje, 23

liudijimas apie Jį Mormono Knygoje, 23–24

- mūsų liudijimas apie Jį, 19–28
suteikė kunigystę Savo apaštalam, 44
- K**
-
- Krikštas
Jėzaus Kristaus krikštas, 23
- Kritikavimas
Bažnyčios vadovų, 58–59
ieškokite kituose dorybių, o ne kritikuokite, 213–214
prieštarauja Jėzaus Kristaus Evangelijai, 213
- Kumoros kalva, XXVIII
- Kunigystė
galimybė tarnauti, 43–44
ją turintieji turi būti verti, 48–50
jos apeigos būtinos, norint įžengti į celestialinę karalystę, 47–48
jos sugrąžinimas, 44–46
nejuokaukite su ja, 48
randama tiktai tikrojoje Jėzaus Kristaus Bažnyčioje, 46–47
turi būti suteikiama Viešpaties būdu, 46
vaikiniai turi pasiruošti ją gauti, 43
- L**
-
- Liudijimas
kiekvienas gali gauti savąjį, 25, 110–112
- M**
-
- Maisto atsargos
įgalino Bažnyčią padėti stokojantiems, 199–201
leidžia mums būti pasiruošusiems sunkiems laikams, 201–203
- Malda
berniukas paprašo gydytojų už jį pasimelsti, 90–91
galime būti įkvėpti žinoti, dėl ko melstis, 92–93
- jos galia, 93–94
melskitės už vyriausybės vadovus, 94
šeimos malda, 93–95
- Meilė
atneša tikrą laimę, 15–17
dalinantis Evangelija, 141–142
gali įkvėpti žmones elgtis teisiai, 15, 142, 214–215
galimybės ją išreikšti, 14
įsakymas mylėti, 13–14
jos rodymas, ištiesiant pagalbos ranką kitiems, 14–15
Taip pat žr. Gerumas
- Melchizedeko kunigystė. *Žr.* Kunigystė
- Mintys
mes esame savo minčių produktas, XIII–XIV
- Mirtis
Evangelija mums padeda ją suprasti, 63–66, 70–72
- Misionieriškas darbas. *Žr.* Dalintis Evangelija
- Mormono Knyga
Džordžas Albertas Smitas dalinasi ja su kitais, XXI, XXXII
liudijimas apie Jėzų Kristų, 23–25
Taip pat žr. Raštai
- Motinos
jų gerumas ir užuojauta, 217
Taip pat žr. Gimdytojai
- Mozė
Aaronas ir Huras paremia jo rankas, 57
jo tikėjimas, 171
- N**
-
- Namai
gali būti saugi vieta, 246
Taip pat žr. Šeima

Namų mokytojai
Džordžo Alberto Smito prisimini-
mai apie juos, 43–44

Nojus
jo tikėjimas, 171
keletas paklausė jo perspėjimų, 56

P

Paklusnumas. *Žr.* Įsakymai
Palyginimas apie vestuvių pokylį,
5–6
Paminklas *Štai ta vieta* (This is the
Place), XXXIII–XXXIV
Paspriešinimas
nesustabdys Bažnyčios pažangos,
153–155
Pasiruošimas
amžinajam gyvenimui, 5–7,
66–67, 101–102, 235–238
misionieriškai tarnystei,
132–134, 135
netikėtumams, 201–203
Paskutinės dienos
rimti sunkumai buvo išpranašauti
joms, 243
Pašaukimai
narių pareiga juos vykdyti,
151–153
Pavyzdys
gimdytojų, 219, 224–225
kaip dalintis Evangelija, 131–132
per savo pavyzdį galime daryti
gerą įtaką, 246–248
Pionieriai, XXX, XXX–XXXIV
Pirmasis regėjimas
paklojo kelią tikėjimui, 34
papildomas liudijimas, kad Jėzus
yra Kristus, 24–25
parodė, kad dangūs nėra užant-
spauduoti, 32–34
parodė Džozefo Smito tikėjimą,
33, 34, 173

Priešininkas
bando mus apgauti, 182–185
galime jam pasipriešinti, 185–187
Prisikėlimas, 23–24, 69–70

R

Ramybė
per Jėzaus Kristaus Evangeliją,
243–245
Raštai
padeda mums įveikti išmėgini-
mus, 100–101
padeda mums pasiruošti celesti-
alinei karalystei, 101
skaitomi visa šeima, 101–103
vertingesni už žmonių filosofijas,
99–100

S

Sakramentas
išvalykime negerumą iš savo šir-
džių prieš jį priimdami, 235
jį įsteigė Gelbėtojas, 162–164
vertai priimant jį atnaujinama
mūsų dvasinė stiprybė, 164–166
Smit, Liusė Emilė Vudraf (žmona)
gauna palaiminimą iš Vilfordo
Vudrafo, XVIII
jos merginimas ir santuoka,
XV–XVI
jos mirtis, XXVI
Smit, Sara Far (motina), XII, 87
Smitas, Džonas (prosenelis), XII
Smitas, Džonas Henris (tėvas),
XI–XII, 91–92
Smitas, Džordas Albertas
apsilanko Džozefo Smito gimti-
nėje, 31
apsilanko Kirtlando šventykloje, 75
atiduoda savo pal tą gatvėje dir-
bančiam darbininkui, 12
atsisako gerti kavą, 189

- būdamas 13 metų dirba drabužių fabrike, XIV
- dalinasi Evangelija, XXI–XXII, XXXII–XXXIII, 115–117, 147–149
- domisi Bažnyčios istorinėmis vietomis, XXVII–XXX, XXXIII–XXXIV
- dovanoja Mormono Knygą kaip kalėdinę dovaną, XXI–XXII
- išventintas diakonu, 43
- įtikina savo vaikus atiduoti savo kalėdinius žaislus, XVIII–XIX
- jo asmeninis tikėjimo išpažinimas, 1–2, 139, 231–233
- jo geri darbai, XI, XXVI–XXXVII, 2, 11–12, 211–212
- jo mirtis, XXXV, 21
- jo misija pietinėje Jutoje, XV
- jo misija pietinėse JAV valstijose, XVI–XVIII
- jo pilietinė tarnystė, XXII–XXIII
- jo santuoka, XV–XVI
- jo sveikatos sutrikimai, XXIV–XXVI
- jo vaikai, XVIII–XIX
- jo vaikystė, XI–XIV, 219
- jo žmona miršta, XXVI
- kaip apaštalas, XIX–XX
- kaip Bažnyčios prezidentas, XXX–XXXI
- kaip Europos misijos prezidentas, XXVI–XXVII, 127–129, 169–171
- kaip tėvas, XVIII–XIX, 219–221
- mamos mokomas melstis, XII, 87
- moko savo dukrą sąžiningumo, 219–221
- nusiunčia pagalbą karo nusiaubusiai Europai, XXXI–XXXII, 199–201
- palaiikomas kaip Bažnyčios prezidentas, 53
- paskatina žmogų skaityti Raštus, 97–99
- pašaukimas į apaštalybę, XIX–XX
- pataria Belei S. Spaford išlaikyti narysę nacionalinėje organizacijoje, 242
- pažeidžiamos jo akys, XV, XXIV
- per maldą išsigelbėja nuo paskendimo, 89–90
- sapne mato savo senelį, XXIV–XXV
- susitaiko su jį įžeidusiu draugu, 231
- susitinka su Meksikos prezidentu, XXXII–XXXIII
- sužino, kaip lėktuvo pilotai varuoja lėktuvą rūke, 105–107
- užpuolamas minios, XVI–XVII
- Smitas, Džordžas A. (senelis)
- įkvėptas melstis dėl savo šeimos saugumo, 91–92
- ji sapne mato Džordžas Albertas Smitas, XXIV–XXV
- jo biografijos faktai, XI–XII
- jo misionieriška tarnystė, 153–154
- pataria savo šeimai pasilikti Viešpaties pusėje, 179
- Smitas, Džozefas
- atidavė gyvybę dėl savo liudijimo, 37–39
- jo Pirmasis regėjimas, 24, 31, 32–34
- jo tikėjimas, 34, 173
- liudijimas apie Jėzų Kristų, 24–25
- nors jaunas ir nepatyręs, yra pašaukiamas Dievo, 34–36
- sugrąžino amžinąsias tiesas, 36–37
- Sugrąžinimas
- Evangelijos, 37
- kunigystės, 44–46
- Šabo diena
- bažnyčios lankymas šią dieną, 161–162

jos gerbimas atneša laimę,
159–161

Šeima
gerumas joje, 215–217
malda atneša jai vienybę, 94–95
Raštų studijavimas, 101–102, 226
vertingesnė už pasaulietiškus
dalykus, 69
Taip pat žr. Gimdytojai

Šeimos istorija
Viešpaties pagalba ją tyrinėjant,
82–85
Taip pat žr. Šventyklos ir šventyk-
linis darbas

Šeimos namų vakaras, 227–228

Šėtonas. *Žr.* Priešininkas

Šventyklos ir šventyklinis darbas
Aidaho Fols šventyklos Aidaho
valstijoje pašventinimas, 75–77
jų tikslas padaryti, kad būtų ga-
lima priimti apeigas, 78–82
šventųjų aukos statant Kirtlando
šventyklą, 75

Šventoji Dvasia
liudijimo šaltinis, 25, 110–112, 146
reikalinga dalinantis Evangelija,
144–146
veda mus į saugumą ir išaukšti-
nimą, 112–113

T

Tarnavimas
Bažnyčioje, 151–153
gali palengvinti kančias, 207–208
kenčiantiesiems po Antrojo pa-
saulinio karo, 199–201
per jį ateinanti laimė, 15–17

Technologijos
gali būti naudojamos paremiant
Viešpaties darbą, 150

Tėvai
turi paruošti savo sūnus kunigys-
tės gavimui, 43
Taip pat žr. Gimdytojai

Tikėjimas
ankstyvųjų šventųjų tikėjimas,
173–174
atvedė prie pirmojo Džozefo
Smito regėjimo, 33, 34, 173
jo pavyzdžiai Raštuose, 171–172
teisiesiems suteikiama Dievo
dovana, 176

Tikroji meilė. *Žr.* Meilė

V

Velnias. *Žr.* Priešininkas

PASTARŲJŲ DIENŲ
ŠVENTŲJŲ
JĖZAUS KRISTAUS
BAŽNYČIA

